

Prima editie a cartii, publicata de „Archibald Constable & Comp. UK” in 26.05.1897

Photo.

W. & D. Downey.

*Bram Stoker
1906*

Bram Stoker

Dracula

Bram Stoker

Traducere și note de
Ileana Verzea și Barbu Cioculescu

Scumpului meu prieten Hommy-Beg

Gaspetele lui Dracula

ând am plecat în excursie, soarele strălucea peste München, iar văzduhul era plin de acea veselie caracteristică începutului verii. Trăsura se și urnise când *herr* Dellbruck (patronul hotelului *Cele patru anotimpuri*, unde trăsesem) îmi ieși înainte spre a-mi ura plimbare plăcută; apoi, cu mâna pe portieră, se adresă vizitiului:

– Și mai cu seamă întoarceți-vă înainte de căderea serii, nu-i așa? Deocamdată e vreme frumoasă, dar vântul ăsta dinspre nord ar putea prea bine să ne aducă o furtună. E adevărat că-i inutil să vă recomand prudență; știți tot așa de bine ca și mine că nu-i bine să întârziați pe drum în noaptea asta!

Zâmbise, pe când spunea ultimele cuvinte.

– *Ja, mein herr*, spuse Johann, cu aerul unui om care știe despre ce-i vorba și, ducând două degete la pălărie, îndemnă caii, pornind în toată viteza.

După ce ieșirăm din oraș îi făcui semn să se oprească și îl întrebai îndată:

– Spune-mi, Johann, de ce a vorbit patronul așa despre noaptea care urmează?

Îmi răspunse scurt, crucindu-se:

– *WALPURGIS NACHT!*

Apoi își scoase din buzunar ceasul, un ceas vechi nemțesc, de argint, pântecos ca un nap; îl cercetă, încruntându-și sprâncenele, și dădu ușor din umeri, într-un gest de contrarietate.

Am înțeles că era felul său de a protesta cuviincios împotriva acestei întârzieri nefolositoare și mă răsturnai din nou în fundul trăsurii. Numai decît porni din nou la drum cu

toată iuțeala, ca și când ar fi vrut să recâștige timpul pierdut. În răstimpuri, caii își ridicau brusc capetele și adulmecau; s-ar fi zis că vreun miros pe care numai ei îl simțeau le-ar fi pricinuit oarecare teamă.

Și de fiecare dată când îi vedeam astfel înspăimântați, eu însumi destul de neliniștit, priveam peisajul din jur. Drumul era bătut de vânturi, căci de o bună bucată de vreme urcam o costișă ca să ajungem pe un podiș. Puțin mai târziu am văzut un drumeag care, aparent, nu prea era umblat și care, după cât mi se părea, se înfunda într-o vâlcea strâmtă. Mă încerca o dorință puternică s-o iau pe acolo, fie chiar cu riscul de a-l săcâi pe Johann, îl strigai din nou să oprească și-i explicai că mi-ar plăcea să coborâm pe acel drum. Căutând tot soiul de pretexte, îmi spuse că e imposibil și își făcu de mai multe ori semnul crucii în timp ce vorbea. Furnicat de curiozitate, l-am asaltat cu numeroase întrebări. Răspunse la ele pe ocolite, uitându-se mereu la ceas, în chip de protest. La urmă îmi pierdii răbdarea.

– Johann, i-am spus, vreau să cobor pe acest drum. Nu te silesc să mă întovărășești, dar aș vrea să știu de ce nu vrei să mergi pe aici.

Drept răspuns, sări cu o mișcare iute de pe capră. Odată ajuns jos, își împreună mâinile, implorându-mă să nu mă încumet pe acel drum. Amesteca destule cuvinte englezești în germana sa ca să-l înțeleg. Mi se părea mereu că are să-mi spună vreun lucru de care se speria fără nici o îndoială numai la ideea lui, dar de fiecare dată își lua seama și se mulțumea să repete, făcând semnul crucii:

– *Walpurgis Nacht! Walpurgis Nacht!*

Am vrut să discut nițel, dar poftim de stai de vorbă, când nu cunoști limba interlocutorului. Păstră avantajul asupra-mi, căci, deși își dădea de fiecare dată osteneala să folosească cele câteva cuvinte englezești pe care le cunoștea, sfârșea totdeauna prin a se înflăcăra și prin a reîncepe să vorbească nemțește și atunci, invariabil, se uita la ceas, spre a mă face să pricep ceea ce trebuia să pricep.

Caii, de asemenea, deveniseră neliniștiți și adulmecau iarăși; văzând aceasta, omul îngălbeni, privi în juru-i și duse caii câțiva metri mai la o parte. L-am urmat și l-am întrebat ce-l împingea năpristan să părăsească locul unde ne oprisem la început. Făcu semnul crucii, îmi arătă locul cu pricina, trase iar trăsura către drumul opus și, în fine, cu degetul întins către o cruce aflată acolo, îmi spuse întâi în nemțește, apoi în engleza sa stricată:

– Acolo l-au îngropat pe cel care s-a sinucis.

Îmi amintii atunci de obiceiul din vechime care cerea ca sinucigașii să fie îngropați în preajma răscrucilor.

– Ah, spusei, un sinucigaș... Interesant...

Însă tot nu puteam pricepe de ce intrase groaza în cai.

În timp ce vorbeam astfel, am auzit de departe un țipăt, ceva între scheunat și lătrat; desigur, de foarte departe, dar caii se arătau acum cu adevărat înnebuniți, iar Johann abia mai putu să-i potolească. Se întoarse către mine și-mi spuse, cu voce tremurătoare:

– Ai zice că-i un lup, deși pe-aici nu mai sunt lupi.

– Nu? Și de multă vreme nu se mai apropie lupii de oraș?

– De mult, de mult de tot, cel puțin primăvara și vara. Au mai fost totuși văzuți câteodată... la căderea zăpezii.

Își mângâia caii, tot încercând să-i liniștească, pe când soarele se ascunse după norii grei, care în câteva clipe acoperiră cerul. Aproape în același timp se stârni un vânt rece, care nu putea fi, la urma-urmei, decât un semn prevestitor, fiindcă, după puțină vreme, soarele străluci din nou. Cu mâna streășină la ochi, Johann examinează orizontul, apoi îmi spuse:

– Furtună de zăpadă; va veni curând.

Se uită la ceas, pe urmă, ținând mai strâns hamurile, căci, cu siguranță, neliniștea cailor putea să-i dea cele mai mari temeri, se sui din nou pe capră, ca și când ar fi sosit momentul să plece iar la drum.

Cât mă privește, țineam să-mi mai explice ceva.

– Unde duce drumeagul ăsta pe care nu vrei să apuci?, l-am întrebat. Unde ajungem?

Își făcu cruce, mormăi o rugăciune printre dinți; apoi se mulțumi să-mi răspundă:

– Nu e voie să mergi acolo.

– Unde nu e voie?

– Păi, în sat.

– Ah! E un sat acolo jos?

– Nu, nu. Nimeni nu mai viețuiește acolo de veacuri.

– Totuși, vorbeai de un sat?

– Da, a fost unul.

– Ce s-a întâmplat?

Aici, se puse pe povestit o istorie lungă, în care nemțeasca se amesteca otova cu engleza, într-o limbă atât de încurcată, încât, desigur, o urmăream cu greutate; mi-am închipuit că totuși am înțeles cum, pe vremuri, trecuseră de atunci sute și sute de ani, muriseră niște oameni în acel sat și fuseseră îngropați; apoi se auziseră zgomote sub pământ, iar când li s-au deschis mormintele, bărbații și femeile de-acolo apăruseră plini de viață, cu buzele colorate sângeri. Ca să scape cu viață (și mai cu seamă pentru a-și mântui sufletele, adăugase Johann, făcând semnul crucii), locuitorii fugiseră în alte sate, în care viii trăiau, iar morții erau morți și nu niște... și nu altceva. Vizitiul, desigur, fusese cât pe ce să pronunțe anumite vorbe și în ultima clipă se speriasse singur de ele.

Pe măsură ce povestea, se pierdea tot mai tare cu firea. S-ar fi zis că imaginația puse stăpânire pe el și termină într-o adevărată criză de teroare, palid ca moartea, asudând cu picături mari, tremurând, privind cu spaimă în jurul său, ca și când s-ar fi așteptat să vadă apărând vreo prezență înfricoșătoare în câmpul mistuit de arșiță. La urmă, dădu frâu liber unui țipăt sfâșietor, plin de disperare!

– *Walpurgis Nacht!*

Și-mi arătă caleașca, parcă spre a mă implora să-mi reiau locul.

Sângele meu englezesc mi se urcă la cap și, dând îndărăt câțiva pași, îi spusei neamțului:

– Ți-e frică, Johann, ți-e frică! Întoarce-te la München, eu am să mă înapoiez singur. Plimbarea pe jos o să-mi facă bine.

Portiera fiind deschisă, n-avui decât să-mi iau bastonul din lemn de stejar, cu care aveam întotdeauna grijă să mă înarmează în vacanță.

– Da, întoarce-te la München, Johann, reluai. *Walpurgis Nacht* nu-i privește pe englezi.

Caii erau din ce în ce mai nervoși, iar Johann avea tot mai multă bătaie de cap să-i strunească, în timp ce mă ruga stăruitor să nu cumva să fac un pas atât de necugetat. În ceea ce mă privește, mi-era milă de bietul băiat, care punea atât de mult treaba asta la inimă. Totuși, nu mă puteam stăpâni să nu râd. Spaima îl făcuse să uite că, spre a se face înțeles, ar fi trebuit să vorbească englezește, așa încât continua să bălămească pe nemțește. Povestea devenea de-a dreptul plicticoasă, îi arătai cu degetul drumul strigându-i „München!” și, întorcându-mă, mă pregăteam să cobor în vale.

De data asta, struni caii în direcția Münchenului cu un gest de deznădejde. Sprijinit în baston, urmăream cu ochii caleașca; se îndepărta foarte încet. Atunci, în vârful colinei apărură o siluetă bărbătească, un bărbat înalt și slab; am distins-o, în ciuda depărtării. În timp ce se apropia de cai, aceștia începură să se cabreze, apoi să se zbată și să necheze de groază. Johann nu-i mai stăpânea; o luară razna. Curând nu i-am mai văzut; am vrut atunci să-l privesc din nou pe străin, dar mi-am dat seama că dispăruse și el.

Pe cinstea mea, am pornit-o cu inima ușoară pe drumul care-l înspăimântase în așa hal pe Johann, pentru ce, îmi era într-adevăr peste putință să înțeleg; cred că am mers zdravăn vreo două ore, fără să-mi dau seama de timpul ce se scurgea, nici de distanța pe care o parcurgeam și fără să întâlnesc nici o suflare. Nici o casă, de asemenea, oricât de departe mi-aș fi aruncat privirea. Locul era cu desăvârșire

pusti. Asta n-am remarcat-o, totuși, decât în clipa când, la o cotitură a drumului, am ajuns la marginea unei păduri cu vegetație rară. Numai atunci mi-am dat seama de impresia pe care o făcuse asupra mea aspectul dezolant al acestui ținut.

M-am așezat să mă odihnesc, observând puțin câte puțin toate lucrurile din jurul meu. Curând mi se păru că se făcuse mult mai răcoare decât la începutul plimbării și că aud un zgomot semănând cu un suspin lung, întretăiat din timp în timp de un muget sugrumat. Am ridicat ochii și am văzut cum nori groși treceau foarte pe sus, goniți din nord către sud. Urma să izbucnească furtuna, cu siguranță. Am simțit cum mă treceau fiori și crezui că am stat jos prea mult după cele două ore de mers. Mi-am reluat, deci, plimbarea.

Peisajul devenea cu adevărat minunat. Nu doar pentru că ochiul ar fi fost atras anume de vreun lucru deosebit; dar oriunde ai fi privit, totul era de o frumusețe încântătoare.

După-amiaza se apropia de sfârșit; cădea înserarea când am început să mă întreb pe ce drum mă voi întoarce spre München. Odată stinsă strălucitoarea lumină a zilei, se răcorea tot mai tare, iar norii care se îngrămădeau pe cer deveneau tot mai amenințatori, întovărășiți de un tunet îndepărtat, din care se rupea, când și când, acel țipăt misterios pe care vizitiul îl crezuse urlat de lup. O clipă am șovăit. Totuși, cum am spus, în scurtă vreme am ajuns într-o câmpie întinsă, înconjurată de coline cu coastele complet împădurite. Urmăream, din privire, drumul de țară sinuos; dispărea la câte o cotitură, în spatele câte unui mănunchi des de copaci ce se ridicau la poalele unei măguri.

Încă mai contempnam tabloul acesta când, deodată, se porni un vânt înghețat și începu să ningă. Mă gândeam câte leghe străbătusem prin câmpia asta pustie și mă pregăteam să mă adăpostesc sub arborii din fața mea. Cerul se întuneca din minut în minut, fulgii de zăpadă cădeau tot mai deși și cu o iuțeală vertiginoasă, astfel încât aproape imediat pământul din față și din jur se prefăcu într-un covor de o sclipitoare

albeață, căruia nu-i distingeam capătul, pierdut într-un soi de pâclă.

Am pornit din nou, însă drumul era foarte prost; laturile lui aici se confundau cu câmpul, aici cu marginea pădurii; iar zăpada nu ușura situația; nu-mi trebui astfel multă vreme ca să-mi dau seama că mă depărtasem de drum, căci picioarele mele, sub zăpadă, se înfundau în iarbă și, așa cum mi se păru, într-un fel de mușchi. Vântul bătea cu violență, frigul devenise usturător și mă supăra de-a dreptul, în ciuda exercițiului pe care eram silit să-l fac în eforturile mele de a înainta. Vârtejurile de zăpadă aproape că mă împiedicau să țin ochii deschiși. Când și când, un fulger despica norii, și atunci, timp de o clipă ori două, vedeam în fața mea arbori mari, mai cu seamă tisă și chiparoși acoperiți de zăpadă.

Adăpostindu-mă sub arbori, singur în tăcerea câmpiei dimprejur, nu mai auzeam decât vântul șuierându-mi deasupra capului. Bezna pe care o pricinuisse furtuna fu înghițită de aceea, definitivă, a nopții... Apoi furtuna păru a se îndepărta; numai din când în când băteau rafale de o violență extremă și de fiecare dată mi se părea că urletul acela misterios, aproape supranatural, al lupului era repetat de un ecou multiplu.

Printre norii enormi și negri străbătea în răstimpuri o rază de lună care lumina tot peisajul; în felul acesta mi-am putut da seama că ajunseseam la capătul a ceea ce părea a fi într-adevăr o pădure de tisă și chiparoși. Cum nu mai cădea zăpadă, mi-am părăsit adăpostul pentru a merge să văd mai de aproape. Mi-am zis că poate voi găsi acolo o casă, fie ea și în ruină, care mi-ar sluji de adăpost mai sigur.

Mergând de-a lungul lizierei pădurii, pricepui că mă despărțea de ea un zid scund; ceva mai încolo însă, am găsit o spărtură în el. În acel loc, pădurea de chiparoși se deschidea în două șiruri paralele, alcătuind o alee ce conducea către o masă pătrată ce trebuia să fie o construcție. Însă chiar în clipa când am văzut-o, norii acoperiră luna, așa că urcai aleea într-o beznă desăvârșită. Dărdâiam de frig,

mergând mai departe, însă mă aștepta un refugiu și această nădejde îmi călăuzea pașii; în realitate, mergeam înainte ca un orb.

M-am oprit, uimit de tăcerea neașteptată. Furtuna trecuse; și prin simpatie, s-ar fi zis, cu calmul naturii, inima părea că încetase să-mi mai bată. Aceasta nu dură decât o clipă, căci luna se ivi iar dintre nori și văzui că mă aflu într-un cimitir; construcția pătrată de la capătul aleii era un mormânt mare de marmură, alb ca zăpada care-l acoperea aproape în întregime, după cum se așternuse și peste cimitir.

Clarul de lună fu urmat de un nou bubuit al furtunii care amenința să izburnească din nou și totodată auzii urletele surde, dar lungi ale lupilor sau câinilor. Teribil de impresionat, simțeam cum încetul cu încetul mă pătrunde frigul, ba mi se părea că până în inimă. Atunci, pe când luna lumina încă mormântul de marmură, furtuna păru a se reîntoarce cu o violență sporită. Împins de un fel de fascinație, m-am apropiat de mausoleul ce se înălța acolo, destul de straniu, i-am dat ocol și am citit pe ușa în stil doric această inscripție în limba germană:

Contesa Dolingen De Gratz Styria caută și a găsit moartea

1801

Deasupra mormântului, aparent înfipt în marmură, monumentul funerar era alcătuit din mai multe blocuri de marmură, se vedea un țaruș lung de fier. Pe cealaltă latură descifrați aceste vorbe, gravate în caractere rusești:

МОРТИ ТРЕ ПЕРВА

Totul era atât de insolit și de tainic, încât puțin a lipsit să nu leșin. Începeam să regret că n-am urmat sfatul dat de Johann. O idee înspăimântătoare îmi trecu atunci prin cap. Era noaptea Walpurgiei! *Walpurgis Nacht!*

Da, noaptea Walpurgiei, în timpul căreia mii și mii de oameni cred că diavolul se ivește printre noi, că morții ies din morminte și că toate duhurile rele de pe pământ, din văzduh și din ape se prind în horă. Mă găseam în locul pe care vizitiul voise să-1 evite cu orice preț, în acest sat părăsit de secole.

Aici fusese înmormântată sinucigașa și mă aflam singur în fața mormântului ei, neputincios, dârdâind de frig prin zăpada sticloasă, sub amenințarea unei furtuni violente. A trebuit să-mi adun tot curajul, să apelez la întreaga mea rațiune, la credința religioasă în spiritul căreia fusesem crescut, ca să nu cad pradă spaimei.

Scurtă vreme apoi, am fost prins într-o adevărată tornadă. Solul tremura ca sub copitele a sute de cai și de data aceasta zăpada nu mai viscoli, ci se abătu un vârtej de grindină cu atâta putere, încât piatra sfâșia frunzele, rupea crengile și într-o clipă chiparoșii nu mă mai adăpostiră deloc. Mă repezii sub un alt copac: dar nici acolo n-am fost multă vreme la adăpost și căutai un loc unde să fiu într-adevăr apărat: ușa cavoului, care, fiind în stil doric, avea cadrul foarte adânc. Acolo, sprijinit de bronzul masiv, eram întrucâtva protejat de grindina enormă, care nu mă mai atingea decât prin ricoșeuri, după ce căzuse întâi pe alee sau pe dalele de marmură.

Deodată ușa cedă, se întredeschise către interior. Refugiul pe care mi-l oferea acest mormânt mi se păru noroc pe furtuna asta nemiloasă și mă pregăteam să intru, când un fulger despică luminos toată întinderea cerului. În chiar clipa aceea, pe cât e de adevărat că sunt viu, văzui, pe când îmi întorsesem privirea către întunecimea cavoului, o femeie foarte frumoasă, cu obraji rotunzi, cu buze rumene, întinsă

pe o brancardă și care părea că doarme. Tună și parcă mâna unui uriaș mă apucă și mă aruncă iar în vijelie.

Toate acestea se petrecură atât de iute, încât înainte chiar să-mi dau seama de șocul, moral și fizic, pe care-l suferisem, am simțit iarăși grindina izbindu-mă. Dar în același timp aveam impresia ciudată că nu sunt singur. Am privit din nou în direcția mormântului, a cărui ușă rămăsese deschisă. Un alt fulger orbitor păru a lovi țărnușul de fier ce se afla deasupra monumentului de marmură, spre a-și croi drum până în adâncul pământului, nimicind maiestuoasa sepultură. Pradă unei suferințe cumplite, moarta se ridică un moment; flăcările o înconjurau de pretutindeni, însă bubuitul tunetului înăbușea țipetele ei de durere.

Concertul acesta oribil a fost ultimul lucru pe care l-am auzit, căci din nou mâna uriașă mă apucă și mă duse prin grindină, pe când cercul colinelor din jur repeta ecoul urletelor de lupi. Ultimul spectacol de care îmi amintesc este cel al unei mulțimi mișcătoare și albe, foarte vagi, la drept vorbind, ca și cum toate mormintele s-ar fi deschis spre a lăsa să iasă fantomele morților, care se apropiau toate de mine printre vârtejurile de grindină.

Puțin câte puțin, îmi recăpătai cunoștința; apoi mă copleși o oboseală atât de grea, încât mă înspăimântai. Îmi trebui multă vreme ca să-mi aduc aminte ce se întâmplase. Picioarele mă dureau cumplit și nu izbuteam să le mișc. Parcă erau amorțite. Ceafa-mi părea înghețată, șira spinării și urechile, dimpreună cu picioarele, îmi erau amorțite și mă dureau. Cu toate acestea, în inimă îmi stăruia impresia unei călduri cu adevărat desfătătoare, în comparație cu acele senzații. Era un coșmar, un coșmar fizic, dacă mă pot sluji de o asemenea expresie, fiindcă nu știu ce greutate foarte apăsătoare pe piept îmi împiedica respirația.

Am rămas destul de mult timp în această stare de semi-letargie și n-am ieșit din ea decât spre a luneca în somn, dacă nu cumva într-un fel de leșin. Apoi mă apucă greața, ca atunci când începi să simți răul de mare; simțeam nevoia de

nestăpănit să mă ușurez de ceva... nu știam de ce anume. În jurul meu domnea o tăcere adâncă, de parcă întreaga lume dormea sau murise, tăcere pe care o întrerupea numai gâfâitul unui animal care trebuie să se fi aflat foarte aproape de mine. Am simțit ceva fierbinte sfredelindu-mi gâtul și doar atunci îmi apăru oribilul adevăr.

O namilă de fiară era culcată peste mine, cu botul lipit de gâtul meu. Nu îndrăzneam să mă clintesc, știind că numai o nemișcare prudentă m-ar putea salva, însă fiara, la rândul ei, își dădu, fără îndoială, seama că se petrece o schimbare în mine, căci înălță capul. Printre gene văzui deasupra-mi para celor doi ochi ai unui lup uriaș. Dinții albi, lungi și ascuțiți îi străluceau în gura roșie, iar răsuflarea-i caldă și acră îmi ajungea până în nări.

Și din nou trecu o bună bucată de vreme de care nu-mi mai amintesc nimic. În sfârșit, am auzit un mârâit surd și un fel de chelălăit, acesta în mai multe rânduri. Apoi am auzit, mi s-a părut că de foarte departe, parcă mai multe voci strigând la un loc: „Hei, hei!” Am ridicat cu precauție capul, pentru a privi în direcția de unde veneau strigătele, însă cimitirul îmi acoperea vederea. Lupul continua să scheaune într-un chip ciudat și o lumină roșie începu să se rotească împrejurul codrului de chiparoși; făcea impresia că urma vocile. Acestea se apropiau în timp ce lupul urla acum neconținut și tot mai tare.

Mai mult ca oricând, mă temeam de cea mai mică mișcare, fie și să las să-mi scape doar un suspin. Iar lumina roșie se apropia întruna, deasupra lințoliului alb ce se-ntindea pretutindeni în jurul meu, în noapte. Deodată țâșni din spatele arborilor, în galop, o ceată de călăreți cu torțe. Ridicându-se numaidecât, lupul sări de pe pieptul meu și se mistui în cimitir. Văzui pe unul dintre călăreți (erau soldați, i-am recunoscut după uniformă) punând carabina la umăr și țintind. Unul dintre tovarășii săi îl lovi peste braț și glonțul îmi șuieră pe deasupra capului. Cu siguranță, îmi confundase trupul cu cel al lupului.

Un alt soldat văzu fiara care se îndepărta și trase încă un foc. Pe urmă, toți călăreții porniră în galop, unii către mine, ceilalți urmărind lupul, care dispăru sub chiparoșii împovărați de zăpadă. Când ajunseră aproape de mine, am vrut să-mi mișc, în sfârșit, brațele și picioarele, însă mi-a fost cu neputință, n-aveam putere, cu toate că nu-mi scăpa nimic din ce se petrecea, din ce se vorbea în jurul meu. Doi sau trei soldați descălecară și ingenuncheară, spre a mă examina de aproape. Unul dintre ei îmi înălță capul, apoi îmi puse mâna pe inimă!

– Totul e-n regulă, prieteni!, strigă el. Inima îi bate încă!

Mi se turnă puțin rachiul pe gât; asta mă făcu să-mi revin complet și deschisei ochii mari. Luminile și umbrele se pierdeau printre arbori, am auzit oamenii chemându-se. Țipetele lor exprimau spaima și curând cei care plecaseră în căutarea lupului se-ntoarseră, ațâțați ca niște apucați. Cei care mă înconjurau îi întrebau cu spaimă:

– Ei bine, l-ați găsit?

– Nu! Nu!, răspunseră ceilalți iute și se simțea că le mai este încă teamă. Haide, repede! Ce idee, să zăbovești într-un asemenea loc și tocmai în noaptea asta!

– Ce era?, mai întrebă ceilalți, vocea fiecăruia trădând emoția ce-l stăpânea.

Răspunsurile difereau destul de mult și mai cu seamă îmi păsură foarte nehotărâte, ca și cum toți ar fi vrut mai întâi să spună acel lucru, dar aceeași spaimă i-ar fi împiedicat să ducă gândul până la capăt.

– Era... era... da!, îngăimă unul dintre ei, care încă nu-și revenise după șoc.

– Un lup... însă parcă nu tocmai un lup!, zise altul, înfiorat de groază.

– N-are rost să tragi în el, dacă nu ai un glonț sfințit, remarcă al treilea, care vorbea ceva mai liniștit.

– Bine ne-a mai prins ieșirea din noaptea asta!, grăi un al patrulea. Pe drept cuvânt, nu vom câștiga pe nimic cele o mie de mărci.

– Așchiile de marmură erau pătate cu sânge, și doar nu fulgerul l-a putut pune acolo. Și el? Nu e în primejdie? Priviți-i gâtul. Priviți, prieteni, lupul s-a culcat peste el și n-a lăsat să i se răcească sângele.

După ce s-a aplecat deasupra mea, ofițerul spuse:

– Nimic grav, pielea nu-i nici măcar zgâriată. Ce să însemne toate astea? Fiindcă, fără urletele lupului, nu l-am fi găsit niciodată.

– Dar fiara unde-o fi pierit?, întrebă soldatul care-mi susținea capul și care, dintre toți, părea să-și fi păstrat cel mai bine sângele rece.

– S-a întors în bârlogul ei!, răspunse tovarășul său. Fața îi era lividă și tremura de spaimă, privind în juru-i. Nu-s aici destule morminte unde să se poată ascunde? Hai, prieteni! Repede! Să părăsim locul ăsta blestemat.

Soldatul mă ajută să mă scol, în timp ce ofițerul dădea un ordin. Mai mulți oameni mă ridicară și mă așezară pe un cal. Ofițerul sări în șa, îndărătul meu, îmi trecu brațele în jurul mijlocului și dădu din nou un ordin: cel de plecare. Lăsând în urma noastră chiparoșii, pornirăm în galop, într-o aliniere strict militară.

Cum însă nu-mi revenise graiul, mi-a fost cu neputință să povestesc ceva din aventura mea de necrezut. Și fără îndoială că mă podidi somnul, căci singurul lucru de care-mi aduc aminte, din acel moment, este că m-am regăsit în picioare, susținut de fiecare parte de câte un soldat. Se crăpa de ziuă, iar geana de lumină era asemenea unei poteci de sânge. Ofițerul le recomandă oamenilor săi să nu vorbească despre cele văzute; să spună numai că găsiseră un englez pe care-l păzea un câine mare.

– Un câine! Dar nu era câinel!, strigă soldatul care dârdâise de spaimă tot timpul. Când văd un lup, știu să-l deosebesc fără greș de un câine!

Tânărul ofițer reluă cu calm:

– Am spus: un câine!

– Un câine, repetă celălalt cu un aer batjocoritor.

Se vedea cât colo că răsăritul soarelui îi făcea să-și redobândească curajul și, arătându-mă cu degetul, adăugă:

– Priviți-i gâtul. O să-mi spuneți că i-a făcut asta un câine?

Instinctiv, mi-am dus mâna la gât și numaidecât am scos un țipăt de durere.

Mă înconjurară cu toții; unii, rămași în șa, se aplecară să vadă mai bine... Și din nou răsună vocea liniștită a tânărului ofițer:

– Un câine, am zis! Dacă am istorisi altceva, ne-ar lua peste picior!

Un soldat mă puse în șa, lângă el, și ne urmarăm astfel drumul până în suburbiile Münchenului. Acolo am întâlnit o șaretă în care m-au urcat și care m-a readus la hotel. Tânărul ofițer mă întovărăși, în timp ce unul din oamenii săi îi păzea calul, iar ceilalți se întoarseră la cazarmă.

Herr üDellbruck ne întâmpină cu atâta grabă, încât înțeleseserăm de îndată că ne aștepta cu nerăbdare. Apucându-mi amândouă mâinile, nu le dădu drumul înainte de a fi pătruns în coridor. Ofițerul își luă rămas-bun și se pregătea să plece, când îl rugai să mai stea; ba, l-am mai rugat să urce în camera mea, cu noi.

L-am cinstit cu un pahar cu vin și i-am mărturisit cât îi sunt de recunoscător, ca și soldaților lui, atât de viteji, care-mi salvaseră viața. Îmi răspunse, simplu, că și el e bucuros; că herr Dellbruck luase primul măsurile necesare și că, la urma-urmei, căutarea n-a fost câtuși de puțin neplăcută; auzind această declarație ambiguă, patronul hotelului zâmbi, în vreme ce ofițerul ne ceru îngăduința să-și ia rămas-bun: era vremea să se întoarcă la cazarmă.

– Dar, herr Dellbruck, întrebai eu atunci, cum se face că au pornit în căutarea mea soldații aceștia? Și de ce?

Dădu din umeri, ca și cum propriul demers i s-ar fi părut lipsit de însemnătate, și îmi răspunse:

– Comandantul regimentului în care mi-am făcut serviciul militar mi-a permis să fac apel la voluntari.

– Dar de unde ai știut că m-am rătăcit?

– Vizitiul s-a întors aici cu ce mai rămăsese din trăsură; când s-au speriat caii, aproape că au făcut-o praf.

– Totuși, cu siguranță că nu numai din cauza asta ai trimis soldații să mă caute.

– O!. Nu... Priviți... Chiar înainte de sosirea vizitiului primisem telegrama asta de la boierul al cărui oaspete o să fiți...

Și scoase din buzunar o telegramă pe care mi-o întinse. Am citit:

Bistrița

Vegheați cu grijă asupra aceluia care va fi oaspetele meu; siguranța lui îmi este foarte prețioasă. Dacă i se va întâmpla ceva neplăcut sau dacă va dispărea, faceți tot ce vă stă în putință spre a-l regăsi și a-i salva viața. Este englez, deci îi place aventura. Zăpada, noaptea și lupii pot să reprezinte pentru el tot atâtea primejdii. Nu pierdeți nici o clipă, dacă aveți vreo temere cu privire la el. Averea mea îmi va îngădui să vă răsplătesc zelul.

Dracula

Țineam scrisoarea asta în mână, când avui impresia că odaia se-nvârte în jurul meu; și dacă nu mă prindea în brațe patronul hotelului, cred că m-aș fi prăbușit. Totul era atât de ciudat, misterios, atât de incredibil, încât încetul cu încetul mă cuprinsese sentimentul că sunt jucăria și miza unor puteri străni, și această singură și vagă idee mă paraliza într-un fel. Desigur, mă aflu sub o protecție misterioasă. Aproape în cea mai potrivită clipă, un mesaj sosit dintr-o țară îndepărtată mă ferise de primejdia de a adormi în zăpadă și mă scosese din botul lupului.

CAP. 1

Jurnalul lui Jonathan Garber (stenografiat)

3

mai. Bistrița. Părăsit Münchenul la 8.35 seara, 1 mai.

Sosit devreme la Viena, a doua zi dimineața. Ar fi trebuit să sosim la 6.46, dar trenul a avut o oră întârziere. Budapesta pare un oraș minunat, după câte mi-am putut da seama privind din vagon și după cele câteva străzi pe care m-am plimbat, odată coborât din tren, însă mi-a fost teamă să mă depărtez prea mult de gară: în ciuda întârzierii, trebuia să plecăm mai departe, după cum se prevăzuse. M-a încercat senzația că părăseam Occidentul spre a intra în Orient; Occidentul cel mai autentic, cu splendidele poduri peste Dunăre, care aici are cea mai nobilă lărgime și adâncime, ne purta către tradițiile dominației turcești.

Am părăsit Budapesta la timpul potrivit și am ajuns la Klausenburg după căderea serii. M-am oprit aici ca să petrec noaptea la Hotel Royal. La masă, sau mai degrabă la cină, mi s-a servit pui fript cu boia de ardei roșu, foarte bun, dar mi-a făcut o sete! (*Mem.* Să cer rețeta pentru Mina!) L-am întrebat pe ospătar și acesta mi-a spus că felul se numește „paprika hendl” și că e o mâncare pe care am s-o găsesc pretutindeni

de-a lungul Carpaților. De mare folos mi-a fost spoiala mea de germană; într-adevăr, nici nu știu cum m-aș fi descurcat fără ea.

La Londra, dispunând de oarecare timp liber, : vizitasem British Museum și făcusem cercetări referitoare la Transilvania, în cărțile și hărțile bibliotecii; eram convins că un mănunchi de cunoștințe premergătoare despre acele târâmuri ar fi putut prinde bine în relațiile cu un nobil localnic. Am găsit că ținutul despre care e vorba se află chiar la hotarul dintre Transilvania, Moldova și Bucovina, în inima munților Carpați, una dintre cele mai sălbatice și mai puțin cunoscute părți ale Europei.

Dar nici o hartă și nici o carte nu m-au putut lumina asupra locului exact unde se înalță castelului lui Dracula, fiindcă nu există hărți ale acestei regiuni comparabile cu cele ale serviciului nostru cartografic. Totuși, am văzut că Bistrița, orașul de unde trebuia să iau diligența, după spusele contelui Dracula, era un târg destul de cunoscut. Voi nota aici câteva din impresiile mele, ca să-mi pot împrăști memoria când îi voi povesti Minei călătoriile mele.

Populația Transilvaniei este alcătuită din patru naționalități distincte: sașii, în sud, valahii, care sunt descendenții dacilor, maghiarii, iar în răsărit și nord, secuii. Voi descinde printre aceștia din urmă, care susțin că se trag din Attila și din huni. Asta poate fi așa, căci în secolul al XI-lea ungurii i-au găsit acolo pe huni. Am citit că toate superstițiile cunoscute în lume s-au adunat în potcoava Carpaților, ca și cum aici ar fi fost centrul tuturor vârtejurilor imaginației. Dacă așa stau lucrurile, șederea mea ar putea fi interesantă. (*Mem. Trebuie să-l întreb pe conte totul despre aceasta.*)

N-am dormit bine, cu toate că patul era îndeajuns de confortabil, căci am avut tot felul de vise stranii. Un câine a urlat toată noaptea sub fereastra mea, ceea ce a avut poate o legătură cu insomnia; ori poate de vină a fost papricașul, căci zadarnic am băut apa din carafă, mi-era mereu sete. Către

dimineată am adormit și m-au trezit loviturile repetate în ușă, încât cred că mă cufundasem într-un somn adânc.

La micul dejun am avut iar papricaș și un fel de porridge din mălai, pe care ei îl numeau „mămăligă”, apoi vinete umplute cu tocătură, o mâncare excelentă, cu numele de „impletata”¹ (*Mem.* De cerut, de asemenea, rețeta lor). Am mâncat în grabă, pentru că trenul pleca puțin înainte de opt, sau mai precis ar fi trebuit să plece, căci după ce am tras o goană și am ajuns în gară la 7.30, am așteptat în vagon mai bine de o oră, fără să pornească. Mi se pare că, pe măsură ce mergi mai spre răsărit, pe atât mai nepunctuale sunt trenurile. Cum or fi fiind oare în China?

De-a lungul întregii zile mi s-a perindat prin față o țară ce părea plină de frumuseți de tot felul.

Vedeam câteodată orășele sau castele cocoțate pe culmile unor coline cu povârnișuri întocmai ca în vechile ceasloave; altădată goneam de-a lungul unor râuri și torente care, după largile parapete de piatră ce le străjuiau, păreau să amenințe cu mari inundații. Este nevoie de multă apă, care să curgă vijelios, ca să producă revărsări peste maluri.

În fiecare gară, mari grupuri de oameni, adesea îmbulziți în tot soiul de straie. Unii semănau întocmai cu țărani de la noi sau cu aceia pe care i-am văzut în Franța și în Germania, cu scurteici, pălării rotunde și pantaloni făcuți în casă; însă alții arătau foarte pitoresc. Femeile erau frumușele, când nu te uitai prea de aproape la ele, dar le dezavantaja talia. Aveau toate mâneci albe mari, de toate felurile, și mai toate purtau cingători late, cu bete, care fluturau ca veșmintele balerinelor, însă, desigur, cu fuste dedesubt.

Slovacii erau cei mai ciudați și mai sălbatici dintre toți, cu pălăriile lor mari de cowboy, cu pantaloni bufanți, de un alb murdar, cu cămășile de în alb și cu cingătorile enorme și grele de piele, late de o palmă și țintuite cu alamă. Purtau

¹ Împănate, probabil.

cizme înalte, cu pantalonii băgați în ele, aveau plete negre și mustăți groase. Erau foarte pitorești, dar nu îți inspirau încredere. Pe scenă, i-ai fi luat numaidecât drept o ceată de tâlhari orientali de demult. Sunt totuși, după câte mi s-a spus, neprimejdioși și mai degrabă sfioși.

Se întunecase bine când am ajuns la Bistrița, un orașel vechi, foarte interesant. Situat practic chiar la frontieră, prin Pasul Bârgăului² ajungi direct în Bucovina, orașul a avut într-adevăr o existență zbuciumată, ale cărei urme încă se mai văd. Cu cincizeci de ani în urmă, incendiul uriaș au bântuit orașul, provocând mari pagube, în cinci rânduri. La începuturile secolului al XVII-lea a suferit un asediu de trei săptămâni, de pe urma căruia a pierdut 13.000 de locuitori, lăsând deoparte pe cei pieriți de pe urma foametei și a bolilor.

Contele Dracula îmi indicase hotelul La Coroana de Aur, care, spre marea mea bucurie, era o autentică clădire veche, căci, firește, voiam să văd și să cunosc ceea ce caracteriza țara. În mod evident eram așteptat, deoarece, când am ajuns, m-a întâmpinat o femeie vârstnică, voioasă la chip, îmbrăcată în costumul național obișnuit, bluză albă cu fota dublă, în față și în spate, din material colorat, ceva cam prea ajustat pe corp. S-a înclinat și m-a întrebat: „Dumneata ești domnul din Anglia?” „Da, am spus, Jonathan Harker.” A surâs și i-a șoptit ceva unui bătrân în cămașă albă care intrase în odaie. Acesta ieși și se reîntoarse de îndată cu o scrisoare:

Prietene, bun venit în Carpați! Te aștept cu nerăbdare. Trage un somn bun noaptea asta. Măine, la trei după-amiază, diligenta pleacă în Bucovina; ți s-a rezervat un loc. La trecătoarea Bârgăului te va aștepta caleașca mea, ca să te aducă încoace. Trag nădejde că întreaga călătorie de la Londra până aici s-a terminat cu bine și că îți va face plăcere șederea în preafrumoasa mea țară. Prietenul dumitale,

² În text – Borgo, după transcrierea hărților vechi.

4 mai. Am aflat că și proprietarul hotelului primise o scrisoare de la conte, cu dispoziția să-mi asigure locul cel mai bun în diligență, însă când i-am cerut informații mai amănunțite, mi-a părut întrucâtva reținut și a pretins că nu înțelege germana mea. Aceasta nu putea fi adevărată, fiindcă până atunci înțelesese perfect, cel puțin judecând după răspunsurile exacte pe care mi le dăduse. El și soția lui, bătrâna care-mi deschisese, schimbară priviri înspăimântate.

Mai băigui că primise banii într-o scrisoare și că asta era tot ce știa. Când l-am întrebat dacă-l cunoaște pe contele Dracula și dacă ar putea să-mi povestească ceva despre castelul acestuia, amândoi făcură semnul crucii și, spunându-mi că nu știu absolut nimic, refuzară pur și simplu să mai scoată o vorbă. Ora plecării era atât de aproape, încât n-am avut timp să mai întreb pe nimeni; dar totul mi se păru foarte misterios și, desigur, deloc încurajator.

Chiar în clipa când mă pregăteam să plec, bătrâna intră în camera mea și mă întrebă, scuturată de fiori:

– Trebuie să te duci? Oh, tinere herr, chiar trebuie să te duci?

Era într-o asemenea stare de agitație, încât părea că uitase și câtă nemțească știuse și o amesteca cu vorbe din limbi pe care nu le cunoșteam. De-abia puteam să-i urmăresc întrebările. Când i-am spus că trebuie să plec numaidecât și că mă angajasem într-o afacere importantă, ea mă întrebă din nou:

– Știi ce zi e astăzi?

I-am răspuns că suntem în 4 mai. Clătină din cap, pe urmă zise:

– Da, desigur, știu asta, știu! Însă dumneata știi ce zi anume e?

Cum i-am răspuns că nu înțeleg, ea reluă:

– E ajunul Sfântului Gheorghe³. Nu știi că în noaptea asta, când bat clopotele de miezul nopții, duhurile rele pun stăpânire pe lume? Știi unde te duci și ce te așteaptă?

Era atât de îngrozită, încât m-am străduit să-i redau curajul. În cele din urmă căzu în genunchi, implorându-mă să rămân sau să mai aștept măcar o zi-două. Era tare caraghios, însă nici eu nu mă simțeam în apele mele. Totuși, trebuia să-mi vād de treburi, nu puteam îngădui să se amestece nimeni. Am încercat, deci, s-o ridic în picioare și i-am spus, cu toată seriozitatea de care am fost în stare, că îi mulțumesc, dar că obligația mea e imperioasă și că trebuie să plec. Se sculă, își șterse ochii și, scoțându-și crucifixul de la gât, mi-l întinse.

Nu știam ce să fac, deoarece, asemenea oricărui anglican, fusesem învățat să privesc lucrurile acestea într-o oarecare măsură drept idolatrie, dar mi se părea lipsit de cuviință să refuz o persoană vârstnică, atât de bine intenționată și atât de tulburată. Pesemne că a citit pe chipul meu îndoiala, căci, petrecându-mi după gât crucifixul, îmi spuse: „De dragul mamei dumitale”, și ieși din încăpere.

Scriu aceste pagini în jurnal în timp ce aștept diligența care, bineînțeles, întârzie; cruciulița îmi atârnă de gât. Să fie de vină spaima bătrânei hangițe sau înspăimântătoarele superstiții ale locului, dacă nu însuși crucifixul, nu știu, dar nu mă simt în largul meu, ca de obicei. Dacă jurnalul va ajunge la Mina, cel puțin să găsească în el un rămas-bun! Iată diligența!

5 mai. La castel. Pâcla dimineții s-a risipit și soarele s-a înălțat peste orizontul ce pare creat, nu știu dacă de copaci

³ Ajunul Sf. Gheorghe este pe 22 aprilie, autorul contribuind și astfel la amplificarea misterelor cărții. Totodată, ne explică de ce John Sewald este apelat Jack doar de prietenii Arthur și Quincey Morris (englezii folosesc curent expresii referitoare la numele Jack, scoțând astfel în evidență calități ale prietenilor; ex.: Jack of all trades – priceput la toate).

sau de măguri, căci sunt atât de departe încât, mici și mari, se confundă. Nu-mi este somn și, pentru că mâine pot să mă trezesc când vreau, voi scrie, firește, până mă va coplesi somnul. Am de pus pe hârtie multe ciudățenii și pentru ca nu cumva cel care ar citi să creadă că am mâncat la Bistrița prea pe-ndestulate, fie-mi îngăduit să transcriu întocmai meniul.

Mi s-a servit ceea ce ei numesc „frigărui haiducești”, bucăți de slănină, ceapă, bucăți de carne de vită, preparate cu boia, înfipite și înșirate într-o țeapă, pe urmă fripte deasupra focului, în felul simplu în care pregătim noi la Londra mâncarea pentru pisici. Vinul a fost Auriu de Mediaș, care-ți produce pișcături neașteptate pe limbă, deloc neplăcute. Am băut numai două pahare și nimic altceva.

Când m-am suit în diligență, vizitiul nu urcase încă pe capră și l-am văzut cum stă de vorbă cu bătrâna. Vorbeau, fără îndoială, despre mine, fiindcă din timp în timp îmi aruncau câte o privire; unii dintre oamenii care stăteau pe bancă în fața ușii, dintre cei despre care se spune, pe aici, că „duc vorba”, se ridicaseră și, apropiindu-se, ascultau cu atenție, întorcând capul către mine, compătimitor. Îmi ajungeau la ureche unele vorbe, care reveneau mai des, vorbe ciudate, așa că scosei liniștit dicționarul meu poliglot din geamantan, ca să le aflu înțelesul.

Trebuie să spun că nu erau încurajatoare, iar dintre ele auzeam: „Ordog” – „Satana”, „Pokol” – „Iad”, „strigoaică” – „vrăjitoare”, „vrolok” și „vlkoslak”, amândouă însemnând același lucru, una în slovacă, alta în sârbă, ceva între vârcolac și vampir. (*Mem.* Trebuie să-l întreb pe conte despre aceste superstiții.)

Când pornirăm, mulțimea de oameni din fața hanului, care în acest timp sporise considerabil, făcu semnul crucii, apoi toți îndreptară spre mine două degete.

Nu fără greutate am izbutit să-l fac pe unul dintre călători să-mi explice ce înseamnă gestul acesta; la început n-a vrut

să-mi răspundă, apoi, când a aflat că sunt englez, mi-a explicat că e un semn ca să mă păzească de deochi.

N-a fost tocmai plăcut pentru mine, de-abia plecat către un loc necunoscut, pentru a întâlni un om pe care nu-l cunoșteam.

Pe de altă parte, toți acești oameni păreau atât de buni, de îndurerați și de compătimitori, încât n-am putut să nu mă simt mișcat.

N-am să uit niciodată ultima imagine din băătăura hanului și mulțimea aceea de figuri pitorești care făceau semnul crucii, sub poarta boltită, prin care vedeam fundalul de frunziș bogat al leandrilor și portocalilor sădiți în hârdaie verzi, în mijlocul curții.

Vizitiul nostru, ai cărui ițari largi acopereau toată partea din față a caprei, ei o numesc „gotza”⁴, plesni din biciul lung deasupra celor patru căluți înhâmați în același rând și o pornirăm la drum.

Curând, frumusețea drumului pe care-l parcurgeam mă făcu să uit spaimile de mai înainte, deși, dacă aș fi înțeles graiul sau mai degrabă graiurile tovarășilor mei de drum, n-aș fi putut să mă descotorosesc de ele cu atâta ușurință.

În fața noastră se întindeau păduri și codri, povârnișuri verzi încoronate cu pâlcuri de arbori sau lăsând să se vadă zidurile albe ale caselor de-a lungul drumului. Pretutindeni o uluitoare jerbă de pomi înfloriți, cireși, meri, peri, pruni; iarba pe care călcam, sub pomi, era smălțuită cu petale. Urcând sau ocolind aceste coline verzi, pe care ei le numesc „Mittel-Land”, drumul șerpuieste pierzându-se printre verdeață sau se ferecă între șirurile de pini ce coboară, ici-colo, ca limbi de flăcări, poalele colinelor.

Drumul era colțuros și totuși parcă zburam de-a lungu-i, cu o grabă febrilă. Nu înțelegeam pentru ce ne pripim așa; fără îndoială, vizitiul ținea să ajungem la Prundul Bârgăului

⁴ Gaci; magh., gatya

fără să pierdem o clipă. Mi s-a spus că pe timp de vară drumul este excelent, dar nu fusese încă reparat după căderile de zăpadă din iarnă.

În această privință, el se deosebește de cele mai multe dintre drumurile ce străbat Carpații și care, după un vechi obicei, nu sunt îngrijite. Din vechime, „hospodarii”⁵ au prins teama de a le mai repara, pentru ca nu cumva turcii să-și închipuie că se pregătește ceva împotriva lor și să grăbească începerea unui război care, la drept vorbind, putea oricând izbucni.

Dincolo de cocoșele colinelor înverzite ale Mittel-Landului se profilau alte povârnișuri împădurite, în spatele cărora se înălțau trufași înșiși Carpații abrupti. Se înălțau la dreapta și la stânga noastră, strălumiți de soarele de după-amiază, în tonuri splendide de azur și purpură pe creste, de verde și brun acolo unde iarba și stâncile se amestecau; o nefirească privesc de stânci colțuroase și de vârfuri ascuțite se pierdea în depărtare, unde se iveau colți uriași înzăpeziți.

Din loc în loc, spărturi adânci în munte, în care văzusem, pe când soarele scăpăta, licărul alb al unei căderi de apă. Unul dintre tovarășii mei de drum mă apucă de braț pe când tocmai ocoleam o măgură și dădeam ochii cu un pisc înalt acoperit de zăpadă, ce părea, pe când apucam pe drumul său serpuit, a ne sta drept în față:

– Privește! *Isten szek*, Tronul lui Dumnezeu⁶, și se închină cu pioșenie.

Ne-am continuat drumul nesfârșit, pe când soarele tot cobora în spatele nostru, iar umbrele serii începeau să ne cuprindă.

Faptul că piscul de munte înzăpezit mai păstra lumina asfințitului și părea a se scâlda într-o gingașă aură

⁵ Voievozii.

⁶ Scaunul (tronul) lui Dumnezeu (magh.).

trandafirie accentua senzația de întunecime. Când și când, treceam pe lângă cehi și slovaci, toți în straie pitorești, însă am remarcat cu neplăcere că majoritatea erau gușați. Pe marginea drumului erau multe troițe și când treceam pe lângă ele, tovarășii mei se închinau. Din loc în loc întâlneam țărânci și țărani ingenuncheați în fața vreunui altar; nici nu întorceau capul spre noi, atât de adânciți erau în ruga lor, încât ai fi zis că nu mai au nici ochi, nici urechi pentru lumea din jur.

Multe lucruri erau noi pentru mine; de pildă, clăile de fân în arbori, pâlcurile de mesteceni plângători, cu trunchiurile lor albe lucind ca argintul printre verdele delicat al frunzelor. Din timp în timp ne încrucișam cu câte o căruță de poștă, obișnuita căruță țărănească, lungă, cu osie liberă, cioplită să facă față drumului plin de hârtoape. Vedeai, firește, în căruțe, țărani întorcându-se acasă, cehii în cojoace albe de oaie, slovicii în mindire colorate, aceștia din urmă purtându-și topoarele lungi ca pe lănci. Căderea serii se vestea friguroasă, iar întunecimea crescândă părea să amestece în aceeași beznă stejari, fagi și pini; totuși, în văile prin care treceam, printre măguri, urcând câte o trecătoare, coniferele negre se distingeau pe alocuri pe fundalul unui lînțoliu proaspăt de nea.

Câteodată, când drumul străbătea câte un pâlc de pini care, în întuneric, părea că ne înghite, mari pale de ceață acopereau din loc în loc copacii, producând o impresie stranie și solemnă, ce-mi înturna gândurile la plâsmuirile fioroase ce mă chinuieră spre seară. Înnoptarea puneă într-o lumină ciudată norii ca niște fantasmе rătăcitoare printre Carpați. Când și când, pantele deveneau atât de abrupte, încât cu toată graba vizitiului nostru caii erau siliți să meargă la pas. Aș fi vrut să mă dau jos și să merg alături de ei, cum se obișnuiește la noi în asemenea împrejurări, însă vizitiul nici nu voia să audă.

– Nu, nu, spuse el, nu trebuie să mergeți pe jos, pe aici câinii sunt prea primejdioși. Și mai adăugă, pregătind,

evident, o glumă sumbră, fiindcă privi roată, căutând zâmbetul aprobator al celorlalți: De altfel, n-o să duci lipsă de treburi din astea înainte de a te duce la culcare.

Opri o singură dată, când veni vremea să aprindă felinarele. Cu cât sporea întunericul, cu atât pasagerii păreau mai speriați, ba unul, ba altul îi cereau să mâne mai repede. Vizitiul plesnea nemilos caii cu biciul său lung și îi îmboldea, cu strigăte sălbatice de încurajare, să gonească mai iute. Când se întunecă de-a binelea, mi se păru că văd o lumină cenușie petrecându-se prin fața noastră, ca și cum ar fi fost o despăcătură în dealuri.

Călătorii erau tot mai îngrijorați; diligența sălta nebunește, scârțâind din încheieturi și clătinându-se ca un vapor zgâlțâit de furtună, încât a trebuit să mă sprijin. Apoi drumul deveni mai lin, de ni se păru că am prins aripi. De ambele părți, munți amenințători sugrumau drumul, gata să ne acopere; treceam prin Pasul Bârgăului. Pe rând, mai mulți dintre tovarășii mei de drum îmi oferiseră daruri, pe care mi le întinseseră cu o seriozitate ce înlătura posibilitatea unui refuz.

Erau, desigur, felurite lucruri bizare, dar fiecare îmi era înfățișat cu o bunăvoință atât de firească, cu vorbe atât de bune, cu asemenea binecuvântări și chiar cu acele mișcări fără noimă în care se citea teama, încât îmi reveniră în minte țărani din fața hanului din Bistrița, închinându-se și făcând semne de deochi. Și zburam astfel cu vizitiul chircit pe capră și cu pasagerii aplecați pe marginea diligenței, scrutând vultuște în întuneric. Era limpede că-i stăpâna neliniștea, se întâmplase sau așteptau să se întâmple ceva, însă, când i-am întrebat în parte, nici unul nu mi-a dat nici cea mai vagă explicație. Starea de agitație se menținu o bucată de vreme.

În fine, Pasul Bârgăului ne apăru în fața ochilor, deschizându-se spre răsărit. În beznă, nori negri se rostogoleau deasupra noastră, apăsător, copleșitor, văzduhul vestea furtună. Părea că lanțul de munți despărțise

atmosfera în două și că ne aflam acum pe latura furtunii. În ce mă privește, îmi roteam privirile după trăsura care trebuia să mă ducă la conte. Mă așteptam să văd din clipă în clipă luminile felinarelor, prin noapte, însă bezna rămânea de nepătruns.

Singura lumină venea de la lămpile noastre, în ale căror raze pâlپătoare aburul cailor obosiți se ridica într-un nor alb. Puteam vedea acum drumul nisipos întinzându-se alb în fața noastră, dar nu se zărea nici urmă de vreun vehicul. Călătorii se așezară din nou, cu un suspin de ușurare, care părea a-și râde de dezamăgirea ce mă cuprinsese. Mă și gândeam ce e de făcut, când vizitiul, uitându-se la ceas, le spuse celorlalți ceva ce nu prea am deslușit, din pricina vocii joase, ceva cam ca: „Un ceas mai devreme”. Apoi, întorcându-se către mine, mi se adresă într-o germană încă și mai stricată ca a mea:

— Nu se vede nici o trăsură. Domnul nu e așteptat; la urma-urmei, dânsul vine cu noi acum în Bucovina și se întoarce mâine sau poimâine; mai bine poimâine.

Pe când vorbea, caii începură să necheze, să sforăie și să se zbată, încât vizitiul abia mai putea să-i stăpânească. Atunci, printre strigătele de spaimă ale pasagerilor, care nu mai pridideau făcând la cruci, o caleașcă cu patru cai ne ajunse din urmă, ne depăși, apoi trase lângă diligența noastră.

Am putut vedea la lumina felinarelor ei caii negri ca tăciunele, niște animale splendide. Cel care îi conducea era un om înalt, cu barbă lungă, castanie și cu o pălărie mare, neagră, ce-i ascundea chipul. Când se întoarse către noi, i-am putut totuși vedea sclipirea ochilor scânteietori, care păreau roșii în lumina lămpii. Îi spuse vizitiului:

– Ești grăbit astă-seară, prietene.

Celălalt răspunse bâlbâindu-se:

– Domnul englez se grăbea.

Străinul îi replică:

– Bănuiesc că din pricina asta doreai să-1 iei cu tine în Bucovina. Nu mă poți înșela, prietene. Știu prea multe și mi-s caii iuți.

Surâdea vorbind, iar lumina lămpii cădea pe o gură aspră cu buze foarte roșii și cu dinții ascuțiți, albi ca fildeșul. Unul dintre tovarășii mei de drum îi șopti altuia versul din Lenore a lui Bürger:

Denn die Toten reiten schnell.

(„Căci morții iute aleargă.”)

Ciudatul vizitiu auzi, cu siguranță, cuvintele, căci îi aruncă un zâmbet tăios. Călătorul întoarse capul, făcu semnul crucii, întinzând, totodată, două degete.

– Dați-mi bagajele domnului, spuse vizitiul, și cu cea mai mare repeziciune valizele mele fură scoase și puse în caleașcă. După aceea am coborât din diligență, și cum caleașca trăsesese alături, vizitiul mă ajută să urc, prinzându-mi brațul într-o strânsoare de oțel; trebuie că avea o putere nemaipomenită. Fără un cuvânt smuci hățurile, caii porniră și intrarăm din nou în bezna trecătorii.

Când cătai în urmă, văzui aburul din nările cailor, la lumina felinarelor diligenței, și pe foștii mei tovarășii de călătorie, care făceau semnul crucii. Vizitiul plesni din bici, își îmboldi caii, care luară drumul Bucovinei. Pe când se cufundau în beznă, un fior rece mă scutură, mă simții părăsit și trist, dar o pelerină îmi fu așezată pe umeri și o scoarță peste genunchi, iar vizitiul mi se adresă într-o nemțească fără cusur:

– Noaptea e friguroasă, *mein herr*, iar stăpânul meu, contele, mi-a poruncit să vă port de grijă. Sub banchetă e un clondir cu șliboviță (rachiu de prune din partea locului), dacă vă place.

N-am băut; oricum, faptul că știam c-o am la îndemână m-a mai întărit. Mă mai liniștisem, dar nu de tot. Cred că dacă aș fi avut posibilitatea să aleg, n-aș mai fi continuat această călătorie de noapte în necunoscut. Caleașca goni înainte, apoi se întoarse, luă altă cale și porni tot drept înainte. Mi se părea că ne reîntorsesem și treceam în același loc; am ales un punct de reper și mi-am dat seama că nu greșisem.

Aș fi vrut să-l întreb pe vizitiu ce însemna asta, totuși m-am temut, fiindcă în situația în care eram, zadarnic aș fi

protestat dacă avea de gând să întârzie. Oricum, după un timp mă cuprinsese curiozitatea să știu câtă vreme trecuse, așa că scăpărai un chibrit și la flacăra lui mi-am privit ceasul. Mai erau puține minute până la miezul nopții. Am resimțit un șoc, bănuiesc că din cauza superstițiilor despre miezul nopții, sporite de recentele mele experiențe. Așteptam cu inima plină de neliniște.

Un câine începu să urle, undeva, departe, în vreo curte, un scheunat de moarte, îngrozit. Urletul fu reluat de alt câine, apoi de altul și de altul, până când, purtat de vântul care acum gemea prin trecătoare, se iți un țipăt sinistru ce părea a se răspândi pretutindeni, atât de departe cât te putea duce gândul, în bezna nopții. La primul urlet, caii începuseră să se cabreze; vizitiul le vorbi molcom și se liniștiră, dar tremurau și asudau ca un fugar după o sperietură năprasnică.

Atunci, de departe, din creierul munților se ridică un urlet mai ascuțit și mai pătrunzător, acela al lupilor, care băgă groaza și în cai, și în mine. Îmi venea să sar din caleașcă și s-o iau la fugă, pe când ei sforăiau și se zbăteau nebunește, încât vizitiul trebui să-și folosească din plin puterea lui strașnică spre a-i stăpâni în hamuri. Totuși, de la un timp urechile mi se obișnuiseră cu urletele, iar caii se liniștiră după ce vizitiul coborî și trecu în fața lor. Li dezmierda, îi calma, le șoptea în ureche cu meșteșug, iar efectul a fost extraordinar, căci se cumiștiră îndată, cu toate că tremurau ca frunza. Vizitiul sări din nou pe capră, apucă hățurile și porni în goană. De data asta, ajunși de cealaltă parte a trecătorii, schimbă numaidecât direcția și apucă pe un drum strâmt ce se înfunda la dreapta.

Curând, intrarăm pe o alee străjuită de arbori ce bolteau drumul, de parcă am fi trecut printr-un tunel. Și din nou stânci mari și amenințătoare ne păzeau pe amândouă laturile. Adăpostiți astfel, puteam auzi vântul de sus șuierând și gemând printre stânci, crengile copacilor trosnind.

Se făcea tot mai frig, începu să cearnă zăpada, curând totul fu alb în jur. Palele ascuțite de vânt mai purtau urletele

câinilor, tot mai slabe, pe măsură ce ne depărtam. Scheunatul lupilor, dimpotrivă, răsună tot mai aproape, ca și cum ne-ar fi înconjurat din toate părțile. Mă cuprinsese groaza, caii îmi împărtășeau spaima, numai vizitiul n-avea habar. Își întorcea capul când la stânga, când la dreapta, în vreme ce eu încercam zadarnic să zăresc ceva prin beznă.

Deodată, departe, la stânga noastră, văzui o luminiță albastră ce pâlpaia. În aceeași clipă o văzu și vizitiul; opri brusc caii și, sărind de pe capră, dispăru în întuneric. Nu știam ce să fac, urlatul lupilor se auzea tot mai aproape, dar pe când mă tot întrebam, vizitiul reapăru și-și reluă fără o vorbă locul, apoi pornirăm mai departe. Îmi vine să cred că am adormit, poate, iar incidentul îmi revenea mereu în vis, căci mi se părea că se repetă la nesfârșit, iar acum, privind în urmă, îmi apare ca un oribil coșmar. La un moment dat, flăcăriuia țâșni atât de aproape de drum, atât de clar în noapte, încât am putut urmări fiecare din mișcărilor vizitiului.

El se îndreptă grabnic către locul de unde se ivise luminița albastră, trebuie să fi fost foarte slabă, căci nu putea lumina în preajmă, și adună câteva pietre, din care formă un fel de parapet. Altă dată se produse un efect optic straniu: așezându-se între mine și flacăra, el nu o acoperi deloc, fiindcă i-am putut vedea totuși licărul fantomatic. Am rămas uluit, însă cum impresia durase doar o clipă, am considerat că privirea, prea încordată în întuneric, mă înșelase. Un timp, pâlpairile albastre nu s-au mai arătat și am gonit înainte prin beznă, împresurați de urlatul lupilor, ca într-un cerc mișcător.

În sfârșit, într-un loc vizitiul coborî și se depărtă mai mult decât în celelalte rânduri, iar în timpul absenței sale caii tremurară mai rău ca oricând, sforăiră și nechezară îngroziți. Nu pot ști din ce cauză, deoarece urlatul lupilor încetase cu desăvârșire; dar chiar atunci luna, plutind printre norii negri, apăru în spatele creștelor zimțate ale unei înălțimi împădurite și la lumina ei am văzut în jurul nostru un cerc de lupi cu colți albi și limbi roșii ce atârnavă, cu labe lungi și vânoase, cu blana țepoasă. Erau de o sută de ori mai

însăpăimântători în tăcerea cumplită care se așternuse decât atunci când urlau.

Înțepenisem de groază. Numai când un om rămâne singur față în față cu asemenea orori poate să înțeleagă adevărata lor semnificație.

Dintr-odată apoi, lupii începură să urle, ca și cum lumina lunii ar fi avut asupra lor o influență anume. Caii săreau în toate părțile, nechezau, rotindu-și neputincioși ochii de-ți făceau milă, dar cercul viu de teroare îi înconjura de pretutindeni și n-aveau cum să iasă din mijlocul lui. Am strigat după vizitiu să se întoarcă. Mi se părea că singura șansă ar fi fost să străpung cercul, ca să-l ajut să se apropie. Strigam și izbeam portiera caleștii, în nădejdea că zgomotul va speria lupii de pe acea latură, dându-i lui posibilitatea să ajungă la hățuri.

Când s-a întors, nu știu, dar i-am auzit vocea răsunând tunător și, aruncându-mi privirea în direcția sunetelor, l-am văzut în mijlocul drumului. Rotea brațele lungi, ca și cum ar fi măturat vreun obstacol invizibil, iar lupii se retrăgeau mereu. Tocmai atunci un nor gros acoperi obrazul lunii și am rămas din nou în beznă. Când putui să văd din nou, vizitiul se suise pe capră, iar lupii se făcuseră nevăzuți.

Toate acestea erau atât de ciudate și de misterioase, încât, stăpânit de spaimă, nu îndrăzneau nici să vorbesc, nici să mă mișc. Vremea părea fără sfârșit, ca și călătoria noastră, care continua iar într-o beznă deplină, fiindcă nori grei acoperiseră din nou luna. Urcam întruna, cu scurte momente când drumul cobora, căci de regulă urca. Deodată îmi dădui seama de faptul că vizitiul era pe punctul de a mîna caii în curtea unui castel vast și căzut în ruină, de la ale cărui ferestre înalte și negre nu se zărea nici o rază de lumină și ale cărui creneluri sparte se profilau crestat pe cerul luminat de lună.

CAP. 2

Jurnalul lui Jonathan Garber (continuare)

5

mai. Trebuie că dormeam, altfel, dacă aş fi fost treaz, cu siguranţă aş fi observat apropierea de un loc atât de remarcabil. În beznă, curtea castelului părea uriaşă şi, cum anumite drumuri întunecoase conduceau sub mari arcade boltite, ea părea şi mai întinsă decât era în realitate. Încă nu am putut să o văd în timpul zilei.

Când caleaşca s-a oprit, vizitiul a sărit din ea şi apoi mi-a întins mâna ca să mă ajute să cobor. Din nou, n-am putut să nu observ formidabila lui putere. De fapt, mâna lui părea o menghină de oţel şi ar fi putut să o zdrobească oricând pe a mea, dacă ar fi vrut. Apoi îmi coborî bagajele şi le aşeză alături de mine, care mă aflam în apropierea unei uşi mari şi vechi, ţintuită cu piroane. Am putut vedea, în ciuda lipsei de lumină, că piatra era sculptată masiv, însă vremea şi intemperiiile distruseră, în cea mai mare parte, sculpturile. Cum stăteam, vizitiul sări pe capră, smuci hăţurile, caii porniră în grabă şi întreg calabalâcul dispăru sub unul dintre frunzarele întunecate.

Stăteam în tăcere, neștiind ce să fac. Nici un clopoțel sau un ciocănaș de bătut în ușă; prin pereții mohorâți și prin ferestrele negre nu era de crezut că vocea mea putea pătrunde. Așteptarea mi se păru fără sfârșit, simții iar spaima și îndoielile îngrămădindu-se în mine. Pe ce țărâm nimerisem și printre ce soi de oameni? În ce aventură primejdioasă mă băgasem? Era oare un incident obișnuit în viața unui secretar de avocat să fie trimis aici ca să explice unui străin cum se cumpără o proprietate la Londra? Secretar de avocat! Minei nu i-ar fi plăcut asta. Avocat, da, căci chiar înainte de a fi părăsit Londra îmi sosise vestea că trecusem cu succes examenul și că eram acum avocat plin! Începui să mă frec la ochi și să mă ciupesc, ca să văd dacă sunt treaz.

Mi se părea că trec printr-un coșmar oribil, așteptam să mă deștept numaidecât și să mă pomenesc acasă la mine, în clipa când zorile luminează cu încetul ferestrele; să simt iar dimineața, după o zi de muncă istovitoare. Dar ciupiturile mă dureau, ochii nu mă înșelaseră. Eram cât se poate de treaz, în creierul Carpaților. Tot ce puteam face era să mă înarmez cu răbdare și să aștept revărsatul zorilor.

Când tocmai ajunsesem la această concluzie, îmi răsună în urechi sunetul unor pași grei în spatele ușii masive și văzui printre picături sclipirea unei lumini care se apropia. Urmă zgomotul lanțurilor și zăngănitul zăvoarelor mari, trase. O cheie se întoarse în broască scrâșnind puternic, ca după o îndelungată nefolosință, și ușa cea mare se urni.

În pragul ușii stătea un bătrân înalt, cu obraji rași, dar cu o mustață lungă și albă, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, fără o pată de culoare. Ținea în mână o lampă străveche de argint, în care flacăra nu era apărută nici de sticlă, nici de vreun glob, ci își azvârlea pâlparea lungă în întuneric, în curentul ușii deschise. Cu un gest curtenitor al mâinii drepte, bătrânul mă pofti să intru, vorbindu-mi într-o engleză excelentă, însă cu o intonație bizară:

– Fii binevenit în casa mea! Intră de bunăvoie, nesilit de nimeni.

Nu făcu un pas să mă întâmpine, ci rămase ca o statuie, ca și cum gestul de bun venit l-ar fi preschimbat într-o stană de piatră. Totuși, de-abia trecusem pragul, că veni grabnic spre mine, îmi înșfăcă zdravăn mâna într-o strânsoare care mă crispă de durere, senzație pe care nu mi-o micșoră faptul că mâna lui părea rece ca gheața, mai degrabă mâna unui mort decât a unui om viu. Spuse din nou:

– Bun venit în casa mea. Intră de bunăvoie, pleacă precum ți-o fi voia și lasă aici puțin din fericirea ce-o aduci.

Cum îmi strânsese mâna tot atât de tare ca și vizitiul, căruia nu-i văzusem fața, pentru o clipă m-a încercat bănuiala că ar putea fi una și aceeași persoană de care am vorbit; ca să mă asigur, l-am întrebat:

– Conte Dracula?

Se înclină ceremonios și-mi răspunse:

– Eu sunt Dracula și-ți urez bun venit, domnule Harker, în casa mea. Intră. Noaptea e friguroasă și cred că ai nevoie de odihnă și de mâncare. Pe când vorbea, puse lampa pe o consolă în zid, făcu câțiva pași și-mi ridică bagajele înainte să-l pot opri. Am protestat, însă el insistă: Nu, domnule, sunteți oaspetele meu. E târziu, slugile mele s-au culcat. Lăsați-vă în grija mea.

Insistă să-mi ducă bagajele pe coridor, apoi începu să urce o scară mare în spirală; trecurăm iar printr-un coridor, pe a cărui podea de piatră pașii noștri răsuna puternic. La capătul acestuia, împinse o ușă grea și văzui cu bucurie o încăpere luminată, în mijlocul căreia ardea un foc strașnic, iar masa era gata pusă.

Contele se opri, puse jos bagajele, închise ușa și, traversând odaia, deschise o altă ușă, ce dădea într-o cămăruță octogonală, luminată de o singură lampă și care părea să nu aibă nici o fereastră. Trecând prin ea, mai deschise o ușă și mă pofti să intru. Plăcută priveliște! Era un dormitor vast, luminat și încălzit de un foc de bușteni care sfârâia cu vâpăi

înalte în șemineul larg. Tot contele îmi aduse bagajele înăuntru, zicându-mi, înainte de a închide ușa:

– După o asemenea călătorie, ai nevoie să te odihnești și să te plimbi. Nădăjduiesc că vei găsi aici tot ceea ce dorești. Când vei fi gata, treci în odaia cealaltă, unde te așteaptă cina.

Lumina, căldura, primirea curtenitoare a contelui păreau să-mi fi risipit toate bănuielile și spaimele. Odată ce mi-am revenit, descoperii că sunt pe jumătate mort de foame; mi-am aranjat repede toaleta și am trecut în odaia cealaltă.

Mâncarea era deja servită. Gazda mea, care stătea într-un jilț, lângă vatra largă, îmi arată masa cu un gest grațios și îmi spuse:

– Te rog să iei loc și să mănânci după pofta inimii. Sper că o să mă scuzi dacă n-am să mănânc împreună cu dumneata, dar am făcut-o mai devreme și nu cinez.

I-am întins scrisoarea sigilată pe care mi-o încredințase domnul Hawkins. O deschise și o citi, cu gravitate; apoi, cu un surâs fermecător, mi-o întinse s-o citesc. Cel puțin un pasaj făcu să-mi crească inima de bucurie: „Regret mult că o criză de gută, boală de care sufăr cronic, îmi interzice cu desăvârșire să călătoresc o vreme; sunt însă fericit să vă pot spune că vă trimit un înlocuitor în care am cea mai mare încredere cu putință. Este un tânăr plin de energie și talent în profesia lui, cu o fire foarte loială. Este discret și tăcut și s-a maturizat în serviciul meu. Va fi la dispoziția dumneavoastră în timpul șederii sale și vă va urma instrucțiunile în orice privință”.

Contele ridică singur capacul de pe un vas și-mi servi un excelent pui fript. Acesta la un loc cu puțină brânză și salată și dimpreună cu o sticlă de Tokay vechi, din care am băut două pahare, au constituit cina mea. În timp ce mâneam, contele îmi puse o seamă de întrebări privind călătoria pe care o făcusem și i-am povestit pe rând tot ce mi se întâmplase.

Între timp, terminasem cina și, la dorința gazdei mele, trăsesem un jilț lângă foc, ca să fumez o țigară de foi pe care

mi-o oferise, după ce se scuzase totodată că nu fumează. Aveam acum puțința să-l observ și găseam că are o fizionomie marcantă.

Avea obrazul vulturesc, cu nasul coroiat și foarte subțire, cu nările foarte arcuite și proeminente, fruntea boltită, mândră, cu păr rărit la tâmple și bogat în restul capului. Sprâncenele, foarte groase, aproape că se întâlneau la rădăcina nasului, stufoase și răsucite. Gura, cât se putea vedea sub mustața groasă, avea un aer crud și dinți deosebit de albi și de ascuțiți, ieșind peste buzele a căror roșeață neobișnuită vădea o vitalitate uimitoare pentru un bărbat de vârsta lui. În rest, avea urechile palide, cu vârfurile extrem de ascuțite, bărbia largă și puternică, obraji fermi. Totul de o paloare extraordinară.

Observasem mai înainte dosul palmelor sale, pe care le ținea încrucișate pe genunchi și care mi se păruseră la lumina focului mai degrabă albe și fine; acum însă, că le vedeam mai de aproape, îmi apărură butucănoase, cu degete groase și scurte. Lucru curios, avea păr în podul palmei. Unghiile erau lungi și fine, tăiate ascuțit. Când contele se aplecă spre mine și mă atinse cu mâna, n-am putut să-mi înăbuș un fior. Poate că-i mirosea urât respirația, dar o oribilă senzație de vomă puse stăpânire pe mine și, oricât aș fi vrut, n-am putut-o ascunde.

Fără îndoială, contele a remarcat, căci se retrase cu un soi de rânjet care-i scotea mai mult în evidență decât până acum dinții ieșiți în afară și se așeză din nou în jilțul său de lângă foc. O vreme tăcurăm amândoi; cum priveam către fereastră, zării primele raze tulburi ale aurorei.

Domina o tăcere stranie pretutindeni; în urechea trează răsună din vale urletul mai multor lupi. Ochii contelui luciră și-mi spuse:

– Ascultă-i, copiii nopții. Ce mai muzică fac ei! Citind, presupun, uimirea pe trăsăturile mele, adăugă: A, domnule, dumneavoastră, orașenii, nu puteți simți ce se petrece în inima unui vânător. Apoi se ridică și zise: Trebuie că ești

obosit. Dormitorul Domniei Tale este dincolo și mâine poți să te scoli cât de târziu dorești. Cât despre mine, voi lipsi până după-masă. Somn bun și vise plăcute! Cu o mișcare politicoasă îmi deschise ușa odăii octogonale, iar eu intrai în camera de culcare.

Mă zbat într-un ocean de gânduri. Am îndoieli; simt o teamă; mă gândesc la niște lucruri stranii, pe care nu îndrăznesc să mi le mărturisesc nici mie. Doamne, apăra-mă; fie și numai de dragul celor ce-mi sunt scumpi!

7 mai. Din nou dimineața devreme, dar știu că m-am odihnit și m-am bucurat de ultimele douăzeci și patru de ore! Am dormit cât de mult am vrut, m-am sculat din somn când mi-a venit. După ce m-am îmbrăcat, am trecut în camera în care cinasem și am găsit pregătit un mic dejun rece; ceașca de cafea fusese așezată pe vatră, să nu se răcească. Pe masă am găsit un bilet, în care scria:

Voi lipsi o vreme. Nu mă aștepta. D.

M-am desfătat cu o masă strașnică. După ce am dat-o gata, mi-am aruncat ochii după un clopoțel, ca să pot aduce la cunoștința servitorilor că am terminat; n-am găsit însă nici unul. Cu siguranță că în casa asta sunt niște lipsuri ciudate, ținând seama de bogățiile extraordinare care mă înconjoară. Serviciul de masă este de aur și atât de minunat cizelat, încât trebuie să coste o avere.

Perdelele și tapițeria scaunelor și sofalelor, draperia patului meu sunt făcute din cele mai scumpe și mai frumoase țesături și trebuie să fi costat sume fabuloase la vremea când au fost confecționate, pentru că sunt vechi de secole, cu toate că sunt perfect conservate. Am văzut ceva asemănător la Hampton Court, dar acolo erau tocite și destrămate, mâncate de molii. În schimb, nici o oglindă, în nici o cameră. Nici chiar pe masa de toaletă, și când vreau să mă bărbieresc sau să mă pieptăn trebuie să mă servesc de oglinjoara din trusa

de călătorie. N-am văzut nicăieri vreun servitor și nici n-am auzit vreun sunet, cu excepția urletului lupilor.

După ce am terminat masa, nu știu dacă s-o numesc mic dejun sau prânz, căci trebuie să fi fost între cinci și șase seara, mi-am rotit privirile după ceva de citit, căci nu-mi plăcea să străbat castelul fără să fi cerut permisiunea contelui. În odaie nu era absolut nimic, nici cărți, nici ziare, nici chiar cele trebuincioase scrisului; atunci am deschis o ușă și am găsit un fel de bibliotecă. Am încercat și ușa din direcția opusă, însă am găsit-o zăvorâtă. Spre încântarea mea, în bibliotecă am găsit un mare număr de cărți englezești, rafturi întregi, și colecții de reviste și ziare. O masă în mijlocul încăperii era ticsită de reviste și ziare englezești, cu toate că nici unele dintre ele nu erau recente.

Cărțile erau cât se poate de variate: istorie, geografie, politică, economie politică, geologie, drept, toate conțineau relatări despre Anglia, despre viața, obiceiurile și moravurile englezilor. Erau chiar și cărți ca Anuarul Londonez, cărțile „roșii” și „albastre”, Almanahul Whitaker, buletinele armatei, ale marinei, dar și, cumva m-a mișcat să le văd aici, publicații de drept.

Pe când mă uitam la cărți, ușa se deschise și contele intră. Mă salută foarte cordial, întrebându-mă dacă petrecusem o noapte odihnită. Apoi îmi spuse:

– Mă bucur că te-am găsit aici, fiindcă sunt sigur că or să te intereseze multe lucruri. Prietenii aceștia, și mângâie câteva cărți, mi-au fost totdeauna tovarăși buni de câțiva ani; de când mi-a venit ideea de a merge la Londra mi-au dăruit multe, multe ceasuri de desfătare. Datorită lor cunosc țara măreață a Domniei Tale, iar a cunoaște Anglia înseamnă a o iubi. Sunt atât de nerăbdător să străbat forfota străzilor grandioasei voastre capitale, să mă pierd în vârtejul și în îmbulzeala omenească, să împărtășesc viața, schimbările și chiar moartea, tot ce fac și simt ei. Dar, vai!, până astăzi nu vă cunosc limba decât din cărți. Aștept de la dumneata, prietene, să mă înveți să vorbesc.

– Dar, domnule conte, i-am replicat, înțelegeți și vorbiți limba engleză temeinic!

Se înclină cu gravitate:

– Mulțumesc, prietene, pentru aprecierea măgulitoare a Domniei Tale, dar tot mă tem că mai am mult drum de bătut. Adevărat, cunosc gramatica și cuvintele, nu știu însă și cum se pronunță.

– Vă asigur, i-am spus, că vorbiți la perfecție.

– Nu tocmai, mi-a răspuns, știu bine că dacă m-aș plimba prin Londra și aș vorbi, n-ar fi nimeni să nu mă ia drept un străin. De aceea nu sunt mulțumit. Aici sunt un nobil; sunt *boyar*, prostimea mă cunoaște, sunt stăpân. Însă ca străin într-o țară străină, nu e totuna; lumea nu te cunoaște și n-ai cum să-ți dai seama dacă-i ești sau nu pe plac. Aș fi mulțumit să fiu ca toată lumea, ca să nu se oprească nimeni și să se zgâiască la mine, să întrerupă conversația când aș vorbi eu și să zică: „Ia te uită, un străin!” Am fost atâția ani domn, încât vreau să rămân mai departe, sau cel puțin să nu intru la stăpân.

Dumneata vii aici nu numai ca reprezentant al prietenului meu Peter Hawkins, din Exeter, ca să mă pui la curent cu noua mea proprietate din Londra. Vei rămâne, cred, o vreme la mine, până când datorită conversației voi putea stăpâni pronunția limbii engleze; și te rog să-mi atragi atenția când fac vreo greșală cât de mică în vorbire. Îmi pare rău că a trebuit să lipsesc atât de mult astăzi; sper însă că o să mă scuzi, deoarece am avut într-adevăr treburi însemnate.

I-am răspuns, firește, politicoș și l-am întrebat dacă pot intra în bibliotecă oricând vreau.

– Desigur, mi-a răspuns, și a adăugat: poți să circuli oriunde dorești în acest castel, cu excepția încăperilor încuiate, în care, desigur, nu vrei să intri. Există un motiv ca lucrurile să fie cum sunt și, dacă le-ai vedea cu ochii mei sau le-ai cumpăni cu rațiunea mea, le-ai înțelege poate mai bine.

I-am răspuns că nu mă îndoiam de asta, iar el mi-a mai spus:

– Suntem în Transilvania, și Transilvania nu e Anglia. Obiceiurile se deosebesc și multe lucruri or să ți se pară neobișnuite. Ținând seama de ce mi-ai povestit despre pățaniile Domniei Tale, înțelegi nițel câte ciudățenii se pot întâmpla aici.

Conversația se învioră și, cum era limpede că avea chef de vorbă, fie și numai pentru plăcerea de a vorbi, i-am pus o serie de întrebări privind cele prin care trecusem, deopotrivă cu ce observasem. Câteodată ocolea subiectul sau schimba vorba, pretinzând că nu înțelege. Totuși, în general, mi-a răspuns cu sinceritate.

După o vreme, mai căpătând curaj, am adus vorba pe departe despre faptele ciudate din noaptea precedentă, de pildă, de ce a coborât vizitiul când a văzut flăcările albastre? Credea el într-adevăr că erau semne ale unor comori ascunse? Îmi vorbi de o credință obștească, după care, într-o anumită noapte a anului, în fapt, cea care trecuse, când se presupune că toate spiritele rele stăpânesc nestingherite, se vede o flacără albastră deasupra oricărui loc unde au fost tănuite comori.

– Fără îndoială, aceste comori au fost ascunse în regiunea prin care treceați azi-noapte, îmi spuse el, fiindcă pentru ea s-au dat mari bătălii, timp de secole, între valahi, sași și turci! Pentru că nu există pic de pământ în ținutul ăsta care să nu fi fost îngrășat cu sânge omenesc, de patrioți sau de năvălitori. În zilele de demult ale acelor vremuri încruntate, când austriecii și ungurii ne atacau în valuri, iar strămoșii noștri săreau să-i întâmpine, bărbați și femei, vârstnici și copii îi așteptau pe creste deasupra trecătorilor, de unde îi nimiceau prăvălind asupra-le stânci! Când însă biruiau năvălitorii, nu mai găseau nimic, totul fiind îngropat în vatra strămoșească.

– Atunci pentru ce, l-am întrebat eu, au rămas acele comori atâta vreme nedescoperite, când sunt semne atât de sigure pentru oricine își dă osteneala să privească?

Contele zâmbi și buzele îi dezveliră în gingii caninii lungi, care aveau o înfățișare stranie. Reluă:

– Pentru că țăranul e un mișel și un smintit. Flăcările nu apar decât o singură noapte, iar în acea noapte nici un om de pe aici n-ar scoate nasul pe ușă, chiar dacă ar fi la mare nevoie. Și, dragul meu domn, să și vrea, tot n-ar putea. Chiar în cazul în care țăranul de care-mi vorbești a însemnat locul unde țășnea flacăra, el n-ar putea să-l descopere la lumina zilei. Dumneata însuși, îndrăznesc să te întreb, ai mai fi în stare să-l afli?

– Adevărat, am zis, nu l-aș mai găsi cum nu l-ar mai afla nici morții.

– Hai, spuse el apoi, vorbește-mi de Londra și de casa pe care mi-ați procurat-o.

M-am scuzat pentru neglijență și am trecut în camera mea, ca să-mi caut hârtiile în bagaje. Pe când le puneam în ordine, am auzit un clinchet de porțelanuri și argintărie în cealaltă odaie, iar când am traversat-o din nou, am remarcat că masa fusese strânsă și lampa aprinsă, căci se întuneca. Lămpile fuseseră aprinse și în bibliotecă și l-am găsit pe conte întins pe canapea și citind, dintre atâtea opuri, un ghid englez, de Bradshaw.

Când am intrat, dădu la o parte cărțile și ziarele de pe masă și începurăm amândoi să examinăm planurile și documentele de toate felurile. Îi interesau toate amănunțele și-mi puse nenumărate întrebări despre poziția casei și împrejurimi. Studiase cu minuțiozitate mai dinainte tot ce se referea la vecinătăți, căci până la urmă mi-am dat seama că în mod evident știa mai multe decât mine. Când am remarcat asta, mi-a zis:

– Dar, prietene, nu crezi că e necesar? Când voi merge acolo, voi fi singur și prietenul meu Jonathan Harker nu va fi lângă mine să mă corecteze și să mă ajute. El va fi în Exeter, la multe mile depărtare, lucrând probabil la hârtiile notariale ale celui-lalt prieten al meu, Peter Hawkins, așa că vezi...

Se interesă în amănunt de datele cumpărării proprietății din Purfleet. După ce i-am înfățișat actele și a semnat documentele necesare, pe care le-am însoțit cu o scrisoare gata de pus la poștă pentru domnul Hawkins, dânsul mă întrebă în ce chip descoperisem casa. I-am citit notele pe care le alcătuisem din timp și pe care le transcriu aici:

„Pe un drum puțin umblat, la Purfleet, am ajuns chiar în fața unei proprietăți care mi s-a părut potrivită și pe care era lipit un afiș zdrențuit, vestind că proprietatea este de vânzare.

Este înconjurată de ziduri înalte, vechi, din blocuri de piatră ce n-au mai fost reparate de foarte multă vreme. Porțile zăvorâte erau de stejar masiv și vechi, cu fierărie mâncată de rugină.

Domeniul se numește Carfax, fără îndoială o corupere a vechiului Quatre Face, căci locuința își are cele patru laturi orientate către punctele cardinale. Proprietatea are o suprafață de vreo douăzeci de acri, în întregime împrejmuiri de zidurile solide pe care le-am menționat. Sunt atât de mulți copaci, încât întunecă locul și mai este și un heleșteu sau un lac mic, dar adânc, alimentat în mod evident de mai multe izvoare și a cărui apă limpede se varsă într-un râuleț destul de mare.

Casa e foarte încăpătoare, construită cu mult în urmă, pot spune în Evul Mediu; într-adevăr, o parte din ea e alcătuită din blocuri imense de piatră, iar rarele ferestre sunt situate sus și apărate de zăbrele grele de fier. Se zăresc și ruinele unui donjon, în preajma unei vechi capele. N-am putut intra acolo, întrucât n-aveam cheia de la poarta respectivă, dar am adus cu mine dagherotipuri făcute din unghiurile cele mai variate.

Casa propriu-zisă a fost ridicată mai târziu, dar fără nici o rânduială, așa că n-aș putea face nici o presupunere asupra suprafeței pe care o acoperă decât că trebuie să fie foarte mare. Prin preajmă sunt puține case, printre care una mai mare și recent clădită, care adăpostește un azil particular de nebuni. Oricum, nici aceasta nu e vizibilă de pe domeniu.

Când am isprăvit de citit, îmi spuse:

– Sunt încântat că e veche și e vastă. Eu însumi mă trag dintr-o viță străveche și mi-aș da duhul dacă ar trebui să locuiesc într-o casă nouă. O casă nu devine locuibilă cu una, cu două și, la urma-urmei, câteva zile nu fac un secol. Mă bucur, de asemenea, că are o capelă din vremuri de demult. Nouă, nobililor din Transilvania, nu ne place să ne gândim că oasele noastre s-ar putea amesteca cu cele ale plebei! Eu nu mai caut nici plăcerile, nici bucuriile vieții, nici strălucirea voluptuoasă a razelor de soare sau licărul tremurului de ape care îi încântă pe cei tineri.

De multă vreme nu mai sunt tânăr și inima mea, după ani grei de plâns morții, nu înclină către veselie. De altminteri, și zidurile castelului meu s-au prăbușit; e plin de umbre, iar vântul șuieră rece prin ferestre și printre creneluri. Îmi plac umbra și întunericul, îmi place să rămân singur cu gândurile mele ori de câte ori e cu puțință.

Ceva totuși nu părea să se potrivească între vorbele și privirea lui, sau mai degrabă trăsăturile feței îi preschimbau zâmbetul într-un rânjel răutăcios și sumbru.

Apoi, pretextă ceva și plecă, rugându-mă să-mi adun hârtiile. După ce se duse, am început să răsfoiesc cărțile din jurul meu. Una dintre ele era un atlas, care se deschidea ca de la sine la Anglia, ca și cum acea hartă ar fi fost mult privită. Uitându-mă pe ea, am găsit anumite locuri încercuite și, privindu-le mai de aproape, am remarcat unul în apropierea Londrei, în partea de est, hotărât lucru, tocmai acolo unde era situată noua sa proprietate; celelalte două erau în Exeter și în Whitby, pe coasta Yorkshire-ului.

Trecuse mai bine de un ceas, când contele reveni.

– Aha, zise el, tot cu nasu-n cărți? Bravo! Nu trebuie totuși să lucrezi mereu. Vino! Am fost anunțat că e gata cina.

Mă luă de braț și trecurăm în odaia învecinată, unde o cină excelentă aburea pe masă. Contele își ceru din nou scuze că mâncase cât lipsise de acasă. Dar, ca și în noaptea trecută, se așeză la taifas, în timp ce eu mâncam. După cină am

fumat un trabuc, la fel ca data trecută, iar contele îmi puse tot soiul de întrebări, ceasuri de-a rândul. Simțeam că trebuie să fie foarte târziu, dar nu spuneam nimic, dându-mi seama că făcea parte din obligațiile mele să îndeplinesc dorințele de orice fel ale gazdei.

Nu-mi era somn, căci dormisem mult peste zi, dar mă trecu un fior rece, cum se întâmplă când se vestesc zorile, ceva cam în felul începutului mării. În popor se spune că muribunzii își dau sufletul mai adesea la răsăritul soarelui sau la schimbarea fluxului; oricine, obosit, la postul său, a simțit această schimbare în atmosferă mă va înțelege. Deodată auzirăm cântecul unui cocoș răsunând cu o ascuțime supranaturală în văzduhul limpede al dimineații. Sărind în picioare, contele îmi spuse:

– Ia te uită, a și răsărit soarele! Cum de nu mi-am dat seama că te-am ținut atât de mult? Va trebui să vorbești mai puțin interesant despre noul meu cămin din Anglia, ca să nu mai uit cum zboară timpul.

Apoi, cu o scurtă plecăciune, își luă rămas-bun.

M-am întors în odaia mea și am tras draperiile de la ferestre, dar nu se vedea nimic deosebit; fereastra în dreptul cărei stăteam dădea în curtea castelului, dar n-am putut vede decât cum se lumina de ziuă. Așa că, după ce am tras la Ic perdelele, am scris notele despre ziua de azi.

8 mai. Începusem să mă tem, scriind acest jurnal, că o să fie cam împrăștiat; acum îmi pare bine că m-am oprit de la început asupra fiecărui amănunt, pentru că totul aici este atât de straniu, încât nu mă pot împiedica să nu mă simt stânjenit. Mi-aș dori să nu fi pus niciodată piciorul aici, așa cum aș vrea să mă știu la adăpost, cât mai departe.

Se prea poate ca aceasta neobișnuită existență de noapte să mă fi influențat; și încă dacă n-ar fi decât asta! Dacă barem aș avea cu cine sta de vorbă, însă n-am pe nimeni. Ba, să fiu drept, este contele, însă tare mă tem că este singurul suflet viu pe aici. Voi fi tot atât de prozaic ca și faptele;

expunându-le, aş mai dobândi curaj şi aş mai zăgăzui zborul dezordonat al imaginaţiei. Altfel, sunt pierdut. Le voi povesti de îndată aşa cum sunt, sau cum îmi par.

După ce m-am culcat, am moţait puţin şi, văzând că n-am somn, m-am sculat. Îmi agăţasem oglinjoara de bărbierit de fereastră şi tocmai începusem să mă bărbieresc. Deodată am simţit o mână aşezându-mi-se pe umăr şi am tresărit uluit căci nu-l zărisem, cu toate că din oglindă se vedea întreaga încăpere, în spatele meu. De emoţie m-am tăiat uşor, dar nu mi-am dat seama pe moment. După ce i-am răspuns contelui: m-am uitat din nou în oglindă, ca să văd dacă nu mă înşelasem.

De data asta nu mai putea fi vorba de eroare, fiindcă era lângă mine şi puteam să-l văd peste umăr. Însă în oglindă nu apărea! Se vedea în spatele meu întreaga odaie, dar nici picior de om, cu excepţia mea. Era surprinzător şi, cum asta putea pune vârf la toate nenumăratele ciudăţenii de până acum, începui să simt acel val de nelinişte pe care mi-l provoca apropierea contelui; în aceeaşi clipă mi-am dat seama că mă tăiasem puţin şi că sângele mi se scurgea pe bărbie. Am pus jos briciul şi m-am întors să caut un plasture. Când contele îmi văzu obrazul, o furie drăcească i se aprinse în ochi şi dintr-odată mă apucă de beregată. M-am dat înapoi şi mâna sa atinse şiragul de mătânii de care atârna crucifixul.

Într-o clipă, se produse o asemenea schimbare în el, mânia i se spulberă atât de grabnic, încât nu-mi venea să cred că fusese supărat.

– Ia seama, îmi spuse, ia seama, când te tai. În ţara asta e mai primejdios decât îţi inchipui. Şi apucând oglinjoara: Iar tot necazul de la nenorocirea asta a pornit. Cea mai mârşavă jucărie a vanităţii omeneşti. În lături cu ea!

Smuci cu un singur deget al mâinii sale teribile fereastră grea, zvârlind afară oglinjoara, care se sparse într-o mie de cioburi de pietrele de dedesubt, din curte. Pe urmă ieşi fără să mai spună o vorbă.

Când am intrat în sufragerie, masa era pusă; pe conte nu l-am văzut pe nicăieri, așa că am dejunat singur. Și faptul că nu l-am văzut pe conte mâncând sau bând mi se părea bizar. Trebuie să fie un om tare ciufut! După masă am dat o mică raită prin castel. Am urcat scările și am intrat într-o odaie cu fereastra orientată către sud.

Priveliștea era magnifică și am stat s-o privesc, căci din locul unde mă aflam o puteam cuprinde în întregime. Castelul e chiar pe muchia unei prăpăstii fără fund. O piatră aruncată pe geam ar cădea o mie de picioare fără să atingă nimic în calea ei. Cât vezi cu ochii, un ocean de vârfuri de brazi, întretăiat pe ici-colo de hăuri întunecate și de câte un fir argintiu, râurile care clocotesc prin păduri.

Nu-mi e însă inima să descriu frumuseți, căci după ce m-am retras de la fereastră, mi-am continuat explorarea: uși, uși pretutindeni, și toate încuiate și zăvorâte. Singura ieșire de aici o constituie ferestrele tăiate în zidurile castelului. Acesta este o adevărată închisoare, iar eu sunt prizonier.

CAP. 3

Jurnalul lui Jonathan Harter (continuare)

Când am descoperit că eram prizonier, o senzație groaznică mă cuprinse. Am dat buzna în sus și în jos pe scări, încercând fiecare ușa și privind de la fiecare fereastră la care ajungeam, însă după puțin timp convingerea că nu e scăpare covârși orice alt simțământ. Când mă gândesc la cele câteva ore care au trecut, mi se pare că trebuie să fi fost nebun, căci mă zbăteam ca un șoarece în cursă. Însă când m-am convins că n-am scăpare, m-am așezat jos liniștit, liniștit cum nu fusesem în viața mea și am început să cuget ce e mai bine să fac.

Și acum tot cu asta mă îndeletnicesc și nu am ajuns încă la o concluzie definitivă. De un lucru simt totuși sigur: nu e cazul să-i împărtășesc preocupările mele contelui. Știe prea bine că sunt prizonier, doar el a vrut să fie așa, și fără îndoială că a avut motivele lui s-o facă. Nu mă așteaptă decât dezamăgiri, dacă, după toate cele întâmplate, i-aș arăta că-mi dau seama cum stau lucrurile. Oricât aș cântări, singurul plan este să-mi ascund teama și ceea ce știu, ținând mereu ochii bine deschiși. Sunt, știu, fie înspăimântat ca un copil

de propriile-i plăsmuiri, fie într-o situație disperată și, dacă se adeverește al doilea caz, am și voi avea nevoie de toată dibăcia ca să scap cu bine.

De-abia luasem această hotărâre, când auzii ușa masivă închizându-se zgomotos și mi-am dat seama că se întorsese contele. Nu intră numaidecât în bibliotecă, așa că m-am îndreptat încetșor spre camera mea, unde l-am găsit făcând patul. Era ciudat, dar susținea ceea ce bănuiam de multă vreme: nu existau servitori în casă!

Când, mai târziu, l-am văzut prin crăpătura de la balamalele ușii așternând masa, faptul mi s-a confirmat; căci, dacă trebuia să facă singur toate treburile, cu siguranță, aceasta dovedea că nu are pe nimeni altcineva să le îndeplinească. Faptul mă înspăimântă, deoarece dacă în castel nu mai era altcineva, atunci contele însuși trebuie să fi fost vizitiul caleștii care mă adusese aici.

Cumplită dezvăluire, căci dacă e așa, atunci ce înseamnă puterea pe care o avea asupra lupilor, numai ridicând mâna în tăcere? Din ce pricină se arătaseră atât de îngrijorați pentru mine oamenii de la Bistrița și cei din diligență? Ce semnificație avea dăruirea crucifixului, a căpățanii de usturoi, a măceșului și a boabelor de scoruș?

Bindecuvântată femeie, care mi-a atârnat crucifixul la gât! Căci mă simt alinat și întărit ori de câte ori îl ating. E de mirare cum un obiect pe care eram învățat să-l privesc cu dezaprobare, ca idolatru, poate să-mi fie de ajutor într-un moment de restriște și de singurătate. Posedă el o virtute intrinsecă sau este un mijloc, un ajutor tangibil pentru transmiterea unor gânduri de alinare și de încurajare?

Va trebui cândva, dacă voi putea, să examinez această problemă și să încerc să-mi fac o părere despre ea. Intre timp va trebui să aflu cât mai multe despre contele Dracula, fiindcă aceasta mă poate ajuta să înțeleg. Astă-seară poate că va vorbi despre sine, dacă aduc eu vorba. Trebuie să fiu foarte atent, să nu-i trezesc bănuieli.

Miezul nopții. Am avut o lungă conversație cu contele. I-am pus câteva întrebări privitoare la istoria Transilvaniei și subiectul l-a animat în chip surprinzător. Când vorbea despre lucruri și oameni, mai cu seamă despre bătălii, ai fi zis că a fost de față. Mi-a explicat după aceea că pentru un *boyar* mândria casei și a numelui său constituie propria mândrie, că gloria lor este gloria proprie, iar destinul lor, destinul propriu.

De câte ori amintea de neamul lui spunea „noi”, vorbind aproape numai la plural, așa cum grăiește regele. Aș dori să pot reda întocmai ceea ce spunea, căci mi s-a părut fascinant. Mi se părea a cuprinde într-însul întreaga istorie a țării. Se aprinsese vorbind și străbătea camera în lung și în lat, trăgându-se de mustățile-i mari și albe și înșfăcând tot ce-i cădea în mâna puternică, de parcă ar îi vrut să sfărâme ceva. Pe cât de fidel am să pot, am să descriu o parte din cele povestite, fiindcă ele cuprind un fel de istorie a seminției sale:

„Noi, secuii, avem dreptul de a fi mândri, fiindcă în venele noastre curge sângele mai multor popoare de viteji, care s-au luptat pentru supremație ca leii. Aici, în vâltoarea raselor Europei, tribul ugric a adus din Islanda spiritul războinic pe care li-l insuflaseră Thor și Wodin⁷ și pe care luptătorii lor l-au desfășurat cu atâta ardoare pe țărmurile Europei, ba chiar în Asia și în Africa, încât popoarele credeau că năvăliseră peste ei vârcolacii.

Când au ajuns pe aceste țărmuri, i-au găsit pe huni, a căror furie agresivă măturase lumea ca un foc pustiitor, făcându-le pe popoarele sfărâmate să-i considere drept urmași ai acelor vrăjitoare de demult care, izgonite din Scitia, se împerecheaseră cu demonii din deșert. Nătărăii! Ce demon sau ce vrăjitoare a fost vreodată atât de mare ca Attila, al cărui sânge curge în venele mele? (Și-și ridică în sus brațele.) E de mirare că suntem o rasă de cuceritori? Că atunci când

⁷ Explicație istorică fantezistă, de sorginte romantică.

maghiarii, lombarzii, avarii, bulgarii sau turcii și-au revărsat valurile la hotarele noastre, i-am aruncat înapoi?

E de mirare că atunci când Arpad cu legiunile sale se îndrepta către câmpiile Ungariei, ne-a găsit aici, când și-a întins stăpânirea? Că eram aici la descălecat? Iar când ungurii triumfători au început să se reverse spre răsărit, ei au pretins că se înrudesc cu secuii, încredințându-le timp de secole apărarea fruntariilor cu turcii. Mai mult încă, datorita lor de a apăra frontiera nu a părut să ia sfârșit niciodată, căci, după cum spun turcii: «Apa doarme, dar dușmanul veghează!».

Oare cine a primit mai bucuros decât noi, dintre cele patru națiuni, «spada însângerată»⁸, cine s-a strâns mai grabnic sub stindardul regelui? Când a fost spălată cea mai mare rușine a poporului meu, rușinea de la Kosovo, atunci când steagurile valahe și maghiare s-au plecat în fața Semilunii, oare nu un voievod din seminția mea a trecut Dunărea și l-a înfrânt pe turc, în țara lui? Într-adevăr, a fost un Dracula!

Fie-i blestemat fratele-i nemernic care, odată învins, și-a vândut turcilor neamul, aruncându-l în robie rușinoasă! Și nu tot Dracula l-a inspirat pe un vlăstar din spița sa, care mai apoi a trecut iar și iar Dunărea năvălind peste turci? Și care, după ce bătuse în retragere, a revenit la atac în atâtea rânduri, până când câmpul de luptă s-a umplut de sângele oștenilor săi, ca și cum ar fi știut că va repurta singur victoria finală? S-a spus că se gândea numai la sine. Dar la ce e bună prostimea fără căpetenie? Unde ar duce războiul fără o minte și o inimă care să-l îndrume? Pe urmă, după bătălia de la Mohács, când am izbutit să scuturăm jugul maghiar, noi, cei din sângele lui Dracula, am fost din nou printre conducătorii poporului, căci cugetul nostru nu-și găsea alinare câtă vreme nu eram liberi.

⁸ La vechii unguri, însemnul chemării la oaste (magh. – veres kard).

Da, tinere domn, secuii – Drăculeștii fiind inima, cugetul și spada lor se pot lăuda a fi înfăptuit ceea ce niște parveniți ca Habsburgii și Romanovii n-au izbutit nicicând. Dar vremea războaielor a apus. Sângele e un lucru prea prețios în aceste zile de pace dezonorantă, iar gloria acestor mari seminții rămâne numai o poveste frumoasă.

12 mai. Să încep cu faptele, faptele nude, crude, confirmate de cărți și de cifre și de care n-ai cum să te îndoiești. Nu trebuie să le confund cu experiențele observației mele sau cu amintiri. Ieri-seară, când contele a venit din odaia sa, începu să-mi pună întrebări asupra unor chestiuni de Drept și despre diferite treburi. Îmi petrecusem ziua printre cărți și numai ca să-mi exercit spiritul revăzusem câte ceva din ceea ce studiasem la Lincoln's Inn. Întrucât am remarcat o anumită metodă în întrebările contelui, voi încerca să le păstrez șirul, poate că într-o zi cunoașterea lor o să-mi fie de folos.

Mai întâi m-a întrebat dacă în Anglia cineva poate avea doi avocați sau mai mulți. I-am răspuns că poate avea și o duzină, dacă vrea, dar că nu e înțelept să ai mai mulți pentru o tranzacție, căci unul singur va putea acționa la timp, iar a-l schimba înseamnă a lucra împotriva propriului interes. Părea să fi înțeles perfect și atunci mă întrebă dacă ar exista vreo dificultate practică în a avea un avocat care să-l reprezinte, să zicem, în chestiunile bancare și un altul însărcinat cu recepționarea mărfurilor sosite pe mare, în cazul anume când primul ar locui prea departe de port. L-am rugat să-mi explice mai limpede, ca să nu înțeleg greșit sensul întrebării lui, și-mi spuse:

– Voi ilustra. Prietenul nostru comun, domnul Peter Hawkins, la umbra minunatei voastre catedrale din Exeter, care e departe de Londra, cumpără pentru mine, prin mijlocirea Domniei Tale, proprietatea londoneză. Bun! Acum, să-ți spun verde, fiindcă va putea să ți se pară bizar că am recurs la serviciile cuiva care locuiește așa de departe de

Londra, și nu ale unui localnic, că motivele mele au fost ca nici un interes local să nu mi se așeze în cale.

Un avocat londonez ar fi putut să aibă vreun interes personal sau un prieten de servit, iată de ce mi-am ales agentul de aiurea, ca să lucreze numai în interesul meu. Să presupunem acum că am multe afaceri, că vreau să negustoresc la Newcastle, la Durham, la Harwich sau la Dover. Nu mi-ar fi mai ușor să mă adresez câte cuiva în fiecare din aceste porturi?

I-am răspuns că ar fi cu siguranță mai ușor, dar că noi, avocații, avem un sistem de agenție care permite rezolvarea oricărei afaceri locale după instrucțiunile oricărui avocat, încât clientul n-are decât să le încredințeze unuia singur, fără să mai aibă altă bătaie de cap.

– Dar, zise el, pot să-mi conduc singur treburile, nu-i așa?

– Bineînțeles, i-am răspuns, asta se vede deseori la oamenii de afaceri cărora nu le place ca tot ceea ce privește tranzacțiile lor să fie la cunoștința oricui.

– Bine, spuse, apoi se informă despre mijloacele expedierii de mărfuri, despre formele ce trebuiau făcute și despre dificultățile care se pot ivi, dar pe care, cu chibzuială, le poți ocoli. I-am explicat cât mai temeinic toate aceste lucruri și m-a lăsat, desigur, cu impresia că ar fi putut fi un avocat excelent, căci nu rămăsese nimic la care să nu se fi gândit, care să nu fi fost prevăzut.

Pentru cineva care nu fusese niciodată în Anglia și nici n-avusese, desigur, de-a face cu treburile comerțului, înțelegerea și perspicacitatea îi erau minunate. După ce i-am satisfăcut curiozitatea în privința punctelor de care am vorbit, pe cât am putut mai bine, se ridică deodată, întrebându-mă:

– În afară de prima scrisoare, i-ai mai scris prietenului Domniei Tale, domnului Peter Hawkins, sau altcuiva?

I-am răspuns, cu oarecare amărăciune în inimă, că nu, că până în acea clipă, nu văzusem nici un folos în a scrie scrisori nimănui.

– Atunci scrie acum, tinere prieten, spuse el lăsând să-i cadă o mână grea pe umărul meu. Scrie-i prietenului dumitale sau cui poftești și spune-i, te rog, că vei mai sta aici încă o lună, din clipa asta.

– Doriți să mai stau atât de multă vreme?, am întrebat cu inima străbătută de fiori reci.

– Doresc mult; n-aș vrea să fiu refuzat. Când maestrul, patronul Domniei Tale, cum vrei să-i zici, s-a angajat să-mi trimită pe cineva în numele lui, a fost limpede că or să primeze interesele mele, fără restricții. Nu-i așa?

Ce-aș fi putut face decât să mă înclin? Era vorba de interesele domnului Hawkins, nu de ale mele, și la el trebuia să mă gândesc, nu la mine. Și, de altfel, când contele Dracula vorbea, ceva în privirile și în ținuta lui mă făcea să-mi amintesc că eram prizonier și că, oricât aș fi dorit, nu aveam de ales. Contele își citi victoria în gestul meu și superioritatea în roșeața de pe obraji, căci începu de îndată să profite de ele dar în felul său misterios, irezistibil:

– Te rog, scumpe și tinere prieten, ca în scrisorile Domniei Tale să nu vorbești decât de afaceri. Fără îndoială, prietenilor Domniei Tale le-ar face plăcere să știe că o duci bine și că te gândești la clipa când vei fi din nou acasă. Nu-i așa?

Și-mi întinse trei coli de hârtie și trei plicuri. Erau toate din hârtie foarte subțire, specială pentru poșta din străinătate și, uitându-mă când la ele, când la conte, i-am remarcat zâmbetul calm, cu caninii ascuțiți ieșind peste buza de jos roșie, și am înțeles tot atât de limpede, ca și când mi-ar fi spus că trebuie să fiu cu ochii în patru la ce aveam să scriu, căci era în stare să-mi citească scrisorile.

Așa că m-am hotărât să scriu sub supravegherea lui numai note formale, iar, pe larg, domnului Hawkins în secret și tot astfel Minei, fiindcă ea știa să descifreze scrisul stenografic, care, dacă ar fi căzut în mâinile contelui, i s-ar fi părut mângăleală curată. Am scris cele două scrisori, apoi m-am așezat liniștit pe citit în timp ce contele scria și el ceva, uitându-se prin cărțile de pe masă.

Când termină, luă cele două scrisori ale mele, punându-le peste ale lui, puse totul lângă călimară și ieși pe ușă; îndată am țâșnit să văd ce scrisese. N-am simțit nici o remușcare, căci în asemenea împrejurări trebuia să mă apăr singur, prin orice mijloc.

Una dintre scrisori era adresată lui Samuel F. Billington, pe str. Crescent nr. 7, Whitby, alta era pe adresa herr Leutner, Varna; cea de-a treia era pentru firma Coutts & Co. Londra, iar a patra, către domnii Klopstock & Billreutch, bancheri, din Budapesta. Cea de-a doua și de-a patra scrisoare erau deschise. Mă pregăteam să le citesc, când am auzit clanta scârțâind. Am sărit îndărăt pe locul meu, după ce pusesem la rezezeală scrisorile la loc și mi-am reluat lectura, pe când contele, ținând în mână încă o scrisoare, intră în odaie. Luă scrisorile de pe masă, timbrându-le cu grijă, apoi se întoarse către mine:

– Te rog să mă scuzi, dar în seara asta am mult de lucru, în particular. Vei găsi aici, sper, tot ce dorești. Pe când închidea ușa, îmi spuse după un moment de gândire: Îngăduie-mi un sfat, scumpe prieten, sau mai degrabă un avertisment cât se poate de serios. Dacă părăsești această încăpere, nu vei avea nici o șansă să dormi în altă parte a castelului. E vechi, plin de amintiri, iar cel ce adoarme imprudent cade pradă coșmarurilor. Fii prevenit! Oriunde ai fi, dacă te biruie somnul, acum sau oricând, grăbește-te să ajungi în camera Domniei Tale sau în odăile acestea, ca să fii în siguranță. Dacă însă n-o să ții seamă de aceste sfaturi, atunci...

Tonul cu care sfârși aceste vorbe mă cutremură, pe când el făcu un gest de parcă s-ar fi spălat pe mâini. Am priceput pe loc; singurul meu dubiu a fost dacă vreun vis poate fi mai oribil decât plasa asta monstruoasă de beznă și taină ce o să se strângă în jurul meu.

Mai târziu. Adaug ultimele cuvinte scrise, de data asta fără nici o îndoială. Nu mi-ar fi teamă să adorm în nici un loc în care n-ar fi el. Am atârnat crucifixul la capătul patului, îmi

închipui că astfel somnul îmi va fi despovărat de vise și că el acolo va rămâne de-acum înainte.

Când contele a plecat, m-am întors în odaia mea. După un scurt răstimp, neuzind nici un zgomot, am ieșit și am urcat scara de piatră până la locul unde aveam vederea spre sud. Asemuită cu întunecimea fără perspectivă a curții interioare, priveliștea aceasta, cu toate că inaccesibilă, îți dădea, prin vastitatea ei, un sentiment de libertate.

Când îmi întorceam privirea de la ea, mă simțeam din nou întemnițat și mă apuca pofta să trag aer proaspăt în piept, cu toate că, în frigul nopții, era rece. Am început să mă resimt în urma acestei existențe nocturne. Îmi distruge nervii. Mă sperii și de umbra mea și mă bântuie tot soiul de năluciri. Numai Dumnezeu știe cât de întemeiate sunt temerile mele, în blestematul ăsta de castel! Mă uitam la minunata priveliște, scaldată în clarul de lună ca de lumina zilei. Această frumusețe pură părea să mă învioreze, cu fiecare respirație mă potolea și mă alina. Și cum mă aplecam peste marginea ferestrei, privirea îmi fu atrasă de ceva care foia la catul de dedesubt, puțin mai la stânga, acolo unde, după socotelile mele, trebuia să fie fereastra de la odaia contelui. Fereastra la care stăteam era înaltă și tăiată în ziduri groase, cu pervazul sculptat și, deși roasă de vreme, încă întreagă. M-am retras în umbră, privind cu atenție.

Am zărit capul contelui ieșind pe fereastră. Nu-i puteam vedea chipul, dar l-am recunoscut din spate, după mișcările mâinilor. În nici un caz nu m-aș înșela, căci îi studiasem mâinile cu atenție. La început, faptul m-a interesat, m-a amuzat chiar, căci te miri ce fleac poate amuza un prizonier. Sentimentul mi se schimbă însă în repulsie și groază, când l-am văzut ieșind pe geam în întregime și începând să se târască pe pereții castelului, deasupra hăului fioros, cu capul în jos și cu poalele pelerinei desfăcute în jurul lui, ca niște aripi mari.

La început nu-mi venea să-mi cred ochilor. Îmi ziceam că lumina lunii, ori poate mișcarea umbrelor, îmi joacă un

renghi. Dar, privind mai departe, mi-am dat seama că nu putea fi nici o eroare. I-am văzut degetele de la mâini și de la picioare apucând colțurile pietrelor din zidul de pe care anii îndepărtaseră mortarul și folosind la coborâre fiecare protuberanță și neregularitate a zidului, cu mare iuțeală, așa cum șerpuieste o șopârlă pe zid.

Ce soi de om este ăsta, sau ce fel de creatură asemănătoare unui om? Groaza acestor locuri mă copleșește; o groază cumplită și fără scăpare. Mă înconjoară taine pe care nu îndrăznesc să le dezleg...

15 mai. L-am văzut încă o dată pe conte coborând ca o șopârlă. A descins oblic, cam o sută de pași, la stânga. Apoi a dispărut prin vreo gaură sau fereastră. Când nu i s-a mai zărit capul, m-am aplecat pe fereastră ca să văd mai bine, fără să izbutesc, deoarece distanța era prea mare sau unghiul nefavorabil. M-am gândit că a plecat din castel și că aș putea folosi răgazul ca să-l cercetez mai amănunțit decât până acum. M-am întors în cameră și, luând o lampă, am încercat toate ușile.

După cum mă așteptasem, erau încuiate, cu broaște relativ noi. Am coborât atunci scara de piatră, în holul pe unde intrasem prima oară. Am descoperit că zăvoarele se puteau trage destul de ușor și că lanțurile grele se puteau scoate, dar ușa era încuiată, iar cheia lipsea! Cheia trebuia să fie în odaia contelui. Dacă puteam prinde clipa când aceasta nu era încuiată, aș fi putut evada. Am continuat să examinez diferitele scări și coridoare și să încerc să deschid ușile la care ajungeam. Una sau două cămăruțe de lângă hol erau deschise, dar nu era nimic de văzut în ele, în afară de mobila veche, prăfuită, cu îmbrăcămintea roasă de molii.

La urmă, totuși, am dat de o cameră, în capătul unei scări, a cărei ușă, deși părea zăvorâtă, ceda sub apăsare. Am apăsat mai tare și am remarcat că nu era încuiată și că avea balamalele stricate, așa că se sprijinea direct pe dușumea. Era un prilej care s-ar fi putut să nu se repete și de care

trebuia să profit. După câteva opinteli, am pătruns. Mă aflu acum în aripa dreaptă a castelului și cu un etaj mai jos. Prin ferestre am văzut că odăile de aici se înșiruiau pe latura de sud și spre vest.

Dedesubt, de o parte și de alta, pe cât puteam cuprinde cu privirea, se adâncea o prăpastie fără fund. Castelul fusese zidit pe piscul unui munte, astfel încât să fie inexpugnabil din trei părți, iar ferestrele vaste aducătoare de lumină și mijloc de apărare totodată se aflau în afara bătăii arcului sau balimezei⁹. Către apus se vedea o vale adâncă și de acolo, întinzându-se până departe, lanțuri de munți semeți. Aceasta era, evident, aripa din castel care fusese locuită pe vremuri, căci era mai confortabil mobilată decât celelalte încăperi. Ferestrele nu aveau draperii, iar clarul de lună, năvălind prin vitralii, te lăsa chiar să distingi culorile, ascunzând puzderia de colb ce acoperea totul, îndulcind într-o măsură ravagiile timpului și ale moliilor.

Lampa nu-mi era de mare ajutor în lumina strălucitoare a lunii, dar eram bucuros că o luasem cu mine, căci rătăceam totuși într-o pustietate care-mi îngheța inima și-mi dădea fiori de groază. Mă simțeam, totuși, mai bine în acea odaie decât singur în încăperile pe care prezența contelui mi le făcuse nesuferite și, după ce am izbutit să-mi stăpânesc nervii, am simțit o pace binecuvântată coborând asupra mea.

Stau aici, în fața unei măsuțe de stejar la care, cândva, se așeza să scrie cine știe ce doamnă frumoasă, căzută pe gânduri și îmbujorată de rândurile stângace ale scrisorii ei de dragoste, stau și scriu în jurnalul meu, cu caractere stenografice, tot ce mi s-a întâmplat de când l-am închis ultima oară. Suntem doar în secolul al XIX-lea! Și totuși, dacă nu mă înșel, veacurile din urmă aveau și puteri ce le erau proprii și pe care simpla modernitate nu știe să le răspundă.

⁹ Turn de atac.

Mai târziu. Dimineața de 16 mai. Deie Domnul să nu-mi pierd mințile, fiindcă asta este tot ce mi-a rămas. Siguranța sau certitudinea siguranței aparține trecutului.

Câtă vreme voi mai trăi aici, nu pot spera decât la un singur lucru: să nu înnebunesc, dacă nu cumva am și înnebunit. Dacă sunt teafăr, atunci, desigur, e înnebunitor să te gândești că dintre toate nălucirile care mă pândesc în acest loc al blestemului, contele e cel mai puțin fioros; numai el singur mă poate salva, chiar dacă numai atât timp cât îi servesc scopurile.

Încep să mi se limpezească anumite lucruri care-mi rămâneau confuze. Până acum nu prea înțelegeam la ce se referea Shakespeare, când îl punea Hamlet să spună:

Tăblițele, repede tăblițele mele.

E clipa să scriu în ele.

Acum, când mi se pare că mintea mi-a ieșit din țâțâni, ca și cum șocul suferit ar vrea s-o destrame, mă întorc la tihna jurnalului meu. Obiceiul de a nota cu precizie trebuie să mă ajute să mă calmez.

Avertismentul misterios al contelui mă îngrozise chiar atunci; dacă mă îngrozește și mai mult în clipa asta, când mi-l reamintesc, este fiindcă știu că de acum înainte acest om va avea un înfricoșător ascendent asupra mea. Mă voi teme să-i mai pun vorbele la îndoială!

După ce terminasem de scris în jurnal și după ce pusesem, din fericire, caietul și tocul în buzunar, m-a apucat somnul. Avertismentul contelui îmi stăruia în minte, dar îmi făcea plăcere să nu-l ascult. Luptam din greu cu somnul. Clarul de lună blând și mângâietor, priveliștea largă de afară îmi dădeau un sentiment de libertate ce mă înviora.

M-am hotărât să nu mă mai întorc în acea noapte în odăile bântuite de beznă, ci să dorm acolo unde stătuseră acele doamne de altădată, unde poate cântaseră și unde petrecuseră, cu siguranță, o existență suavă, cu pieptul înfiorat de mahnire după bărbații lor plecați departe, în vâltoarea luptelor necruțătoare. Am tras de la locul ei o

canapea mare, în colțul odăii, astfel încât, stând întins, să pot vedea priveliștea încântătoare de la răsărit și de la sud și, fără să-mi pese de colbăria din jur, m-am pregătit de culcare.

Bănuiesc că adormisem; sper cel puțin, deși mă tem că nu, fiindcă tot ceea ce a urmat mi-a părut atât de real, încât chiar acum, la lumina puternică și strălucitoare a dimineții, nu pot deloc crede că totul a fost vis.

Nu eram singur. Era aceeași odaie, neschimbată în nici un fel față de momentul când intrasem în ea; puteam vedea, de-a lungul dușumelei, în scăpărătoarea văpaie a lunii, urmele pașilor mei, lăsate în praf. În fața mea, la lumina lunii, stăteau trei femei tinere, din lumea bună, după ținută și veșminte. În clipa când le-am văzut, am crezut că visez, căci, deși luna le lumina din spate, nu lăsau nici o umbră pe podele. Veneau către mine, privindu-mă și vorbindu-și în șoaptă.

Două dintre ele erau brune, cu nasuri acviline, semănând cu acela al contelui, cu ochii mari negri și sfredelitori, aruncând parcă lumini roșii, față de razele pale ale lunii. Cea de-a treia era frumoasă, din cale-afară de frumoasă, cu plete lungi de aur, tălăzuitoare, cu ochii ca safirele. Chipul ei mi se părea oarecum cunoscut, parcă în legătură cu un vis urât, nu știu de când și de unde. Toate trei aveau dinții de o albeață nemaipomenită, lucind ca perlele între buzele vișinii și senzuale.

Ceva totuși mă stingherea în prezența lor, o senzație de poftă aprinsă amestecată cu spaimă. Simțeam o perversă și arzătoare dorință de a fi sărutat de acele buze roșii. Nu e bine să notez acest lucru, într-o zi ar putea ajunge sub ochii Minei, umplând-o de mâhnire; însă acesta e adevărul.

Șopteau între ele, iar când râdeau tustrele, râsul lor melodios, argintiu, vădea și o duritate pe care n-o are sunetul mai moale al buzelor omenești. Semăna cu țiuitul dulce, dar de neîndurat al paharelor mânuite de o mână dibace. Cea bălaie își clătină cu cochetărie capul, pe când celelalte două o îmboldeau:

– Du-te tu. Ești prima, iar noi te vom urma. E dreptul tău să începi.

Ea spuse:

– E tânăr și viguros, ne poate săruta pe toate.

Nemișcat, le priveam printre gene, pradă unui sentiment de deliciu agonice. Tânăra blondă făcu câțiva pași și se aplecă peste mine, de-i simțeam respirația. O respirație dulce cumva, dulce ca mierea și producând asupra nervilor același efect ca și clinchetul vocii, dulce cu un substrat amar, respingător ca izul de sânge.

Nu îndrăzneam să deschid ochii, dar le vedeam perfect printre gene. Femeia cu părul de aur îngenunche lângă mine, se aplecă asupra mea, sorbindu-mă din ochi cu o voluptate deliberată, ațâțătoare și respingătoare totodată. Își arcui gâtul, lingându-se, de fapt, pe buze ca un animal, încât la lumina lunii am putut vedea cum i se umezeau buzele stacojii și limba roșie zbatându-se printre dinții albi și ascuțiți, încet, tot mai încet, capul i se apropia de obrajii mei, gura de bărbia mea, încât mi se păru că o să mă apuce de gât.

Atunci se opri și am putut auzi cum îi plescăie limba între dinți și între buze și i-am simțit respirația fierbinte pe gât. Pielea gâtului îmi tremura ca și când ar fi așteptat apropierea înceată a unei mâini mângâietoare. Am simțit înfiorându-se de atingerea moale a buzelor locul prea simțitor de sub ureche și mușcătura scurtă a doi dinți înfigându-se acolo. Am închis ochii într-un extaz languros și așteptam, cu inima bătând.

În aceeași clipă, o altă senzație mă cutremură, ca o străfulgerare. Am avut conștiința prezenței contelui, ca și cum s-ar fi întrerupat într-un clocot de furie. Deschizând fără voie ochii, i-am văzut mâna de oțel apucând beregata subțire a femeii și azvârlind-o pe aceasta cât colo. Ochii ei albaștri aruncau vâpăi de mânie, dinții îi clănțăneau de turbare, obrajii frumoși i se învăpăiaseră. Dar contele! Nu mi-aș fi imaginat niciodată o asemenea izbucnire de mânie, nici la demonii infernului. Ce mai, i se aprinseseră ochii. Luceau în

ei flăcările roșii ale iadului, pe când fața îi era palidă de moarte, cu trăsăturile aspre adâncite.

Sprâncenele stufoase care se îmbinau deasupra nasului păreau acum o bară incandescentă de metal. Cu o icnitură cumplită aruncă femeia și ridică mâna către celelalte, ca și cum le-ar fi împins îndărăt; era același gest imperios cu care izgonise lupii. Exclamă cu o voce înceată și șoptită, dar care părea că taie aerul, umplând întreaga încăpere:

– Cum de-ați îndrăznit să-l atingeți? Cum ați pus ochii pe el, când v-am interzis? Înapoi cu toate. Omul acesta e în puterea mea! Feriți-vă să vă amestecați, dacă nu vreți să aveți de-a face cu mine.

Femeia blondă râse obscen:

– Tu, care n-ai iubit niciodată! Niciodată n-ai iubit.

Celelalte i se alăturară, râzând atât de tare, încât hohotele lor umplură odaia, dându-mi o senzație de leșin. Parcă râdeau diavolii.

Contele mă privi cu atenție, se întoarse și murmură:

– Ba da, știu ce e dragostea. Chiar voi puteți fi martore, dacă n-ați uitat. Uite, vă făgăduiesc că după ce voi fi terminat cu el, îl veți putea săruta cât poftiți. Și acum, hai, duceți-vă! Trebuie să-l trezesc, avem treabă.

– Nu vom avea nimic noaptea asta?, miorlăi încetișor una dintre ele, arătând către sacul pe care-l pusese pe dușumele contele și care se mișca de parcă ar fi ascuns ceva viu înăuntru.

Drept răspuns, contele dădu din cap. Una dintre femei se repezi și deschise sacul. Dacă e să-mi cred urechilor, am auzit suspinul adânc și geamătul înăbușit al unui copil pe jumătate sufocat. Femeile dădură roată sacului, pe când eu rămăsesem împietrit de groază. Și cum le priveam, dispărură cu sacul înspăimântător. Nu stătuseră în dreptul ușii și nici n-ar fi putut trece pe lângă mine fără să le observ. Păreau, pur și simplu, să se fi mistuit în razele lunii și să fi zburat pe fereastră, căci timp de o clipă le-am văzut siluetele în văzduh, înainte de a se topi cu totul.

Atunci, copleșit de teroare, mi-am pierdut cunoștința.

CAP. 4

Jurnalul lui Jonathan Harfer (continuare)

M-am deșteptat în patul meu. Dacă totul n-a fost un vis, atunci contele trebuie că m-a adus aici. Încerc să mă dumiresc și nu pot ajunge la nici un rezultat cert. De unele lucruri puteam fi sigur, după anumite mici semne, ca de pildă modul cum îmi fuseseră împăturite hainele, altfel decât obișnuiesc eu. În schimb, îmi stătuse ceasul, pe care nu uit niciodată să-l întorc înainte de culcare. În fine, alte detalii. Dar toate acestea nu dovedesc altceva decât că, dintr-o cauză sau alta, mă comportasem altfel ca de obicei.

De un singur lucru îmi pare bine și anume că, dacă m-a adus aici și m-a așezat în pat, contele trebuie să fi fost foarte grăbit, căci nu mi-a umblat prin buzunare. Sunt sigur că, dacă mi-ar fi găsit jurnalul, nu l-ar fi putut descifra, dar nici nu s-ar fi mulțumit cu atât. Mi l-ar fi luat sau l-ar fi distrus, Rotindu-mi privirile prin această odaie în care am tras atâtea spaime, mă simt totuși la adăpost, căci nu cunosc nimic mai oribil decât blestematele acelea de femei care așteptau, care așteaptă să-mi bea sângele.

18 mai. Voiam să revăd odaia aceea în plină zi, fiindcă trebuie să aflu adevărul. Dar am găsit încuiată ușa din capul scârilor. Fusese fixată cu forța în canaturi, ceea ce lăsase urme pe lemnărie. Cuiul de la zăvor nu era pus, însă ușa era încuiată pe dinăuntru. Mă tem, deci, că n-am visat și că va trebui să țin seama de asta.

19 mai. Am căzut, cu siguranță, într-o capcană. Noaptea trecută, contele mi-a cerut, cu glasul cel mai suav, să scriu trei scrisori, una în care să spun că treburile mele pe aici sunt pe sfârșite și că voi pleca spre casă peste câteva zile, o alta că voi pleca a doua zi și o a treia că am plecat de la castel și că am sosit la Bistrița. M-aș fi revoltat din toată inima, dar am simțit că în actuala stare de lucruri ar fi fost nebunie curată să mă cert pe față cu contele, când sunt cu totul în puterea lui, iar a-l refuza ar fi însemnat să-i trezesc bănuieli și să-l înfurii.

Știe și el că știu prea multe și că viața mea constituie o primejdie pentru el; singura mea șansă este să câștig timp în așteptarea altui prilej prielnic. Între timp, întâmplarea mă poate salva. Îi citeam în ochi ceva din mânia cumplită cu care o aruncase cât colo pe femeia cu plete de aur. Îmi explica tocmai că serviciile de poștă sunt rare și nesigure și că, scriind acum, îmi voi liniști mai grabnic prietenii; mă asigura cu atâta stăruință că va păstra la Bistrița ultimele scrisori până când voi ajunge și eu acolo, în cazul în care mi-aș mai prelungi șederea, așa că am priceput că a mă opune ar fi însemnat să-i trezesc noi suspiciuni. M-am prefăcut, deci, a fi de acord cu el și l-am întrebat ce dată să pun pe scrisori. A cumpănit un minut, pe urmă mi-a spus:

– Prima să fie din 12, a doua din 19, iar a treia din 29 iunie.

Știu acum cât mai am de trăit. Dumnezeu să mă apere!

28 mai. Există o șansă de salvare sau, în tot cazul, un mijloc de a trimite o vorbă acasă. O șatră de țigani a sosit la castel, așezându-și corturile în curtea interioară. Țigani ca

aceștia se găsesc cu miile în Ungaria și în Transilvania și sunt aproape în afara legii. Se strâng pe lângă curțile boierești și iau numele stăpânului. Nu cunosc frica, n-au nici o credință în afară de superstiții, și vorbesc un dialect amestecat cu cuvinte românești.

Voi scrie câteva scrisori acasă și voi încerca să le dau lor se le pună la poștă. Am vorbit adineauri cu ei, de la fereastră, am făcut cunoștință. Și-au scos pălăriile și mi-au făcut plecăciuni și alte semne pe care nu le-am putut înțelege, după cum n-am priceput ce strigau...

Am scris scrisorile. Cea către Mina este stenografiată, pe când domnului Hawkins i-am scris numai să ia legătura cu Mina. Doar ei i-am explicat situația, fără să-i povestesc toate ororile, care pot fi biete presupuneri. Aș înspăimânta-o de moarte dacă i-aș povesti totul. Chiar dacă scrisorile nu ajung la destinație, contele nu va putea să-mi afle secretul și nici cât de multe știu despre el.

Am dat scrisorile; le-am strecurat printre zăbrelele ferestrei, dimpreună cu un ban de aur, făcându-le semn țiganilor că vreau să le pună la poștă. Omul care le-a luat le-a strâns la piept înclinându-se adânc, apoi le-a pus sub pălărie. Nu pot face mai mult. M-am întors în bibliotecă și am început să citesc. Și cum contele nu mai venea, am mai așternut aceste rânduri.

Contele a venit. S-a așezat în fața mea și mi-a spus, mios, în timp ce desfăcea cele două scrisori:

– Țiganii mi-au adus aceste lucruri, habar n-am de unde, dar, firește, am să mă uit prin ele. Ia te uită, le citise, deci, una e de la dumneata către prietenul meu Peter Hawkins. (Cealaltă, deschise plicul și privi semnele cabalistice, cătrănindu-se și uitându-se fioros la mine, cealaltă e un lucru netrebnic, o ofensă adusă prieteniei și ospitalității. E nesemnată. Deci, nu ne interesează.

Și, calm, o apropie de flacăra lămpii, până se făcu scrum. Apoi îmi spuse:

– Scrisoarea către Hawkins o voi trimite, firește, căci e scrisă de dumneata. Scrisorile Domniei Tale sunt pentru mine lucruri sfinte. O să mă ierți că, în necunoaștință de cauză, am rupt sigiliul. Vrei, te rog, să-l pui din nou pe plic? Și-mi întinse, curtenitor, scrisoarea și un plic nou. Nu puteam decât să scriu din nou adresa și să-i întind în tăcere scrisoarea. Când părăsi încăperea, am auzit cheia întorcându-se încet în broască. După puțin timp am încercat să deschid ușa, dar era încuiată.

Când, după o oră-două, contele intră liniștit în bibliotecă, mă trezi din somn, căci adormisem pe canapea. Foarte curtenitor, cu manierele cele mai alese, îmi spuse:

– Ei, prietene, ești obosit? Culcă-te, somnul e cea mai bună odihnă. De altfel, nu voi avea plăcerea să stau de vorbă cu dumneata în noaptea asta, am mult de lucru: culcă-te însă, rogu-te.

Am trecut în odaia mea, m-am culcat și, ce ciudat, am dormit fără vise. Disperarea își are calmul ei!

31 mai. Azi-dimineață, când m-am trezit, m-am gândit să mă aprovizionez singur cu hârtie de scris și plicuri din valiză și să le păstrez în buzunar, ca să pot scrie când mi se va ivi prilejul cel mai potrivit; ce surpriză, ce lovitură însă!

Nici cea mai mică bucățică de hârtie nu se mai afla acolo, totul dispăruse, notele mele, memorandumul în care relatam drumurile și călătoria, scrisorile de credit, în fapt, tot ce mi-ar fi trebuit după ce aș fi părăsit castelul. M-am recules o clipă, apoi am deschis valiza și dulapul în care îmi pusesem hainele.

Costumul în care călătorisem nu mai era acolo, nici pardesiul, nici pledul; nici urmă de ele, nicăieri. O nouă mașinațiune, deci...

17 iunie. Azi-dimineață, pe când stăteam în vârful patului și-mi scormoneam mințile, am auzit afară în curte pocnituri de bice și tropăit de cai pe pietrele curții. Bucuros, m-am

repezit la fereastra acoperită și am văzut două diligențe mari, fiecare trasă de câte opt cai zdraveni și mânate de câte un slovac cu pălării cât roata carului, cu brâie ținute și cu câte o sarică murdară peste cizmele înalte. Nu lipsea nici toiagul lung din mână. Am sărit la ușă cu intenția de a coborî și de a încerca să-i ajung prin holul principal, căci mă gândeam că pe acolo li se va deschide. O nouă lovitură: ușa era încuiată pe dinafară.

M-am întors la fereastră și i-am strigat. Se uită în sus cu un aer nătâng, arătându-mă cu degetul. Tocmai atunci sosi bulibașa țiganilor¹⁰ și, văzându-i cum arătau către fereastra mea, le spuse ceva, iar ei izbucniră în râs. De atunci încolo, zadarnic m-am zbatut, zadarnic i-am implorat cu strigăte sfâșietoare, nici n-au mai ridicat privirile spre mine, ba mi-au întors și spatele. În diligențe se aflau lăzi mari, pătrate, cu mânere din funii groase; după ușurința cu care le mânuiau slovacii și după zgomotul ce-l scoteau când erau trântite jos, ghiceam că erau, firește, goale.

Când toate fură descărcate și stivuite într-un ungher al curții, slovacii primiră niște bani de la țigani și, după ce scuipară pe bani, ca să le aducă noroc, se întoarseră cu pași mari lângă caii lor. Apoi am auzit șuieratul bicelor pierzându-se în depărtare.

24 iunie, înainte să se facă ziuă. Azi-noapte, contele a plecat devreme și s-a închis în odaia lui. De îndată ce mi-am făcut curaj, am urcat scara răsucită și m-am uitat pe fereastra ce dădea spre sud. Intenționez să-l supraveghez pe conte, fiindcă se petrecea totuși ceva. Țiganii au fost găzduiți undeva prin castel și meșteresc vreo treabă. O știu, fiindcă din când în când aud un bocănit îndepărtat și înăbușit ca de târnăcop și de cazma; orice ar trebălui, trebuie să fie tot vreo ticăloșie.

¹⁰ În text, „hatmanul”.

Am pândit la fereastră cam vreo jumătate de oră, când l-am văzut pe conte furișându-se pe fereastră. M-am retras și am pândit cu atenție cum ieșea cu totul. Parcă m-a izbit cineva, când l-am văzut îmbrăcat cu hainele mele de drum și purtând pe umăr sacul oribil pe care-l luaseră femeile acelea. Nu încăpea îndoială în privința a ceea ce avea de gând să facă și, pe deasupra, îmbrăcat în hainele mele! E o nouă cursă drăcească: va putea să-i convingă pe alții că m-au văzut și va putea să dovedească faptul că mi-aș fi dus singur scrisorile la poștă, în oraș sau în vreun sat. Și orice ticăloșie va comite, oamenii din împrejurimi o vor pune pe socoteala mea.

Mă apucă turbarea când mă gândesc că toate acestea se petrec pe când eu zac închis aici, ca un pușcăriaș, fără să mă bucur nici măcar de protecția pe care le-o acordă legea criminalilor.

M-am decis să aștept întoarcerea contelui și am rămas multă vreme nedezipit de fereastră. În razele lunii parcă vedeam niște ciudați stropi jucăuși. Erau ca niște fire de praf ce se roteau și se adunau în vârtejuri nebuloase. Le urmăream cu privirea cum roiesc și simțeam coborând un fel de pace în mine. M-am sprijinit de pervaz, ca să stau mai bine și să mă pot bucura ca lumea de zbențuiala lor.

Ceva mă făcu să tresar, scheunățuri înăbușite și jalnice de câini, undeva, jos, în vale, dincolo de raza mea de vedere. Apoi îmi răsunară mai distinct în urechi, pe când firele plutitoare de praf luau noi forme, după sunet, ca și când ar fi dansat în razele lunii. Chiar eu simțeam cum se zbătea să se trezească în mine o chemare a instinctelor; sufletul meu din adâncuri și simțurile pe jumătate stârnite luptau să răspundă chemării. Eram hipnotizat. Firele de colb jucau mai repede, tot mai repede, iar razele lunii păreau că freamătă trecând pe lângă mine, înainte de a străpunge masele de întuneric. Ele însele se strângeau tot mai mult, până păreau a lua vagi forme fantomatice.

Atunci am tresărit, trezindu-mă cu desăvârșire și, stăpân pe toate simțurile mele, am fugit de acolo urlând de groază. Formele fantomatice care se desprindeau treptat din razele de lună erau ale celor trei femei-spectre, cărora le eram sortit. Am rupt-o la fugă în odaia mea, unde m-am simțit într-o oarecare siguranță, fiindcă aici nu pătrundeau razele lunii, iar lampa lumina puternic.

Cam după vreo două ceasuri am auzit un fel de larmă în odaia contelui, ceva ca un vaiet ascuțit, repede înăbușit; iar apoi tăcere, adâncă, groaznică, ucigătoare. Cu inima bătându-mi, am împins ușa; eram însă închis în temnița mea, nu puteam face nimic. M-a podidit plânsul.

Am auzit zgomot afară, în curte, țipătul agonizant al unei femei. Sărind la geam, mi-am lipit fața de zăbrele. Era într-adevăr o femeie, cu părul despletit, gâfâind, cu mâinile la inimă. Se agață cu greu de ușa cea mare. Când îmi zări fața la fereastră, se repezi într-acolo și-mi strigă cu o voce încărcată de amenințări:

– Monstrule, dă-mi îndărăt copilul! Se târa în genunchi, ridicând mâinile la cer și repetând aceleași vorbe cu o jale care-mi sfâșia inima. Își smulgea părul, se bătea cu pumnii în piept, abandonându-se gesturilor celor mai nefirești pe care i le dicta suferința cumplită. În cele din urmă se apropie de fațada castelului, unde n-o mai puteam vedea. Auzeam numai cum bătea cu pumnii în ușă.

Deasupra, probabil din turn, vocea contelui chema în șoapte aspre, metalice. De departe, urletele lupilor păreau a răspunde chemărilor lui. La scurtă vreme, o haită întregă năvăli, ca printr-un zăgaz rupt, în curtea largă a castelului. Femeia nu țipă, urletele lupilor încetară. După scurtă vreme, începură să se scurgă, unul câte unul, afară, lingându-se pe bot. Nu pot s-o plâng pe femeie, acum știu ce soartă a avut copilul ei, încât cred că e mai bine că e moartă.

Ce voi face? Ce-aș putea face? Cum să scap din sclavia blestemată a acestei nopți de beznă și teroare?

25 iunie, dimineața. Un om poate să-și dea seama cât a suferit în timpul nopții după cât de dulce și scumpă inimii și ochilor i se înfățișează dimineața. Când, în zori, soarele se înalță până ce razele-i atinseră vârful portalului din fața ferestrei mele, m-am simțit ca și cum porumbelul din arcă s-ar fi așezat în acel loc înalt. Teama mi se risipi ca un veșmânt vaporos topit de căldură. Trebuie să întreprind ceva câtă vreme aura de curaj a acestei zile stă deasupra capului meu. Noaptea trecută, una din scrisorile mele postdate a ajuns la poștă, prima din seria fatală care trebuie să-mi șteargă până și urma de pe acest pământ.

Nu e timp de gândire. La luptă!

Numai pe timp de noapte am fost hărțuit și amenințat, primejduit sau înspăimântat. Încă nu l-am văzut pe conte în timpul zilei. Să însemne oare aceasta că doarme în timp ce alții sunt treji sau că veghează în timp ce alții dorm? Măcar de-aș putea intra în odaia lui! Nu este nici o cale. Ușa e mereu încuiată, n-am cum.

Ba da, este una, dacă îmi iau inima în dinți. Pe acolo pe unde se strecoară trupul lui, de ce nu s-ar putea strecura și altul? L-am văzut cu ochii mei târându-se pe fereastră. Pentru ce nu l-aș imita, intrând pe aceeași fereastră? Riscul e maxim, dar nevoia e încă mai aspră. Voi risca. În cel mai rău caz, mă așteaptă doar moartea. Dar moartea unui om nu e ca a unei vite, și-mi voi mântui poate sufletul.

În aceeași zi, mai târziu. Am făcut încercarea și, cu ajutorul lui Dumnezeu, m-am întors teafăr în odaie. Trebuie să notez fiecare amănunt în ordine. Împins de un curaj proaspăt, m-am îndreptat țintă spre fereastra de pe latura sudică și într-o clipă m-am cățarat pe cornișa strâmtă de piatră care înconjoară clădirea pe această parte. Blocurile de piatră erau mai mari și neregulate, mortarul, spălat de vreme, căzuse. Mi-am scos ghetetele și m-am hazardat afară pe drumul disperării.

Nu m-am uitat decât o singură dată în jos, ca să mă asigur că o ochire grăbită în hăul de dedesubt nu mă va copleși, iar

după aceea nu m-am mai uitat decât drept înainte. Cunoșteam destul de bine direcția și distanța până la fereastra contelui, la care am ajuns cât de repede am putut, ținând seama de împrejurări.

N-am simțit nici o amețelă, presupun că eram prea ațâțat, și într-un răstimp care-mi păru ridicol de scurt mă și aflam călare pe pervazul ferestrei, gata să împing giurgiuveaua. Plin de emoție, totuși, mi-am dat drumul pe fereastră, cu picioarele înainte. Iar când mi-am rotit privirile în jur, după conte, ce surpriză plăcută! Camera era goală. Doar câteva mobile desperecheate, ce păreau a nu fi fost folosite niciodată; era totuși aceeași mobilă ca și în odăile din aripa sudică, și tot acoperită de praf.

Am căutat cheia, dar nu era în broască și nici în altă parte n-am găsit-o. Tot ce-am descoperit a fost o mare grămadă de monede de aur, într-un ungher, monede de toate proveniențele: romane, englezești, austriece, grecești și turcești, zăcând în pulbere, parcă neatinse de când lumea. Nici una nu era mai nouă de trei sute de ani. Mai erau, de asemenea, lanțuri de aur, podoabe, fel de fel de giuvaieruri, vechi toate și pătate.

O ușă grea se afla într-un colț al odăii și, cum nu putusem găsi nici cheia de la ușa principală a acestei odăi și nici cheia porții exterioare, care constituia principalul obiect al cercetării mele, a trebuit să explorez mai departe, ca să nu rămână totul zadarnic. Ușa de lângă colț era descuiată și conducea printr-un coridor întunecos la o scară circulară, care cobora abrupt.

Am coborât-o cu multă precauție, căci scările nu primeau lumină decât prin găurile scobite în zidul gros. La ultima treaptă începea un tunel și mai întunecat în care stăpânea mirosul de mort al pământului vechi, săpat și răsturnat de curând. Pe măsură ce înaintam, mirosul devenea tot mai puternic, mai greu. În fine, am trecut printr-o ușă masivă, care era întredeschisă și m-am trezit într-o capelă veche și

ruinată, care, în mod evident, fusese folosită ca loc de îngropăciune.

Bolta era spartă, iar pe cele două laturi ale capelei, niște trepte conduceau către cavouri, dar solul fusese de curând săpat și pământul încărcat în lăzi mari de lemn, fără îndoială cele aduse de slovaci. Nu se afla nimeni în jur, așa că am continuat să caut o altă ieșire, însă nu mai era nici una. Am început să cercetez fiecare palmă de loc, fără rezultat. Am coborât chiar în cavouri, în care pătrundea un fir de lumină, cu toate că-mi repugna. În primele două nu se afla nimic, în afară de fragmente de sicrie și lințolii de praf; în cel de-al treilea, totuși, am făcut o descoperire.

Acolo, într-una din lăzile mari, erau cu totul cincizeci, pe un pat de pământ proaspăt săpat, zăcea contele! Nu puteam ști dacă e mort sau numai adormit, căci avea ochii deschiși și împietriți, dar nu sticloși ca ai morților, iar obrații, în ciuda palorii, păstrau căldura vieții, pe când buzele erau mai roșii ca oricând. Nu făcea însă nici o mișcare, nu respira, n-avea puls, inima nu-i bătea. M-am aplecat peste el, încercând să desprind vreun semn de viață, dar în van. Nu cred că stătea întins acolo de multă vreme, căci mirosul de pământ reavăn s-ar fi risipit în câteva ceasuri.

Capacul lăzii era deschis, cu găuri din loc în loc. Mi-am zis că poate contele păstra cheia la sine, dar când am vrut s-o caut, privirea mi s-a ținut în ochii săi morți, iar în ei, așa morți cum erau și nesimțitori la prezența mea, am citit atâta ură, încât am rupt-o la fugă, am ieșit de acolo, am părăsit odaia contelui ieșind pe fereastră, m-am trezit iar pe brâul de piatră al castelului. Ajuns din nou în camera mea, m-am aruncat gâfâind în pat, încercând să-mi adun mințile...

29 iunie. Ziua în care a fost datată ultima mea scrisoare, iar contele a luat o măsură în plus ca să-i dovedească autenticitatea, fiindcă l-am văzut din nou părăsind castelul, pe aceeași fereastră și îmbrăcat cu hainele mele. Și când îl vedeam coborând pe zid ca un gușter, îmi doream o pușcă

sau orice armă ucigașă, ca să-l nimicească, dar mă tem că nici o armă făcută de mâna omenească nu-l poate atinge. N-am îndrăznit să stau la pândă pentru a-l vedea când se întoarce, căci mi-era frică să nu dau cu ochii de ursitoarele acelea. M-am înapoiat în bibliotecă și am citit până m-a cuprins somnul.

M-a trezit contele, care-mi spuse, uitându-se atât de urât cât se poate uita un om:

– Măine-dimineață, prietene, trebuie să ne despărțim. Dumneata te vei întoarce în minunata Anglie, iar eu la o seamă de treburi pe care trebuie să le duc la bun sfârșit, așa că e posibil să nu ne mai întâlnim vreodată. Ultima scrisoare a Domniei Tale a și fost trimisă acasă; mâine-dimineață nu voi fi aici, dar totul va fi pregătit ca să poți pleca. În cursul dimineții vor veni țiganii care au de lucru ceva aici, iar pe urmă vor sosi slovacii. După ce vor termina, va veni caleașca mea să te ia și să te ducă la trecătoarea Bârgăului, unde vei întâlni diligența din Bucovina, spre Bistrița. Trag totuși nădejde că am să te mai văd în castelul lui Dracula!

Îl suspectam, așa că am hotărât să-i pun la încercare sinceritatea. Sinceritatea! Mi se pare că profanez acest cuvânt scriindu-l în legătură cu un asemenea monstru. L-am întrebat de-a dreptul:

– Pentru ce să nu plec chiar acum?

– Fiindcă, scumpe domn, vizitiul și caii mei sunt ocupați în altă parte.

– Aș merge cu plăcere pe jos. Doresc să plec în clipa asta.

Surâse moale, mios, cu acel zâmbet drăcesc, îndărătul căruia știi că se pregătește o nouă cursă. Spuse:

– Și bagajele Domniei Tale?

– Nu mă interesează. Pot trimite după ele mai încolo.

Contele se ridică și-mi spuse cu atâta politețe de-mi venea să mă frec la ochi, într-atât părea de sincer:

– Voi, englezii, aveți o vorbă care mi-a mers la inimă, căci e în spiritul nostru boieresc: „Bun venit celui ce sosește, grăbește-l pe cel care pleacă”. Vino cu mine, scumpe și tinere

prieten. Nu vei sta un ceas mai mult în această casă, împotriva voinței Domniei Tale, cu toate că plecarea Domniei Tale mă îndurerează, ca și dorința Domniei Tale de a pleca numaidecât. Haide! Luă lampa și mă conduse ceremonios pe scări, către ușa de la intrare.

Deodată se opri:

– Ascultă!

Urletul lupilor se ridică pe aproape. Ai fi zis că larma creștea când ridica el mâna, întocmai cum pare a țâșni muzica unei orchestre de sub bagheta dirijorului. Preț de o clipă se opri, apoi trecu mai departe maiestuos către ușă, trase zăvoarele mari, desfăcu lanțurile grele și deschise încet.

Spre marea mea mirare, nu era încuiată. Plin de bănuieli, m-am uitat împrejur, dar n-am putut vedea nici o cheie.

Pe măsură ce se deschidea ușa, urletul lupilor de afară devenea mai vehement și mai furios; prin deschizătura ușii le întrezării maxilarele roșii cu dinți clănțanitori și ghearele care zgâriau canatul. Mi-am dat seama că în acea clipă era zadarnic să lupt cu contele. Cu asemenea aliați la dispoziția lui, nu puteam face nimic. Dar ușa continua să se deschidă, iar contele stătea în spărtura ei. Mă străfulgeră că acesta poate fi momentul și mijlocul de a mi se împlini soarta. Aveam să fiu dat pradă lupilor, din dorința mea. Un șiretlic diabolic, pe placul contelui, încât, ca o ultimă scăpare, i-am strigat dinăuntru:

– Închide ușa, voi aștepta până dimineață! Și mi-am înfundat obrajii în palme spre a-mi ascunde lacrimile de amară deznădejde.

Cu o singură mișcare a brațului puternic, contele trânti ușa și zăvoarele cele mari zăngăniră, umplând sala de ecouri.

Ne-am înapoiat în tăcere în bibliotecă și apoi am trecut în camera mea. L-am văzut pentru ultima oară pe contele Dracula cum îmi trimitea bezele cu mâna, cu o văpaie de triumf în ochi și cu un surâs de care ar fi mândru Iuda, în iad.

Din odaia mea, când tocmai mă pregăteam să mă întind în pat, mi s-a părut că aud șoapte în dosul ușii. M-am apropiat în vârful picioarelor și am ascultat. Dacă auzul nu mă înșela, vorbea contele:

– Înapoi. Înapoi la locurile voastre. Nu v-a sosit ceasul. Așteptați. Aveți răbdare. Mâine-noapte va fi al vostru!

Izbucni o cascadă de râsete înăbușite. Cuprins de mânie, am dat ușa de perete și le-am văzut, în cealaltă odaie, pe tustrele femeile acelea de groază, lingându-se pe buze. Când mă zăriră, râseră mai tare și mai dezgustător, apoi se făcură nevăzute.

M-am întors în camera mea și am căzut în genunchi. Atât de aproape mi-e sfârșitul? Mâine! Salvează-mă, Doamne, și, odată cu mine, pe cei dragi!

30 iunie, dimineața. Sunt poate ultimele rânduri pe care le scriu în acest jurnal. M-am trezit din somn puțin înaintea zorilor și am îngenucheat, căci, dacă mi-a sosit ceasul, sunt hotărât să mă găsească pregătit. Pe urmă, am simțit acea subtilă schimbare în aer și mi-am dat seama că răsărise soarele. Atunci au început să cânte cocoșii și am înțeles că eram salvat. Cu inima ușoară, am deschis ușa și am coborât în hol. Văzusem că ușa nu e încuiată și că, deci, aș putea acum fugi. Cu mâinile tremurând de nerăbdare, am desfăcut lanțurile și am tras zăvoarele masive.

Însă ușa nu se mișca. Mă cuprinse disperarea. Trăgeam neîncetat de ușă, o zguduiam, pe cât era de masivă, de răsuna în canaturi. Puteam vedea zăvoarele trase. Ușa fusese încuiată după ce mă despărțisem de conte.

Mă cuprinse atunci dorința sălbatică să pun mâna pe cheia aceea, cu orice risc, și m-am hotărât să urc din nou pe zid și să intru în odaia contelui. Mă putea ucide, dar moartea mi se părea cea mai fericită alegere între toate relele. Fără să pierd o clipă, m-am îndreptat către fereastra de la răsărit și, escaladând-o pe brâul de piatră, ca și ultima dată, am pătruns în camera contelui. Era goală, așa cum mă

așteptasem. Nici urmă de cheie, nicăieri, dar grămada de aur era tot acolo. Am trecut mai departe, prin ușa de lângă colț și am coborât scara în spirală, apoi m-am îndreptat de-a lungul coridorului întunecat către capela veche. Știam acum prea bine unde se găsea monstrul pe care-l căutam.

Lada cea mare era în același loc, cu fața la perete, cu capacul pus, dar nefixat, căci cuietele, gata înfipite la locurile lor, așteptau să fie bătute. Știam că trebuia să-l scotocesc prin buzunare ca să iau cheia, așa încât am ridicat capacul, sprijinindu-l de zid; ceea ce am văzut mi-a umplut sufletul de groază. Contele zăcea acolo, dar arăta pe jumătate întinerit, căci părul și mustățile sale albe deveniseră negre-cenușii, cu străluciri metalice, obrajii îi erau plini, pielea lor palidă dobândise umbre roșii-rubinii.

Gura îi era mai roșie ca oricând, căci era plină de picături proaspete de sânge care se prelingeau pe la colțurile buzelor, lunecând pe bărbie și pe gât. Chiar și ochii arzători și adânciți dispăreau în obrajii umflați, de parcă blestematul ar fi fost ghiftuit de sânge. Zăcea ca o lipitoare scârnavă, istovită de supt. Un tremur de groază mă cuprinse când mă aplecai spre el să-l ating. Toate simțurile mi se opuneau acestui contact; dar trebuia să caut sau să pier. Noaptea ce urma, trupul meu ar fi ajuns ospățul celor trei creaturi de spaimă. L-am scotocit pretutindeni, dar cheia nu era nicăieri. Atunci m-am oprit și l-am privit. Pe fața umflată îi împietrise un rânjet care mă scoase din minți.

Asta era, deci, creatura pe care o ajutam să ajungă la Londra, unde poate hălădui timp de secole, prin forfot de milioane de oameni, îndestulându-și pofta de sânge și plodind un nou și mereu mai larg cerc de creaturi demonice, gata să se îndoape cu sângele unor oameni fără apărare. Gândul acesta mă exaspera. Mă cuprinse o dorință năprasnică să eliberez omenirea de un asemenea monstru. N-aveam la îndemână nici o armă, dar am apucat una dintre lopețile cu care încărcaseră oamenii pământul în lăzi și, ridicând-o, am lovit cu muchia îndreptată asupra chipului

odios. Chiar în clipa aceea capul i se întoarse, ochii lui mă țintiră, cu lucirea terifiantă a vasiliscului. Groaza mă paraliză, lopata mi se răsuci în mână și-i alunecă pe față creștându-i adânc fruntea.

Scăpându-mi, lopata se înfipse apoi în marginea scândurii, iar când am vrut s-o scot, capacul căzu peste ladă, ferindu-mi vederea de cumplita priveliște. Într-o străfulgerare, am mai văzut fața umflată, plină de sânge, fixându-mă cu un rânjel de batjocură ce părea smuls din adâncurile iadului.

Mă tot gândeam asupra pasului următor, dar parcă îmi luaseră foc creierii și așteptam cuprins de disperare. Atunci am auzit din depărtare un cântec țigănesc vesel, răsunând și apropiindu-se, amestecându-se cu larma roților scârțâind și a pocnetelor de bice. Soseau țiganii și slovacii de care îmi vorbise contele. După ce am aruncat o privire în jur și asupra lăzii ce conținea trupul spurcat, am părăsit în goană locul și m-am întors în camera contelui, hotărât să țâșnesc afară în momentul când se va deschide ușa.

Ascultam cu urechile ciulite și deodată auzii jos scârțâitul cheii în broasca mare și ușa masivă trântindu-se. Trebuie că mai erau și alte intrări sau cineva avea cheile de la ușile încuiate. Larma unui tropăit de picioare crescând cu ecou răsunător și apoi pierzându-se în vreun coridor îmi ajunsese în auz. Mă pregăteam să mă întorc în cavou, de unde puteam găsi acea intrare nouă; chiar în acea clipă ceva ca o rafală violentă de vânt închise cu trosnet ușa dinspre scară, răscolind praful. Când am împins-o, am găsit-o încuiată, fără nădejde. Eram din nou prizonier, din nou plasa destinului mă înfășură mai strâns.

Când scriu aceste rânduri, în cotloanele de dedesubt răsună pași grei și se aude trosnind ceva, lăzile fără îndoială, cu încărcătura lor de pământ. Se aud lovituri de ciocan; se bat cuiele în lăzi. Acum se pot auzi pașii grei traversând sala cea mare și ecoul altora, mai ușori, care îi urmează. Se încuie ușa, se pun lanțurile, cheia scrâșnește în broască, apoi

cineva o scoate pe dinafară. Se închide și cealaltă ușă, aud cum e încuiată, aud cum se trag zăvoarele.

Ascultă! În curte, și mai departe, pe drumul stâncos, se rostogolesc roți grele, pocnesc bicele, apoi corul ȝiganilor se stinge în depărtare.

Sunt singur în castel, cu acele femei îngrozitoare. Nu voi rămâne singur cu ele. Voi încerca să escaladez zidul castelului mai departe decât până acum. Voi lua cu mine niște galbeni pentru mai târziu. Trebuie să găsesc o cale de ieșire din locul ăsta blestemat. Și odată scăpat, iute acasă. Cu primul și cel mai rapid tren. Cât mai departe de cloaca asta afurisită și de tărâmul acesta blestemat, unde diavolul și odraslele sale se vântură nestingheriți cu chip omenesc.

Cap. 5

Scrisoare adresată de domnișoara Mina Murray domnișoarei Lucy Westenra

raga mea Lucy,

Iartă-mi lunga tăcere, dar am fost pur și simplu copleșită de treabă. Viața unei asistente de institutoare este istovitoare câteodată. Ard de nerăbdare să fim împreună pe malul mării, unde să putem pălăvrăgi după pofta inimii, clădind castele în Spania. Am muncit din greu în ultima vreme pentru că vreau să-l ajut pe Jonathan în profesia lui, învățând cu multă asiduitate stenografia. Când vom fi căsătoriți, vreau să fiu capabilă să lucrăm împreună, să iau note stenografiate, iar el ține un jurnal stenografie, în călătoriile sale îndepărtate. Când voi ajunge la tine, voi ține și eu un astfel de jurnal, nu unul scris înghesuit și în grabă, ci un jurnal în care să depăn pe larg tot ce-mi trece prin cap. Nu cred că ar putea fi prea interesant pentru altcineva, dar nici nu-l scriu cu asemenea intenții. Poate că într-o zi am să i-l arăt lui Jonathan, dacă vreun pasaj dintr-însul o să merite; în realitate însă este un caiet de exerciții. Voi încerca să procedez asemenea

femeilor-reporter: să iau interviuri, să descriu și să încerc să-mi reamintesc conversațiile.

Mi s-a spus că, dacă ai puțină practică, poți să rememorezi tot ce s-a petrecut sau tot ce ai auzit vorbindu-se într-o zi. În sfârșit, vom vedea. Când ne vom întâlni, îți voi vorbi despre micile mele planuri. Tocmai am primit câteva rânduri de la Jonathan, din Transilvania. E bine și se va întoarce cam peste o săptămână. Sunt nerăbdătoare să aflu toate noutățile. Trebuie să fie foarte plăcut să vezi țări străine. Mă întreb dacă vom călători într-o zi împreună, vorbesc de Jonathan și de mine. Orologiul a bătut orele zece.

La revedere, cu drag,

Mina

Când îmi vei scrie, povestește-mi toate noutățile. De multă vreme nu mi-ai mai spus nimic. Aud niște zvonuri, mai cu seamă despre un tânăr chipeș și înalt, cu părul cârlionțat!

Scrisoare de la Lucy Westenra către Mina Murray

Chatham Street 17 Miercuri

Scumpă Mina,

Trebuie să-ți spun că ești tare nedreaptă când mă tratezi de corespondentă infidelă. Ți-am scris în două rânduri, de când ne-am despărțit, pe când tu mie mi-ai scris numai de două ori. De altfel, n-am nimic să-ți spun. Într-adevăr, nimic interesant. Londra este foarte agreabilă în acest sezon și ieșim deseori să vedem galeriile de pictură sau să ne plimbăm, pe jos sau călare, prin parc. Cât privește tânărul înalt și cârlionțat, presupun că trebuie să fie acela care m-a întovărășit la ultimul concert. Cineva, cu siguranță, nu și-a ținut gura. Tânărul se numește Holmwood. Vine deseori să ne vadă și se înțelege de minune cu mama; au multe subiecte comune de conversație. Am mai cunoscut cu ceva vreme în urmă un bărbat care ar fi fost făcut pentru tine, dacă între timp nu te-ai fi logodit cu Jonathan. Este o partidă excelentă, frumos, bogat și de familie bună. E medic priceput. Și,

închipuie-ți! Are numai douăzeci și nouă de ani și un imens azil de nebuni pe cap.

Domnul Holmwood mi l-a prezentat și de atunci ne vizitează deseori. Cred că este unul dintre oamenii cei mai hotărâți pe care i-am văzut vreodată și totodată cel mai calm. Pare absolut imperturbabil. Îmi închipui ce putere extraordinară trebuie să exercite asupra pacienților săi. Are curiosul obicei să te privească drept în ochi, ca și cum ar încerca să-ți ghicească gândurile. A încercat și cu mine, cât a izbutit mai bine, dar mă pot lăuda singură că și-a găsit nașul. Știu asta din oglindă. Te-ai străduit vreodată să-ți analizezi singură chipul?

Eu, da, și pot să te asigur că nu-ți pierzi timpul de pomană și că-ți dă mai multă bătaie de cap decât ți-ai fi închipuit înainte de a încerca. Doctorul pretinde că-i furnizez un caz psihologic neobișnuit, ceea ce, cu modestie, gândesc și eu. Într-adevăr, arăt prea puțin interes față de găтели, ca să fiu în stare să-ți descriu noile mode. Țoalele mă plictisesc. Acestea sunt toate noutățile. Mina, ne-am spus toate secretele una alteia, încă de când eram copii; am dormit la un loc și am mâncat împreună, ne-am împletit răsul și plânsul, iar acum vorbesc și nu mai termin și aș vrea să-ți tot vorbesc. Oh, Mina, nu poți să ghicești? Îl iubesc.

Roșesc când îți scriu, fiindcă, deși am convingerea că și el mă iubește, încă nu mi-a spus-o. Dar, oh, Mina, eu îl iubesc; îl iubesc! Iată, asta o să-mi facă bine. Aș vrea să fim împreună, scumpa mea, la gura focului, în cămăși de noapte, așa cum stăteam noi; atunci aș încerca să-ți explic ceea ce simt. Nu știu cum m-am apucat să-ți scriu toate acestea chiar ție. Mi-e teamă să mă opresc, căci atunci aș rupe scrisoarea, pe de altă parte, nu-mi vine s-o termin, fiindcă vreau să-ți povestesc totul. Scrie-mi numaidecât și spune-mi tot ce crezi despre asta. Mina, trebuie să mă opresc. Noapte bună. Binecuvântează-mă în rugăciunile tale și, dragă Mina, roagă-te pentru fericirea mea.

Lucy

P.S: Nu mai e nevoie să-ți spun că tot ce ți-am scris e un secret. Încă o dată, noapte bună, L.

Scrisoare de la Lucy Westenra către Mina Murray

24 mai

Draga mea Mina,

Îți mulțumesc și iarăși îți mulțumesc pentru scrisoarea ta minunată! A fost atât de bine să-ți pot vorbi și să găsesc atâta înțelegere la tine.

Draga mea, o nenorocire nu vine niciodată singură. Cât adevăr ascund vechile proverbe! În septembrie voi împlini douăzeci de ani și până acum nimeni nu mă ceruse în căsătorie, cel puțin cu seriozitate, iar astăzi, iată, am primit trei cereri. Poftim! Trei tineri într-o singură zi! E nemaipomenit! Îmi pare rău, cu adevărat și sincer rău, pentru doi dintre acești bieți tineri. Oh, Mina, sunt atât de fericită, încât nici nu mai știu pe ce lume sunt. Trei cereri în căsătorie!

Dar, pentru Dumnezeu, să nu le sufli un cuvânt fetelor, cine știe ce-ar putea să le treacă prin cap și să se simtă jignite dacă din prima zi de vacanță nu vor primi și ele cel puțin șase cereri. Unele domnișoare sunt atât de înfumurate! Tu și cu mine, dragă Mina, care suntem logodite, care ne vom mărita în curând și vom arăta sobru, ca niște soții cu vechime, putem disprețui asemenea deșertăciuni. Bine, acum trebuie să-ți povestesc despre cei trei, cu condiția să păstrezi secretul, scumpa mea, față de oricine, cu excepția, firește, a lui Jonathan.

Vreau să-ți povestesc ție, fiindcă, dacă aș fi în locul tău, cu siguranță i-aș spune lui Arthur. O femeie are obligația să aducă totul la cunoștința soțului ei, nu crezi, scumpa mea? Și trebuie să fii *loială*. Prin urmare, draga mea, numărul unu a sosit chiar înaintea mesei. Ți-am vorbit de el, dr. John Seward, cel cu azilul de nebuni, omul cu bărbia puternică și

cu fruntea înaltă. Era, în aparență, foarte calm și totuși nervos. Se pregătise, desigur, până în cele mai mici amănunte, fără să uite nici unul, ceea ce nu l-a împiedicat să se așeze pe joben, cum de regulă nu procedează oamenii calmi, și ca să pară mai în largul lui a început să se joace cu lanțeta, de-mi venea să urlu de groază.

Mi-a vorbit, Mina dragă, foarte deschis. Mi-a mărturisit ce dragă-i sunt, cu toate că mă cunoștea de-atât de puțin timp, cât de frumoasă i-ar fi viața alături de mine și de ce mare ajutor i-aș putea fi. Voia să-mi explice cât de nefericit ar fi dacă l-aș refuza, dar când a văzut că-mi dăduseră lacrimile, s-a mulțumit să spună că e o brută și că nu vrea să-mi sporească tulburarea ce mă stăpânea. Atunci s-a dezmeticit și m-a întrebat dacă aș putea să-l iubesc cu timpul.

Când am clătinat din cap, mâinile au început să-i tremure, a șovăit și m-a întrebat dacă țin la altcineva. S-a exprimat cu multă gingășie, spunând că nu vrea să-mi smulgă vreo confidență, dar că dorește numai să știe, deoarece dacă inima unei fete este liberă, un bărbat poate să spere. Și atunci, Mina, am simțit că e datoria mea să-i mărturisesc că, într-adevăr, e cineva. Numai atât i-am spus, iar el s-a ridicat și părea foarte puternic și grav când mi-a luat mâinile într-ale lui și mi-a urat fericire, spunându-mi că dacă vreodată îmi voi dori un prieten bun, pot conta pe el.

Oh, Mina dragă, nu-mi pot stăpâni plânsul; iartă-mă că am pătat scrisoarea. Este foarte plăcut să fii cerută de soție și așa mai departe, dar nu și să vezi un biet camarad care te iubește cinstit, plecând cu inima zdrobită, când știi că, orice ar spune pe moment, te-a scos din viața lui. Draga mea, acum trebuie să mă opresc, mă simt atât de nenorocită, deși sunt nespuse de fericită.

Seara. Tocmai a plecat Arthur și sunt într-o stare de spirit mult mai bună decât în clipa când am întrerupt scrisoarea, așa încât o să-ți povestesc mai departe ce s-a întâmplat peste zi. Așadar, draga mea, numărul doi s-a prezentat după-masă. Este, de asemenea, un băiat agreabil, un american din Texas

și arată atât de tânăr și atât de fraged, încât pare aproape de necrezut câte țări a vânturat și câte aventuri a avut.

O înțeleg pe sărmana Desdemona, când i-au fost împuiate urechile, chiar de către un maur. Bănuiesc că noi, femeile, suntem atât de lașe, încât dacă ne intră în cap că un bărbat ne va potoli toate spaimetele, ne și mărităm cu el. Știu acum ce ar trebui să fac dacă aș fi bărbat și aș vrea să câștig inima unei femei! Nu, nu știu, pentru că în timp ce domnul Morris ne toarnă istoriile sale, Arthur tace mîlc, și totuși... draga mea, m-am cam pripit. Domnul Quincey P. Morris m-a găsit singură. Mi se pare că un bărbat găsește totdeauna o fată singură.

Nu, fiindcă Arthur a încercat în două rânduri să-și provoace ocazia, iar eu l-am ajutat cât am putut; în clipa de față nu mi-e rușine să ți-o spun. În prealabil trebuie să-ți aduc la cunoștință că domnul Morris nu vorbește totdeauna în argou și niciodată cu străinii sau față de ei, fiindcă este într-adevăr foarte bine-crescut și are maniere alese, dar a ghicit ce mult mă amuză americanasca lui și ori de câte ori mă vede, dacă nu e nimeni prezent pe care să-l șocheze, spune o mulțime de năzbâtii. Chiar mă întreb, draga mea, dacă nu cumva inventează totul, fiindcă se potrivește exact cu ceea ce voia să spună. Dar poate cunoaște el bine argoul.

Cât mă privește, habar n-am dacă o să-l învăț vreodată; nici nu știu dacă îi place lui Arthur, căci nu l-am auzit încă niciodată folosindu-l. Bine. Domnul Morris s-a așezat în fața mea jovial, cu un aer cât se poate de fericit, dar mi-am dat numaidecât seama că era foarte nervos. Mi-a luat mâna într-a lui și mi-a spus pe un ton foarte, foarte blând:

– Miss Lucy, știu că nu-s cine știe ce demn să-ți leg barem șireturile la pantofi, da' mai știu că, dacă ai de gând să-l aștepți pe cel cu care să te potrivești, or să treacă toate cele șapte fecioare înțelepte, cu făclii cu tot. Nu vrei să ne potrivim la drum, la un drum lung, pe care să-l străbatem sub același jug?

Ei, părea atât de bine-dispus că-mi era pe jumătate mai ușor să-l refuz decât pe bietul dr. Seward, așa că i-am răspuns, tot cu atâta veselie, că nu știam nimic în materie de atelaje și că nu aveam chef de nici un fel de jug. Atunci, îmi spuse că s-a exprimat într-un mod frivol și că speră că, dacă a avut o comportare greșită într-o împrejurare atât de gravă, de însemnată, am să-l iert. Părea într-adevăr serios când spunea vorbele acestea și n-am putut să nu mă simt și eu puțin impresionată.

Știu, Mina, o să gândești despre mine că sunt o cochetă nesuferită, deși nu mă pot abține să nu simt un fel de exaltare la gândul că era al doilea în aceeași zi. Și atunci, draga mea, înainte să pot scoate o vorbă, începu să mă inunde cu un torent de declarații de dragoste, punându-și inima și sufletul la picioarele mele. Părea atât de grav, încât de aici înainte nu voi mai crede niciodată că un om e de felul lui mereu glumeț și niciodată serios, fiindcă se arată din când în când vesel. Presupun că i-a atras atenția ceva în expresia mea, căci s-a oprit brusc, apoi a reluat cu un soi de feroare virilă, care m-ar fi făcut să mă îndrăgostesc de el, dacă aș fi fost liberă:

– Lucy, ești o fată cinstită, o știu. N-aș fi acum aici, n-aș sta acum de vorbă cu tine dacă n-aș crede în sufletul tău curat, în caracterul tău frumos. Spune-mi, ca între buni prieteni, îl iubești cumva pe altul? Dacă așa stau lucrurile, nu te mai supăr nici cu atâtica și, numai dacă o să mă lași, am să-ți fiu un prieten cu adevărat devotat.

Draga mea Mina, de ce sunt bărbații atât de nobili, iar noi, femeile, atât de puțin demne de ei? Aproape că mă distrasem pe socoteala acestui gentleman cu inimă mare și credincioasă. Am izbucnit în lacrimi, mă tem, scumpa mea, că scrisoarea asta ți se va părea sentimentală și dezlănată și-mi pare sincer rău. Pentru ce nu poate o fată să se mărite cu trei bărbați sau cu atâția câți o doresc, ca să scape astfel de orice necaz? Dar asta e o erezie, nici nu trebuie s-o rostesc. Sunt totuși bucuroasă să-ți spun că, deși plângeam, am avut puterea să

îl privesc în ochi pe domnul Morris și să-i vorbesc cu aceeași sinceritate.

– Da, iubesc pe cineva, cu toate că el încă nu mi-a mărturisit că mă iubește.

Am făcut foarte bine că i-am vorbit așa de deschis, fiindcă dintr-odată s-a luminat la chip.

Mi-a luat mâinile într-ale lui, cred chiar că eu mi le-am pus, și mi-a vorbit pe un ton cordial:

– Ești o fată vitează. Prefer să fi ajuns târziu și să te pierd decât să fi sosit la timp, în brațele oricărei alte fete din lume. Nu mai plânge, scumpa mea. Dacă ești mahnită pentru mine, să știi că eu sunt făcut dintr-un lemn tare și știu să mă ridic. Dacă tânărul celălalt nu-și cunoaște încă norocul, ei, va trebui să dea dovadă că-l apreciază, altfel o să aibă de-a face cu mine. Micuță domnișoară, cinstea și curajul arătate ți-au câștigat un prieten mai rar decât un iubit și, în orice caz, mai dezinteresat. Draga mea, va trebui să parcurg un drum tare singuratic, înainte de a câștiga împărăția Cerurilor. Nu vrei să-mi dai o sărutare? O să mă apere de bezne, fiindcă celălalt, care trebuie să fie un băiat bun, scumpa mea, și subțire, odată ce-l iubești, încă nu s-a declarat.

Asta m-a dat gata, dragă Mina, să fie atât de brav, atât de nobil și de bun față de un rival, nu? Și totodată atât de trist, așa că m-am aplecat și l-am sărutat. S-a ridicat, pe când încă îmi ținea mâinile într-ale lui, și, privindu-mă lung, vai, simțeam că-mi ard obrajii, îmi spuse:

– Micuță domnișoară, m-ai lăsat să-ți iau mâinile și mi-ai dat o sărutare, și dacă lucrurile acestea nu ne pecetluiesc prietenia, atunci nici nu știu ce altceva ar putea-o face. Îți mulțumesc pentru sinceritatea caldă de care ai dat dovadă, și acum, cu bine.

Îmi strânse tare mâna, își puse pălăria pe cap și ieși din odaie cu pași mari, fără să arunce nici o privire în urmă, fără o lacrimă, fără să șovăie, pe când eu hohoteam ca un prunc. Oh! Pentru ce trebuie să fie nefericit un om ca el, când există atâtea fete pe lume care i-ar săruta urmele când ar trece?

Așa aș face și eu dacă aș fi liberă, numai că nu vreau să fiu liberă. Draga mea, sunt peste măsură de tulburată și simt că nu pot să-ți mai scriu despre fericire după ce ți-am turuit atâtea. Și nu vreau să-ți scriu despre numărul trei, câtă vreme nu voi fi pe deplin fericită.

A ta pentru totdeauna,

Lucy

P.S. Oh! Despre numărul trei oare mai e nevoie să-ți scriu? De altminteri, totul îmi pare atât de confuz, parcă numai o clipă s-a scurs de când a intrat în salon și până m-a acoperit de sărutări. Sunt atât de fericită și nici nu știu ce am făcut ca să merit fericirea asta. În viitor nu voi încerca decât să arăt că nu sunt o ingrată față de întreaga sa bunătate, care mi-a trimis un asemenea iubit, un astfel de soț și un astfel de prieten.

La revedere,

Lucy

Jurnalul doctorului Seward (înregistrat la fonograf)

25 aprilie. Scădere a apetitului, astăzi. Nu pot mânca, nu mă pot odihni, așa că mă voi ocupa de jurnal. După eșecul de ieri, simt un fel de vid; nici un lucru de pe lumea aceasta nu mi se pare îndeajuns de însemnat ca să mă apuc de el... Cum știu că singurul remediu la asemenea stări este munca, m-am dus să-mi vizitez pacienții. L-am ales pe unul care mi-a furnizat cercetări de mare interes. Este atât de original în năzărelile sale și atât de deosebit de ceilalți nebuni, încât sunt hotărât să-l descifrez cât o să pot mai bine. Mi s-a părut că astăzi am pătruns mai adânc decât oricând în miezul tainei sale.

I-am pus, astfel, mai multe întrebări decât în celelalte rânduri, cu intenția de a pune stăpânire pe lumea halucinațiilor. Imi dau seama că, folosind această cale, am

procedat cu oarecare cruzime. Era, ca și cum l-aș fi statornicit pe pragul lui de nebunie, lucru pe care-l evit cu pacienții mei la fel cum m-aș feri de gura iadului: (*Mem.* În ce împrejurări aș putea să nu evit fundul iadului?) *Omnia Romae venalia sunt.*¹¹ Acesta e prețul infernului. Verb. sap. Dacă există ceva în spatele instinctului său, va merita să fie urmărit cu precizie.

R.M. Renfield, 59 de ani. Temperament sangvin; mare putere fizică; emotivitate morbidă; perioade de melancolie, ce pricinuiesc anumite idei fixe, pe care nu mi le pot explica.

Presupun că temperamentul sangvin și influența lui perturbatoare duc la un fel de fixație; posibil să fie un om primejdios, și chiar probabil, dacă are tendințe altruiste. La egoiști, spiritul de conservare e o armură pentru sine și împotriva adversarilor. În această privință, cred că, atât timp cât eul este ferm, forțele centripete se echilibrează cu cele centrifuge; când datoria sau o cauză constituie punctul de sprijin, domină cele din urmă și numai hazardul sau o serie de împrejurări poate restabili echilibrul.

¹¹ Tot ce este roman e ticălos (lat.)

CAP. 6

Jurnalul Măinei Murray

24 *iulie, Whitby.* Lucy m-a întâmpinat la gară, mai

drăgălașă și mai frumoasă decât oricând, și pe urmă ne-am dus la hotelul Crescent, unde și-au reținut camere. Este un loc încântător. Un râu, numit Esk, străbate o vale adâncă, ce se lărgeste în apropierea portului. Un viaduct imens, cu picioare înalte, încalecă malurile; când privești printre stâlpii săi, priveliștea ți se pare mai întinsă decât e în realitate. Valea e de un verde fermecător și e atât de abruptă, încât, când te apleci pe vreo înălțime, nu-i vezi poalele, în afară numai dacă nu stai chiar pe margine. Casele orașului vechi, situat de cealaltă parte, au toate acoperișurile roșii și par îngrămădite unele peste altele, ca în gravurile în care vedem Nurnbergul. Drept lângă oraș este ruina abației Whitby, care a fost pustiită de danezi și care constituie și scena unde se petrece o parte din *Marmion*¹², și anume episodul în care tânăra fată este zidită de vie. E o ruină măreață, de dimensiuni imense, cu multe unghere romantice; o legendă spune că o femeie în alb apare câteodată la una din ferestre. Între ruine și oraș se înalță o altă biserică, cea parohială, înconjurată de un vast cimitir, plin de pietre funerare.

Acesta este, după părerea mea, locul cel mai pitoresc din Whitby, fiindcă se află chiar deasupra orașului și are o vedere

¹² Poem istoric de Walter Scott.

minunată asupra portului și asupra întregului golf, a cărui limbă de pământ ce se pierde în mare se numește Kettleness. Aceasta coboară atât de abrupt în dreptul portului, încât o porțiune din mal s-a prăbușit, iar o parte din pietrele tombale au fost distruse. Într-un loc, o cărăruie nisipoasă trece peste pietrele risipite. Prin cimitir sunt alei cu bănci, unde lumea poposește ceasuri întregi ca să privească priveliștea magnifică și să se bucure de adierea brizei. Voi veni deseori aici să mă așez și să lucrez.

Într-adevăr, chiar de aici scriu în momentul acesta, cu cartea pe genunchi și trăgând cu urechea la ce tăifăsuiesc trei bătrâni din apropiere. Nu par să fi făcut altceva toată ziua decât să fi stat la taclale aici.

La picioarele mele se întinde portul, iar mai departe, un zid lung de granit coboară până în mare, făcând la capăt o curbă în mijlocul căreia se află un far, protejat de un zid masiv. Pe latura opusă, acest zid cotește în sens invers și la capătul său se află un alt far. Intre acestea se deschide priveliștea portului, neașteptată.

Este foarte frumos în timpul fluxului, dar când apele se retrag, rămân numai undele Eskului, șerpuind prin nisip, ocolind, ici-colo, câte o stâncă. Dincolo de port, dar tot de partea lui, se întinde, cale de o jumătate de milă, un recif înalt, a cărui culme se află chiar în spatele farului sudic. La capătul acestuia e o geamandură cu clopot, care se leagănă pe vreme rea, cu sunete lugubre. O legendă de pe aceste meleaguri spune că, atunci când se pierde un vapor, clopotul se aude până departe în largul mării. Trebuie să-l întreb pe bătrânul care tocmai se îndreaptă spre mine dacă e adevărat...

Este un moșneag mucalit. Trebuie să fie tare bătrân, după obrazul plin de crețuri ca scoarța unui copac. Îmi spune că se apropie de sută și că era marinar în flota ce pescuia în Groenlanda, când s-a dat bătălia de la Waterloo. Mă tem că e un om foarte sceptic, fiindcă atunci când l-am întrebat de

clopotele din mare și despre femeia în alb, de la mănăstire, mi-a retezat-o scurt:

– Nu prea cred eu d-alde astea, domnișoară. Toate lucrurile astea s-au dus. Nu zic că n-au fost niciodată, da' pe vremea mea nu mai erau. Merg pentru nou-veniți, pentru excursioniști și alții ca ei, da' nu pentru o tânără domnișoară drăguță ca dumneata. Ai de vin pe jos din York sau din Leeds, gata oricând să înfulece heringi afumați, să bea ceai și să ochească vreun chilipir or mai crede, poate. Numa' că mă-ntreb cine-și mai bate capul să le-ndruge minciuni, nici chiar jurnalele, cât is ele pline de bazaconii.

Mi s-a părut că e o persoană de la care poți învăța multe lucruri interesante, așa că l-am rugat, dacă-și amintește, să-mi povestească ceva despre vânătoarea de balene, în vremurile de demult. Tocmai apucase să-nceapă, când orologiul bătu de șase ori, iar moșul se sculă cu greutate și-mi spuse:

– Acu' trebuie să mă-ntorc acasă, domnișoară. Nepoatei mele nu-i place s-aștepte cu ceaiu-n față și-mi ia timp să cobor scările cu picioru' dă lemn.

Șchiopăta puternic și-l puteam vedea cum zorea din toate puterile pe trepte. Scara constituie marea caracteristică a acestor locuri. Duce din oraș la biserică; are sute de trepte, nu le-am numărat, și se răsucește într-o curbă delicată. Panta este atât de dulce, încât un cal o poate cu ușurință urca sau coborî. Cred că la început scara era în legătură cu mănăstirea. E momentul să mă întorc și eu acasă. Lucy avea de făcut o vizită împreună cu mama ei și, pentru că era numai o obligație, nu m-am dus cu ele. Probabil că au și sosit acasă.

1 august. Sunt aici de o oră cu Lucy și am avut o conversație foarte interesantă cu bătrânul meu prieten și cu alți doi cunoscuți de-ai săi. El e, în chip evident, domnul Oracol și cred că la vremea lui a fost un ins tare autoritar. Nu admite replică și intimidează pe toată lumea. Când nu poate

avea ultimul cuvânt, îi terorizează și ia tăcerea lor drept aprobare a vederilor lui. Lucy arăta minunat în rochia ei lungă de batist alb; de când a venit aici, tenul i s-a rumenit.

Am remarcat că cei trei bătrâni nu pierd niciodată nici un prilej de a se așeza lângă ea, când venim aici. Este atât de îndatoritoare cu cei vârstnici; cred că toți cei din jur au îndrăgit-o. Chiar și bătrânul ciufut a capitulat în fața farmecelor ei și n-o contrazice, în schimb, mă repede pe mine de două ori mai mult. Am atins iar subiectul legendelor și atunci s-a lansat într-un soi de predică:

– Toate astea sunt nerozii, tunse, rase, frezate, asta sunt și nimic altceva. Blestemățiile astea cu strigoi, moroi, coroi sunt bune numai pentru țânci și muieri nebune. Baloane de săpun! Toate istoriile astea de groază au fost născocite de popi și de agenții hotelierilor, ca să agațe mușteriii gură-cască și să le bage mâna în buzunar. Îmi ies din sărute numai când mă gândesc la ei. Las' că nu le-ajunge să tipărească fleacurile astea pe hârtie sau să le predice din amvon, da' le-au mai săpat și pe pietrele de mormânt. Priviți în jur, oriunde vreți; toate pietrele astea de se-nalță cât de măndre pot se prăbușesc sub minciunile care stau scrise pe ele.

Aici zace cutare, ori în memoria venerată a lu' cutărică, așa scrie pe toate, și sub cele mai multe nu e nimeni, iar de memoria lor pas să se sinchisească cineva, măcar de-un pac de tutun! Toate-s minciuni, oricum o-ntorci! Doamne, ce vânzoleală o să mai fie în ziua Judecării de Apoi, când or sări grămadă în giulgiurile lor, târându-și pietrele de morminte, ca să dovedească cât de buni au fost; unora o să le vină greu de tot să le apuce, că li s-au muiat mâinile pe fundul mării!

După aerul satisfăcut cu care bătrânul își privea cumetria, parcă cerându-le încuviințarea, mi-am dat seama că ținea să facă pe grozavul, așa că i-am pus o întrebare:

– Oh, domnule Swales, nu vorbiți serios! Desigur că nu toate pietrele de mormânt sunt goale!

– Iaca! Puține să aibă ceva dedesubt! În afară de cele care au inscripții prea înflorite. Da' toate scrisurile-s numai minciuni. Iacătă, să zicem, vii aici ca străin și vezi cimitirul ăsta...

Am dat din cap, în semn de aprobare, deși nu-i înțelegeam prea bine dialectul. Era, cred, ceva în legătură cu biserica. Moșul continuă:

– Și credeți că toate lepezile din jur acoperă niște oameni care stau acolo binișor? (Am dat iar din cap în semn de aprobare.) Păi, tocmai aici e minciuna. Câtă puzderie de morminte, toate-s goale precum crâșma lui moșu' Dun, vineri seara. (Trase un ghiont unuia dintre cumetri și toți trei pufniră în răs.) Și, vezi Doamne, cum ar putea fi altfel! Uite-o pe aia de colo, ia citește ce scrie pe ea!

M-am apropiat de mormânt și am citit: „Edward Spencelagh, căpitan de marină, ucis de pirați pe țărmul Andres, aprilie 1854, *aet.* 30.” Când m-am întors, domnul Swales reluă:

– Cine l-o fi adus acasă, mă întreb, și prin ce întâmplare! Ucis pe coasta Andres! Iar trupul lui aici, dedesubt! Pot să-ți numesc o duzină ale căror oase zac, tot așa, în mările Groenlandei, și arată spre nord, dacă nu le-a dus curenții. Însă lepezile lor sunt aici, în jur. Puteți citi cu ochisorii dumneavoastră toate minciunile astea săpate în piatră. Alde Braithwaite Lowery, l-am cunoscut pe taică-său, s-a prăpădit în naufragiul lui Lively, în largul Groenlandei, în '20, sau Andrew Woodhouse, înecat în aceleași ape, în 1777; sau John Paxton, înecat la Capul Farewell, un an mai târziu; sau bătrânul John Rawlings, al cărui bunic a navigat împreună cu mine, înecat în Golful Finlandei, în '50.

Credeți că toți oamenii ăștia se vor îmbulzi la Whitby, când vor suna trâmbițele Zilei de Apoi? În privința asta am eu ideile mele! Zic că s-or înghesui, unii peste alții, ca-ntr-o bătălie pe gheață din vremurile de demult și care o să țină din zori și până-n noapte, când luptătorii își vor obloji rănile la lumina aurorei boreale!

Era, fără-ndoială, vorba de vreo glumă de prin partea locului, căci unchiușul chihăi, iar ortacii lui îi împărtășiră veselia.

– Dar, i-am spus, cu siguranță că greșești dacă pleci de la ideea că toți acești bieți oameni, sau duhurile lor, își vor purta lespezile în cârcă în ziua Judecării de Apoi. Crezi că va fi într-adevăr necesar?

– Bine, da' atunci la ce mai servesc lespezile funerare? Ia spuneți-mi, domnișoară!

– Ca să facă plăcere rudelor, presupun.

– Ca să facă plăcere rudelor, presupuneți!, repetă el plin de dispreț. Ce plăcere pot avea rudele să citească minciunile gravate pe morminte, când pă d-asupra mai știe și toată lumea d-acilea că-s minciuni? (Și-mi arată cu degetul o piatră la picioarele noastre, ce fusese așezată ca o lespede și care acum rămăsese înfiptă în coasta pământului.) Citește scornelile de pe ea, îmi spuse.

Din locul unde mă aflam, nu puteam citi literele decât de-a-ndoaselea, însă Lucy, care se afla într-un unghi mai bun, se aplecă și citi:

„Închinat memoriei lui George Canon, care a murit în speranța învierii, la 29 iulie 1873, prăbușindu-se de pe stâncile din Kettleness. Acest mormânt a fost ridicat de nemângâiata sa mamă fiului ei mult-iubit. Era singurul copil al unei mame văduve.”

– Într-adevăr, domnule Swales, nu găsesc nimic de răs, spuse Lucy, pe un ton grav și sever.

– Nu vedeți nimic de răs! Ha! Ha! Fiindcă n-o cunoașteți pe mama nemângâiată, curată Talpa-Iadului, care-și ura fiul fiindcă era infirm, iar el, la rândul lui, o ura așa de tare, încât s-a sinucis numai ca să nu se bucure ea de prima de asigurare. Și-a zburat creierii cu o flintă veche, cu care speria corbii. Și cică asta înseamnă să te prăbușești de pe stânci! Cât despre speranța în învierea morților, l-am auzit deseori zicând că nădăjduia să ajungă în iad, căci mă-sa, așa pioasă

cum era, cu siguranță avea să meargă în rai și nu voia să mai dea ochii cu ea.

Acu', piatra asta, zise el, lovind-o cu bastonul, e sau nu plină de minciuni, și arhanghelul Gabriel n-o să se facă pară când o sosi Georgie al nostru, gâfâind de atâta cărat lespede în cocoșă, și n-o să-l ia la goană?

Nu știam ce să mai zic, dar Lucy, ridicându-se, schimbă firul conversației.

– Oh, pentru ce ne povestești asemenea lucruri? Lespedea asta e banca mea favorită, de care nu mă mai dezlipesc; iar acum aflu că stau pe piatra funerară a unui sinucigaș.

– N-o să vă facă nici un rău, domnișoară; cât despre sărmanul Georgie, cu atât mai bine o să se simtă cu o fată frumoasă pe genunchi. Nici o grijă. Și eu mă așez aici de aproape douăj' dă ani și n-am pățit nimic. Nu vă bateți capul cu cei ce zac dedesubt sau nici nu se află acolo. Ar fi timpul să te sperii, când oi vedea toate pietrele alea luate de-a valma și locul gol ca o miriște. Ei, dar sună clopotul și trebuie să plec. Sluga dumneavoastră, doamnelor, și se îndepărtă schiopătând.

Lucy și cu mine am mai stat o vreme, iar priveliștea ce ni se întindea în față era atât de frumoasă, încât ne-am dat mâinile și am rămas așa, în contemplație; apoi ea mi-a vorbit îndelung despre Arthur, despre apropiata lor căsătorie. Am simțit o strângere de inimă, deoarece eu n-am mai primit nici o veste de la Jonathan de o lună.

În aceeași zi. Am revenit aici singură, căci mă simt foarte tristă. Nici o scrisoare pentru mine. Sper să nu i se fi întâmplat nimic rău lui Jonathan. Clopotul a bătut ora nouă. Privesc luminile împrăștiate prin tot orașul, fie de-a lungul străduțelor, fie stinghere. Urmează cursul Eskului, apoi se pierd la cotitura lui, în vale. În stânga mea, linia neagră a acoperișului casei vechi de lângă abație îmi acoperă vederea. Pe câmpie, departe, behăie oile și mieii, iar jos, în spate, se aude bocănitul unor copite de asin, care urcă drumul. Orchestra de pe dig cântă un vals, iar mai departe, pe chei,

Armata Salvării are un miting, pe o străduță dosnică. Nici una dintre orchestre n-o aude pe cealaltă, însă eu, de aici, le aud și le văd pe amândouă. Mă întreb unde va fi fiind Jonathan și dacă se gândește la mine?! Aș dori atâta să fie aici...

Jurnalul doctorului Seward

5 iunie. Cazul lui Renfield mă interesează tot mai mult, pe măsură ce cunosc mai bine omul. Are câteva caracteristici foarte dezvoltate: egoism, disimulare și un scop ascuns. Sper să pot pătrunde obiectul acestuia din urmă. Pare să-și fi stabilit un anumit plan, dar nu pot încă ști care. Ceea ce-l răscumpără în ochii mei este dragostea pentru animale, cu toate că și-o manifestă într-un chip atât de curios, încât cred, totodată, că e de o rară cruzime. Are fel de fel de favoriți. Actualmente se ocupă cu prinderea muștelor. A strâns atât de multe, încât mi-am îngăduit să-l dojenesc. Spre mirarea mea, în loc să-l apuce furiile, cum mă așteptam, a luat lucrul în serios. S-a gândit un moment, pe urmă m-a întrebat: „Îmi dați trei zile? Să le fac să dispară complet?” I-am răspuns, desigur, că da. Trebuie să-l supraveghez.

18 iunie. Nu mai vrea să știe decât de păianjeni; a și strâns mai mulți, dintre cei mai mari, într-o cutie. Li hrănește cu muștele prinse, al căror număr scade simțitor, cu toate că a mai prins și altele, sacrificând drept nadă jumătate din hrana proprie, pe care a pus-o pe marginea ferestrei.

1 iulie. Păianjenii lui au devenit o pacoste tot atât de mare ca și muștele, așa că astăzi i-am spus că ar fi timpul să se descotorosească de ei. Părea foarte trist și am adăugat că, pentru orice eventualitate, ar ajunge să scape și de o parte din ei. S-a luminat pe loc și mi-a cerut același răgaz ca să efectueze operația. În timp ce stăteam cu el, m-a dezgustat teribil când un muscoi umflat, din acela de gunoaie, pătrunse

în odaie, iar el îl prinse, îl ținu, încântat, între degete câteva momente și, înainte să ghicesc ce are de gând să facă, îl băgă în gură și îl mănca. L-am muștrat, dar el mi-a replicat senin că măncase ceva foarte bun și sănătos, căci musca fusese plină de viață și că-i va dărui și lui puteri. Umbra unei bănuieli m-a străfulgerat. Trebuie să supraveghez în ce fel se va descotorosi de păianjeni. Fără îndoială, îl preocupă niște probleme grele, căci notează mereu câte ceva într-un carnet. Toate paginile sunt pline de cifre, mai adesea șiruri de adunări, adiționale la rândul lor, convergând într-un fel de calcul focal, după expresia contabilicească.

8 iulie. E un fel de metodă în nebunia lui, iar ideea care a început să mijască în mine prinde contur. În curând se va întregi și atunci, o, activitate subconștientă, vei ceda locul surorii tale conștiente! M-am ținut departe de amic câteva zile, așa încât să pot nota apoi orice schimbare în purtările lui. Lucrurile stau însă tot așa, lăsând la o parte faptul că a renunțat la unele dintre preferințele sale și a căpătat altele.

A prins o vrabie și într-o oarecare măsură a domesticit-o. Mijloacele sale de domesticire sunt simple, căci păianjenii au început să dispară. Cei care au mai rămas sunt bine hrăniți, căci prinde mai departe muște, ispitindu-le cu propria lui mâncare.

19 iulie. Progresăm. Amicul are acum o întreagă colonie de vrăbii, pe când muștele și păianjenii aproape au dispărut. Când am intrat la el, s-a repezit și mi-a spus că vrea să-mi ceară o favoare, o mare, foarte mare favoare, și se gudura pe lângă mine ca un cățel. L-am întrebat despre ce e vorba, iar el mi-a răspuns gătuț de emoție:

– Un pisoi, un pisoi drăgălaș și nebunatic, cu care să mă joc, pe care să-l drez și să-i dau de mâncare, de mâncare!

Nu eram pregătit pentru o astfel de cerere, căci remarcam că preferințele lui merg crescând în mărime și vivacitate și nu eram dispus ca simpatica familie de vrăbii domestice să piară

în același chip ca muștele și păianjenii. I-am spus, deci, că o să mă gândesc și l-am întrebat dacă n-ar vrea mai bine o pisică în locul pisoiului. Răspunsul îi trădă cea mai vie dorință:

– O, da, mi-ar plăcea o pisică. Cerusem doar un pisoi de frică să nu mă refuzați dacă v-aș fi cerut o pisică. Nimeni n-o să-mi refuze un pisoi, nu-i așa?

Am dat din cap și i-am spus că, pentru moment, mă tem că nu e posibil, dar că voi vedea ce e de făcut. Se posomori și am citit în ochii săi un avertisment de primejdie, căci mă privi pieziș, cu o sclipire feroce, plină de intenții criminale. Omul este un maniac, ucigaș în germene. Vreau să-i verific patima ce-l stăpânește și să văd la ce duce; în acest fel am să aflu mai multe.

10 seara. L-am vizitat iarăși și l-am găsit clocind într-un colț. De cum am intrat, s-a aruncat în genunchi în fața mea și m-a implorat să-l las să aibă o pisică; zicea că e în joc salvarea lui. M-am ținut însă tare și i-am spus că nu se poate, la care s-a ridicat fără o vorbă și s-a dus să-si roadă unghiile în colțul în care-l găsisem. Mă voi întoarce să-l văd mâine-dimineață devreme.

20 iulie. L-am vizitat foarte devreme pe Renfield, înaintea rondului supraveghetorului. L-am găsit treaz, fredonând o melodie. Întindea pe fereastră zahăr, pe care-l economisise din porția lui, și era limpede că începuse din nou vânătoarea de muște; arăta bine-dispus și lucra cu râvnă. M-am uitat un pic după zburătoarele lui și, nevăzându-le, l-am întrebat unde erau. Mi-a răspuns, fără să se întoarcă spre mine, că zburaseră toate afară. Prin odaie erau câțiva fulgi, iar pe pernă, o picătură de sânge. N-am spus nimic, însă când am ieșit, i-am atras atenția paznicului să-mi raporteze dacă se întâmplă ceva deosebit în timpul zilei.

11 dimineața. Tocmai aflu de la supraveghetor că Renfield s-a simțit foarte rău, că a vărsat un ghem de pene. „Părerea

mea, domnule doctor, spuse paznicul, este că a mâncat păsările, că le-a înghițit de vii!”

11 seara. I-am dat lui Renfield un narcotic puternic astă-seară, suficient ca să doarmă, și i-am luat carnetul, ca să i-l citesc. Nu mă înșelasem în părerea pe care mi-o făcusem în ultima vreme, iar teoria o dovedește. Maniacul meu cu tendințe ucigașe nu e un fitecine. Voi inventa pentru el o nouă clasificare și-l voi denumi maniac zoofag (amator de hrană vie); ceea ce dorește el este să absoarbă cât de multe vietăți poate, în care scop s-a și angajat pe o cale cumulativă. A dat multe muște unui singur păianjen, mai mulți păianjeni unei singure vrăbii și dorea o mătă care să mănânce mai multe vrăbii.

Ce-ar fi făcut pe urmă? Aproape că merita osteneala să-l las să-și completeze experiența. Dar pentru aceasta ar fi trebuit o rațiune suficientă. Lumea lua în derâdere vivisecția, dar acum vezi-i rezultatele! De ce să nu ducem mai departe știința în aspectul ei cel mai dificil și mai vital, cunoașterea creierului? Dacă aș pătrunde taina fie și a unui singur creier, dacă aș avea cheia imaginației fie și a unui singur nebun, aș înălța ramura de știință căreia îi aparțin pe piscuri în comparație cu care fiziologia lui Burdon-Sanderson sau datele despre creier ale lui Ferrier n-ar mai însemna nimic. Măcar de-ar exista o rațiune suficientă!

Nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta, ispita e prea mare; o rațiune suficientă ar putea coborî balanța de partea mea, căci nu sunt eu însumi dotat din născare cu un creier excepțional?

Ce just raționează acest om; nebunii procedează totdeauna astfel, în urmărirea unui scop. Aș vrea să știu la câte vieți evaluează un om sau dacă doar la una singură. Și-a încheiat calculele foarte corect, iar astăzi a început altele. Care dintre noi nu începe un nou calcul, cu fiecare zi a vieții?

Mi se pare că tocmai ieri întreaga mea viață s-a întunecat, dimpreună cu speranța cea mai proaspătă că reîncep de la

zero. Și așa va fi până când Marele Arhivar mă va măsura și îmi va închide registrul, conținând bilanțul de profit și pierderi. Oh, Lucy, Lucy, nu pot să fiu supărat pe tine și pe prietenul meu care-ți împărtășește fericirea; dar, fără speranță, mă așteaptă numai calea muncii. Da, să muncesc! Cel puțin dacă aș putea găsi o cauză tot atât de imperioasă ca aceea a sărmanului meu nebun, o cauză bună și altruistă, care să mă facă să lucrez, atunci aș putea fi cu adevărat fericit.

Jurnalul Minei Murray

26 iulie. Sunt tulburată și mă liniștesc scriind aici; e ca și când ți-ai vorbi singur și te-ai asculta, în același timp. Și tot așa, faptul că notez cu caractere stenografice îmi dă impresia că parcă n-aș scrie, pur și simplu. Sunt nefericită în privința lui Lucy și a lui Jonathan. Eram fără vești de la Jonathan de mai multă vreme și îngrijorată; ieri însă, scumpul domn Hawkins, întotdeauna atât de amabil, mi-a trimis o scrisoare adresată mie. Ii scrisesem, întrebându-l ce mai știe, iar el a făcut să-mi parvină scrisoarea pe care tocmai o primise.

Câteva cuvinte numai, din castelul lui Dracula, în care mă anunța că tocmai pleacă spre casă. Nu-l mai recunosc pe Jonathan și mă mâhnește. Iar pe Lucy, cu toate că arată bine, a apucat-o vechiul ei obicei de a umbla prin somn. Maică-sa mă pusese la curent și hotărâsem să încui ușa de la dormitor, în fiecare noapte. Doamnei Westenra i-a intrat în cap că somnambulii merg pe acoperișurile caselor și se cațără pe falezele cele mai accidentate, că se trezesc brusc și se prăbușesc cu un țipăt de groază, care se aude în împrejurimi. Biata femeie îi poartă grija fetei și-mi spune că și soțul ei, tatăl lui Lucy, avea aceeași meteahnă: se scula noaptea, se îmbrăca și o lua razna, dacă nu-l împiedica nimeni.

Lucy se va mărita la toamnă și e ocupată cu toaletele și cu aranjarea casei. Mi-e dragă și mă pregătesc, de altfel, pentru același eveniment, cu deosebirea că Jonathan și cu mine vom porni în viață pe o cale mai simplă, pe care va trebui să avem grijă să strângem cureaua.

Onorabilul Arthur Holmwood, unicul fiu al lordului Godalming, va sosi aici foarte curând, de îndată ce va putea părăsi Londra, căci tatăl său nu se simte tocmai bine, și cred că draga de Lucy numără clipele până la venirea lui. Vrea să-l ia cu ea pe banca din grădina cimitirului și să-i arate de pe înălțimi frumusețea Whitby-ului. Cred că așteptarea o

tulbură într-adevăr; o să se simtă bine de tot de îndată ce el va sosi.

27 iulie. Nici o veste de la Jonathan. Sunt foarte neliniștită, deși n-am vreun motiv anume, dar sunt atât de dornică să-mi scrie, fie și-un singur rând. Lucy se-nvârte mai mult ca oricând prin cameră, mă trezește în fiecare noapte cu bocănitul ei. Din fericire, vremea e așa de caldă, încât nu riscă să răcească. Numai neliniștea continuă și neconținutele treziri din somn au început să mă coste. Sunt mereu nervoasă și mi-a pierit și mie somnul. Încolo, slavă Domnului, Lucy n-are de ce să se plângă. Domnul Holmwood a fost chemat în grabă la Ring, să-și vadă tatăl, care e grav bolnav.

3 august. Încă o săptămână fără vești de la Jonathan, nici chiar prin domnul Hawkins, care mi-a scris. Oh, sper să nu fie bolnav. Mi-ar fi scris, cu siguranță. Mă uit la ultima scrisoare pe care am primit-o de la el, ceva în ea mă pune pe gânduri. Nu-i recunosc stilul, cu toate că e scrisul lui, fără îndoială. Săptămâna asta, Lucy n-a mai umblat așa de mult prin somn, dar acum se întâmplă alt lucru pe care nu-l înțeleg; am impresia că mă pândește chiar când doarme. Încearcă să deschidă ușa și, când o găsește încuiată, începe să caute cheia în toată camera.

6 august. Încă trei zile și tot fără știri. Așteptarea a devenit chinuitoare. Dacă aș ști cel puțin cui să scriu sau unde să mă duc, m-aș simți mai ușurată, însă nimeni n-a primit un cuvânt de la Jonathan de la ultima sa scrisoare. Nu pot decât să mă rog Cerului să-mi dea răbdare. Lucy este mai nervoasă ca oricând, altminteri arată bine. Noaptea a fost înnorată, iar marinarii spun că se pregătește o furtună. Trebuie să încerc să fiu cu ochii în patru, ca să învăț semnele furtunii.

Astăzi vremea e mohorâtă, iar acum, când scriu, soarele s-a ascuns în nori, sus, peste Kettleness. Totul e vânăt, în afară

de verdeața ierbii, care pare de smarald, stâncile sunt pământii, la fel și norii, pe care soarele-i mai străbate la margini; în depărtări, norii plutesc peste marea plumburie, în care intrândurile de nisip dezgolite par degete gri, ridicate spre cer. Marea rostogolește pe țărm valuri pline de nisip, iar mugetul i se înăbușă în valurile de ceață. Ceața vânăță acoperă orizontul.

Totul dă impresia de imensitate; îngrămădiți unii peste alții, norii par stânci uriașe, pe când hula mării se aude încărcată de prevestiri funebre. Ici-colo, pe plajă, siluete întunecate, înfășurate în ceață, arată aidoma unor „oameni umblând ca niște copaci”¹³. Vasele de pescuit se îndreaptă cu toată viteza spre port, înfruntând talazurile tumultuoase. Iată-l sosind pe unchiașul Swales. Vine drept către mine și, după felul în care-și ridică șapca, ghicesc că vrea să-mi vorbească...

Sunt cât se poate de mișcată de schimbarea care s-a produs în bietul bătrân. S-a așezat lângă mine și mi-a vorbit cu blândețe:

– Mă tem, drăguțo, că trebuie să te fi speriat cu toate prostiile alea pe care ți le-am îndrugat despre moarte și alte de-alde astea, săptămânile trecute; n-a fost însă în intenția mea și aș vrea să-ți amintești asta, când n-am să mai fiu. Noi, oamenii bătrâni, trâncănim; stăm c-un picior în groapă și nu prea ne place să ne gândim la moarte și nici să-i simțim apropierea. Poate că din pricina asta am încercat s-o iau peste picior, ca să mai prind nițel curaj.

Însă, dragă Doamne, nu mi-e frică de moarte, domnișoară, nici atâtica, numai că nu vreau să mor, dacă asta mi-ar sta cât de cât în putință. Mi-a venit sorocul, că-s bătrân, și o sută de ani e mai mult decât poate dori un om. E așa de aproape, că parc-o și aud pe Cotoroanța ascuțindu-și coasa. Vezi, nu mă mai dezbar de obiceiul de-a le lua pe toate în

¹³ Citat biblic: „Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci” (Marcu 8:24).

deșert; vorbele astea urâte or să se mânia că le-am tot folosit. Curând, arhanghelul morții o să sune din trâmbiță pentru mine. Uite, acuși, când vorbim și ne minunăm, poate că îl aduce vântul ăsta din larg, cu pacostele și naufragiile, cu jalea în inimile pe care le va sfâșia. Privește! Privește!, strigă el deodată. E ceva în vântul și ceața astea, străbătută de mugete, ceva ce miroase a moarte; e în aer; simt cum se apropie. Doamne, fă să răspund voios chemării din urmă!

Am fost ușurată când l-am văzut pe paznic trecând cu luneta sub braț. S-a oprit să-mi vorbească, așa cum face întotdeauna, dar cu privirea ațintită tot timpul către un vas bizar.

– Nu pot ști ce este, zise el, după înfățișare e rusesc; dar se comportă într-un chip nemaipomenit de ciudat. Parcă nu știe ce vrea, pare că vede sosind furtuna, dar nu se poate decide încotro s-o apuce, la nord, spre larg, sau să acosteze în port. Ia privește-1! Ce curios a manevrat, de parcă nici o mână n-ar avea grijă de cârmă; își schimbă direcția cu fiecare rafală de vânt. Măine pe vremea asta o să știm mai multe despre el decât acum.

CAPITOLUL 7

Decupat din The Dailygraph din 8 august (Lipit în jurnalul Klinei Murray)

De la un corespondent Whitby

Luna dintre cele mai mari și bruște furtuni din câte s-au înregistrat vreodată s-a dezlănțuit aici, cu rezultate pe cât de ciudate, pe atât de unice. Zăpușeala era destul de apăsătoare, dar nu într-un grad neobișnuit pentru luna august. Seara de sâmbătă fusese tot atât de frumoasă ca întotdeauna, și numeroși turiști și-au petrecut ziua vizitând pădurile din Mulgrave, golful lui Robin Hood, Rig Mill, Runswick, Staithes și împrejurimile orașului Whitby.

Vremea fusese deosebit de frumoasă până către seară, când unora dintre bârfitorii care frecventează cimitirul din East Cliff, așezat pe o înălțime ce domină împrejurimile și de unde supraveghezi marea, le-a fost subit atrasă atenția de niște „coada iepi”, nori înalți, ce se ridicau către nord-vest. Vântul

bătea slab dinspre sud-vest, ceea ce dă în limbaj barometric „nr. 2: briză ușoară”.

Paznicul de coastă a raportat numaidecât, iar un pescar bătrân care ține minte semnele vremii de mai bine de jumătate de veac, la East Cliff, a prevestit cu patos că va începe o furtună năprasnică. Mai mulți căpitani hotărâra singuri ca „harabaua lor de cărbuni” sau „catârul”, după categoria vasului respectiv, să rămână în port până ce va trece furtuna. Vântul a slăbit cu totul în timpul serii și către miezul nopții domneau acel calm nepăsător, acea zăpușeală a căror intensitate, la apropierea furtunii, umplu de neliniște firile sensibile. Pe mare sclipeau puține lumini, fiindcă până și vasele de coastă, care în mod obișnuit nu se dezlipesc de țărm, țineau largul, nu se vedeau decât puține vase de pescuit.

Singura navă care se distingea clar era un schooner străin, cu toate pânzele desfăcute, care părea a se îndrepta spre vest. Tot timpul cât rămase la vedere, imprudența sau ignoranța ofițerilor care îl comandau a constituit o temă nesecată de discuție și li s-a semnalat din port să strângă pânzele în fața primejdiei. Înainte de căderea nopții a mai fost văzut cu pânzele legându-se leneș pe valuri.

*Liniștit ca un vapor pictat pe un ocean pictat.*¹⁴

Puțin după miezul nopții, un zgomot ciudat se ridică din mare, iar în văzduhuri răsună un bubuit ciudat, stins și sec.

Atunci, fără veste, izbucni furtuna. Cu o iuțea ce părea în acea clipă de necrezut și chiar și acum imposibil de înțeles, întreaga înfățișare a firii se clătină brusc. Talazurile se ridicară furioase, fiecare mai înalt decât cel precedent, astfel încât în puține minute întregul luciu al mării era ca un monstru ce urla, gata să înghită totul.

Valurile cu creste de spumă băteau nebunește peste nisipul culcat sau în panta țărmului; altele se spărgeau de diguri, iar

¹⁴ Vers din Balada bătrânului marinar, de Samuel Coleridge.

spuma lor acoperea luminile farurilor ce stau de strajă la capătul fiecăruia din cele două cheiuri ale portului Whitby. Vântul mugea ca tunetul și bătea cu atâta putere, încât chiar oamenii voinici abia se țineau pe picioare când nu îmbrățișau stâlpii de fier. Adăugându-se acestor primejdii, valuri de ceață de pe mare, din larg, nori umezi treceau ca niște fantome, atât de reci, de întunecoși și de înghețați, încât nu trebuia decât un mic efort de imaginație ca să-ți închipui că duhurile celor pieriți în valuri întindeau mâini lipicioase de mort după frații pe care-i pierduseră și că nu numai unul dintre aceștia clănțaniseră de groază când îi cuprinseseră aripile ceții.

Peisajul ce se revela astfel era de o nemăsurată măreție și de un interes nesfârșit, marea, ridicând munți de valuri, arunca spre cer jerbe de spumă albă, pe care vântul le risipea în văzduh; ici-colo, câte un vas de pescuit cu pânzele zdrențuite, săltând înnebunit pe crestele valurilor, sau zborul alb al câte unui pescăruș, pasărea furtunii. În vârful falezei răsăritene, noul proiector aștepta să fie experimentat, căci nu fusese încă încercat. Servanții ce-l aveau în sarcină îl puseră la punct și, în clipele când zidul de pâclă se destrăma, mătura cu razele sale suprafața mării.

O dată sau de două ori aduse servicii efective, când vreun vas de pescari, cu marginea bordului sub apă, se precipita spre port, cu ajutorul luminilor, ferindu-se de riscul de a se izbi de stâncile digului. Și de fiecare dată când un vas ajungea în siguranță în port, mulțimea scotea un țipăt de bucurie, un strigăt ce părea pe moment că împrășteie ceața și care îndată se pierdea în zarvă. Curând, proiectorul descoperi la o oarecare distanță un *schooner*, cu toate pânzele ridicate, probabil același vas ce fusese remarcat mai devreme, în cursul serii. În acel moment, vântul se întoarse spre răsărit, iar oamenii de pe faleză fremătară de groază, dându-și seama în ce cumplită primejdie se afla.

Între *schooner* și port se întindea marele recif de care se zdrobiseră atâtea nave de-a lungul vremii și, cum vântul

bătea într-acolo, părea cu neputință ca vasul să-și mai facă intrarea în port. Era ceasul fluxului, dar valurile erau atât de înalte, încât, atunci când se spărgeau, vedeai parcă în scobitura lor fundul mării, iar *schooner*-ul, cu toate pânzele sus, înainta atât de repede încât, cum zic lupii de mare, „trebuia să ajungă undeva, fie și numai în iad”.

Razele proiecteurului rămâneau fixate pe intrarea portului, de-a lungul digului estic, unde se vedea că se va produce izbitura, și toată lumea aștepta cu răsuflarea tăiată. Deodată, vântul se întoarse către nord-est, risipind, cu rafalele lui, resturile ceții. Și atunci, mirabile dictu, printre diguri, sărind val după val, cu impetuozitate, *schooner*-ul ciudat ieși din ceață și intră în port.

Razele proiecteurului îl urmau și un fior de groază trecu prin toți cei care, fiind de față, văzură un cadavru legat de cârmă, cu capul atârând și bălângănindu-se oribil dintr-o parte în alta, cu fiecare mișcare a vasului. Pe punte nu se mai vedea nici o altă siluetă omenească. O spaimă crâncenă îi cuprinse pe toți cei ce-și dădură seama că vasul intrase în port printr-o minune, condus numai de mâna unui mort! Oricum, totul se petrecuse în mai puțin timp decât ar fi trebuit să scrii lucrul acesta. *Schooner*-ul nu se opri, ci înaintă mai departe de-a lungul cheiului, năpustindu-se singur către o dună de nisip și pietriș, pe care le îngrămădiseră marea și furtunile în colțul de sud-est al digului, dună pe care localnicii o numesc Tate Hill.

Firește, vasul eșuă pe bancul de nisip, cu o izbitură puternică. Toate catargele, frânghiile și stâlpii se încordară, iar unele dintre acestea se frânseră. Dar, lucrul cel mai ciudat, chiar în clipa în care vasul atingea țărmlul, un dulău uriaș țâșni din cală pe punte, ca azvârlit de izbitură, și sări de pe proră în nisip. Luând-o drept către țărmlul abrupt care urcă spre grădina cimitirului, prin „stâncărie”, cum îi zic localnicii, acolo unde lespezile funerare rămân atârdate în vid, peste roca sfărâmată, dispăru în bezna ce părea și mai adâncă dincolo de razele proiecteurului.

S-a întâmplat să nu fie în acel moment nimeni pe digul Tate Hill, căci toți cei care locuiau prin apropiere dormeau sau se suiseră pe înălțimile din jur. Astfel, paznicul de coastă care era de serviciu sosi numaidecât de pe cheiul mic și sări primul pe bord. Cei care mânuiau proiectorul, după ce ațintiseră lumina asupra intrării portului, fără să remarce nimic deosebit, o înturnară către epavă și rămaseră fixați asupra ei.

Paznicul de coastă alergă către partea din urmă a navei și, când sosi în dreptul cârmei și se aplecă s-o examineze, sări îndărăt, pradă unei emoții neașteptate. Acest fapt păru să ațâțe curiozitatea generală, mulți oameni începură să alerge într-acolo. E ceva drum de la West Cliff, prin Drawbridge, la cheiul Tate Hill, dar și corespondentul dumneavoastră este un alergător strașnic, așa că sosi înaintea mulțimii. Totuși, când am ajuns, am găsit lume adunată pe chei, pe care paznicul și poliția o împiedicau să se suie la bord.

Nu era de mirare că paznicul de coastă fusese surprins sau chiar îngrozit și că nu-și putuse crede ochilor. Marinarul avea pur și simplu mâinile legate una peste alta, de o spiță a cârmei. Între podul palmei și lemnul cârmei se afla un crucifix al cărui șirag de mătânii era petrecut în jurul ambelor încheieturi și al cârmei, totul legat fedeleș cu frânghiile. Sărmanul ins trebuie să fi stat jos o vreme, dar velele, scuturate și umflate de furtună, făcuseră să se învârtă roata cârmei, așa că frânghiile cu care era legat îl răniseră până la os.

Se întocmi un raport amănunțit asupra acestor lucruri, iar un medic, domnul J.M. Caffyn, locuind în East Eliot Place, la nr. 33, care sosi imediat după mine, declară, după ce procedă la o examinare, că omul trebuie să fi murit de vreo două zile. În buzunar i s-a găsit o sticlă, astupată cu grijă și în care se afla numai un mic sul de hârtie, ce s-a dovedit a fi un adaos la jurnalul de bord. Paznicul de coastă afirmă că omul și-a legat singur mâinile, strângând nodurile legăturii cu dinții. Faptul că un paznic de coastă a urcat primul la

bord poate să îndepărteze anumite complicații în fața tribunalului maritim, deoarece paznicii de coastă nu au dreptul să purceadă la salvarea epavelor, dar acest drept revine primei persoane care se suie pe un vas părăsit.

Nu mai e nevoie să spun că acela care murise la cârmă a fost ridicat cu respect de la locul unde veghease atât de curajos până la urmă, cu tot atâta hotărâre și noblețe ca și tânărul Cassabianca, și dus la morgă, în așteptarea anchetei.

Acum, ropotul furtunii s-a potolit, mulțimea s-a împrăștiat pe la case, cerul se luminează deasupra văilor din Yorkshire. Vă voi trimite la timp, pentru următoarea ediție, alte amănunte asupra epavei care și-a găsit calea spre port în chip atât de miraculos, în mijlocul furtunii.

Whitby 9 august. Urmarea ciudatei apariții a epavei, în toiul furtunii, noaptea trecută, este încă mai uimitoare decât însuși faptul în sine. Se pare că *schooner-ul* este rusesc, că venea de la Varna și se numește Demeter. Cea mai mare parte a încărcăturii o constituie balastul de nisip argintiu și numai o mică parte de marfă, câteva lăzi mari de lemn, umplute cu pământ afânat.

Această încărcătură fusese expediată unui avocat din Whitby, domnul S.F. Billington de pe Crescent Street nr. 7, care a urcat la bord chiar azi-dimineață și a luat formal în posesie bunurile sosite pe numele lui. De asemenea, consulul Rusiei, acționând conform contractului intervenit cu armatorul, a luat formal în posesie vasul, a plătit taxele portuare etc. Astăzi, aici nu se mai vorbește nimic altceva decât despre strania coincidență; oficialitățile din Ministerul Comerțului s-au arătat foarte exigente, deoarece orice înțelegere trebuia să aibă loc conform regulamentelor existente, întrucât nu era vorba de nimic neobișnuit în această privință, ele au căzut de acord că nu vor avea loc plângeri ulterioare. Publicul a arătat mult interes câinelui care a sărit pe țârm când s-a izbit vasul și destul de mulți membri ai Societății pentru Protecția Animalelor, care e foarte

influență în Whitby, s-au oferit să ocrotească animalul. Dar, spre dezamăgirea generală, el n-a putut fi găsit; parcă l-a înghițit pământul.

Se prea poate că, îngrozit peste măsură, să se fi ascuns prin mlaștini, unde se află și acum. Unii privesc o asemenea eventualitate cu teamă, ca nu cumva mai târziu câinele să nu devină o primejdie, fiind limpede că este o fiară. Azi-dimineață devreme, un dulău zdravăn, corcitură de dog, aparținând unui negustor de cărbuni din vecinătatea cheiului Tate Hill, a fost găsit mort în drum, în fața curții stăpânului său. Se luptase cu un adversar de o vădită ferocitate, căci avea beregata ruptă și pânțelele sfâșiat ca de gheare sălbaticе.

Mai târziu. Prin bunăvoința inspectorului din Ministerul Comerțului, mi s-a permis să mă uit prin jurnalul de bord al vasului Demeter, care a fost ținut cu regularitate până acum trei zile, dar care nu conținea nimic interesant, cu excepția datelor privind pierderile omenești. În schimb, de cel mai mare interes se dovedește sulul de hârtie găsit în sticlă și care a fost astăzi prezentat la anchetă; nu mi s-a întâmplat de când mă știu să aud poveste mai ciudată. Deoarece însă acesta nu e un motiv s-o tănuiesc, mi-am îngăduit s-o folosesc și, prin urmare, să v-o transcriu, cu omisiunea doar a unor detalii tehnice marinărești sau comerciale. Mai să-ți vină să crezi despre căpitan că nu ieșise bine în larg și-și pierduse o doagă, iar mai pe urmă, pe drum, i-au sărit toate. Bineînțeles că și expunerea mea trebuie luată cum *grano salis*¹⁵, căci o scriu la dictarea unuia dintre secretarii consulului rus, care are gentilețea să mi-o traducă, în scurtul răgaz de care dispunem.

¹⁵ Cu un dram de înțelepciune (latină).

Jurnalul de bord al vasului Demeter, de la Vama la Whitby

Scris la 18 iulie, lucruri atât de extraordinare întâmplându-se, încât voi lua note exacte de azi înainte și până la debarcare.

La 6 iulie am terminat de încărcat vasul cu nisip argintiu și cu lăzile cu pământ. La amiază am ridicat pânzele. Vânt din est, proaspăt.

Echipaj: patru oameni – ... doi secunzi, bucătarul și cu mine (căpitan).

La 11 iulie, în zori, intram în Bosfor. Vizitați de funcționarii vamali turci! Bacșiș. Totul în regulă. La drum, de la orele 4 d.a.

La 12 iulie, printre Dardanele. Alți funcționari vamali și din corpul de pază. Din nou bacșiș. Funcționarii au lucrat repede, dar bine. Vor să plecăm cât mai iute. La căderea serii am intrat în arhipelag.

La 13 iulie am trecut de Capul Matapan. Echipajul e nemulțumit de ceva. Oamenii par îngroziți, dar nu vor să deschidă gura.

La 14 iulie, echipajul a început să mă neliniștească. Toți oamenii căliți, am mai navigat cu ei. Nici secundul nu pricepe ce nu merge; ei nu-i spun decât că se petrece ceva și-și fac semnul crucii. Unul 1-a scos din sărite pe secund, care 1-a cârpit. M-am așteptat la o încăierare, dar nu s-a întâmplat nimic.

La 16 iulie, secundul mi-a raportat dimineața că un membru al echipajului, Petrofsky, lipsește. Nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat cu el. A trecut de cart la babord, la orele 8, noaptea trecută; a fost schimbat cu Abramoff, dar nu s-a dus la culcare. Ceilalți, mai abătuți ca oricând. Toți zic că se așteptau la ceva de felul acesta, dar nu vor să spună nimic altceva decât că e ceva la bord. Secundul a ajuns la capătul răbdării cu ei, se teme de o revoltă.

La 17 iulie, ieri, unul dintre oameni, Olgaren, a intrat în cabina mea și mi-a mărturisit cu groază cum că el crede că la bordul vasului se află un om ciudat. Spune că pe când își făcea cartul, adăpostit, din cauza vremii rele, în spatele cabinei, a văzut apărând dinspre locul pe unde urcă pe punte tovarășii săi un bărbat înalt și slab, care nu semăna cu nimeni din echipaj și care a trecut prin fața cabinei și s-a făcut nevăzut. S-a luat după el în vârful picioarelor, dar când a ajuns la proră, n-a mai găsit pe nimeni, iar chepengurile punții erau închise. L-a apucat o spaimă superstițioasă și mă tem că panica sa se va întinde. Ca să-l liniștesc, voi scotoci chiar azi întreaga navă, de la un capăt la celălalt.

Mai târziu, în cursul zilei, am strâns întregul echipaj și le-am spus că, spre a ne asigura că nu avem nici un musafir nepoftit pe vas, îl vom răscoli de la proră la pupă. Primul secund s-a supărat; zicea că e o nebunie să cedăm unor idei prostești care îi vor demoraliza și mai mult pe oameni; zicea că se ocupă el de ordinea pe vas. L-am lăsat pe el la cârmă, pe când toți ceilalți am început să căutăm cu felinarele; n-a mai rămas un ungher unde să se fi putut piti cineva. Când cercetarea s-a terminat, oamenii s-au liniștit și s-au întors la lucru voioși. Primul secund s-a posomorât, dar n-a zis nimic.

22 iulie. Vreme aspră, de trei zile, toate mâinile ocupate la pânze, n-ai timp să te sperii. Oamenii par să fi uitat de ce-i îngrozise. I-am lăudat pe marinari pentru felul în care au făcut față vremii urâte. Am trecut de Gibraltar și am intrat în strâmtoare. Toate bune.

24 iulie. Parcă soarta se înverșunează împotriva vasului. Deja ne lipsea un om și, intrând în Golful Biscayei, tot siliți de vremea rea, noaptea trecută ne-a mai dispărut unul. Ca și primul, n-a mai fost văzut când a venit cartul de schimb. Toată lumea, în panică; mi-a parvenit un răvaș în care se cere să facă de veghe câte doi, fiindcă le e teamă să rămână

singuri. Secundul e violent. Mă tem să nu se producă tulburări, fie din partea lui, fie din partea echipajului.

28 iulie. Patru zile de infern, prinși într-un fel de vârtej, cu vânt și furtună. Nimeni n-a dormit. Toată lumea e epuizată. Nici nu știu pe cine să pun de cart, fiindcă nimeni nu mai e în stare. Secundul s-a oferit voluntar să stea și la cârmă, și la cart, ca să smulgă câteva ore de odihnă pentru oameni. Vântul s-a potolit; marea tot agitată, dar se face mai puțin simțită, așa că vasul e stabil.

29 iulie. Altă tragedie! în timpul nopții, un singur om de cart, căci echipajul era prea obosit ca să-l dublez. Când, dimineața, schimbul a urcat pe punte, n-a mai aflat pe nimeni, decât pe cârmaci. Strigat tare, toată lumea sărit pe punte. Căutat amănunțit, negăsit nimic. Rămas fără cel de-al doilea secund, echipajul în panică. Secundul și cu mine am hotărât ca de acum înainte să stăm înarmați, gata pentru orice semnal.

29 iulie. Ultima noapte. Bucuroși că ne apropiem de coasta britanică. Vreme frumoasă, toate pânzele sus. M-am retras sleit, am adormit numaidecât; mă trezește secundul, care-mi spune că au dispărut și marinarul de cart, și cel de la cârmă. Am mai rămas pe vas eu, secundul și încă doi marinari.

1 august. Două zile de ceață, nici un catarg în zare. Sperasem că odată intrați în Marea Mânecii vom putea semnaliza, ca să primim ajutoare. Neavând puterea de a manevra pânzele, înaintăm în voia vântului. Nu ne încumetăm să le coborâm, de teamă că nu le-am mai putea desfășura. Se pare că un destin cumplit ne urmărește. Secundul, acum mai demoralizat decât ceilalți oameni. E tare de înger, dar parcă întreaga tărie a firii i s-ar întoarce împotriva. Ceilalți doi, lucrând apatici și răbdători, nici nu mai știu pe ce lume sunt. Ei sunt ruși, iar secundul e român.

2 august, miezul nopții. Trezit după puține minute de somn, cu un țipăt în auz, parcă în spatele hubloului meu. N-am putut vedea nimic din pricina ceții. Fuga pe punte, unde m-am ciocnit de secund. Îmi spune că a auzit și el strigătul și a sărit, dar că n-a găsit pe nimeni la cart. Încă un om lipsă. Doamne, apă-ră-ne! Secundul spune că trebuie să fi trecut prin strâmtoarea Doverului și că într-un moment când ceața s-a risipit a văzut North Foreland, chiar atunci când a auzit țipătul celui dispărut. Dacă e așa, atunci suntem în Marea Nordului și numai Dumnezeu ne poate îndruma prin ceața ce pare că ne urmează; iar Dumnezeu pare să-și fi întors privirile de la noi.

3 august. La miezul nopții am vrut să-l schimb pe omul de la cârmă, dar când am ajuns acolo, n-am găsit pe nimeni. Vântul ferm, am putea-o ține înainte, dacă n-am fi deviat. N-am îndrăznit să ies din zona lui, așa că am strigat după secund. După câteva clipe a țâșnit pe punte pe jumătate dezbrăcat. Arunca priviri rătăcite și tare mă tem să nu-și piardă mințile. S-a apropiat de mine și mi-a șoptit cu voce răgușită la ureche, ca și cum i-ar fi fost frică să nu-l audă vântul de afară: „E acolo; știu, acum!”

Noaptea trecută, la cart, l-am văzut, ceva ca un om, înalt și slab, palid ca moartea. Era la provă și privea în larg. M-am furișat în spatele lui și l-am înjunghiat cu cuțitul; cuțitul a trecut însă prin el ca prin aer”. Și pe când vorbea, a ridicat cuțitul și a început să lovească în gol, cu sălbăticie. Pe urmă spuse: „Dar e acolo și o să-l găsec. E în cală, poate într-una din lăzile acelea. O să le deschid una câte una și o să mă uit. Dumneata ține cârma”. Și prevenindu-mă din ochi, cu degetul la buze, coborî sub punte. Se stârnise un vânt tăios și n-am putut pleca de la cârmă. L-am văzut întorcându-se pe punte cu o ladă de unelte și cu un felinar, apoi coborî din nou prin chepeng. E nebun, nebun sadea și nu e cazul să-ncerc să-l opresc.

N-are ce rău face lăzilor: au fost facturate ca „lut” și, oricât ar trage de ele, sunt inofensive. Așa că stau aici, la cârmă, și scriu notele astea. Tot ce pot face e să am încredere în Cel de Sus și să aștept risipirea ceții. Atunci, dacă n-o să pot conduce nava către vreun port, din cauza vântului, o să strâng pânzele și o să fac semnalele de ajutor...

Cred că acum este aproape gata. Tocmai când mă pregăteam să-l ajut pe secund să se calmeze, fiindcă îl auzeam bocănind zdravăn în cală și izbind de zor, răsună un țipăt care-mi îngheță sângele în vene, iar secundul țâșni pe punte, ca din pușcă, cu fața răvășită de groază, ca un nebun furios. „Scapă-mă! Scapă-mă!”, urlă el, rotindu-și privirea către zidul de păclă. Groaza i se transformă apoi în disperare și îmi spuse cu o voce fermă: „Ai face bine să cobori și dumneata, căpitane, până nu e prea târziu. E acolo. Acum cunosc taina.

Marea o să mă mântuiască de el, asta e tot ce-mi mai rămâne!” înainte să pot rosti un cuvânt sau să fac vreo mișcare ca să-l apuc, a sărit peste parapet și s-a aruncat în mare. Am impresia că acum cunosc și eu secretul. Nebunul s-a descotorosit de toți oamenii, unul câte unul, și acum și-a făcut singur seama. Cum voi putea explica toate grozăviile astea, când am să ajung în vreun port? Când voi ajunge în port! Dar voi ajunge vreodată?

4 august. Mereu ceață, pe care razele soarelui nu izbutesc s-o pătrundă. Știu ce e acela un răsărit de soare, căci sunt marinar, dar de văzut, nu-l văd. N-am îndrăznit nici să cobor în cală, nici să părăsesc cârma: am stat toată noaptea aici și, în puterea întunericii, l-am văzut. Dumnezeu să mă ierte, însă secundul a avut dreptate să sară peste bord. E preferabil să mori ca un om; nimeni nu poate obiecta ca un marinar să piară în adâncul valurilor.

Eu sunt însă căpitan și nu am dreptul să-mi părăsesc vasul, dar voi ști să dejoc această creatură drăcească sau acest monstru, deoarece, când forțele vor începe să mă părăsească,

o să-mi ferec mâinile de cârmă, legând împreună cu ele ceea ce el nu va îndrăzni să atingă; astfel, fie că vântul va fi favorabil, fie că nu, îmi voi mântui sufletul și-mi voi salva onoarea de căpitan. Puterile îmi slăbesc și se înnoptează.

Dacă acela mă va privi din nou în față, nu-mi va mai sta în putință să fac ceva... Dacă vom naufragia, poate că se va găsi totuși această sticlă, iar cei ce o vor destupa vor putea înțelege; dacă nu... ei bine, atunci să se știe că mi-am făcut datoria. Doamne Dumnezeule, Sfântă Fecioară cu toți sfinții, apărați un sărman suflet neștiutor, care încearcă să-și facă datoria...

Într-adevăr, verdictul a fost clar, dar nu există nici o dovadă; iar dacă omul a comis singur crimele sau nu, nimeni nu știe încă. Aproape toată lumea îl consideră pe căpitan drept erou și s-a hotărât să i se facă funeralii publice. Trupul va fi așezat într-o barcă, iar un cortegiu îl va purta de-a lungul râului Esk, apoi îl va readuce la cheiul Tate Hill, unde va fi urcat pe trepte la mănăstire, spre a fi înmormântat în cimitirul de pe coastă. Mai bine de o sută de ambarcațiuni, de pe acum gata pentru ceremonie, doresc să urmeze drumul înmormântării.

Nu s-a găsit nici o urmă a dulăului, fapt foarte întristător, deoarece, după câte îmi închipui, la starea actuală de spirit, orașul întreg l-ar fi adoptat. Mâine vom asista la funeralii; și astfel va lua sfârșit încă una din „tainele mării”.

Jurnalul Minei Murray

8 august. Lucy a petrecut o noapte foarte agitată și, de asemenea, nici eu n-am putut dormi. Furtuna a fost înspăimântătoare și vântul bufnea în coșuri, mă treceau fiorii. Câte o suflare mai violentă izbea ca o lovitură de tun. Destul de ciudat, Lucy nu s-a trezit, dar în două rânduri s-a ridicat din pat și s-a îmbrăcat. Din fericire, de fiecare dată m-am deșteptat la timp și am dezbrăcat-o fără s-o trezesc, culcând-o din nou în pat. Crizele ei de somnambulism sunt tare curioase, căci de îndată ce-i zădărnicești intențiile, dacă

se poate vorbi de vreo intenție, ea renunță la ele și-și reia întocmai viața normală.

Dis-de-diminează am pornit înapoi spre port, ca să vedem ce s-a mai petrecut peste noapte. Era foarte puțină lume și, cu toate că strălucea soarele, iar aerul era limpede și proaspăt, valuri mari, groaznice la vedere, păreau negre în contrast cu spuma ce le urca pe creste, ca de zăpadă, atunci când se precipitau spre gura strâmtă a portului, asemenea unui năzdrăvan care s-ar arunca în mulțime. Am fost totuși bucuroasă, gândindu-mă că Jonathan n-a fost noaptea trecută pe mare, ci pe pământ. Dar, vai, unde e el oare, pe pământ sau pe mare? Unde e și cum îi merge? Sunt atât de neliniștită când mă gândesc la el. Măcar dacă aș ști ce trebuie să fac și dacă aș putea face ceva pentru el!

10 august. Funeraliile bietului căpitan, astăzi, foarte emoționante. Părea că s-au adunat toate vasele din port, iar sicriul a fost purtat pe umeri de către alți căpitani pe tot parcursul drumului, de la cheiul Tate Hill până la cimitir. Lucy a fost cu mine și ne apropiam de banca unde stăteam noi, când cortegiul de nave urca fluviul spre viaduct, spre a reveni apoi în port. Ne-am găsit un loc bun și am văzut procesiunea pe aproape întregul parcurs. Rămășițele trupești ale bietului căpitan au fost depuse într-o groapă din apropierea băncii noastre, așa încât de acolo am putut urmări toate amănunțele. Biata Lucy părea extrem de tulburată. S-a arătat tot timpul neliniștită și stingherită și nu pot să nu văd într-asta efectul nopților ei zbuciumate din ultima vreme. Un lucru e foarte curios: nu vrea să recunoască vreo cauză a acestei agitații care o stăpânește, iar dacă admite că e neliniștită, afirmă că nici nu știe de ce.

Un motiv mai mult ar fi sărmanul domn Swales, care a fost găsit mort azi-diminează, pe banca noastră, cu gâtul frânt. După câte spune medicul, pare evident că s-a prăbușit pe bancă pradă unei groaze cumplite, care i-a rămas întipărită în privire, băgându-i în sperieți pe oamenii ce l-au găsit.

Nefericitul bătrân! Poate că văzuse moartea cu ochii lui muribunzi.

Lucy este atât de gingașă și de simțitoare, încât lucrurile acestea o mișcă mai adânc decât pe ceilalți. Chiar acum a fost puternic impresionată de o mică întâmplare pe care eu nici n-aș fi remarcat-o, cu toate că și eu iubesc foarte mult animalele. Unul dintre oamenii care urcă deseori aici ca să supravegheze mersul vapoarelor era întovărășit de câinele său, care nu se desparte nici o clipă de stăpân.

Sunt mereu împreună și nu l-am văzut niciodată supărat, după cum nici pe câine nu l-am auzit lătrând. În timpul ceremoniei, câinele n-a mai vrut să-și urmeze stăpânul, care se așezase lângă noi pe bancă, ci stătea mai la o parte, lătrând și urlând.

Stăpânul său i-a vorbit la început cu blândețe, apoi cu asprime, la urmă plin de mânie; dar animalul nu se potolea deloc, ci lătra tot mai amarnic. Îl apucase un soi de turbare, ochii îi sclipeau de furie, părul i se ridicase arici pe spinare, cum li se umflă pisicilor coada când sunt gata să se încaiere. În cele din urmă, stăpânul câinelui își pierdu răbdarea, sări de pe bancă și-i arse un picior, după care-l apucă de pielea gâtului și-l târî până la piatra funerară unde stătuse până atunci. De cum s-a atins de piatră, sârmanul dobitoc a rămas nemișcat, tremurând ca frunza.

N-a mai încercat s-o șteargă, ci s-a ghemuit și s-a chircit jos, dârdâind atât de jalnic, încât mi-am dat silința să-l liniștesc și n-am izbutit. Și lui Lucy îi era tot atât de milă de animal, dar ea n-a încercat să-l atingă, ci numai făcuse ochii mari de spaimă. Tare mă tem că are o fire prea simțitoare ca să poată trece prin lume fără suferință. Va visa acest lucru la noapte, cu siguranță.

Cred că ar fi bine ca diseară ea să se culce numai când va fi obosită moartă, așa că am s-o iau într-o lungă plimbare pe faleză, până la golful Robin Hood și îndărăt, ca să-i treacă orice chef de a mai umbla în somn.

CAP. 8

Jurnalul Măinei Murray

n aceeași zi, ora 11 seara. Dar știu că sunt obosită!

Dacă nu mi-aș fi făcut din jurnalul acesta o datorie, în seara asta n-aș mai scrie un rând. A fost o plimbare agreabilă. După un răstimp, Lucy s-a mai înveselit, cred că pe seama unor văcuțe ce adulmecau spre noi, dintr-un țarc, producându-ne o teamă strașnică. Cred că am uitat de toate, lăsând la o parte, firește, teama, încât am luat-o repede din loc. Odată ajunse în golful Robin Hood, am băut un ceai tare într-un mic han de modă veche, cu vedere drept deasupra stâncilor acoperite de alge de pe plajă. Cred că așa-numitele „femei de modă nouă” ar fi sărit în sus să ne vadă mâncând cu atâta poftă. Din fericire, bărbații sunt mai înțelegători! Apoi ne-am întors către casă, oprindu-ne din când în când ca să ne odihnim, cu inimile încă pline de frica unor tauri sălbatici.

Lucy era moartă de oboseală și doream să ne furișăm în pat cât mai repede. Numai că sosi în vizită vicarul cel tânăr, iar doamna Westenra l-a invitat să rămână la cină. Doar eu și cu Lucy știm cât ne-am luptat cu Moș Ene; eu am rezistat eroic, îmi pare că într-o bună zi episcopii ar trebui să se întrunească și să hotărască înființarea unei școli de vicari, în

care să se predea cum să refuzi invitațiile la cină, oricât de înfometat ai fi, atunci când sunt de față domnișoare care pică de somn.

Acum Lucy doarme, respirând ușor. E mai rumenă în obraji ca de obicei și atât de dulce! Dacă domnului Holmwood i-a căzut cu tronc de prima oară când a văzut-o în salon, mă gândesc ce-ar mai zice dacă ar vedea-o în clipa asta! Vreunzia dintre „femeile de modă nouă”, care mai și scriu, ar trebui să-i vină într-o zi ideea ca bărbații și femeile să aibă voie fiecare să-l privească pe celălalt în timp ce doarme, înainte de a face o cerere în căsătorie sau înainte de a o accepta. Mă bate însă gândul că în viitor femeia asta modernă nu se va mai mulțumi să primească a fi soție, ci va face singură cererea. O să facă și mare scofală, nu mă îndoiesc! Asta, drept consolare. Sunt atât de fericită în noaptea asta, văzând că Lucy se simte mai bine! Cred că, în sfârșit, a sărit hopul și că nu va mai avea necazuri cu crizele ei. Și așa fi fericită de tot, dacă așa ști că Jonathan...

11 august. Ora trei dimineața. Reiau jurnalul, renunțând să dorm, mă apuc de scris. Sunt prea agitată ca să mai dorm. Ce aventură și ce experiență oribilă! Adormisem de îndată ce închisesem caietul... Deodată am sărit din somn, cu un sentiment copleșitor de spaimă și cu senzația că nu am pe nimeni în jur. În odaie era beznă, așa că nu puteam vedea patul lui Lucy. M-am apropiat de el pe pipăite. Patul era gol. Am aprins un chibrit și am văzut că Lucy nu era în odaie. Ușa era închisă, însă nu încuiată, după cum o lăsasem. M-am temut s-o trezesc pe maică-sa, care fusese și așa destul de suferindă, așa că am tras pe mine niște haine și am șters-o numaidecât după Lucy. Când să ies pe ușă, mi-a trecut prin cap că așa putea să aflu încotro a apucat-o după ce anume îmbrăcase. Capotul ar fi însemnat că a rămas prin casă, rochia, că a plecat mai departe.

Dar și capotul, și rochiile erau la locul lor. „Slavă Domnului, mi-am zis, nu se poate duce departe numai în cămașă de

noapte.” Am coborât repede scările și m-am uitat în salon. Nici urmă de Lucy! Atunci, am trecut din odaie în odaie, cu inima cât un purice. Așa am ajuns la ușa de la intrare, care era deschisă. Lumea din casă o încuie în fiecare seară cu grijă, așa că m-a cuprins teama ca nu cumva Lucy să fi ieșit așa cum era. Nu era însă vreme să te gândești ce s-a putut întâmpla; vagă, dar copleșitoare, spaima ștergea amănuntele. Am apucat un șal mare și gros și am dat buzna afară. Ceasul bătea ora unu când am ajuns la Crescent, unde nu se vedea suflare de om.

Am alergat de-a lungul falezei de nord, dar nici aici n-am putut vedea silueta albă pe care o căutam. Sus, pe latura de apus, deasupra cheiului, mi-am aruncat privirile pe faleza cealaltă, de est, a portului cu speranță sau teamă, nici eu nu mai știu bine, ca s-o văd pe Lucy așezată pe lespeda mortuară favorită.

Luna strălucea puternic, dar erau și nori grei, care au acoperit întreaga scenă într-o dioramă părelnică de beznă și lumină. O clipă sau două n-am putut vedea nimic, căci bezna norilor acoperise biserica Sf. Maria, cu tot locul din preajmă. Însă când norii trecură am putut vedea din nou ruinele abației, iar mai pe urmă, cu cât se lumina, biserica și cimitirul.

Oboseala nu mi-a fost zadarnică, fiindcă, pe banca noastră preferată, lumina de argint a lunii poleia o siluetă albă ca zăpada, pe jumătate culcată. Norul următor a adumbrat prea repede ca să văd mai mult, mi s-a părut însă că o formă întunecată stătea în spatele siluetei albe, aplecată deasupra ei. Ce era, om sau fiară, n-aș putea spune. N-am mai așteptat să mă dumiresc, ci am coborât în goană scările până în port, am luat-o de-a lungul pieței de pește, până la pod, singurul drum către faleza răsăriteană.

Orașul părea ca mort, nu se vedea țipenie de om, ceea ce mă bucura, deoarece nu doream s-o vadă nimeni pe Lucy în starea asta. Timpul și distanța păreau fără sfârșit, genunchii îmi tremurau, mă sufocam gâfâind pe când urcam treptele

fără număr ce duc la abație. Trebuie că m-am grăbit din toate puterile și totuși îmi simțeam picioarele de plumb și toate articulațiile înțepenite. Când am ajuns, în sfârșit, pe culme, am deosebit numaidecât lespedeza și silueta albă, căci se vedeau destul de bine, chiar prin apele întunericului.

Și mai era, fără puțință de îndoială, ceva lung și negru, aplecat deasupra siluetei albe, ce stătea pe jumătate culcată. Am strigat cu disperarea spaimei: „Lucy! Lucy!”, iar acel ceva înălță capul și i-am putut vedea chipul de ceară și ochii roșii, scăpărători. Lucy nu-mi răspunse, așa că am dat fuga la intrarea cimitirului. După ce am ocolit biserica, norul trecuse, razele lunii străluceau puternic și am putut-o zări pe Lucy, pe jumătate întinsă, cu capul sprijinit de speteaza băncii. Era cu desăvârșire singură și nu se vedea nici o urmă omenească prin preajmă.

Când m-am aplecat deasupra ei, mi-am dat seama că încă mai dormea. Avea buzele întredeschise, respira, nu ușor, ca de obicei, ci cu suspine lungi, ca și cum s-ar fi străduit să-și umple plămânii cu aer, la fiecare inspirație. Tot în somn își mișca mâna, ca să-și ridice gulerul cămășii de noapte și să-și acopere gâtul. Un fior rece o trecu, din cap până în picioare, ca și cum i s-ar fi făcut frig. Am acoperit-o cu șalul, pe care i l-am înfășurat strâns în jurul gâtului, fiindcă mă temeam să nu răcească, așa dezbrăcată cum era.

M-am temut să nu se trezească prea brusc și voiam să am mâinile libere, ca s-o pot ajuta, așa că i-am prins șalul în jurul gâtului cu un ac mare de siguranță, încât am înțepat-o sau am ciupit-o, căci încetul cu încetul respirația i s-a liniștit, ea duse din nou mâna la gât și gemu. Odată bine înfășurată în șal, i-am pus pantofii mei în picioare și am început s-o trezesc cu multă blândețe. La început, ea nu reacționează; treptat însă somnul i se subție, când și când mai scoase gemete și suspine. La urmă, cum timpul trecea repede și dintr-o seamă de motive doream s-o aduc cât mai grabnic acasă, am scuturat-o mai tare, iar ea deschise ochii și se trezi.

N-a părut surprinsă că mă vede, fiindcă, desigur, în prima clipă habar n-avea unde se află.

Întotdeauna Lucy se trezește din somn într-un mod fermecător și chiar pe o asemenea vreme, cu trupul scuturat de fiori reci, înfricoșată de a se fi deșteptat neîmbrăcată într-un cimitir, pe vreme de noapte, nu-și pierduse grația.

Tremură puțin și se strânse în mine. Când i-am spus să vină numaidecât acasă cu mine, s-a ridicat fără un cuvânt, ascultătoare ca un copil. Pornirăm la drum, pietrișul îmi juli picioarele, Lucy observă cum am tresărit. Se opri, insistă să-mi încălț pantofii, dar n-am vrut. Cu toate acestea, când am ajuns pe poteca ce coboară de la cimitir, plină de noroi de la furtună, mi-am mânjit tălpile cu lut, frecându-mi un picior de altul, ca, dacă în drum spre casă dăm de cineva, să nu-și dea seama că sunt în picioarele goale.

Am avut însă noroc și am ajuns acasă fără să dăm nas în nas cu nimeni. O singură dată s-a îndreptat către noi un om care părea nițel afumat, însă ne-am ascuns în tinda unei uși până când dispăru într-un intrând din acelea care se numesc în Scoția „*urjnds*”. Îmi bătea așa de tare inima tot timpul, încât mă mir cum de n-am leșinat.

Eram plină de neliniște pentru Lucy, nu numai pentru sănătatea ei, ca nu cumva să sufere de pe urma expunerii, dar și pentru reputație, în cazul în care întâmplarea s-ar fi dat pe față. Înainte să adoarmă mi-a cerut, m-a implorat chiar, să nu suflu o vorbă nimănui, nici chiar maică-sii, despre cele întâmplate în timpul crizei ei de somnambulism. La început am ezitat să-i făgăduiesc, însă, gândindu-mă la starea sănătății maică-sii, la cât ar fi tulburat-o această întâmplare și, tot astfel, cât s-ar fi deformat o asemenea ispravă în cazul în care ar fi răsuflat, am găsit că e mai înțelept așa. Sper că am avut dreptate. Am încuiat ușa și mi-am legat de încheietura mâinii cheia. Poate că așa nu voi mai fi deranjată. Lucy doarme adânc; întunericul se risipește pe mare...

În aceeași zi, la prânz. Toate merg bine. Lucy a dormit neînțoarsă, până am trezit-o. Aventura de peste noapte nu pare să-i fi dăunat; dimpotrivă, parcă i-a priit, căci arată mai bine azi-dimineață decât în ultimele săptămâni. Îmi pare rău că am fost atât de nedibace încât s-o înțep cu acul de siguranță, într-adevăr, putea fi ceva grav, fiindcă i-a străbătut pielea gâtului.

Trebuie că am înțepat-o într-un loc unde pielea era mai subțire, căci am străpuns-o și i-am lăsat două mici puncte roșii, ca două pișcături, iar pe panglica cămășii de noapte, un strop de sânge. Când i-am cerut scuze în legătură cu acest fapt, a râs și m-a dezmiertat, spunându-mi că nici măcar nu simțise.

În aceeași zi, seara. Am petrecut o zi minunată. Timp frumos, soare strălucitor, briză ușoară. Am dejunat la Mulgrave Woods, doamna Westenra sosind cu trăsura, Lucy și cu mine, pe cărarea dintre stânci și întâlnindu-ne la intrare. Nișel tristă, căci nu pot să nu-mi dau seama cât de întru totul fericită m-aș simți dacă și Jonathan ar fi cu mine. Așa, însă! Trebuie totuși să am răbdare. Seara, plimbare în grădina cazinoului, unde am ascultat muzică bună de Spohr și Mackenzie, apoi ne-am întors, ca să ne culcăm devreme. Lucy, parcă mult mai liniștită decât în alte dăți, a adormit numaidecât. Voi încuia ușa și voi pune cheia ca și data trecută, cu toate că nu mă aștept la supărări în noaptea asta.

12 august. Prevăzusem greșit, căci în timpul nopții Lucy m-a trezit de două ori cu încercările ei de a ieși din odaie. Chiar în somn, dădea ușoare semne de nerăbdare când găsea ușa închisă și se întorcea în pat cu o mină de protest. M-am trezit la cântători și am auzit păsărelele ciripind la fereastră. S-a deșteptat și Lucy și m-am bucurat că arăta chiar mai bine decât în dimineața precedentă. S-ar zice că și-a regăsit întreaga veselie de altădată, după cum s-a ghemuit în mine, tot vorbindu-mi despre Arthur; i-am spus și eu cât mă neliniștește Jonathan, iar ea a încercat să mă consoleze.

Intr-un fel a reușit, căci, dacă simpatia unui prieten nu poate schimba mersul lucrurilor, ți-1 poate totuși face mai suportabil.

13 august. Încă o zi potolită, încă o seară cu cheile la încheietură, ca și ieri. M-am trezit din nou în cursul nopții și am găsit-o pe Lucy stând în capul oaselor în pat, tot adormită și arătând cu degetul spre geam. M-am dus ușurel într-acolo și am ridicat jaluzelele ca să mă uit afară. Luna strălucea puternic, iar plutirea ușoară a luminii ei peste mare și cer le îmbina într-o tăcere grea și tainică, ce nu încapă în cuvinte. Tăind razele lunii, un liliac mare fâlfâia aproape de mine, ducându-se și venind în mari rotiri dezordonate. O dată sau de două ori era cât pe ce să mă atingă, se înspăimântă, cred, și se îndepărtă către port, în direcția abației. Când m-am întors de la fereastră, Lucy se întinsese pe pat și dormea destinsă, în restul nopții nu s-a mai agitat.

14 august. Toată ziua pe faleza de est, citind și scriind. Lucy pare să fi îndrăgit locul acesta tot atât de mult ca și mine și-1 părăsește cu regret, la vremea prânzului, a ceaiului sau a cinei. Ce mai remarcă ciudată a făcut astăzi după-masă! Ne întorceam acasă să cinăm și ajunse în vârful scărilor, cum făceam de obicei. Soarele care scăpăta, tot mai jos, pe linia orizontului, poleia cu ultimele-i puteri Kettleness; o lumină sângerie cădea peste faleza de est și peste abație, scaldându-le incandescent. Am rămas amândouă tăcute un timp, când deodată Lucy murmură, ca pentru sine:

– Mereu ochii lui roșii. Întocmai aceiași.

Expresia asta curioasă, făcând aluzie la ceva ce nu știam, m-a cutremurat. M-am întors s-o văd mai bine pe Lucy, fără să-și dea seama c-o studiez, și am remarcat că era într-o stare de transă, cu o privire stranie pe care n-o puteam desluși, așa că n-am mai zis nimic, dar m-am uitat într-acolo. Privirea îi era ațintită pe banca noastră, unde stătea o siluetă întunecată. M-am speriat un pic, fiindcă mi s-a părut că din

ochii mari ai străinului țâșneau flăcări, însă când m-am uitat mai bine, iluzia dispăruse.

Soarele ilumina vitraliile bisericii Sf. Maria, în spatele băncii, amurgind cu jocuri părelnice în apele schimbătoare ale serii. I-am atras atenția lui Lucy asupra acestui efect neobișnuit și ea își reveni, tresărind, dar păstrând o tristețe în ochi; era poate cu gândul la noaptea înfiorătoare pe care o petrecuse acolo sus. N-adusesem deloc vorba despre asta, așadar nu i-am spus nici acum nimic și ne-am întors acasă, la cină. Pe Lucy o durea capul, așa că s-a culcat numaidecât. După ce am văzut că adormise, am ieșit să mă plimb și eu puțin; am luat-o de-a lungul falezei, spre apus, cu inima grea de melancolie, căci mă gândeam la Jonathan.

Pe când reveneam spre casă, pe o asemenea lumină de lună încât distingeam limpede cel mai mic amănunt, până și în partea din umbră a hotelului, am aruncat o privire spre fereastra noastră și am văzut-o pe Lucy cu capul plecat în afară. Am crezut că poate se uită după mine și i-am făcut semn cu batista. Ea n-a remarcat și, în orice caz, n-a făcut nici o mișcare. Chiar atunci luna lumina unghiul clădirii, razele-i se opriră în geamul nostru. Se vedea limpede că Lucy stătea cu capul atârnat peste pervazul ferestrei, cu ochii închiși.

Dormea, iar alături de ea, pe pervaz, era ceva ce semăna cu o pasăre mare. M-a apucat spaima să nu răcească, așa că am dat fuga pe scări, însă când am intrat în odaie, ea se întorcea în pat, tot prin somn și respirând cu greutate; cu o mână își acoperi gâtul, ca și cum s-ar fi apărat de frig. N-am trezit-o, dar am acoperit-o, ca să-i fie cald; am avut grijă să încui ușa și să închid bine geamul.

Pare atât de dulce în somn; este însă mai palidă ca de obicei, iar în privirile ei citesc ceva șters și rătăcit, care nu-mi place. Mă tem că o roade ceva. Aș vrea să știu despre ce e vorba.

15 august. M-am sculat mai târziu ca de obicei, Lucy, apatică și obosită, a adormit după ce fuseserăm chemate. La

masă, o surpriză plăcută. Tatăl lui Arthur se simte mai bine și dorește ca nunta să aibă loc cât mai curând. Lucy radiază de bucurie, în schimb, maică-sa e și bucuroasă, și amărâtă. Mai spre prânz mi-a explicat de ce. E tristă că o pierde pe Lucy și mulțumită că în curând fiica ei va avea un apărător. Sărmana femeie! Mi s-a destăinuit că nu mai are mult de trăit. Nu i-a vorbit lui Lucy și mi-a cerut să păstrez secretul. Doctorul i-a spus că în cel mult câteva luni este condamnată, cu inima ei slăbită. Oricând și chiar pe loc, cea mai mică emoție poate să-i fie fatală. Ah, ce bine am făcut că am păstrat tăcerea în privința nopții aceleia îngrozitoare, când Lucy a fugit de acasă în somn!

17 august. Nici un rând, de două zile. Mi-a lipsit tăria. Un zăbranic de întuneric pare să se aștearnă peste norocul nostru. Nici o știre de la Jonathan, iar Lucy pare din ce în ce mai slăbită, în timp ce ceasurile mamei sale sunt numărate. Nu înțeleg de ce se ofilește Lucy. Mănâncă bine și doarme mult, stă la aer; totuși, obrajii-i sunt palizi, e apatică, slăbește pe zi ce trece. Noaptea o aud respirând convulsiv, ca și când s-ar sufoca. Păstrez mereu cheia de la ușa noastră la încheietura mâinii, în fiecare noapte, dar ea se scoală, umblă prin odaie, se așează la pervazul ferestrei deschise. Noaptea trecută am găsit-o aplecată peste geam și n-am fost în stare s-o trezesc; leșinase. Când am făcut-o să-și revină, era moale ca un fulg și plângea în tăcere, printre eforturi lungi și dureroase de a respira. La întrebarea ce căuta la fereastră, a întors capul.

Trag nădejde ca răul să nu-i vină de la înțepătura aceea nenorocită de ac. De cum a adormit, m-am uitat la gâtul ei; cele două mici umflături nu par să se fi vindecat. Plăgile sunt încă deschise, ba parcă mai mari ca înainte, cu marginile vag albite, cu un punct roșu la mijloc. Dacă nu se vindecă într-o zi-două, voi insista s-o vadă medicul.

Scrisoare de la Samuel F. Billington și fiul, avocați din
Whitby, către domnii Carter, Paterson & Co. Londra

Stimați domni,

Avem plăcerea de a vă anunța prin prezenta sosirea mărfurilor trimise pe calea ferată a Marelui Nord. Ele vor fi livrate la Carfax, în apropiere de Purfleet, de îndată ce vor fi recepționate la stația de mărfuri din King's Cross. În acest moment, casa este neocupată, însă veți găsi anexate cheile, care sunt toate etichetate.

Vă rugăm să depozitați lăzile, în număr de cincizeci, în acea clădire parțial ruinată care se leagă de casă și este însemnată cu „A” în planul alăturat. Agentul dumneavoastră va recunoaște cu ușurință așezarea, deoarece este fosta capelă a conacului. Mărfurile pleacă pe calea ferată la ora 9.30 noaptea aceasta și vor sosi la King's Cross mâine, la ora 4.30 după-amiază. Întrucât clientul nostru dorește ca livrarea să aibă loc cât mai curând posibil, v-am rămâne îndatorați dacă ați ridica mărfurile de la King's Cross la ora numită și le-ați îndruma numaidecât la destinație. Spre a preveni orice întârziere și orice doleanțe privind plata în departamentul dumneavoastră, anexăm un cec în valoare de zece lire (£ 10), rugându-vă, de asemenea, să ne anunțați primirea lui. Dacă plățile vor depăși această cifră, vom acoperi diferența. În cazul în care, dimpotrivă, vor fi mai scăzute, ne veți restitui suma în cheștiune. Cheile vor fi depuse în holul principal al casei, pentru ca proprietarul să le poată găsi de îndată ce va intra folosind cheia sa de rezervă.

Cu rugămintea de a considera că nu vom depăși marginile exigenței în această afacere dacă vom insista ca expedierea să fie cât se poate de grabnică.

Rămânem ai dumneavoastră devotați,

Samuel F. Billington & fiul

Scrisoare de la domnii Carter, Paterson & Co. Londra, către
domnii Billington & fiul

Whitby 21 august

Vă aducem la cunoștință că am primit cecul dumneavoastră de 10 lire și vă înapoiem 1,17 lire, 9 pence, pe care ni i-ați plătit în plus. Mărfurile au fost livrate întocmai conform instrucțiunilor, iar legătura de chei, atârnată în holul principal, după cum ați dispus.

Ai dumneavoastră respectuoși,

(ss) Carter, Paterson & Co.

Jurnalul Minei Murray

18 august. Astăzi mă simt mulțumită și scriu de pe banca din grădina cimitirului. Lucy se simte mult mai bine. A dormit ca lumea toată noaptea, nu m-a trezit o singură dată. Are din nou bujori în obraji, deși mai e încă puțin palidă. Dacă ar fi cumva anemică, i-aș înțelege paloarea, însă nu este. E în toane bune, plină de viață și voioasă. Reticența morbidă pare s-o fi părăsit cu totul, căci tocmai ea aduce vorba, ca și cum ar mai fi fost nevoie să-mi amintească, de noaptea aceea când, chiar aici, pe banca asta, am găsit-o adormită. Vorbește și bate vesel cu tocul botinei în lespeda de piatră.

– Bietele mele piciorușe n-au făcut cine știe ce zgomot în noaptea aceea! Moș Swales ar fi spus că din pricină că nu voiam să-l trezesc pe bietul Georgie.

Odată ce era pusă pe confidențe, am întrebat-o dacă visase ceva în noaptea respectivă. Înainte de a-mi răspunde, făcu una din acele mutrițele șăgalnice după care Arthur, îi spun așa fiindcă m-am obișnuit de la ea, zice că se dă în vânt și, ce să zic, nu mă miră deloc. Apoi continuă pe gânduri, ca și când ar fi încercat să-și aducă singură aminte:

– Am visat și nu prea, căci totul mi s-a părut real. Doream numai să mă aflu în locul acesta, nu știu pentru ce, și ceva mă înspăimânta, nu știu ce anume. Îmi aduc aminte, cu toate că, din câte bănuiesc, dormeam, că am trecut pe străzi și pe un pod. Un pește a sărit deasupra apei, eu m-am aplecat peste parapet să-l văd; atunci o haită de câini a început să urle, de parcă tot orașul ar fi fost plin de câini ce s-ar fi pornit să urle în aceeași clipă, și am început să urc scările. Pe urmă îmi amintesc vag de tot de ceva înalt și negru, cu ochii roșii, la fel cum am văzut atunci, în amurg, și ceva foarte dulce și foarte amar la un loc, care mă înconjură.

Mi s-a părut că mă scufund atunci într-o apă adâncă și verde. Urechile îmi vâjâiau, cum am auzit că se întâmplă cu cei care se îneacă; mi se părea că sufletul îmi părăsise trupul

și plutea prin văzduh. Tot astfel, parcă-mi amintesc cum farul de vest se afla drept sub mine. O senzație dureroasă mă stăpânea, ca și cum m-aș fi aflat în mijlocul unui cutremur de pământ. Mi-am revenit când ai început să mă scuturi. Întâi te-am văzut zgâlțâindu-mă, pe urmă te-am simțit.

Începu să râdă. Mi se părea ceva straniu și o ascultam cu răsuflarea tăiată. Nu prea mi-a plăcut, așa că m-am grăbit să schimb vorba, iar Lucy își reveni pe loc.

Când ne-am întors acasă, briza mării o înviorase, obrajii palizi i se mai îmbujoraseră. Maică-sa se bucură s-o vadă înviorată și am petrecut împreună o seară foarte plăcută.

19 august. Fericită, fericită, fericită! Cu toate că nu pe deplin, în fine, vești de la Jonathan. Dragul de el a fost tare bolnav; de aceea nu mi-a mai scris. Nu mai mi-e teamă acum, odată ce știu despre ce e vorba. Domnul Hawkins mi-a transmis scrisoarea, dimpreună cu câteva rânduri amabile din partea lui.

Măine-dimineață voi pleca la Jonathan, ca să-l îngrijesc, dacă va fi nevoie, și ca să-l aduc acasă. Domnul Hawkins spune că n-ar fi rău dacă ne-am căsători chiar acolo. Atâta am plâns pe scrisoarea bunei surori, încât o simt încă la sân, unde am ascuns-o, înmuiată în lacrimi.

Mi-am pregătit traseul călătoriei, bagajele sunt gata. În afară de rochia de pe mine am mai luat una singură; Lucy îmi va aduce cufărul la Londra și îl va păstra la ea, până când am să-i cer, fiindcă, poate... dar nu e cazul să scriu mai departe; îi voi vorbi despre asta lui Jonathan, soțul meu.

*Scrisoare de la sora Agatha, spitalul Sf. Iosif și Sf. Maria din
Budapesta, către domnișoara Wilhelmina Murray*

Scumpă doamnă,

Vă scriu la rugămintea domnului Jonathan Harker, nu îndeajuns de restabilit ca să vă poată scrie el însuși, dar a

cărui stare se îmbunătățește mereu, mulțumită Domnului, Sf. Iosif și Sf. Maria! Se află în grija noastră de aproape șase săptămâni, suferind de o puternică febră cerebrală. Mă roagă să vă transmit întreaga sa dragoste și să vă aduc la cunoștință că trimit prin același curier o scrisoare și pentru domnul Peter Hawkins, din Exeter, spre a-i comunica, dimpreună cu expresia respectului său, regretul de a fi întârziat să-i comunice ducerea la bun sfârșit a misiunii sale. Domnul Harker va trebui să mai petreacă vreo câteva săptămâni de cură la aer, în spitalul nostru, după care va putea să se întoarcă acasă. Dorește să vă aducă la cunoștință că nu are la dânsul suficient de mulți bani și că ar dori să-și plătească îngrijirea aici, spre a putea veni în ajutorul altor bolnavi aflați la nevoie.

Vă binecuvântează, cu simpatie,

Sora Agatha

P.S. Bolnavul meu a adormit, deschid scrisoarea spre a vă adăuga câteva cuvinte. Mi-a spus totul despre dumneavoastră și că în scurt timp vă veți căsători: toate urările mele de bine! După spusele medicului curant, a suferit un șoc teribil, căci spunea grozăvii când delira: despre lupi, otravă, sânge; despre stafii și demoni; și despre încă ceva de care mi-e teamă să pomenesc. Să aveți grijă de el, să nu aduceți vorba multă vreme despre aceste lucruri; urmele maladiei sale nu se vor șterge chiar atât de ușor. Am fi dorit să vă fi scris mai de mult, dar nu-i cunoșteam nici unul din prieteni și n-avea la el nimic după care să ne putem lămuri.

A sosit cu trenul de la Cluj¹⁶, iar paznicul i-a raportat șefului de gară ca a dat buzna la ghișeu, strigând că vrea bilet pentru patrie. Văzând din comportarea sa violentă că e vorba de un englez, șeful de gară i-a înmănat un bilet până la capătul liniei. Fiți sigură, este foarte bine îngrijit. A câștigat

¹⁶ Klausenburg, în original.

toate inimile prin blândețea și politețea lui. Îi merge, într-adevăr, mult mai bine și nu mă îndoiesc că în câteva săptămâni va fi cu desăvârșire vindecat. Va trebui să vegheți însă asupra sănătății lui. Și cu acestea, rog pe bunul Dumnezeu, pe Sf. Iosif și pe Sf. Maică Precistă să vă dăruiască mulți, mulți ani fericiți împreună.

Jurnalul doctorului Seward

19 august. Ciudată și neașteptată schimbare la Renfield, noaptea trecută. Către ora opt seara a început să fie ațâțat și să amușineze ca un câine la vânătoare. Supraveghetorul a fost izbit de înfățișarea lui și, cum știe cât mă interesează, l-a stârnit să vorbească. De obicei este respectuos cu supraveghetorul și câteodată chiar slugarnic, dar azi-noapte, după spusele îngrijitorului, a devenit dintr-odată semeț. Nici n-a vrut să stea de vorbă cu el. Tot ce-a putut scoate de la el a fost: „N-am chef să-mi răcesc gura: nu-mi pasă de tine; stăpânul meu se apropie”.

Supraveghetorul crede că a căzut subit pradă unui acces de nebunie religioasă. Dacă e așa, o să fie prăpăd, căci un zdrahon de om cuprins de manie ucigașă și religioasă, totodată, poate deveni primejdios. Amestecul e fioros. La ora nouă m-am dus să-l văd și eu. Față de mine a avut aceeași atitudine ca și față de supraveghetor; în starea în care se află, stăpânit de simțământul că e o ființă sublimă, deosebirea dintre mine și supraveghetor se șterge.

Timp de o jumătate de oră și chiar mai mult, Renfield s-a arătat din ce în ce mai ațâțat. Mă făceam că nu-i pândesc mișcărilor, dar l-am ținut tot timpul sub o strictă observație. Dintr-odată, o lucire vicleană îi luminează privirea, aceea pe care o remarcăm întotdeauna la nebunul căruia-i vine o idee, și dădu din cap cu șiretenie, alt gest pe care supraveghetorul și cu mine îl cunoșteam atât de bine. Se liniști cu totul și se duse să se așeze, resemnat, pe marginea patului, cu priviri pierdute. Doream totuși să știu dacă apatia lui era reală sau

numai prefăcută, încât am adus vorba despre animalele lui favorite, temă care nu-l lăsa niciodată indiferent. La început nu răspunse, dar în cele din urmă zise, pe un ton iritat:

– La naiba cu toate astea! Nu mă interesează nici atâtica.

– Cum, vrei să-mi spui că păianjenii te lasă rece?

Îmi răspunse enigmatic:

– Domnișoarele de onoare încântă ochii câtă vreme aștepti sosirea miresei, dar când mireasa se apropie, nimeni nu mai are ochi pentru ele.

N-a vrut să spună mai mult, ci rămase așezat cu încăpățănare pe marginea patului tot timpul cât am mai stat cu el.

Foarte obosit astă-seară și descurajat. Nu-mi iese din cap gândul că relațiile dintre mine și Lucy, la care mă gândesc mereu, ar fi putut decurge și altfel.

Zăceam în pat, învârtindu-mă pe o parte și pe alta, când am auzit orologiul bătând numai ora două și pe paznicul de noapte venind la mine, părăsindu-și tura, ca să-mi spună că Renfield evadase. M-am îmbrăcat numaidecât și am coborât în grabă; pacientul meu e o persoană prea primejdioasă ca să fie lăsat să hoinărească în voie. Ideile sale fixe pot deveni periculoase pentru cei ce l-ar întâlni. Supraveghetorul mă aștepta. Mi-a spus că-l văzuse cu mai puțin de zece minute înainte, culcat în pat și aparent adormit, atunci când se uitase în cameră prin ferestruica de observație. Zgomotul unei ferestre care se deschidea îi atrăsese atenția. Renfield era dezbrăcat și nu putea fi departe. Supraveghetorul e de părere că e mai bine să-l pândim de aici decât să-l urmărim, căci l-am putea pierde din vedere.

E un bărbat corpulent, deci nu poate sări pe fereastră. Eu sunt subțirel, așa încât, cu ajutorul lui, mi-am dat drumul pe fereastră, cu picioarele înainte, și cum mă aflam la o mică distanță de sol, am ajuns jos teafăr și neatins. După spusele supraveghetorului, pacientul o luase la stânga și pe urmă drept înainte, așa că m-am îndreptat într-acolo într-un suflet.

Când am ajuns la perdeaua de arbori, am văzut o siluetă albă care escalada zidul înalt ce desparte curtea noastră de aceea a casei părăsite. M-am întors în goană, spunându-i paznicului să aducă repede trei-patru oameni care să mă întovărășească pe domeniul Carfax, în cazul în care amicul nostru s-ar vădi primejdios. Am apucat singur o scară și am sărit dincolo. I-am putut vedea mutra tocmai când dispărea în spatele casei, așa că am alergat iute să-I ajung. L-am găsit de cealaltă parte a casei, parcă lipindu-se de ușa veche de stejar a capelei.

Părea că vorbește cu cineva, însă n-am îndrăznit să mă apropiu ca să aud ce, de teamă să n-o ia la goană. Să aduci înapoi un roi de albine e un fleac pe lângă a urmări un dement despuiat care și-a luat lumea în cap. Totuși, după câteva minute, mi-am dat seama că nu remarcă nimic din ce se petrecea în jurul său, așa că m-am strecurat mai în preajma lui, mai cu seamă că oamenii mei săriseră și ei zidul și începuseră să-l împresoare. L-am auzit spunând: „Sunt aici, la ordinele Tale, Stăpâne. Sunt sclavul Tău și Tu mă vei răsplăti, căci îți voi fi credincios. Te-am adorat de multă vreme și de departe. Acum, că ești aproape, îți aștept poruncile și Tu nu mă vei uita, nu-i așa, stăpâne drag, la împărțeaua lucrurilor bune?”

El însă, cât îl privește, e un egoist și un cerșetor patentat. Ii e gândul la pâine și la pești¹⁷ chiar când se crede în fața Prezenței Reale. Țicnelile sale alcătuiesc un amestec surprinzător. Când l-am încercuit, s-a luptat ca un tigru. Are o putere nemăsurată și părea mai degrabă o fiară decât un om. Nu mai văzusem un nebun cuprins de o asemenea turbare și sper să nici nu mai văd. Noroc că-i cunoșteam din timp puterea, că am știut cât e de primejdios. Pe cât e de puternic și de apucat, cine știe ce blestemății ar mai fi făcut, dacă nu-l prindeam.

¹⁷ Aluzie biblică.

Acum e, în orice caz, în siguranță. Jack Sheppard¹⁸ în persoană nu s-ar putea elibera din cămașa de forță în care l-am înfășurat, pe lângă că e legat cu lanțuri de zidul odăii capitonate. Din când în când scoate țipete îngrozitoare, însă tăcerile care urmează sunt încă mai teribile, căci ghicești în fiecare zbatere o intenție ucigașă.

Tocmai într-o astfel de clipă a rostit primele cuvinte coerente:

„Voi fi răbdător, Stăpâne. Vine, vine, vine!”

Voi urma și eu sugestia și-mi voi reveni. Eram prea ațâțat ca să dorm, dar jurnalul m-a mai liniștit și simt că voi dormi la noapte.

¹⁸ Tâlhar din secolul al XVIII-lea, faimos pentru evadările sale.

Cap. 9

Scrioare de la Mina Harter catre Lucy Westenera

Budapesta 24 august

Wreascumpa mea Lucy,

Știu că ești nerăbdătoare să afli tot ce s-a întâmplat de când ne-am despărțit în gara de la Whitby. Ei bine, draga mea, am sosit cu bine la Huli, am luat vaporul către Hamburg, iar de acolo trenul care m-a adus aici. De-abia dacă-mi amintesc ceva de pe drum, lăsând deoparte gândul că aveam să-l întâlnesc pe Jonathan, că trebuia să-l îngrijesc și că, prin urmare, trebuia să dorm cât mai mult, ca să fiu odihnită... L-am găsit pe scumpul meu Jonathan atât de slab, de palid și de plătând!

Nu-i mai citeai în ochi hotărârea, iar de pe chip i se ștersese acel aer de demnitate liniștită, de care ți-am mai vorbit. E numai umbra lui și nu-și mai amintește nimic din ce i s-a întâmplat în ultima vreme. Cel puțin așa vrea să mă facă să cred, și nici eu nu-l întreb nimic. A primit o lovitură cumplită și mă tem că și-ar pune mintea la grea încercare dacă ar încerca să-și reamintească. Sora Agatha, o ființă minunată și o infirmieră înăscută, mi-a repetat că în timpul delirului a spus lucruri îngrozitoare. Aș fi dorit să-mi povestească despre ce era vorba; s-a mărginit să facă semnul

crucii, spunându-mi că nu va vorbi niciodată, că aiurările bolnavului erau taina Domnului și că, dacă prin vocație o infirmieră trebuie să le asculte, ea trebuie și să le păstreze secretul.

În clipa asta stau la căpătâiul lui și-i privesc chipul, în timp ce doarme. Se trezește!... Când s-a trezit, mi-a cerut haina, căci dorea să ia ceva din buzunar. Am chemat-o pe sora Agatha și ea i-a adus toate lucrurile. Am văzut că printre ele era caietul lui cu însemnări și eram pe punctul să-i cer voie să mă uit și eu prin el. Știam că pot găsi acolo vreo explicație a stării în care se afla și presupun că mi-a citit dorința în ochi, fiindcă m-a rugat să mă duc o clipă la fereastră: avea nevoie de un moment de singurătate. Când m-a rechemat și m-am reîntors, mi-a vorbit pe un ton foarte solemn, ținând mâna peste caiet.

– Wilhelmina, am știut că urmează ceva extrem de serios, căci nu mă mai chemase pe numele întreg de când mă ceruse în căsătorie, cunoști, scumpa mea, ce păreri am despre încrederea dintre soț și soție: fără nici un ascunziș, fără nici un secret. Am primit o mare lovitură și, când încerc să înțeleg ce s-a întâmplat, simt că începe să se învârtă lumea cu mine și nu mai sunt sigur dacă toate s-au întâmplat sau sunt numai aiurările unui nebun. Știi că am suferit de febră cerebrală, ceea ce e totuna cu a fi nebun. Secretul este aici, iar eu nu doresc să-l cunosc. Vreau să-mi pecetluiesc cu el viața, dimpreună cu căsătoria noastră.

Căci, draga mea, ne vom căsători de îndată ce vor fi gata formalitățile. Ești, deci, dispusă, Wilhelmina, să-mi împărtășești ignoranța? Iată caietul. Ia-l și păstrează-l, citește-l dacă vrei, dar nu-mi vorbi de el niciodată; în afară numai dacă într-adevăr vreo obligație solemnă nu mă va sili să mă întorc la acele ceasuri amare, adormit sau treaz, teafăr sau nebun.

Căzu epuizat pe pernă; am pus carnetul sub pernă; iar pe el l-am sărutat. I-am cerut soriei Agatha s-o roage pe sora

superioară să ne officieze căsătoria astăzi după-amiază, iar acum îi aștept răspunsul...

A revenit și mi-a spus că s-a trimis după castelanul bisericii anglicane. Vom fi căsătoriți într-o oră sau de îndată ce se va trezi Jonathan...

Lucy, momentul a sosit și a și trecut. Mă simt foarte mișcată, dar fericită, ah, cât de fericită! Jonathan s-a deșteptat puțin după un ceas, totul era pregătit, iar el stătea ridicat între perne. A spus „da” cu tărie și prestanță. Eu abia puteam vorbi; inima îmi bătea atât de puternic, încât chiar vorbele păreau că mă înăbușă.

Călugărițele au fost atât de binevoitoare, deie Domnul să nu le uit niciodată și, de asemenea, să nu uit nici responsabilitățile grave, dar și atât de dulci pe care mi le-am asumat. Când capelanul și surorile m-au lăsat singură cu soțul meu, oh, Lucy, scriu pentru prima oară cuvintele acestea, „soțul meu”, am scos carnetul de sub pernă, l-am înfășurat într-o hârtie albă, am legat pachetul cu o panglică albastră, pe care o țineam după gât, am pecetluit nodul cu ceară roșie, servindu-mă de verighetă ca de o pecete.

Pe urmă l-am sărutat și i-am spus soțului meu că voi păstra totdeauna pachetul astfel și că el va fi pentru noi și pentru totdeauna semnul vizibil al încrederii reciproce; că nu-l voi deschide niciodată, în afară numai dacă interesul lui o va cere sau pentru a da urmare unei necesități imperioase.

Lucy dragă, știi tu pentru ce îți povestesc toate astea? Nu numai fiindcă îmi face atâta plăcere, ci fiindcă mi-ai fost, îmi ești atât de dragă. A fost un privilegiu să te am ca prietenă și să pot fi ghidul tău când ai ieșit de pe băncile școlii, ca să te pregătești pentru viață. Aș vrea să poți vedea acum și tu, cu ochii unei femei foarte fericite, unde m-a condus simțul datoriei, pentru ca, odată măritată, la rândul tău, să poți fi la fel de fericită ca și mine.

Mina

Scrisoare de la Lucy Westenra
catre Mina Harker

Whitby, 30 august

Scumpa mea Mina,

Un ocean de iubire, un milion de sărutări și pe cât de curând acasă la tine, cu bărbatul tău. Dacă puteți veni repede, ați putea petrece câteva zile cu noi, aici. Aerul proaspăt i-ar face bine lui Jonathan, mie mi-a priit din plin. Am un apetit de lup, mă simt plină de viață și dorm bine. Te vei bucura aflând că nu mai am crize de somnambulism. Cred că nu m-am mai dat jos din pat de o săptămână, vreau să zic în timpul nopții. Arthur afirmă că m-am îngășat. Apropo, uitasem să-ți spun că Arthur e aici. Ne plimbăm, pe jos, cu trăsura, călărim, vâslim, jucăm tenis și pescuim împreună; mi-e mai drag ca oricând.

Lucy

P.S. Mama te îmbrățișează. Se simte mai bine, biata de ea.
P.P.S. Ne căsătorim la 28 septembrie.

Jurnalul doctorului Seward

20 august. Cazul lui Renfield devine tot mai interesant. Acum e mai liniștit, are intervale când patima îl lasă. În prima săptămână după criză a fost mereu furios. Într-o noapte, chiar când răsărea luna, s-a calmat și a început să murmure, ca pentru sine: „Acum pot să aștept; acum pot să aștept”. Supraveghetorul a venit și m-a anunțat, așa că am coborât numaidecât să-l văd. Stătea cuminte în cămașa de forță, în odaia capitonată, furia îi pierise de pe față, iar în ochi i se citea ceva din expresia rugătoare de altădată, așa spune mai degrabă „gudurătoare”. Starea lui actuală mă

mulțumea, încât am dat dispoziții să fie dezlegat. Supraveghetorii șovăiră, dar până la urmă mi-au îndeplinit dorința fără să protesteze. Lucru curios, pacientul avu destul umor ca să le remarce ezitarea, căci, venind în preajma mea, îmi spuse în șoaptă, pe când îi privea pe furis:

– Se gândesc că v-aș putea vătăma! Închipuți-vă, eu să vă rănesc! Ce smintiți!

Astă-seară nu vrea să vorbească. Chiar oferta unui pisoai sau a unui ditamai cotoșman nu-l ispitește. N-a spus decât: „Nu mă interesează nici un fel de pisică. Alte lucruri mă interesează pe mine acum și pot să aștept; pot aștepta”.

După o vreme am plecat. Supraveghetorul îmi spuse că a rămas liniștit până la ivirea zorilor, când a început să dea semne de neliniște și în cele din urmă a devenit violent, până la paroxism, cuprins de o furie istovitoare de pe urma căreia a căzut într-un leșin asemănător comei.

. . .Trei nopți de când se întâmplă același lucru, violent toată ziua, apoi liniștit de când răsare luna până la răsăritul soarelui. Vreau să aflu cheia problemei. Aproape că-mi vine să cred că e la mijloc o influență care apare și dispare. Bună idee! Astă-seară vom juca minți sănătoase contra minți bolnave. Data trecută a evadat fără ajutorul nostru; noaptea asta o să-l ajutăm să fugă. Li vom lăsa o șansă, iar oamenii mei vor fi gata să-l urmărească în cazul în care va fi necesar...

23 august. „Neprevăzutul se întâmplă întotdeauna.” Ce bine cunoștea viața Disraeli! Când pasărea noastră a văzut colivia deschisă, n-a mai vrut să zboare, așa că toate aranjamentele subtile pe care le-am făcut s-au dus pe copcă. Cel puțin, ne-au dovedit un lucru: că perioadele de calm durează ceva mai mult. În viitor, îi vom scoate legăturile câteva ore în fiecare zi. I-am dat ordin supraveghetorului de noapte să-l închidă în camera capitonată, în zilele de calm, doar până la un ceas înainte de răsăritul soarelui. Trupul lui chinuit va fi alinat, chiar dacă mintea lui nu va putea aprecia

asta. Sst! Iar neprevăzutul! Sunt chemat; pacientul a evadat din nou.

Ceva mai târziu. Altă aventură, în noaptea asta. Renfield a așteptat cu viclenie până a intrat supraveghetorul în odaie, ca să inspecteze. Apoi s-a năpustit afară, dând buzna peste el și a șters-o pe coridor. Le-am dat ordin supraveghetorilor să-l urmărească. S-a îndreptat tot către casa părăsită și l-am găsit în același loc, strâns lipit de ușa capelei vechi. Când m-a văzut, l-a apucat furia și, dacă supraveghetorii nu l-ar fi înhățat la timp, ar fi încercat să măucidă. Pe când îl țineam, s-a întâmplat un lucru ciudat. Deodată și-a dublat eforturile, pentru ca numaidecât să se potolească. M-am uitat instinctiv în jur, însă n-am văzut nimic. Atunci am urmărit privirile pacientului, am remarcat, cum se uita la clarul de lună, doar un liliac mare care fâlfăia tăcut, asemenea unei fantome, către apus. De obicei, liliicii se rotesc și zboară în jur, acesta însă părea că se duce drept încotro îi era ținta, de parcă ar fi știut ce destinație are sau ar fi avut intenții precise. Tot mai calm, Renfield îmi spuse:

– N-are rost să mă legați. Mă întorc în liniște!

Ne-am întors acasă fără nici un necaz. Simt însă în calmul lui ceva ce nu-mi miroase a bine și nu trebuie să uit ce s-a întâmplat în noaptea asta.

Jurnalul lui Lucy Westenra

Hillingham, 24 august. Trebuie s-o imit pe Mina și să țin un jurnal. Când ne vom întâlni, vom discuta pe-ndelete cele scrise. Mă întreb când se va întâmpla asta. Atât aș vrea să fie iar cu mine, căci mă simt foarte nenorocită. Noaptea trecută mi s-a părut că iar am visat, întocmai ca la Whitby. Poate că e schimbarea de aer sau faptul că m-am întors acasă. Totul îmi pare înspăimântător și întunecos, căci nu-mi pot reaminti nimic; dar mă stăpânește o spaimă difuză și mă simt atât de slăbită și de ponosită. Când Arthur a sosit la masă, l-a cuprins tristețea văzându-mă, iar eu n-am avut nici măcar

tăria să încerc să fiu voioasă. Mă întreb dacă n-aș putea dormi în odaia mamei, la noapte. O să caut un pretext și o să încerc.

25 august. Încă o noapte proastă. Mamei nu i-a plăcut propunerea mea. Pare că nici ea nu se simte prea bine și fără îndoială că se teme să nu mă neliniștească. Am încercat să rămân trează și o vreme am izbutit, însă când orologiul a bătut miezul nopții, am tresărit din așteptare, așa încât probabil că adormisem. Se auzea ceva zgâriind la fereastră sau fâlfâind, dar nu i-am dat atenție și cum nu-mi mai reamintesc, presupun că am adormit din nou. Iarăși coșmaruri. Aș vrea să mi le reamintesc. Azi-dimineață mă simt înspăimântător de slăbită. Fața mi-e palidă ca la fantome și gâtul mă supără. Cred că am ceva la plămâni, fiindcă mi se pare mereu că nu trag destul aer în piept. Voi încerca să mă arăt mai veselă când va veni Arthur, altfel va fi din nou amărât văzându-mă așa.

Scrisoare de la Arthur Holmwood
către doctorul Seward

*Hotel Albemarle,
31 august*

Dragă Jack,

Aș vrea să-ți cer un serviciu. Lucy este bolnavă; nu suferă de ceva anume, dar arată rău și starea i se înrăutățește pe zi ce trece. Am întrebat-o pe ea de ce anume suferă; n-am îndrăznit să-i vorbesc maică-sii, căci a-i crea stări de îngrijorare, în situația în care se află, i-ar putea fi fatal. Doamna Westenra mi-a mărturisit că zilele îi sunt numărate, boala de inimă, dar că Lucy nu știe încă nimic. Sunt totuși sigur că o roade ceva. Când mă gândesc la ea, parcă îmi ies din minți, iar când o privesc, simt un junghi trecându-mi prin inimă. I-am spus că te voi chema s-o vezi și cu toate că la început n-a vrut, știu de ce, bătrâne prieten, până la urmă

a acceptat. O să-ți vină tare greu, îmi dau seama, bătrâne, dar o vei face de dragul ei, iar eu nu trebuie să ezit sau tu să șovăi să acționezi.

Vino să iei prânzul cu noi, mâine la orele două, la Hillingham, ca să nu deșeptăm nici o bănuială în doamna Westenra, iar după masă Lucy va găsi un pretext ca să rămâneți singuri. Eu voi veni la ora ceaiului și vom pleca împreună. Sunt cât se poate de neliniștit și vreau să stau de vorbă cu tine între patru ochi, de îndată după ce vei fi văzut-o. Vino neapărat.

Arthur

Telegramă de la Arthur Holmwood
către doctorul Seward

1 septembrie

Chemat de urgență la căpătâiul tatei, a cărui boală s-a înrăutățit. Urmează scrisoare. Scrie-mi pe larg, astă-seară, la Ring. Telegrafiază, dacă e cazul.

Scrisoare de la doctorul Seward
către Arthur Holmwood

2 septembrie

Scumpe și vechi prieten,

Cu privire la starea sănătății domnișoarei Westenra, mă grăbesc să-ți împărtășesc opinia mea, după care nu suferă de nici o tulburare funcțională sau de vreo altă boală. În același timp, n-am fost deloc satisfăcut de felul în care arată; s-a schimbat îngrozitor față de cum era când am văzut-o ultima oară. Într-adevăr, nu trebuie să uiți că n-am putut-o cerceta așa cum aș fi dorit; însăși prietenia dintre noi crea mici dificultăți, peste care nici chiar știința sau obișnuința nu poate trece. Mai bine să-ți spun întocmai ce s-a întâmplat, lăsându-te pe tine să tragi, în parte, concluziile. Pe urmă am să-ți spun ce am făcut și ceea ce propun mai departe.

Am găsit-o pe domnișoara Westenra aparent bine-dispusă. Mama ei era de față și nu mi-au trebuit decât puține clipe ca să-mi dau seama că ea făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-și induce mama în eroare, ca să n-o neliniștească. Nu mă îndoiesc că ghicește, în cazul în care nu i-a spus, de câtă liniște are nevoie maică-sa. Am luat masa singuri, și cum ne-am dat toată silința să fim veseli, am fost răsplătiți pentru strădaniile noastre de o voieșie reală care ne-a cuprins. Apoi, doamna Westenra a urcat să se odihnească, iar Lucy a rămas cu mine.

Până în clipa când am trecut în budoar și-a păstrat veselia, căci servitorii tot intrau și ieșeau. De îndată ce a închis ușa, masca i-a căzut de pe față și s-a prăbușit într-un fotoliu, cu un suspin adânc, acoperindu-și ochii cu mâna. Când am văzut cum își pierde curajul, am și profitat de reacția ei, ca să-i pun diagnosticul. Mi-a răspuns cu multă blândete:

– Nici nu pot să-ți spun cât detest să vorbesc despre mine însămi.

I-am reamintit că secretul medical e inviolabil, dar și că ești foarte neliniștit de sănătatea ei. Sesiză imediat situația, punând punctul pe i:

– Spune-i lui Arthur tot ce vei crede de cuviință. Nu sunt îngrijorată atât de mine, cât pentru el.

Așa încât am mână liberă.

Mi-am dat seama fără greutate că are ceva în legătură cu globulele roșii. Analiza calitativă a arătat o situație normală, dovedind, presupun, o sănătate viguroasă. Și celelalte examene fizice au fost pe deplin satisfăcătoare, încât nu cred că există vreun motiv de îngrijorare; cum însă trebuie să existe o cauză, am ajuns la concluzia că ar putea fi de origine mentală. Se plânge că are dificultăți în respirație, somn greu, letargic, cu coșmaruri, despre care nu-și reamintește nimic.

Mi-a spus că a avut crize de somnambulism în copilărie, că la Whitby a recidivat și că într-o noapte a ieșit din casă pe faleza de est, unde a găsit-o domnișoara Murray; mă asigură însă că ulterior n-a mai avut alte crize. Eu mă îndoiesc și,

fiindcă vreau să fac cum e mai bine, i-am scris vechiului meu prieten și maestru, profesorul Van Helsing, din Amsterdam, cel mai bun specialist din lume în domeniul acestor maladii obscure. L-am rugat să vină aici și cum îmi spuseseși că iei toate cheltuielile asupra ta, l-am pus la curent în legătură cu tine și cu relațiile tale cu domnișoara Westenra.

Asta, dragă prietene, numai ca să-ți respect dorințele, fiindcă altfel aș fi, la rândul meu, și fericit, și mândru s-o îngrijesc singur. Van Helsing ar proceda la fel, cred, pentru mine, din motive personale. Așa că, indiferent ce-l va aduce aici, va trebui să-i acceptăm doleanțele. Aparent, este un om arbitrar, dar numai din cauză că știe mai bine ce spune decât alții.

Este un filozof și un metafizician, unul dintre cei mai înaintați oameni de știință ai zilelor noastre, înzestrat, după mine, cu o minte cu desăvârșire deschisă. Nu mai spun că are o siguranță de fier, un sânge rece ca izvorul de munte, o hotărâre de nezdruccinat, îmbinate cu stăpânire de sine și cu un spirit îngăduitor, toate sporite de virtuțile rugăciunilor și de bătăile unei inimi bune și leale. Iată, deci, din ce este alcătuit echipamentul său în munca nobilă pe care o depune pentru umanitate, muncă ce îmbină practica cu teoria, căci vederile îi sunt tot atât de largi ca și simpatia față de tot ce-l înconjoară. Te pun la curent cu toate datele acestea ca să poți înțelege pentru ce am atâta încredere în el. L-am rugat să sosească neîntârziat. Pe domnișoara Westenra o voi vedea din nou mâine. A rămas să ne întâlnim la familia Stores, ca să nu-i dăm de gândit maică-sii, printr-o prea grabnică repetare a vizitei mele.

Al tău devotat,

John Seward

Scrisoare de la Abraham Van Helsing,
Medic, Doctor în literatură, către doctorul Seward

2 septembrie

Scumpe prietene,

De cum am primit scrisoarea ta, m-am pregătit de plecare. Din fericire, pot veni numaidecât, fără să-i las neîngrijiți pe cei ce au încredere în mine. Ce noroc, într-adevăr, pentru ei, căci oricum i-aș fi lăsat, atunci când prietenul meu mă cheamă să-i ajut pe cei ce-i sunt dragi. Oprește-mi un apartament la Great Eastern Hotel, ca să-mi poată fi la îndemână și aranjează, te rog, s-o pot vedea pe tânăra domnișoară mâine nu prea târziu, căci e posibil să fie nevoie să mă înapoiez chiar în cursul nopții. Dacă însă va fi necesar, mă voi întoarce peste trei zile, și atunci voi sta oricât de mult va trebui.

La revedere,

Van Helsing

Scrisoare de la doctorul Seward
către onorabilul Arthur Holmwood

3 septembrie

Dragă Art,

Van Helsing a fost și a plecat. Ne-am dus împreună la Hillingham, unde am putut rămâne singuri cu Lucy, fiindcă mama ei mânca în oraș. Van Helsing a examinat-o cu foarte mare atenție. Îmi va comunica și mie diagnosticul, să ți-l transmit, căci, firește, nu am asistat la întregul consult. Mă tem că este foarte îngrijorat, dar zice că trebuie să mediteze.

Când i-am vorbit de prietenia dintre tine și mine și de încrederea pe care mi-ai arătat-o, mi-a declarat: „Trebuie să-i spui tot ce gândești. Spune-i și ce cred eu, dacă poți ghici! Nu,

nu glumesc. Nu e de glumă, e o problemă de viață și de moarte, poate chiar mai mult”. L-am întrebat ce voia să zică, deoarece părea foarte serios. Asta se petrecea când ajunseserăm din nou în oraș, la o ceașcă de ceai, înaintea plecării sale la Amsterdam. Dar n-a vrut să-mi dea nici o indicație.

Și acum, despre vizită; Lucy arată mai bine decât data trecută și mai veselă. Nu mai avea privirea pierdută, care te speriasc, și respira normal. A fost foarte drăguță cu profesorul (așa cum e întotdeauna) și a încercat să-l facă să se simtă în largul lui; mi-am dat însă seama că biata fată făcea mari eforturi. Cred că Van Helsing a remarcat, de asemenea, căci i-am surprins privirea iute sub sprâncenele stufoase, pe care i-o cunosc de mult.

Pe urmă a început să vorbească de una și de alta, dar nu despre noi și despre boli, și cu atâta pricepere, încât am putut vedea cum veselia prefăcută a lui Lucy se transforma într-o voioșie adevărată. Atunci, pe neobservate, a adus vorba de obiectul vizitei sale și i-a spus cu blândețe:

– Scumpă domnișoară, te văd cu atâta plăcere, fiindcă știu cât de mult ești iubită. Asta e mare lucru, chiar dacă nu se vede. Mi s-a spus că ești abătută și că arăți tare palidă. Eu le-am spus: ei!... (și mă arată cu degetul), hai să le arătăm că se înșală. Ce știe el despre tinerele domnișoare? El are nebunii lui pe care-i tratează ca să le înapoieze fericirea, lor și celor care îi iubesc. Desigur, nu e puțin lucru, doar suntem recompensați tocmai prin faptul că-i vindecăm. Dar în privința tinerelor domnișoare!

N-are nici soție, nici fiică, iar tinerii nu se spovedesc tinerilor, ci bătrânilor ca mine, care au cunoscut atâtea dureri și cauzele lor. Așa că, draga mea, o să-l trimitem să tragă o țigară în grădină în timp ce noi doi o să stăm puțin de vorbă.

Am înțeles aluzia și am dat o raită pe afară. Curând, profesorul a apărut la fereastră și m-a chemat înăuntru. M-a privit cu gravitate și mi-a spus:

– I-am făcut un examen amănunțit, însă n-am găsit nimic deosebit. Ca și tine, cred că a pierdut mult sânge; a pierdut, căci în prezent nu mai pierde. Totuși, nu este anemică. I-am cerut să cheme servitoarea, ca să-i pun câteva întrebări, căci nu las nimic deoparte. Știam bine ce o să-mi răspundă. Așa stau lucrurile; fiecare lucru are o cauză. Trebuie să mă întorc acasă și să mă gândesc. Trebuie să-mi telegrafiezi zilnic și, dacă e nevoie, voi veni îndată. Boala, căci e vorba de o boală, mă interesează, iar tânăra domnișoară, de asemenea. E fermecătoare și aș reveni pentru ea, chiar dacă n-ai fi tu la mijloc și boala.

Cum ți-am spus, n-a vrut să adauge un cuvânt, chiar când am rămas singuri. Acum, dragă Art, știi tot atâta ca și mine. Voi veghea cu strășnicie. Sper că tatăl tău se simte mai bine. Trebuie să-ți fie foarte greu, bătrâne, împărțit între două ființe dragi. Știu cât de devotat îi ești tatălui tău și bine faci că nu te dezlipești de el; dacă va fi nevoie, îți voi scrie să vii lângă Lucy; nu fi, deci, neliniștit dacă nu vei primi vești prea curând.

Jurnalul doctorului Seward

4 septembrie. Pacientul zoofag îmi stârnește mai departe curiozitatea. N-a mai avut decât o singură izbucnire, ieri, la o oră neobișnuită. Cu puțină vreme înaintea amiezei a început să devină agitat. Supraveghetorul îi cunoaște simptomele, așa că a cerut imediat ajutoare. Noroc că au sosit numaidecât, căci la cea de-a douăsprezecea bătaie a orologiului a devenit atât de violent, încât le-a trebuit toată puterea să-l potolească, iar la urmă a căzut într-un fel de melancolie, din care încă n-a ieșit. Supraveghetorul îmi spune că țipetele lui în momentele de paroxism au fost într-adevăr terifiante; știu că au avut de lucru cu el, dar și cu o seamă dintre ceilalți pacienți în care băgase, groaza. Într-adevăr, îi înțeleg pe deplin, căci urletele mă tulburaseră chiar și pe mine, deși mă aflam la o oarecare distanță.

Acum e ora odihnei de după-amiază în sanatoriu, iar pacientul stă tot într-un ungher, clocind ceva, cu o expresie mohorâtă, ursuză și jalnică, ce mai mult indică decât să arate direct despre ce e vorba. Nu prea înțeleg.

Mai târziu. Altă schimbare la pacientul meu. Am trecut să-l văd pe la orele cinci după-masă și l-am găsit parcă mulțumit de soarta lui, fericit, ca pe vremuri. Prindea muște și le mânca, notând fiecare captură cu unghia pe tocul ușii, printre pliurile capitonajului. Când m-a văzut, a venit la mine, cerându-și iertare pentru purtarea rea și rugându-mă într-un chip umil, josnic chiar, să se întoarcă în odaia lui, unde își avea carnețelul.

Mi-am zis că-i pot satisface acest capriciu, așa că e în camera lui, cu fereastra deschisă. A împrăștiat zahărul de ceai pe prichiciul ferestrei și culege o recoltă bogată de muște. De data asta nu le mai mănâncă, ci le pune, ca și mai înainte, într-o cutie, pe când cercetează din nou colțurile odăii, ca să găsească vreun păianjen. Am încercat să-l trag de limbă despre întâmplările din ultimele zile, căci cel mai mic fir conducător în gândurile lui m-ar fi ajutat imens; zadarnic însă. O dată, de două ori, a aruncat priviri întristate și a șoptit cu o voce stinsă, mai mult pentru sine:

– S-a sfârșit! Totul s-a sfârșit! M-a părăsit. Nu mai am nici o speranță, acum trebuie să acționez singur! Apoi, întorcându-se către mine, cu un aer hotărât: Doctore, vrei să fii atât de bun și să spui să mi se dea ceva mai mult zahăr? Cred că asta mi-ar face bine.

– Și muștele?, l-am întrebat.

– Lor le place, sigur, iar mie îmi plac muștele; de asta îmi place zahărul.

Și mai sunt naivi care-și închipuie că nebunii nu pot lega două idei! I-am procurat o porție dublă și când l-am lăsat, cred că era omul cel mai fericit de pe lume. Așa, o să-l pot sonda mai adânc.

Miezul nopții. Altă schimbare la el. Tocmai mă întorsesem de la domnișoara Westenra, pe care am găsit-o mult mai bine,

și mă oprisem în pragul clădirii noastre să contemp lu apusul de soare, când l-am auzit din nou răcnind. L-am putut auzi chiar mai bine decât dimineață, căci eram chiar sub fereastra lui. M-am întors, nu fără o strângere de inimă, de la minunatul spectacol al amurgului londonez, cu luminile sale mate, filtrând reflexe întunecate, la fațada posacă de piatră a stabilimentului nostru, respirând mizerie și dezolare.

Am sosit la Renfield chiar în clipa în care soarele scăpăta și am văzut de pe fereastră discul roșu coborând sub orizont. Pe măsură ce soarele dispărea, îl lăsa și furia și chiar în clipa în care nu s-a mai văzut, s-a prăbușit din brațele care-l țineau, ca o masă inertă, pe podea. Este uluitor, totuși, ce repede își recapătă nebunii firea, căci numai după câteva minute s-a ridicat liniștit, aruncând o privire înjur. I-am făcut semn supraveghetorului să-l lase în pace, fiindcă eram curios să văd ce va face. Se duse drept la fereastră și mătură afară firimiturile de zahăr; apoi luă cutia cu muște, o deschise și o aruncă; în fine, închise fereastra și, străbătând odaia, se așeză pe pat. L-am întrebat, foarte surprins:

– Nu-ți mai trebuie muștele?

– Nu, mi-a răspuns, sunt sătul de tot gunoiul ăsta!

Negreșit, e un caz extrem de interesant. Dacă i-aș putea surprinde măcar un licăr al minții sau pricina patimii lui subite! Atenție: poate că ar fi o cale, dacă aș afla de ce momentele de paroxism au avut astăzi loc la ceasurile douăsprezece și la apusul soarelui. Să fie oare o influență malefică a soarelui, care la aceste perioade afectează anumite firi, precum luna, altele? Vom vedea.

Telegramă de la Seward lui Van Helsing,
Amsterdam

4 septembrie: Bolnavul mult mai bine astăzi.

Telegramă de la Seward, Londra,
lui Van Helsing, Amsterdam

5 septembrie: Bolnavul mare îmbunătățire. Apetit bun; somnul natural; dispoziție excelentă; culori în obraji.

Telegramă de la Seward lui Van Helsing,
Amsterdam

6 septembrie: Mare schimbare în rău. Vino numaidecât; nu zăbovi un ceas. Nu îi telegrafiez lui Holmwood până nu te văd.

CAP. 10

Scrioare de la doctorul Seward catre onorabilul Arthur Holmwood

ragul meu Art,

Veștile de azi nu sunt prea bune. Azi-dimineață, Lucy s-a simțit iar rău. Totuși, până la urmă ceva bun tot s-a întâmplat: doamna Westenra s-a neliniștit în privința lui Lucy și mi-a cerut o consultație profesională.

Am profitat de aceste împrejurări și i-am vorbit de maestrul meu, Van Helsing, marele specialist, care tocmai trebuia să mă viziteze și care ar fi putut s-o vadă dimpreună cu mine, așa că aveam latitudinea să venim și să plecăm fără s-o mai băgăm în sperieți, căci un șoc i-ar putea fi fatal, ceea ce, în starea în care se află acum Lucy, s-ar dovedi dezastruos. Cu mare grabă, al tău,

John Seward

Jurnalul doctorului Seward

17 septembrie. Primul lucru pe care mi l-a spus Van Helsing, când ne-am întâlnit pe Liverpool Street, a fost:

– I-ai spus ceva logodnicului ei?

– Nu, i-am răspuns. Am așteptat întâi să te văd, cum ți-am scris în telegramă. I-am scris numai două vorbe, că vei sosi, că domnișoarei Westenra îi e rău și că am să-l țin la curent.

– Bine, mi-a zis el, e-n regulă. Mai bine să nu știe încă, poate că n-o să știe niciodată, mi-ar părea mult mai bine, însă dacă va trebui, îi vom spune. Dragă John, încearcă să înțelegi, tu, care ai de-a face cu nebunii, că orice om e mai mult sau mai puțin ticnit.

Și având în vedere ce discret ești în privința nebunilor, vei fi tot atât de discret și față de nebunii lui Dumnezeu, restul oamenilor. Nu le spui nebunilor pentru ce îi tratezi așa ori altfel și nici ce gândești. În cazul care ne preocupă, ceea ce vei ști va trebui păstrat în taină, până ne vom forma o convingere mai fermă. Tu și cu mine vom păstra aici și aici ce știm și-mi atinse cu mâna fruntea și locul inimii, făcând la fel cu sine. Eu mi-am format o convingere. Mai târziu am să ți-o împărtășesc și ție.

– De ce nu acum?, l-am întrebat. Poate că ar fi mai bine; am putea ajunge astfel la vreo concluzie.

M-a oprit cu un gest, s-a uitat în ochii mei și mi-a spus:

– Dragă John, când grâul a dat în spic, dar încă nu e copt, când laptele pământului-mamă este în el, însă lumina soarelui nu l-a daurit încă, plugarul smulge un bob și-l zdrobește între degetele lui aspre, apoi suflă peste bobul verde și-ți spune: „Privește, e grâu bun. Vom avea o recoltă strașnică, atunci când va veni timpul”.

N-am înțeles aluzia și i-am spus-o. Înainte de a-mi răspunde, mă apucă de vârful urechii, în joacă, așa cum obișnuia când îi eram student:

– Bunul gospodar îți vorbește astfel fiindcă știe, însă nu și când. N-o să găsești însă un gospodar adevărat care să dezgroape sămânța, ca să vadă dacă a încolțit; așa fac copiii, care se joacă de-a plugarii, nu și cei care-și cultivă pământul ca să aibă din ce trăi. Pricepi acum, dragă John? Mi-am semănat grâul, iar acum natura trebuie să-l germineze; dacă va încolți de îndată, cu atât mai bine...

Apoi continuă, pe un ton foarte grav: Ai fost întotdeauna un student foarte aplicat și luai cel mai bine notițe. Pe atunci nu erai decât un student, acum ești un maestru, dar cred că nu ți-ai pierdut obiceiurile bune. Adu-ți aminte, prietene, că mai prețioasă decât memoria este facultatea de a înțelege și că pe aceasta trebuie să mizăm. Chiar dacă nu ți-ai păstrat bunul obicei, lasă-mă să-ți spun că acest caz, al scumpei noastre domnișoare, poate deveni, am spus „poate”, de un real interes pentru noi și pentru ceilalți, iar de rest nu trebuie să ne pese, cum se spune. Bagă bine de seamă: nici un detaliu nu e lipsit de însemnătate. Te sfătuiesc să treci în jurnal chiar și dubiile, și presupunerile. Ți va folosi mai târziu să vezi în ce măsură erau juste. Învățăm din eșecuri, nu din succese!

Când i-am descris ce simptome prezenta Lucy, aceleași ca mai înainte, însă mult mai accentuate, s-a întunecat, dar n-a zis nimic. A luat cu sine trusa, cu fel de fel de instrumente și medicamente, „dichisurile infernale ale profesiei noastre folositoare”, cum numise, în cursul unei lecții, echipamentul de lucru al unui profesor. Când am intrat, ne-a primit doamna Westenra. Era alarmată, dar nu chiar atât cât mă așteptasem.

Natura, care le potrivește pe toate în chip binefăcător, a ordonat antidoturi chiar împotriva fricii de moarte. În cazul de față, în care o lovitură oarecare i-ar putea fi fatală, lucrurile stau în așa fel încât, dintr-un motiv sau altul, tot ceea ce n-o privește personal, chiar și schimbările groaznice pe care le-a suferit fiica ei, de care este totuși atât de atașată, nu pare s-o atingă.

Am dat frâu liber actualelor mele cunoștințe de patologie spirituală, stabilind, ca regulă, să nu fie de față când o vom examina pe Lucy și să nu-și facă gânduri în legătură cu boala acesteia, dacă nu va fi absolut necesar. A acceptat atât de iute, încât am văzut iarăși aici mâna naturii, luptând pentru viață. Apoi, Van Helsing și cu mine am urcat în camera lui Lucy.

Dacă abia cu o zi înainte am fost zguduit văzând-o, astăzi am fost de-a dreptul cutremurat. Era palidă, ca de cretă, buzele, chiar și gingiile, nu mai aveau urmă de culoare, pomeții obrazilor îi ieșiseră afară; îți făcea rău s-o vezi și s-o auzi respirând. Chipul lui Van Helsing împietrise, ca de marmură, sprâncenele i se îmbinaseră la rădăcina nasului. Lucy nu făcea nici o mișcare și nu părea să aibă puterea să vorbească, așa că o vreme am tăcut cu toții. Apoi, Van Helsing îmi făcu un semn și ieșirăm din odaie în vârful picioarelor.

– Doamne, zise el, e îngrozitor. Nu e o clipă de pierdut. Va muri cu adevărat, căci nu mai are destul sânge pe care să i-l pompeze inima. Trebuie să-i facem imediat o transfuzie de sânge. De la dumneata sau de la mine?

– Sunt mai tânăr și mai robust, profesore. Trebuie să dau eu.

– Atunci, fii gata numaidecât. Mă duc să-mi aduc trusa. Sunt pregătit.

Am coborât împreună și tocmai când ajunsesem în josul scării, am auzit bătăi în ușa de la intrare. Când am pătruns în hol, slujnica deschidea ușa, iar Arthur intra repede. S-a repezit către mine, cu vocea gătuită de emoție:

– Jack, m-am speriat atât de tare. Am citit printre rânduri scrisoarea ta și m-a apucat disperarea. Tata se simte ceva mai bine, așa că am dat o goană ca să văd singur ce se petrece. Domnul nu e doctorul Van Helsing? Vă sunt atât de recunoscător, domnule, că ați venit.

În prima clipă, ochii profesorului îl străpunseră, de supărare că-l întrerupea din lucru; dar apoi, ascultându-i cuvintele și recunoscând curajul tânărului, care părea să emane în jur, ochii îi străluciră. Fără să stea pe gânduri, îi spuse cu gravitate, pe când îi strângea mâna:

– Domnule, ai ajuns la timp. Ești iubitul scumpei noastre domnișoare. Ii este rău, foarte, foarte rău. Dar nu fi atât de abătut. (Într-adevăr, pâlind brusc, Arthur se prăbușise într-un fotoliu.) Trebuie s-o ajuți. Poți face pentru ea mai

mult decât oricine altcineva și curajul Domniei Tale îi va fi cel mai bun ajutor.

– Ce pot face?, întrebă Arthur, cu voce răgușită. Spuneți-mi și voi face întocmai. Viața mea îi aparține și mi-aș da ultima picătură de sânge din trup pentru ea.

Profesorul are o vână umoristică zdravănă, pe care i-am recunoscut-o în replica:

– Tinere domn, n-am cerut atât de mult, nu ți-am cerut și ultima picătură.

– Ce trebuie să fac?

Parcă avea flăcări în ochi, iar nările îi palpitau de nerăbdare. Van Helsing îl bătu pe umăr.

– Hai, îi spuse. Ești un om, și de un om aveam nevoie. Ești mai potrivit decât mine și decât prietenul meu John. Și cum Arthur îl privea dezorientat, profesorul îl luă cu binișorul: Tânăra domnișoară se simte rău, foarte rău. Are nevoie de sânge și, dacă nu-i dăm, va muri. Prietenul meu John și cu mine am consultat-o și am ajuns la concluzia că-i trebuie o transfuzie de sânge, adică să-1 trecem din vene pline în vene lipsite de sânge.

John tocmai se pregătea să-și dea sângele, fiindcă e mai tânăr și mai zdravăn decât mine, dar acum, că te afli aici, și fiindcă ești cel mai puternic dintre noi toți, bătrâni sau tineri, ești cel mai potrivit de pe lumea asta pentru ce ne trebuie.

Arthur se întoarse către el și-i spuse:

– Dacă ați ști cât de fericit aș fi să mor pentru ea!

– Ești un tânăr viteaz, îi răspunse Van Helsing. Va veni și ziua când vei fi fericit că ai făcut totul pentru dragostea Domniei Tale. Acum, haide, în tăcere. O vei săruta o dată, înainte de transfuzie, dar pe urmă o să ne lași singuri; trebuie să ieși când îți voi face semn. Să nu-i spui o vorbă maică-sii, știi în ce situație se află! N-are nevoie de emoții și orice cuvânt despre treaba asta ar speria-o. Hai!

Am urcat împreună în odaia lui Lucy. După cum i se ceruse, Arthur rămăsese afară. Lucy întoarse capul și ne privi, dar nu spuse nimic. Nu dormea, ci pur și simplu era prea slabă

ca să facă vreun efort. Ochii ei ne vorbeau însă, atâta tot. Van Helsing scoase diverse instrumente din trusă, punându-le departe de vedere. Apoi prepară un narcotic și se apropie de pat, vorbind cu blândețe.

– Acum, scumpă domnișoară, iată o doctorie pentru mățăluță. Bea tot, ca un copilăș cuminte. Uite, te sprijin, ca să poți înghiți mai ușor. Lucy izbuti să înghită.

Am fost uimit cu câtă încetineală își făcea doctoria efectul. Aceasta arăta cât de adâncă îi era sleirea. Timpul părea că nu mai curge, până să adoarmă. În cele din urmă, totuși, narcoticul începu să-și facă efectul și Lucy căzu într-un somn de plumb. Când Profesorul se declară satisfăcut, îl chemă pe Arthur în odaie și-l pofti să-și scoată haina, zicându-i:

– Poți să-i dai un sărut, până trag eu masa lângă pat. Iar tu, John, ajută-mă.

Apoi, cu mare iuțeală, dar extrem de metodic, Van Helsing execută operația. Și cum transfuzia continua, ceva ca o pâlpâire de viață părea să se întrezărească pe obrajii sărmanei fete, pe când chipul lui Arthur, tot mai palid, strălucea de fericire. După un timp m-a cuprins neliniștea, căci pierderea de sânge a lui Arthur era prea mare, oricât ar fi fost de robust.

Mi-am putut astfel face o idee ce teribilă pierdere trebuise să suporte organismul lui Lucy, dacă, în ciuda a ceea ce-i dădea Arthur, istovindu-se, ea nu-și revenea decât parțial. Fața profesorului rămânea însă nemișcată, cum stătea cu ceasul în mână și cu privirea ațintite când către bolnavă, când către Arthur. Îmi auzeam propriile bătăi de inimă. Deodată îmi spuse, în șoaptă:

– Nu mișca o clipă. E gata. Tu ocupă-te de el, eu voi avea grijă de ea.

Numai atunci mi-am putut da seama cât de slăbit era Arthur. I-am pansat rana, l-am luat de braț și mă pregăteam să ies cu el afară, când, fără să întorcă spre noi capul, Van Helsing ne vorbi, de parcă ar fi avut ochi în ceafă:

– Cred că logodnicul merită un alt sărut decât primul.

Și cum își sfârșise treaba, aranjă perna sub capul bolnavei. Atunci, panglica îngustă de catifea neagră pe care o avea întotdeauna în jurul gâtului, încheiată cu o agrafă veche cu diamant, primită de la Arthur, alunecă încet și descoperi o pecete roșie pe gâtul ei. Arthur nu observă nimic, însă am putut auzi șuieratul adânc, din fundul pieptului, unul din modurile în care-și exteriorizează Van Helsing emoția.

După plecarea lui Arthur, ne-am întors în cameră. Lucy dormea liniștită, iar respirația i se înviorase; pătura care-i acoperea sânii se ridica odată cu respirația. La marginea patului stătea Van Helsing, privind-o cu atenție. Funda de catifea acoperea iar pecetea roșie. L-am întrebat în șoaptă pe profesor:

– Cum vă explicați acest semn pe gâtul ei?

– Dar dumneata cum ți-l explici?

– Încă nu l-am examinat, i-am răspuns, și am desfăcut funda.

Chiar deasupra jugularei erau două înțepături, nu mari, dar cu un aspect urât. Desigur, nu indicau vreo maladie, dar marginile lor erau albe, roase, parcă măcinate. M-am gândit numaidecât că această rană, sau ce era, ar fi putut provoca pierderea de sânge, dar am abandonat tot atât de repede presupunerea, ca absurdă. Întregul pat ar fi trebuit să fie înroșit de sângele pe care-l pierduse fata, după cât arăta de palidă înainte de transfuzie.

– Ei?, mă întrebă Van Helsing.

– Ei bine, i-am răspuns, nu înțeleg nimic.

Profesorul se ridică.

—Trebuie să mă reîntorc neapărat noaptea asta la Amsterdam. Am acolo anumite cărți și niște lucruri de care am nevoie. Vei rămâne lângă ea toată noaptea, fără să închizi ochii.

– Să cer o infirmieră?, l-am întrebat.

– Noi doi suntem cele mai bune infirmiere. Fii cu ochii-n patru toată noaptea; vezi dacă a mâncat bine, dacă n-o

supără ceva. Nu cumva să adormi. Mai târziu ne vom putea face somnul și tu, și eu. Mă voi înapoia cât de curând. Și atunci vom putea începe.

– Vom putea începe? Ce vrei să spui?

– Vom vedea, îmi răspunse, și plecă degrabă. O clipă mai târziu băgă din nou capul pe ușă și-mi spuse, făcându-mi semn cu degetul: Adu-ți aminte că e în paza ta. Dacă te depărtezi de lângă ea și i se întâmplă ceva rău, pe urmă n-o să mai dormi deloc!

Jurnalul doctorului Seward (urmare)

8 septembrie. Am vegheat întreaga noapte la căpătâiul lui Lucy. Către seară, efectul narcoticului s-a risipit, ea s-a trezit în chip firesc. Arăta cu totul altfel decât înainte de transfuzie, bine-dispusă, plină de vivacitate, dar eu îi vedeam și urmele stării adânci de prostrație în care zăcuse.

Când i-am adus la cunoștință doamnei Westenra că dr. Van Helsing îmi dăduse dispoziții să rămân lângă Lucy, n-a vrut să audă, susținând că fiica ei arată mai bine ca oricând. M-am ținut însă tare și mi-am făcut pregătirile pentru lunga veghe ce urma. De îndată ce slujnica i-a terminat toaleta de noapte, am intrat și eu în odaie, după ce între timp cinasem, și mi-am ales loc lângă patul ei. N-a făcut nici un fel de obiecție, ba dimpotrivă, mă privea cu recunoștință, când îi întâlneam privirile. După un răstimp păru cuprinsă de somn, dar făcea eforturi să rămână trează. Aceasta se repetă de mai multe ori, cu eforturi tot mai mari și cu pauze tot mai scurte. Era limpede că nu voia să adoarmă, așa că am atacat de îndată problema:

– Nu vrei să dormi?

– Nu. Mi-e frică.

– Să-ți fie frică să dormi? De ce? E o favoare pe care o râvnim cu toții.

– Ah, n-ai vorbi așa dacă ai fi în locul meu, dacă somnul ți-ar prevesti orori!

– Prevestiri de orori! Ce vrei să spui?

– Nu știi, vai, nu știi. Și tocmai asta e îngrozitor. Toată sleirea asta îmi vine în somn; mă apucă groaza numai când mă gândesc să adorm.

—Dar, scumpă prietenă, noaptea asta poți să dormi. Sunt aici ca să te veghez și-ți făgăduiesc că n-o să se întâmple nimic.

– Am încredere în tine!

Am folosit prilejul și i-am spus:

– Îți promit că dacă voi vedea vreun semn că visezi urât, te trezesc pe loc.

– O să mă trezești? O să mă trezești într-adevăr? Ce bun ești cu mine! Atunci, am să dorm!

Și nu termină bine de vorbit că și căzu într-un somn adânc.

Am vegheat-o de-a lungul întregii nopți. N-a tresărit nici măcar o dată, a dormit buștean, respirând ușor. Dormea cu buzele întredeschise, pieptul i se ridica ritmic, cu o regularitate de pendul. Surâdea, era limpede că nici un vis rău nu-i tulbura pacea somnului.

Dis-de-diminează, servitoarea bătu în ușă și am lăsat-o pe Lucy în grija ei, iar eu m-am întors acasă, căci mă preocupau anumite lucruri. Le-am telegrafiat pe scurt lui Van Helsing și lui Arthur, împărțându-le excelentele rezultate ale tratamentului. Cât privește munca mea, cu feluritele ei restanțe, mi-a trebuit toată ziua ca să mă pun la punct; tocmai pe seară am avut timp să mă interesez de pacientul meu zoofag.

Raportul a fost bun: Renfield petrecuse o zi și o noapte pe deplin liniștite. Pe când cinam, am primit o telegramă de la Van Helsing, din Amsterdam, prin care îmi cerea să mă întorc în timpul nopții la Hillingham, căci poate să fie nevoie de mine, și în care mă anunța că pleacă și el cu o cursă de noapte, spre a mă întâlni devreme dimineța.

9 septembrie. Am sosit foarte obosit la Hillingham, chiar extenuat. De două nopți nu închisese ochii și mă apăsa

acea amortizare a minții care vestește istovirea cerebrală. Lucy era trează și bine-dispusă. Mi-a strâns mâna, aruncându-mi o privire ascuțită și mi-a spus:

– Noaptea asta să nu mai veghezi. Ești extenuat, pe când eu mă simt într-adevăr admirabil. Dacă trebuie cineva vegheat, atunci o să te veghez eu.

N-am vrut s-o contrazic și am mâncat împreună, însuflețit de prezența ei fermecătoare. A fost o masă excelentă și am băut două pahare de porto de cea mai bună calitate. Apoi am urcat împreună, iar Lucy mi-a arătat o cameră vecină cu a ei, în care ardea un foc strașnic.

– Iată, îmi spuse, vei sta aici. O să las ușile deschise. Te vei întinde pe sofa, căci știu că pentru nimic în lume un medic nu s-ar băga în pat când are un pacient în grijă. Dacă doresc ceva, te chem, ca să vii numaidecât.

Nu puteam decât să fiu de acord, fiindcă mă apucase o oboseală năprasnică și, oricum, cred că n-aș mai fi putut sta de veghe. Așa că, după ce și-a reînnoit făgăduiala că mă va chema în caz de nevoie, m-am întins pe sofa și n-am mai știut de nimic.

Jurnalul lui Lucy Westenra

9 septembrie. Ce bine mă simt astă-seară. Am fost atât de îngrozitor de slăbită, încât acum faptul că sunt în stare să gândesc și să mă mișc mi se pare ca o zi însoțită după o iarnă întunecată. Il simt cumva pe Arthur foarte, foarte aproape de mine. Parcă îi simt prezența fierbinte lângă mine. Presupun că boala și slăbiciunea pe care o pricinuieste aceasta sunt lucruri egoiste și ne fac să ne retragem în noi înșine, pe când sănătatea și vigoarea dau mână liberă dragostei, abătând gândul și simțirea încotro țintește ea. Măcar dacă Arthur ar ști!

Jurnalul doctorului Seward

10 septembrie. Mi-am dat seama că mi se așeza pe cap mâna Profesorului și m-am trezit într-o secundă. Este unul din lucrurile pe care le înveți într-un azil de nebuni, la o adică.

– Cum îi merge pacientului nostru?

– Bine, când am părăsit-o sau mai degrabă când ea m-a părăsit pe mine, răspunsei.

– Atunci, haide să vedem, spuse și intrarăm amândoi în odaia ei.

Storul era lăsat și m-am îndreptat într-acolo, ca să-l ridic încet, în vreme ce Van Helsing se ducea spre pat cu pași moi, de pisică.

Cum tocmai ridicam storul și lumina dimineții inunda încăperea, mi-a răsunat în urechi șuieratul înfundat, de inspirație, al profesorului și, știind ce rar îl scotea, un junghi de spaimă mi-a trecut prin inimă. Mă apropiai de el, pe când se depărta de pat, iar strigătul lui îngrozit, „Gott im Himmel!”¹⁹, mi-ar fi ajuns, chiar fără să-i văd obrazul crispat. Îmi arătă cu mâna spre pat, albindu-se la față. Începuseră să-mi tremure genunchii.

Acolo, în pat, pradă unui leșin, zăcea sârmana Lucy, fioros de palidă și mai lividă decât oricând. Chiar buzele i se albiseră, iar gingiile păreau că i se contractaseră, dezvelind dinții, așa cum vedem câteodată la unele cadavre, după o boală îndelungată.

De mânie, Van Helsing fu cât pe ce să bată cu piciorul în pământ, dar din instinct se reținu.

– Repede, spuse, un pahar de brandy.

Am alergat în sufragerie și m-am întors cu carafa. Îi umezi cu brandy buzele albe și totodată îi masă palmele,

¹⁹ Dumnezeu din Ceruri! (germ.).

încheieturile și inima. Apoi îi ascultă pulsul și, după câteva momente de cumplită așteptare, spuse:

– Nu e prea târziu. Bate, cu toate că slab. Tot ce-am făcut s-a dus pe apa sâmbetei. Trebuie să fac apel la dumneata, prietene John.

Pe când vorbea și începuse să scotocească în trusă, scoțând instrumentele pentru transfuzie, eu mi-am scos haina și mi-am suflecat mâneca. Nu mai era nevoie de nici un narcotic și nici nu era timp, așa că, fără să pierdem o clipă, am început transfuzia. Am simțit un fel de mândrie personală, când i-am putut vedea obrajii îmbujorându-se și buzele recăpătându-și culoarea.

Profesorul mă observă cu un aer critic.

– Atâta ajunge, zice el.

– Așa repede?, i-am răspuns. Lui Art i-ai luat mai mult.

Surăse trist.

– Arthur e iubitul ei, logodnicul ei. Tu ai îndatoriri, multe îndatoriri, nu numai față de ea, dar și față de ceilalți, așa că pentru moment ajunge.

După ce termină transfuzia, se ocupă de Lucy, pe când eu îmi apăsam degetul pe locul înțepăturii. M-am întins puțin, așteptându-l să-și facă puțin răgaz și pentru mine, căci simțeam o ușoară sfârșeală și mi-era cam rău. După ce-mi aplică un pansament pe incizie, mă sfătui să cobor ca să beau un pahar cu vin. Când să ies din odaie, veni după mine și-mi murmură:

– Fii atent, nu vorbi cu nimeni nimic. Dacă logodnicul pică pe neașteptate, ca data trecută, nu-i spune. L-ai înfricoșa și, pe deasupra, l-ai face gelos. Ceea ce nu trebuie să se întâmple! Hai!

După ce m-am întors, m-a privit cu atenție și a zis:

– Nu arăți prea rău. Du-te în odaie, întinde-te pe sofa, odihnește-te un timp. Mănâncă pe urmă zdravăn și vino să stăm de vorbă!

I-am ascultat ordinele, deoarece știam cât erau de juste și de înțelepte. Îmi dădusem partea mea, iar acum datoria mai

urgentă era să-mi redobândesc forțele. Mă simțeam tare slăbit, din care cauză pierdusem ceva până și din puterea de a mă minuna de cele întâmplate. Stăteam ațipit pe sofa, tot întrebându-mă cu uimire ce-i putuse oare provoca lui Lucy reșuta și unde se putuse scurge sângele, din care nu se vedea nicăieri nici cea mai mică urmă. Cred că trebuie să-mi fi pus întrebările astea și în vis, căci, treaz sau adormit, gândurile mi se întorceau mereu la cele două întâpături de pe gâtul ei, cu marginile tocite și indurate, așa mici cum erau.

Lucy a dormit bine până târziu, iar când s-a deșteptat arăta destul de mulțumitor, dar nu ca în ziua precedentă. Van Helsing trecu s-o vadă, apoi ieși să ia puțin aer, lăsând-o în grija mea, cu recomandarea strictă de a nu o scăpa din vedere nici un moment. Îi auzeam vocea din hol, întrebând unde se află oficiul telegrafic cel mai apropiat.

Lucy tăifăsuși cu mine cu toată sinceritatea, dar părând pe deplin conștientă de toate cele întâmplate. Am căutat s-o amuz, s-o interesez. Când veni și maică-sa s-o vadă, nu-și dădu seama de nici o schimbare la Lucy, ci îmi spuse cu amabilitate:

– Îți datorăm atât de mult, doctore Seward, pentru tot ce ai făcut, iar acum trebuie într-adevăr să ai grijă de dumneata, să nu te surmenezi. Arăți și dumneata palid. Ai nevoie de o soție care să te îngrijească și care să fie puțin cu ochii pe dumneata, asta ți-ar trebui!

Van Helsing reveni după vreo două ceasuri și-mi spuse numaidecât:

– Acum du-te acasă, mănâncă și bea pe săturate. Capătă forțe. O să rămân eu noaptea asta aici, lângă micuța domnișoară. Trebuie să studiem cazul, dar fără să afle nimeni. Am rațiuni serioase. Nu, n-am să ți le dezvălui. Gândește ce vrei. Nu te teme, poți să te gândești și la lucrurile cele mai cu neputință. Noapte bună!

În hol, două dintre slujnice mă întâmpinară, întrebându-mă dacă vreuna din ele n-ar putea rămâne la căpătâiul lui Lucy. Mă implorară să le las, iar când le-am spus că dr. Van

Helsing dorea să veghem fie eu, fie el, mă rugară cu lacrimi în ochi să intervin pe lângă gentlemanul străin! Devotamentul lor m-a mișcat peste măsură. Poate și din pricină că sunt slăbit, poate și pentru că acest devotament se manifesta față de Lucy.

11 septembrie. Astăzi după-amiază am fost la Hillingham. L-am găsit pe Van Helsing într-o dispoziție excelentă, iar pe Lucy mult mai bine. La scurtă vreme de la sosirea mea, profesorul primi un colet mare din străinătate. Îl deschise în mare grabă, o grabă desigur prefăcută, și scoase un buchet de flori albe.

– Sunt pentru dumneavoastră, dragă domnișoară Lucy, îi spuse.

– Pentru mine? Oh, doctore Van Helsing!

– Da, scumpă domnișoară, dar nu ca să-ți înfrumusețeze odaia. Sunt un medicament. (Lucy făcu o mutră mirată.) Nu, spuse el, nu sunt pentru decocturi sau infuzii grețoase. Sunt medicamente, dar nu știi ce soi. Le punem la fereastra dumată și din câteva facem un șirag pe care ți-1 punem în jurul gâtului, ca să dormi mai bine. Da, da, asemenea florilor de lotus, ele te vor face să uiți totul. Îmbălsămează aerul ca apele Lethei și ca acea fântână a tinereții veșnice pe care o căutau conchistadorii în Florida, cu toate că au găsit-o prea târziu.

Pe când vorbea, Lucy examinase florile și le mirosise. Deodată se dădu înapoi, pe jumătate răsând, pe jumătate strâmbându-se:

– Dar, Professore, cred că glumești. Sunt flori obișnuite, de usturoi.

Spre surprinderea mea, Van Helsing se ridică și vorbi cu gravitatea-i cunoscută, strângând din sprâncene:

– Nu e vorba de nici o glumă. Cum nu-mi bat joc niciodată de nimeni. Ceea ce spun e cu totul justificat. Și te previn că nu trebuie să-mi zădărnicești tratamentul. Ia seama, dacă nu pentru dumneata, măcar în interesul celorlalți. Văzând-o pe

biata Lucy înspăimântată, cum era și cazul, continuă pe un ton mai domol: Domnișoară, nu te speria. Îți vreau numai binele. Florile astea de rând au un anume dar tămăduitor.

Uite, le împrăștii chiar eu prin odaie și-am să-ți împletesc cu mâinile mele șiragul pe care o să-l porți.

Am trecut în odaia lui Lucy, cu florile. Ceea ce făcea Profesorul era, bineînțeles, insolit și nu figura în nici o farmacopee de care să fi auzit vreodată. La început închise ferestrele și le zăvori bine, apoi luă un mănunchi de flori și frecă cu ele giurgiuvelele, de parcă ar fi vrut să se asigure că orice adiere de aer n-ar fi putut pătrunde decât încărcată de miros de usturoi. Apoi frecă tot cu același smoc de flori pervazul ușii, jos, pe toate părțile și șemineul, pretutindeni. Mi se părea atât de grotesc, încât l-am întrebat pe loc:

– Știu, profesore, că nu faci nimic la întâmplare; de data asta, însă, m-ai dat gata. Bine că nu e cineva sceptic prin preajmă, fiindcă s-ar zice că ești pe punctul de a pregăti niște farmece spre a ține la depărtare un spirit rău.

– Poate că sunt!, îmi răspunse el netulburat și începu să împletească ghirlanda pe care Lucy trebuia s-o poarte în jurul gâtului.

Pe Lucy am așteptat-o împreună, până s-a pregătit pentru culcare, iar când s-a suit în pat, Profesorul s-a dus singur să-i petreacă ghirlanda de flori de usturoi în jurul gâtului. Îi mai zise înainte de plecare:

– Vezi să n-o strici. Și chiar dacă o să-ți trăsnească prin odaie a usturoi, noaptea asta nu deschide nici geamul, nici ușa.

– Îți promit, spuse Lucy, și vă mulțumesc amândurora de o mie de ori; ați fost atât de buni cu mine! Oh, ce-am făcut eu oare ca să fiu binecuvântată cu asemenea prieteni?

În timp ce părăseam casa în cabrioleta mea, care mă aștepta, Van Helsing îmi mai spuse:

– Noaptea asta voi putea dormi în pace și nici nu-mi doresc mai mult. Două nopți pe drum, o zi de legătură, pe urmă o zi de emoții și iar o noapte de veghe, fără o clipă de somn.

Măine dis-de-dimineată să mă chemi, să mergem s-o vedem împreună pe simpatica noastră domnișoară, mult revigorată de „farmecele” pe care i le-am făcut. Ha! Ha!

Părea atât de încredințat, încât, amintindu-mi cât de încrezător fusesem și eu cu două nopți mai înainte și cu ce funeste rezultate, mă simții cuprins de un sentiment amestecat de vagă teroare și teamă respectuoasă. Probabil că din cauza slăbiciunii care mă stăpâna am șovăit să-i împărtășesc prietenului meu ceea ce simțeam și tocmai de aceea senzația a fost și mai amară, asemenea lacrimilor neplânse.

CAP. 11

Jurnalul lui Lucy Westenra

12 septembrie. Cât de buni sunt toți cu mine! Scumpul

Van Helsing mi-e tare drag. Mă întreb ce se tot omoară cu florile acelea. M-a speriat de-a binelea, se înverșunase rău. Văd însă câtă dreptate avea, fiindcă mă simt mai ușurată. Noaptea asta n-o să-mi mai fie frică să dorm singură, ba am să dorm fără teamă. Nu-mi pasă de fâlfâirile de aripi de pe la geamuri.

Și cât trebuia să mă lupt ca să nu dorm; suferința de a nu putea dormi, cu toate ororile necunoscute care o întovărășeau! Fericiți cei ce trăiesc fără spaimă, fără teroare, cei pentru care somnul e o binecuvântare, niciodată tulburat, ci plin de vise dulci. Dar iată-mă în noaptea asta nădăjduind somnul, întinsă asemenea Ofeliei: cu „straie și ghirlande de fecioară”.

Jurnalul doctorului Seward

13 septembrie. Când am ajuns la Berkeley, Van Helsing mă și aștepta, punctual, ca de obicei. Trăsura comandată la hotel venise deja. Profesorul și-a luat trusa, de care nu se desparte niciodată.

Van Helsing și cu mine am ajuns la Hillingham la ora opt. Dimineața era luminoasă, strălucirea soarelui și adierea proaspătă de început de toamnă vădeau împlinirea naturii, în

ciclul ei anual. Frunzele dobândiseră tot soiul de culori minunate, dar încă nu începuseră să cadă. La intrare am întâlnit-o pe doamna Westenra, care se trezise și ea devreme. Ne-a primit cu multă căldură.

– O să vă bucurați aflând că lui Lucy îi merge mai bine. Draga de ea tot mai doarme. Am întredeschis ușa și m-am uitat în odaie, dar n-am intrat înăuntru, ca să n-o deranjez.

Profesorul surâse și mă privi triumfător. Își freca mâinile de bucurie:

– Aha! Cred că am pus diagnosticul acestui caz. Tratamentul meu acționează.

La care ea-i răspunse:

– Nu trebuie să-ți arogi tot meritul, doctore. Dacă Lucy se simte bine astăzi dimineață, mi-o datorează în parte mie.

– Ce vreți să spuneți, doamnă?, întrebă Profesorul.

– Uite, în cursul nopții m-a apucat grija de Lucy, așa că m-am dus în camera ei. Dormea profund, chiar intrarea mea n-a trezit-o. Dar camera era foarte îmbâcsită. Erau o grămadă de flori de-ale rău mirositoare, ba avea încă și o ghirlandă în jurul gâtului. M-am temut că mirosul ăsta greu, la cât e de slăbită, o să-i facă rău, așa că le-am strâns afară și am întredeschis fereastra, ca să-i intre puțin aer proaspăt. O să fiți mulțumiți cum arată, sunt sigură.

Și plecă spre dormitorul ei, unde i se servea de obicei gustarea de dimineață.

Atunci, pentru întâia oară în viața mea, îl văzui pe Van Helsing descurajat. Își ridică brațele la cer, într-o disperare mută, apoi bătu cu pumnul în palmă, a deznădejde; în cele din urmă căzu pe un scaun, acoperindu-și fața cu mâinile și începu să plângă cu suspine adânci și seci, ce păreau smulse din adâncul inimii. Ridică din nou brațele la cer, ca și când ar fi luat martor întregul Univers:

– Doamne, Doamne!, zise el. Ce-am făcut, ce-a făcut ființa asta nefericită, ca să ne lovească o asemenea nenorocire? Să se întoarcă oare împotriva noastră destinul, cel de altădată, al popoarelor păgâne de demult, în felul acesta? Toate

puterile întunericului s-au coalizat împotriva noastră. Deodată sări în picioare. Hai, îmi zise, haide, trebuie să vedem și să acționăm.

Drac, nedrac, sau și toți diavolii la un loc, n-are a face, vom lupta cu ei tot așa.

Trecu în hol să-și ia trusa, apoi intrarăm împreună în odaia lui Lucy.

Și de data aceasta am ridicat jaluzelele, în timp ce Van Helsing se apropia de pat. Dar nu a mai avut aceeași tresărire când privi sărmanul chip, tot atât de îngrozitor de livid ca și înainte. O tristețe aspră și o nesfârșită milă i se citeau în priviri.

– Așa cum mă așteptam, murmură el. Încuie ușa și începu să-și așeze pe măsuță instrumentele de transfuzie. Îmi dădusem seama mai devreme că va fi necesară, așa că începusem să-mi scot haina, când Profesorul îmi făcu semn cu mâna să mă opresc.

– Nu, spuse el. Astăzi vei opera tu, eu voi fi donatorul. Ești și așa destul de slăbit.

Așa că-și scoase haina și-și suflecă mânecile.

Iar transfuzie, iar narcotic, iar puțină culoare în obraji de ceară, din nou respirație normală, somn sănătos. Și, de data asta, eu de veghe, pe când Van Helsing se refăcea, culcat.

La prima ocazie, i-a vorbit doamnei Westenra, cerându-i să nu mai schimbe nimic în odaia lui Lucy fără să-l întrebe mai întâi pe el și spunându-i că florile în chestiune posedau virtuți medicinale, că respirarea mirosului lor făcea parte din sistemul de cură. Luă asupra sa îngrijirea lui Lucy, anunțându-ne că o va veghea personal noaptea aceasta și cea următoare și că mă va chema, când va fi cazul.

Cam după o oră, Lucy se trezi din somn, fragedă și strălucitoare, parcă nemaiamintindu-și nimic din încercarea cumplită prin care trecuse.

Ce înseamnă toate astea? încep să mă întreb dacă, trăind atâta vreme printre nebuni, nu cumva încep să-mi pierd și eu mințile.

Jurnalul lui Lucy Westenra

17 septembrie. Patru zile și patru nopți de liniște. Mă simt atât de puternică, încât de-abia mă recunosc. E ca și cum aș fi trecut printr-un lung coșmar și tocmai m-aș fi trezit să privesc lumina soarelui și să simt în jurul meu aerul proaspăt al dimineții. Imi aduc aminte ca prin ceață de un lung răstimp de neliniște, așteptare și spaimă; o beznă în care se stingea până și speranța ce mi-ar fi făcut mâhnirea și mai sfâșietoare; răgazurile acelea de uitare; apoi reîntoarcerea la viață asemenea unui scufundător care se ridică prin mari pături de apă.

Totuși, de când dr. Van Helsing stă cu mine, tot acest vis urât parcă s-a risipit; zgomotele acelea care mă scoteau din minți, fâlfăitul de aripi în fereastră, vocile depărtate ce păreau că se tot apropie de mine, vorbele aspre care se rosteau nu știu de unde și-mi tot porunceau nu știu ce au dispărut. Acum, mă culc fără nici o teamă de somn. Nici măcar nu mai încerc să rămân trează. Florile de usturoi mi-au devenit foarte dragi și primesc în fiecare zi un buchet de la Haarlem.

Noaptea aceasta, dr. Van Helsing va lipsi de lângă mine, deoarece are de lucru o zi la Amsterdam. Dar nu mai e cazul să fiu vegheată; pot foarte bine să rămân și singură. Mulțumesc Domnului pentru mama, pentru Arthur, pentru toți prietenii care au fost atât de buni! Chiar nici nu mai simt nevoia să-l schimbe cineva pe dr. Van Helsing: noaptea trecută adormise în fotoliu. L-am găsit adormit în două rânduri când m-am trezit întâmplător. Nu mi-a fost totuși frică să readorm, cu toate că ramurile, niște lilieci sau mai știu eu ce se izbeau aproape furios în ochiurile ferestrei.

The Pall Mall Gazette, 18 septembrie,
Evadarea lupului
Aventura primejdioasă a reporterului nostru
Interviu luat paznicului Grădinii Zoologice

După mai multe investigații și aproape tot atâtea refuzuri, în care timp am folosit cuvintele „Pall Mall Gazette” ca pe un soi de talisman, am izbutit să-l găesc pe paznicul de la secția Grădinii Zoologice, unde se afla lupul. Thomas Bilder locuiește într-una din vilișoarele din preajma clădirii elefantului și, la sosirea mea, tocmai își lua ceaiul. Thomas Bilder și soția sa sunt oameni primitivi, între două vârste; n-au copii și, după felul în care ne-au primit, trebuie că trăiesc destul de confortabil.

Paznicul refuză să vorbească despre ceea ce numea el „afaceri”, înainte de a-și termina gustarea, și i-am făcut pe plac. După ce s-a strâns masa și și-a aprins pipa, mi-a declarat:

– Acu', dom'le, v-ascult, așa că-mi puteți spune ce v-duce p-aici. Vă cer iertare că n-am vrut să discut chestiuni profesionale în timpul mesei, da' vedeți, eu și la lupi, șacali și hiene întâi le dau de mâncare și pe urmă îi iau la întrebări.

– Cum adică, îi iei la întrebări?, l-am tras eu de limbă, pus pe vorbă.

– Ori că-i miruiesc c-un par în cap, să-i țin departe, ori că-i scarpin după urechi, știi, le place la tinerii ai de vin cu fetițe și care vor și nițică panoramă pentru lovelele lor. Acu', mie puțin mi-ar păsa să-i stârnesc și înaintea mesei, da' uite că prefer mai bine să-și bea înainte țuica și cafeaua, mă-nțelegi, înainte să-i încerc, scărpinându-i după urechi. Fii atent, adăugă el filozofic, e vreo asemănare între animalele astea și noi, oamenii. Când veniși de mă-ntrebași dă afacerili mele, mă găsiși morocănos înainte de masă, nițel a lipsit că nu te-am trimis la plimbare. Nu-i așa că atunci când

mă-ntrebași dacă să-i ceri voie lui șefu' să-mi pui întrebări, io, fără nici o supărare, te-am trimis la dracu'?

– Așa e.

– Și când spuseși că mă vei reclama pentru vorbele mele urâte, asta a fost ca și când mi-ai fi dat una ca păru' în cap; dar jumătatea de *sovereign*²⁰ pe care mi-o dăduși a făcut ca totul să fie în regulă. Când așteptam păpica, n-aveam chef de hârjoană, la fel ca lupii, leii și tigrii. Acu', că bătrâna-mi dete de mâncare și de băut, ba încă mi-am aprins și luleaua, gata, poți să mă scarpini după urechi cât vrei, că nu mă mai supăr. Dă-i drumul! Știu că vrei să mă-ntrebi de lupul care a-ntins-o.

– Întocmai. Aș vrea să-mi spui ce crezi în această privință. Povestește-mi ce s-a întâmplat, iar când o să cunosc faptele, o să te rog să-mi spui și din ce cauză crezi c-a fugit lupul și ce părere ai în privința asta.

– Bine, șefule. Vasăzică, cum a fost. Pe lup îl chema Bersicker și era unul din cei trei lupi suri norvegieni cumpărați cu patru ani în urmă.

Un lup foarte bine-crescut, care nu ne-a dat niciodată de furcă. D-aia m-am mirat mai mult decât pentru oricare alt animal c-a vrut s-o șteargă. Da' vezi, nu trebuie să te-ncrezi în lupi, nici măcar cât în femei.

– Nu luați seama, domnule, strigă doamna Tom, izbucnind în râs. Stă de-atâta vreme între animale, încât mă-ntreb cum de nu s-a prefăcut și el într-un lup bătrân. Noroc că nu-i primejdios!

– Așa e, dom'le. Ieri pe la ora două după-masă au fost primele semne de dezordine. Tocmai așterneam niște paie în pavilionul maimuțelor, pentru un pui de puma bolnav, când am auzit scheunat și m-am dus întins într-acolo. Era Bersicker, care se izbea ca un nebun de gratii, ca și când ar fi

²⁰ Monedă de aur, în valoare de 20 de șilingi, în sistemul monetar britanic tradițional.

vrut să sară afară. Nu era cine știe ce lume ieri, iar în preajmă numai un tip înalt și slab, cu nasul coroiat și barbă ascuțită, nițeluș înspicată cu fire albe.

Avea o privire haină și rece și ochii roșii și am prins pică pe el, unde mi s-a părut că el asmuțise animalul. Purta mănuși albe din piele de căprioară și mi-a zis, arătând cu degetul către animale: „Paznice, pe lupii ăștia parcă-i răscolește cineva”. „Poate dumneata!”, i-am răspuns, unde nu-mi plăceau aerele pe care și le dădea. Nu s-a supărat, cum m-așteptasem, ci a surâs semeț, descoperindu-și dinții albi și ascuțiți. „Aș, mi-a zis, nu m-ar găsi pe placul lor”. „Ba ce v-ar mai găsi, i-am răspuns, imitându-l. Le place totdeauna să-și curețe dinții cu un os, două, la ora ceaiului, și cum dumneata ai un sac întreg...”

Să vezi ciudățenie. Când animalele ne-au văzut că vorbim, s-au liniștit, iar când m-am apropiat de Bersicker, m-a lăsat să-l mângâi după urechi, ca de obicei. Atunci, omul ăla se aplecă și el deasupra și uite, blestemat să fiu dacă mint; a început și el să scarpine lupul bătrân!

„Bagă de seamă, i-am zis. Bersicker are mișcări iuți.”

„Nici o grijă, îmi răspunse, sunt obișnuit cu ei.”

„Ești și dumneata de meserie?”, l-am întrebat scoțându-mi șapca, fiindcă, pentru mine, șefule, orice om care lucrează cu lupi e un mare prieten al gardienilor.

„Nu, zice, nu tocmai din breaslă, dar m-am învățit printre ei”, și spunând asta face o reverență de lord și se duce. Bătrânul Bersicker nu l-a pierdut din ochi până ce nu s-a mai văzut, iar pe urmă s-a cuibărit într-un colț de unde nu s-a clintit toată seara. Noaptea trecută, de cum a răsărit luna, toți lupii au început să urle, fără nici o noimă. Prin preajmă nu era nimeni, în afară de cineva care-și chema câinele, pe undeva prin spatele grădinilor din Park Road.

O dată, de două ori am trecut să văd dacă e totu-n regulă și de fiecare dată urletele încetau. Puțin înainte de douășpe noaptea am mai (acut un rond și când am ajuns în fața cuștii

lui Bersicker, ce să vezi, zăbrele mușcate și îndoite, cușca goală. Asta e tot ce vă pot spune cu siguranță.

– Altcineva n-a mai văzut nimic?

– Tot cam pe la aceeași oră, unul dintre gardienii noștri se întorcea de la fanfară și a văzut un câine mare, cenușiu, sărind gardul viu al grădinii. Cel puțin așa zice, da' eu mă îndoiesc, fiindcă n-a suflat o vorbă nevستی-sii și n-a pomenit despre treaba asta decât după ce-a aflat că scăpase lupul. Și-a adus aminte când ne-a văzut răscolind toată grădina după Bersicker. Eu cred că l-a zăpăcit fanfara la cap.

– Acum, domnule Bilder, ai vreo idee de ce a fugit lupul?

– Sigur că da, dom'le, spuse el cu un fel de modestie, cred că am, numai că nu știu dacă teoria mea o să vă mulțumească.

– Cum nu!? Dacă un om ca dumneata, care cunoaște animalele din experiență, ar putea să se înșele, atunci în cine să te mai încrezi?

– Păi, dacă-i p-așa, dom'le, eu zic că lupul a șters-o fiindcă îi venise chef să zburde pe-afară.

Și Thomas, și soția lui izbucniră pe loc în râs, așa că mi-am dat seama că nu făcea gluma asta pentru întâia oară și că întreaga explicație era o păcăleală premeditată. În privința asta nu-i puteam ține piept stimabilului Thomas, așa că am găsit o altă cale, mai directă, către inima lui.

– Să zice, domnule Bilder, că prima jumătate de *sovereign* și-a făcut datoria și că fratele său așteaptă să-l revendicați, de îndată ce-o să-mi spuneți în ce fel credeți că o să sfârșească istoria asta.

– Sigur că da, dom'le, zise el cu vioiciune, iertați-mă, da' o să ne înțelegem, mai cu seamă că și bătrâna mi-a făcut un semn cu ochiul.

– Eu?, sări soția lui. Niciodată.

– Uite ce cred eu. Lupul nu se poate ascunde prea departe. Grădinarul zicea că l-a văzut galopând spre nord, mai repede ca un cal; da' nu cred o vorbă, las' că lupii nu aleargă mai repede decât câinii, fiindcă, dom'le, așa au fost făcuți. Lupii

sunt lucru mare în cărțile de povești, și anume când s-adună în haite și urmăresc pe câte cineva care e mai speriat decât ei, de parcă l-ar vedea pe dracu', după cât urlă, și sar pe el, de-l mănâncă, oricine ar fi.

Însă, dragă Doamne, în viața de toate zilele lupul e o creatură pricăjită, nici pe jumătate inteligent și îndrăzneț cât câinele și nici pe sfert mai tare la luptă. Al de care vorbim nu știe să se lupte și nici chiar să-și găsească singur hrana, așa că pesemne dă târcoale prin parc, gândindu-se, dacă poate fi vorba, cum să facă rost de mâncare. Ori poate a nimerit ceva mai departe și se-ascunde în vreo pivniță de cărbuni.

Mamă, ce-ar mai sări în sus vreo bucătăreasă când i-ar vedea prin întuneric lucirea ochilor verzi. Și dacă bucătăreasa n-ar avea mâncare pentru el, atunci s-ar putea întâmpla să pice la timp într-o măcelărie, unde l-ar bătea norocul. Ori dacă ar trece o doică și cu soldatul ei, lăsând mai la urmă căruciorul cu copilul, păi atunci n-o să ne mirăm dacă la recensământ o să fie un țânc lipsă. Cam așa văd lucrurile.

Tocmai îi întindeam cealaltă jumătate de *sovereign*, când ceva se izbi de fereastră, iar chipul și așa destul de lung al domnului Bilder se dublă în lungime.

– Doamne, apără-mă!, strigă el. Păi, ăsta e bătrânul Bersikcer, care se întoarce singur!

Se duse și deschise ușa, un procedeu foarte nerecomandabil, după părerea mea. Totdeauna am considerat că unui animal sălbatic îi stă cel mai bine în spatele unui obstacol cu rezistență bine verificată; experiența personală mai degrabă mi-a întărit aceste convingeri.

La urma-urmei, obiceiul primează, căci nici Bilder, nici soția lui nu dădură mai multă importanță lupului decât i-aș fi acordat eu unui câine. Fiara însăși a fost atât de pașnică și bine intenționată, de parcă descindea de-a dreptul din tabloul cu Scufița Roșie, și anume la scena în care strămoșul lui încerca să câștige încrederea fetiței. Întreaga scenă părea un amestec de nedescris de comic și mișcător. Lupul cel rău,

care timp de o jumătate de zi paralizase Londra și care ținuse acasă pe toți copiii ce dărdăiau de spaimă, se afla în fața noastră spășit și fusese primit și răsfățat ca un soi canin de fiu risipitor. Moș Bilder îl examinează din cap până-n picioare, cu cea mai tandră sollicitudine, și când termină cu cercetatul penitentului, grăi:

– V-am spus eu că bietul animal o să aibă fel de fel de încurcături? Ce-am spus eu tot timpul? Are capul rănit și plin de sticlă pisată. Cu siguranță că a încercat să sară vreun zid. E o rușine că sunt oameni care-și permit să presare cioburi de sticlă pe grilaje. Și uite ce se întâmplă. *Vino încoa', Bersicker.*

Luă lupul și-l închise într-o cușcă, firitisindu-l cu o halcă de carne ce satisfăcea, cantitativ în orice caz, condiția elementară a vițelului gras²¹, apoi se duse să raporteze. Și eu m-am întors să raportez la rândul meu, într-o versiune exclusivă, cum s-a terminat strania escapadă din Grădina Zoologică.

Jurnalul doctorului Seward

17septembrie. După-masă, în largul meu, mă adâncisem în transcrierea notelor mele, care, din cauza hărțuielilor, a treburilor mele și a vizitelor dese la Lucy, rămăseseră mult în urmă. Deodată ușa se trânti la perete și pacientul meu țâșni înăuntru cu fața schimonosită de furie. Am rămas perplex, căci nu se întâmplă ca un bolnav să apară de capul lui în biroul superintendentului, pe neașteptate. Fără o clipă de ezitare, se aruncă asupra mea. Ținea în mână un cuțit de bucătărie, iar eu știam cât era de primejdios, așa că am trecut pe cealaltă parte a mesei. Totuși,,a fost mai iute și mai puternic decât mine; înainte să-mi recapăt echilibrul, sărise

²¹ Aluzie ironică la fiul risipitor.

și mă lovide la încheietura mâinii stângi și încă destul de rău. N-a mai apucat să lovească încă o dată, căci l-am izbit cu dreapta și l-am lungit la podea. Încheietura îmi sângera abundant și pe covor se strânsese o băltoacă de sânge. Am văzut că amicul nu avea de gând să mai facă încă un efort; atunci mi-am bandajat singur încheietura, fără să pierd un moment din priviri chipul abrutizat.

Când apărură supraveghetorii și atenția ne fu îndreptată spre el, ocupația la care se deda mă umplu de scârbă. Se întinsese pe burtă pe podea, lingând, ca un câine, sângele care mi se scursesese din rană. Și tocmai acum nu-mi dă mâna să pierd sânge, căci oricum am pierdut deja prea mult, iar prelungirea tensiunii în care mă ține boala lui Lucy, cu episoadele ei oribile, mi-a dat o lovitură zdravănă. Sunt surescitat și obosit, îmi trebuie odihnă. Din fericire, Van Helsing nu m-a mai convocat, așa că nu va trebui să renunț la somn, de care chiar nu m-aș mai putea lipsi noaptea asta.

Telegramă de la Van Helsing, Amsterdam,
cătrec Seward, Carfax (trimisă la Carfax,
Sussex, fără indicația comitatului; predată după 22 de ore)

17 septembrie. Să nu lipsești de la Hillingham noaptea aceasta. Dacă nu vei veghea tot timpul, măcar intră cât mai des în odaie să vezi dacă florile sunt la locul lor; foarte important: nu lipsi. Voi fi acolo de îndată ce sosesc la Londra.

Jurnalul doctorului Seward

18 septembrie. Exact atât timp cât să prind trenul către Londra. Sosirea telegramei lui Van Helsing m-a consternat. O noapte întreagă pierdută și știu dintr-o experiență amară câte se pot petrece într-o noapte. E, desigur, posibil ca totul să meargă bine, dar și câte s-ar putea întâmpla! Cu siguranță că un destin nemilos planează asupra noastră, fiindcă toate

pedicile mi se pun în cale. Voi lua cu mine acest cilindru, ca să-mi completez înregistrarea pe fonograful lui Lucy.

Memorandum lăsat de Lucy Westenra

17 septembrie. Noaptea. Scriu aceste rânduri și le las la vedere, ca să poată fi citite de oricine; pentru ca nu cumva cineva să aibă neplăceri din cauza mea. E un raport exact asupra a ceea ce s-a petrecut azi-noapte. Simt că voi muri de sfârșeală, abia pot să scriu, dar trebuie s-o fac, chiar dacă mă voi stinge cu tocul în mână.

M-am culcat ca de obicei, având grijă să pun florile unde mi-a arătat dr. Van Helsing și am adormit curând.

M-au trezit bățile de aripi din ferestre, cele pe care le auzisem prima oară după escapada pe faleza din Whitby, când mă salvase Mina și pe care acum le cunosc atât de bine. Nu m-am speriat, deși mi-ar fi părut bine să fie dr. Seward în odaia învecinată și să-l pot chema, așa cum îmi spusese dr. Van Helsing că o să se întâmple.

Am încercat să adorm la loc, însă n-am izbutit. Atunci m-a apucat spaima mea veche de somn și am hotărât să rămân trează. Somnul mă copleșea, tocmai când îl doream mai puțin. Și fiindcă mă temeam să rămân singură, am deschis ușa și am strigat: „E cineva afară?” N-am primit nici un răspuns. Mi-a fost frică să n-o trezesc pe mama și am închis numaidecât ușa.

Atunci am auzit afară în tufișuri un fel de urlat, ca de câine, dar mult mai fioros și mai pătrunzător. M-am dus la fereastră și m-am uitat afară, fără să văd nimic, cu excepția unui liliac mare, același, evident, care se năpustise cu aripile în geamul meu. M-am întors în pat, decisă să nu adorm. Deodată se deschise ușa, iar mama se uită înăuntru; văzându-mă cum mă foiam în loc să adorm, intră înăuntru și se așeză lângă mine. Îmi spuse cu mai multă blândețe ca de obicei: „Eram neliniștită ce e cu tine, draga mea, și am intrat să văd dacă totul e-n ordine”.

Ca să nu răcească, am poftit-o să se culce și să doarmă cu mine, așa că intră în pat și se întinse alături; nici nu și-a scos halatul, fiindcă spunea că nu stă mult și se întoarce în patul ei. Și cum stăteam îmbrățișate, fâlfăiturile și izbiturile în geam reîncepură. A tresărit nițel speriată și m-a întrebat: „Ce e asta?” Am încercat s-o liniștesc și până la urmă am reușit și s-a calmat, însă îi auzeam inima bătându-i nebunește. După un timp, iar se auzi afară urletul în tufișuri și pe urmă ceva se izbi în geam și-l sparse, risipindu-i cioburile pe podele.

Jaluzeaua fu trântită de vânt, iar în spărtura ochiului de geam apăru capul unui lup cenușiu, mare și jigărit. Mama urlă de groază și se ridică în capul oaselor, zbatându-se, căutând cu disperare ceva cu care să se apere. În lipsă de altceva, apucă ghirlanda de flori pe care dr. Van Helsing insistase s-o port după gât și o aruncă departe de mine. Rămase neclintită timp de-o părere, arătând cu degetul spre lup, gâfâind îngrozitor, apoi căzu îndărăt, ca fulgerată, capul ei mi se izbi de frunte și mă ameți o clipă.

Întreaga cameră, cu tot ce era în jur, părea că se învârte. Îmi țineam ochii fixați în fereastră, dar lupul își retrăsese capul și o miriadă de pete mici păreau că năvălesc prin fereastra spartă, dând roată și înfășurându-se ca stâlpii de praf, de care vorbesc călătorii când descriu simunul în deșert. Am încercat să mă mișc, dar parcă mă încleștase o vrajă, iar leșul sărmanei mele mame, care părea că se răcise, căci inima încetase să-i mai bată, mă apăsa. O vreme nu mi-am mai reamintit nimic.

Nu dură mult, dar cât de îngrozitor a fost până să-mi recapăt cunoștința. Undeva pe aproape bătea un clopot funebru, urlau câinii din toate vecinătățile, iar în tufișul nostru, de afară, cânta privighetoarea. Eram stupefiată și abrutizată de durere, de groază și de slăbiciune, totuși cântecul privighetorii parcă era vocea mamei moarte, întorcându-se spre a mă consola.

Zarva părea să fi trezit și slujnicele, căci le-am auzit lipăind în picioarele goale în fața ușii. Le-am chemat și ele au intrat, iar când au văzut ce se întâmplase și cine zăcea întinsă în pat, izbucniră în țipete. Vântul bufnea prin fereastra spartă, trântind ușa. Ele ridicară trupul mamei și îl așezară culcat, acoperindu-l cu un cearșaf, după ce mă ridicasem din pat. Erau atât de înspăimântate și de nervoase, încât le-am poruncit să se ducă în sufragerie și să bea câte un pahar cu vin.

Ușa se deschise puțin și se închise iar. Servitoarele scoaseră iar strigăte și porniră grămadă pe scări, către sufragerie; eu am întins florile pe care le aveam pe pieptul mamei. În timp ce făceam asta, mi-am reamintit ce-mi spusese doctorul Van Helsing, dar nu-mi venea să-mi mai pun ghirlanda după gât și, de altfel, servitoarele aveau să rămână lângă mine. M-a surprins că nu intrau înăuntru. Le-am chemat, dar ele n-au răspuns și atunci am coborât în sufragerie să văd ce fac.

Mi-a sărit inima când am văzut ce se întâmplase. Toate patru zăceau neputincioase pe podele, respirând cu dificultate. Carafa cu vișinată era pe masă, pe jumătate plină, dar emana un miros ciudat și acru. M-am uitat bănuitoare în cană. Mirosea a laudanum și, uitându-mă în bufet, am văzut că sticla de doctorii din care își toarnă - vai, își turna - mama era goală. Nu pot s-o părăsesc și sunt singură, în afară de servitoarele adormite, pe care le-a drogat cineva. Singură cu moarta! Nu îndrăznesc să ies, căci aud urletul lupului prin fereastra spartă.

Aerul pare plin de fire de colb, plutind și învârtindu-se purtate de curenții de vânt ce intră pe fereastră, lumina lămpii scade și se întunecă. Ce să fac?

CAPITOLUL 12

Jurnalul doctorului Seward

18 septembrie. Am plecat numaidecât la Hillingham și am ajuns devreme. Am lăsat trăsura la intrarea în curte și am pornit singur pe alee. Am ciocănit încet și am sunat cât de ușor am putut, ca să nu stric somnul lui Lucy și al mamei sale, ci să fiu auzit numai de servitoare. După un timp, neprimind nici un răspuns, am ciocănit și am sunat din nou, și iar n-am primit nici un răspuns. Am blestemat lenea servitoarelor, care mai trândăveau în pat la ora asta, căci era zece dimineața și am sunat și am bătut din nou, mai puternic, dar tot în zadar. Mai înainte, aruncasem vina asupra servitoarelor, acum mă apucă o spaimă nemaipomenită.

Tăcerea asta dezolantă nu era cumva încă o verigă în lanțul care se strângea necruțător în jurul nostru? Era oare, într-adevăr, o casă a morții, în care intram prea târziu? Știam că fiecare minut și fiecare clipă ce treceau puteau să însemne tot atâtea ceasuri de primejdie pentru Lucy, dacă ar fi căzut din nou într-una din oribilele ei recidive, așa că dădeam ochuri grăbite casei, căutând vreo intrare deschisă.

Nu era chip să intru. Toate ușile și ferestrele erau închise și zăvorâte și mă întorceam derutat către verandă, când auzii

tropotul iute al copitelor unui cal. Trăsura se opri la poartă și din ea sări Van Helsing. Când mă văzu, suspină ușurat:

– Tu ești? Ai venit la timp. Cum se simte? Mai e timp? N-ai primit telegrama mea?

I-am răspuns, pe cât de repede și de coerent am fost în stare, că promisem telegrama abia în cursul dimineții și că nu pierdusem nici un minut, dar că nu putusem face nimic, fiindcă nu mă auzea nimeni din casă. Rămase o clipă tăcut, apoi se descoperi, șoptind cu o voce gravă:

– Atunci mă tem că am ajuns prea târziu. Facă-se voia Domnului! Apoi, cu obișnuita sa energie, continuă: Haide! Dacă nu e nici un mijloc de intrare, trebuie să ni-1 facem. Timpul nu așteaptă!

Am trecut amândoi în dosul casei, unde era o ferestruică. Profesorul scoase din trusă un ferăstrău chirurgical și, lucrând împreună cu mine, tăie barele de fier ce țineau închisă fereastra. Apoi, cu un cuțitaș, am deschis zăvorul și am împins geamul. L-am ajutat pe Profesor să se strecoare și l-am urmat. În bucătărie nu era nimeni și nici în odăile de serviciu care se învecinau.

Trecurăm prin toate camerele de la parter și în sufrageria pe care o luminau câteva raze ce treceau prin jaluzele le-am găsit pe cele patru slujnice zăcând pe podele. Nu erau moarte, căci horcăiau, iar mirosul acru de laudanum, răspândit prin încăpere, nu lăsa nici un dubiu asupra stării în care se aflau. Van Helsing și cu mine ne-am aruncat o privire și, înainte să trecem mai departe, Profesorul îmi spuse: „Ele pot să mai aștepte”, și urcarăm către dormitorul lui Lucy. Am așteptat o clipă în fața ușii, însă nu se auzea nici un zgomot. Atunci, cu fețe palide și mâini tremurătoare, am deschis încet ușa, intrând în odaie.

Cine ar putea să descrie ce am văzut? Pe pat zăceau două femei, Lucy și maică-sa. Aceasta din urmă era pusă la perete și învelită cu un cearșaf alb, ale cărui margini, mișcate de curentul ce intra prin geamul spart, îi descopereau chipul

livid, împietrit de groază. Alături de ea zăcea Lucy, cu obraji albi și mai schimonosiți.

Coroana de flori pe care o purtase în jurul gâtului se găsea pe pieptul mamei ei, iar pe gâtul dezvelit se vedeau mai bine cele două răni mici, cu marginile îngrozitor de albe și de zdrelite. Fără să spună o vorbă, profesorul se aplecă deasupra patului, până ce aproape că atinse cu fruntea pieptul sârmanei Lucy; după ce o ascultă timp de o clipă, se ridică repede și-mi strigă sărind în picioare:

– Nu e prea târziu. Repede, repede! Adu brandy!

Am dat buzna pe scări și m-am întors cu sticla, având grijă s-o miros întâi și să gust, ca să văd dacă nu se turnase în ea laudanum, ca în carafa de vișinată de pe masă. Servitoarele respirau ceva mai agitat, deci mi-am închipuit că efectul narcoticului se risipea. N-am zăbovit să verific și m-am întors la Van Helsing. El îi umezi buzele cu brandy, ca și în celelalte dăți, și îi masă cu el încheieturile și mâinile. Apoi îmi spuse:

– Atât pot face pentru moment. Du-te și scoală din somn slujnicele. Plesnește-le peste obraz cu un ștergar umed, nu te sfii să dai mai tare. Pune-le să aprindă focul și să pregătească o baie fierbinte. Săraca de ea e aproape tot atât de rece ca și leșul de alături. Înainte de orice, trebuie s-o încălzim.

Am coborât de îndată și le-am trezit fără greutate pe trei dintre ele. A patra era încă un copil și era limpede că drogul acționase asupra ei mai puternic, așa încât am întins-o pe canapea și am lăsat-o să doarmă. Celelalte arătau ca zăpăcite, la început, dar pe măsură ce-și reveneau începură să plângă și să hohotească de parcă-și pierduseră mințile.

M-am arătat foarte hotărât cu ele și nu le-am lăsat să deschidă gura. Le-am spus că o viață este o pierdere destul de mare și că dacă mai întârzie o vor sacrifica pe domnișoara Lucy. Plângând și suspinând, s-au dus la lucrul lor, pe jumătate dezbrăcate cum erau, și puseră apa pe foc. Am pregătit baia, am transportat-o pe Lucy, așa cum era, și am băgat-o în cadă. Pe când îi frecam membrele, se auziră

ciocănituri la ușa din față. Una dintre slujnice coborî în grabă și deschise. Pe urmă se întoarse și ne șopti că venise un domn cu un mesaj pentru noi, din partea domnului Holmwood. I-am poruncit să-i spună să aștepte, fiindcă nu puteam primi pe nimeni. S-a dus numaidecât și, adânciți în munca noastră, am uitat de el.

De când lucram eu cu profesorul, nu-l mai văzusem luptând atât de încrâncenat. Știam, ca și el, că e o luptă pe viață și pe moarte, după cum i-am și spus într-un răstimp. Mi-a răspuns într-un fel din care n-am înțeles ce vrea să spună, dar cu cea mai mare gravitate:

– Dacă ar fi numai asta, aș opri lucrurile aici și-aș lăsa-o să se stingă în pace, căci nu mai văd nici un licăr de lumină în fața ei. Și se reîntoarse la lucru cu o energie mai feroce.

Curând observarăm că apa fierbinte începe să dea rezultate. Inima lui Lucy se auzea ceva mai tare în stetoscop, suflul plămânilor devenea perceptibil. Van Helsing se mai luminează la față și-mi spuse, pe când o scoteam pe Lucy din baie și-o înfășuram într-un cearșaf cald, ca să nu răcească:

– Am câștigat prima șansă. Șah la rege! Am instalat-o pe Lucy într-o altă odaie, care-i fusese pregătită, am întins-o în pat și i-am turnat câteva picături de brandy pe gât. Am remarcat că Van Helsing îi înnodase o batistă moale de mătase în jurul gâtului. Încă nu-și recăpătase cunoștința și arăta mai rău ca oricând.

Chemând-o pe una dintre servitoare, Van Helsing îi dădu dispoziții să stea lângă Lucy și să n-o piardă din ochi până când vom reveni, apoi îmi făcu semn să ies din încăpere.

– Trebuie să ne consultăm ce ne mai rămâne de făcut, îmi spuse, pe când coboram scările.

În hol, deschise ușa sufrageriei și, după ce pătrunserăm înăuntru, o trase cu grijă după el. Obloanele fuseseră date la o parte, dar jaluzelele fuseseră deja coborâte, după obiceiul pentru morți, pe care femeile britanice din clasele de jos îl respectă cu strictețe. Din această cauză, în cameră era întuneric.

– Și acum ce să mai facem? Cine să ne mai dea ajutor? Trebuie să-i mai facem o transfuzie de sânge și încă numaidecât, altfel până într-un ceas se prăpădește. Tu ești sleit și eu așijderea. Nu îndrăznesc să recurg la femeile astea, chiar dacă ar avea curajul să accepte. Unde găsim pe cineva să-și deschidă izvorul venelor pentru ea?

– Sunt și eu pe aici, în orice caz!

Vocea venea din dreptul sofalei, de cealaltă parte a încăperii, și tonul ei îmi umplu inima de bucurie și de ușurare, fiindcă am recunoscut vocea lui Quincey Morris.

La primele vorbe, Van Helsing tresări mânios, dar fața i se destinse și ochii i se luminară când mă auzi strigând: „Quincey Morris!” Sărirăm amândoi să-i întindem mâinile.

– Ce te-a adus aici?, l-am întrebat. Bănuiesc că te-a trimis Arthur.

El îmi întinse o telegramă:

Fără nici o noutate de la Seward, de trei zile, foarte neliniștit. Nu pot pleca, tata în aceeași situație. Scrie-mi ce e cu Lucy. Nu întârzia.

Holmwood

– Cred că am picat la țanc. N-aveți decât să-mi spuneți ce trebuie să fac.

Van Helsing veni în dreptul lui cu pași mari și-i luă mâna privindu-l cu intensitate:

– Când o femeie foarte slăbită are nevoie de sânge, cel mai potrivit s-o salveze e sângele unui bărbat viteaz. Ești bărbat, fără doar și poate. Diavolul ne arată tot ce poate. Dar Providența ne trimite omul pe care ni-l doream.

Încă o dată efectuarăm înspăimântătoarea operație. N-am inimă să-i mai descriu amănuntele. Lucy fusese victima unui șoc nemaipomenit, de pe urma căruia se resimțea mai mult decât în celelalte rânduri; într-adevăr, cu toate că venele i se umpluseră cu sânge, trupul nu mai răspundea tratamentului la fel ca înainte. Era ceva cumplit s-o vezi și s-o auzi

luptându-se cu moartea. Totuși, foarte încet, inima începu să-i bată mai tare și respirația să-i revină; Van Helsing îi administră iar o injecție subcutanată cu morfină, care-și făcu rapid efectul.

Lucy căzu într-un somn adânc. Profesorul rămase lângă ea, iar eu am coborât scările cu Quincey Morris și trimisei una dintre slujnice să plătească trăsura care aștepta în fața grilajului. L-am lăsat pe Quincey întins pe canapea, după ce i-am oferit un pahar cu vin și am dat dispoziții bucătăresei să-i prepare repede un dejun consistent. Îmi veni atunci o idee, așa că urcai din nou în odaia în care dormea acum Lucy. În timp ce intram în vârful picioarelor, l-am găsit pe Van Helsing ținând în mână câteva foi de hârtie. Le parcursese și acum medita la ele, cu mâna la tâmplă. I se citea pe față satisfacția de a fi soluționat o problemă. Îmi întinse foile, spunându-mi doar:

– I-au căzut lui Lucy de la piept, când am ridicat-o ca s-o ducem la baie.

După ce le-am citit, m-am uitat lung la Profesor și numai după o vreme l-am întrebat:

– În numele Cerului, ce-nseamnă asta? A fost, este cumva nebună? Și dacă nu, atunci ce primejdie groaznică ne paște?

Eram atât de dezorientat, încât nici nu știam ce să mai spun. Van Helsing îmi luă hârtiile din mână, zicându-mi:

– Nu-ți face inimă rea. Încearcă să uiți. Vei înțelege totul la timp, mai târziu. Și acum, spune, ce voiai să-mi comunici?

Readus pe pământ, îmi recăpătai stăpânirea de sine.

– Venisem să-ți vorbesc despre certificatul de deces. Dacă nu facem formalitățile legiuite cum se cuvine și în termenii necesari, vom provoca o anchetă și, printre altele, va trebui să prezentăm aceste hârtii. Am totuși speranța că nu va fi nevoie de o anchetă, căci cu siguranță ar ucide-o pe sărmana Lucy, dacă n-o omoară altcineva înainte. Știu, ca și dumneata sau ca și medicul care o asistase pe doamna Westenra, că pacienta suferea de inimă, deci putem certifica motivul morții. Să întocmim numaidecât certificatul și-l voi

duce personal să-l înregistrez la ofițerul stării civile, iar de acolo la pompele funebre.

—Perfect! Bine gândit! Într-adevăr, dacă pe domnișoara Lucy o copleșesc dușmanii, cel puțin are și prieteni care-o iubesc.

În hol l-am întâlnit pe Quincey Morris ținând în mână o telegramă adresată lui Arthur, în care îi anunța moartea doamnei Westenra, adăugând că Lucy fusese din nou bolnavă, că merge mai bine și că Van Helsing și cu mine eram la căpătâiul ei. I-am explicat unde mă duc, iar el mă zori, dar pe când plecam îmi spuse:

– La întoarcere, Jack, o să ai timp să stăm puțin de vorbă?

I-am făcut semn că da și am șters-o. Ofițerul stării civile nu mi-a făcut nici o dificultate, iar eu am aranjat cu antreprenorii de la pompe funebre să vină în cursul serii ca să ia măsurile coșciugului și să pună la punct celelalte pregătiri de înmormântare.

Când m-am înapoiat, Quincey mă aștepta. I-am spus că vreau mai întâi să văd ce se mai întâmplă cu Lucy și am urcat în odaia în care se afla. Profesorul părea că nu se mișcase de la locul lui de lângă pat. Își duse degetul la buze, de unde am dedus c-o aștepta de mult să se trezească și că nu voia să recurgă la mijloace artificiale. Am coborât atunci la Quincey și l-am adus într-un salonaș unde nu fuseseră coborâte storurile și unde era o atmosferă dacă nu mai cordială, măcar mai puțin apăsătoare. De cum rămaserăm singuri, îmi spuse:

—Jack Seward, nu vreau să mă amestec în lucruri care nu mă privesc, dar aici nu mai e vorba de ceva obișnuit. Știi că pe fata asta am iubit-o și că voiam s-o iau de nevastă. Asta s-a întâmplat demult, însă nimic nu mă împiedică acum să fiu extrem de neliniștit. De ce boală suferă? Olandezul, un om și jumătate, mi-am dat seama, zicea, când erați amândoi în sufragerie, că mai trebuie încă o transfuzie de sânge și că voi doi erați sleiți. Eu știu cum vorbesc medicii *in camera* și că nu trebuie să iscodești când vorbesc între ei! Dar asta nu

e un caz obișnuit și, pe deasupra, nu-i așa, mi-am adus și eu contribuția.

– Așa e, i-am răspuns.

– Deci și tu, și Van Helsing i-ați dat sânge, ca și mine astăzi, nu?

– Da.

– Bănuiesc că și Arthur i-a dat sânge. L-am văzut acum patru zile și arăta rău. N-am mai văzut pe nimeni prăbușindu-se atât de brusc, de pe vremea când mă aflam în pampas și o iapă la care țineam foarte mult s-a prăpădit într-o singură noapte. Unul dintre acei lilieci uriași care se numesc vampiri a atacat-o noaptea, i-a deschis vena de la gât și i-a supt atâta sânge, încât nu se mai putea ridica în picioare, de-a trebuit s-o sacrific cu un foc de armă. Jack, dacă secretul profesional nu te împiedică, spune-mi, nu-i așa că Arthur a fost primul donator?

M-am gândit bine înainte de a-i răspunde, căci simțeam că nu trebuie să dau în vileag nimic din ceea ce dorea Profesorul să păstreze secret; cum însă știa și așa destul de multe și ghicise încă și mai multe, nu mai era nici un motiv să nu-i răspund la fel:

– Ba da.

– Și când s-a-ntâmplat asta?

– Cam acum zece zile.

– Zece zile! Păi, atunci, dacă ghicesc bine, dragă Jack Seward, această sărmană și drăgălașă ființă pe care o iubim cu toții a primit în venele ei, în timpul asta, sângele a patru bărbați voinici. Cam mult pentru un trup atât de fraged. Și, apropiindu-se de mine, mă întrebă cu o voce joasă, dar aspră: Cine i l-a supt? Am lăsat capul în jos.

– Asta e enigma, i-am răspuns. Van Helsing e pur și simplu distrus, iar eu parcă mi-am pierdut mințile. Chiar nu știm ce să mai credem. A fost și o serie de împrejurări care ne-au răsturnat toate socotelile, mai cu seamă privind supravegherea lui Lucy. Dar astea nu se vor mai repeta. Nu

ne mai dezlipim de aici până nu se îndreaptă lucrurile sau până nu iau sfârșit.

Quincey îmi întinse mâna:

– Contați și pe mine, îmi zise. Tu și cu olandezul să-mi spuneți ce trebuie să fac, restul mă privește.

Când se trezi Lucy, în timpul după-amiezii, prima ei mișcare a fost să caute la piept și, spre surprinderea mea, să scoată hârtiile pe care mi le dăduse să le citesc Van Helsing. Grijuliul Profesor i le pusese acolo unde fuseseră la început, pentru ca să nu se alarmeze la trezire, negăsindu-le. Ochii ei îl căutară pe Profesor, apoi mă priviră cu mulțumire. Dar pe când se uita prin cameră, observând unde se află, un fior de groază o scutură; scoase un țipăt jalnic și-și acoperi cu mâinile descărnate fața lividă. Am înțeles amândoi ce se întâmpla: își adusese aminte totul în legătură cu moartea maică-sii. Pe cât am fost în stare, am încercat s-o consolăm. Fără îndoială că gingășia cu care am înconjurat-o a ușurat-o întrucâtva, dar era foarte descurajată și plânse slab în tăcere multă vreme.

I-am spus că unul sau altul dintre noi va rămâne lângă ea tot timpul și asta a părut să-i redea puțin curajul. Către seară ațipi din nou. Se întâmplă atunci ceva cu totul neobișnuit. Deși adormită, scoase hârtia din sân și o rupse în două. Van Helsing culese cele două fragmente și le strânse. Totuși, ea făcea mai departe gestul de a le rupe, ca și când ar fi avut mai departe foile în mână; la urmă, desfăcu pumnii, pentru a lăsa să se risipească bucățele de hârtie. Van Helsing părea surprins și încrunta din sprâncene, dar nu zise nimic.

19 septembrie. A petrecut o noapte agitată, cu spaima de a adormi și trezindu-se mai neodihnită decât înaintea orelor de somn. Profesorul și cu mine am vegheat-o pe rând, fără s-o lăsăm singură nici o clipă. Quincey Morris nu ne-a împărtășit nimic din intențiile sale, dar cred că a patrulea toată noaptea în jurul casei.

Când se făcu ziuă, lumina necruțătoare a dimineții ne arăta ravagiile pe care le suferise biata Lucy. Abia mai putea să miște capul, iar hrana ușoară de care abia se atingea nu-i pria cu nimic. Când și când adormea, și atunci Van Helsing și cu mine observam cât se schimba, din somn, la trezie. În somn părea mai vânjoasă, deși cu trăsăturile descompuse, iar respirația îi era mai slabă; gura deschisă dezvăluia gingiile livide, coborâte sub dinți, din care cauză aceștia păreau mai lungi și mai ascuțiți ca de obicei. Când se trezea, blândețea privirilor ei îi schimba, bineînțeles, expresia, care redevenea cea cunoscută nouă, deși cu trăsăturile morții întipărite. În cursul după-amiezii întrebă de Arthur, căruia îi telegrafiarăm. Quincey s-a dus să-l aștepte la stație.

A sosit puțin înaintea orei șase; soarele încă lumina puternic, iar razele sale roșiatice pătrundeau pe fereastră, poleind chipul ei lipsit de sânge. Când a văzut-o, Arthur s-a pierdut și nici unul dintre noi n-a putut scoate o vorbă. În orele care au urmat, perioadele trecătoare de somn sau, mai bine-zis, stările de comă deveniră tot mai frecvente, încât momentele când îi puteam vorbi se făcură tot mai scurte. Prezența lui Arthur părea totuși să acționeze ca un stimulent; se întremă puțin și vorbi mai legat decât până atunci.

Acum e aproape unu noaptea. Van Helsing și Arthur sunt lângă ea. Într-un sfert de oră o să-i înlocuiesc, până atunci înregistrez acestea la fonograful ei.

Scrisoare de la Mina Harker pentru Lucy Westenra
(nedeschisă de destinatară)

17 septembrie

Preascumpa mea Lucy,

Parcă a trecut un veac de când n-am mai primit vești de la tine, sau mai degrabă de când nu ți-am mai scris. Îmi vei ierta, sunt sigură, această vină, după ce-mi voi deșerta sacul cu noutăți. Mai întâi, iată, mi-am adus cu bine acasă bărbatul. Când am ajuns la Exeter, ne aștepta în gară o

trăsură, iar în ea, deși suferind de gută, domnul Hawkins. Ne-a condus acasă la el, unde ne pregătise camere frumoase și confortabile și am mâncat împreună. După masă, domnul Hawkins ne-a spus:

– Dragii mei, ridic paharul în sănătatea și pentru prosperitatea voastră, și fie ca binecuvântarea mea să vă însoțească. Pe amândoi vă cunosc de când erați copii și v-am văzut crescând sub ochii mei, cu dragoste și cu mândrie. Vreau acum ca propria mea casă să fie căminul vostru. Nu am copii, nici urmași, sunt singur pe lume și v-am lăsat vouă, prin testament, tot ce am.

Mi-au dat lacrimile, Lucy dragă, în timp ce Jonathan și bătrânul își strângeau mâinile. Ce seară fericită!

Așa că acum locuim aici, instalați în această casă veche magnifică, de unde pot vedea, fie din dormitor, fie din salon, ulmii cei mari din parcul catedralei, cu trunchiurile lor negre și groase profilându-se pe străvechile ziduri galbene ale locașului; tot de aici pot auzi ciorile din văzduh, croncănind, sporovăind și clevetind toată ziua, după obiceiul ciorilor și al oamenilor.

Cum îi merge mamei tale? Aș vrea să dau o goană până la Londra, să te văd o zi-două, scumpa mea, dar am atâtea răspunderi, încât nu îndrăznesc să plec. Și Jonathan mai are încă nevoie de îngrijiri.

Și acum, că ți-am spus toate noutățile despre mine, vorbește-mi și tu despre ale tale. Când te măriți și unde, cine va celebra ceremonia și ce toaletă o să porți? Veți face o nuntă mare sau o ceremonie intimă? Scrie-mi despre toate, draga mea, căci știi cât mă interesează tot ce e în legătură cu tine.

La revedere, scumpă Lucy. A ta,

Mina Harker

Raport alcătuit de Patrick Hennessey, M.D., M.R.C.S.,
L.K.Q.C.P.I.²² etc., etc., pentru Jack Seward, M.D.

20 septembrie

Scumpe domn,

Dând urmare dorinței dumneavoastră, vă raportez asupra modului în care au decurs obligațiile aflate în sarcina mea... În ceea ce-l privește pe pacientul Renfield, sunt mai multe de spus. A avut o nouă ieșire, care s-ar fi putut isprăvi foarte rău, dar care, din fericire, nu s-a soldat cu nici un rezultat negativ. Astăzi după-masă, un car de expediție, condus de doi oameni, efectua un transport la casa părăsită, al cărei parc se învecinează cu noi, casa unde, vă reamintiți, bolnavul evadase în două rânduri! Conducătorii carului opriseră în dreptul gardului nostru, ca să-l întrebe pe portar pe ce drum să apuce, căci nu erau din partea locului. I-am urmărit și eu de la fereastra biroului, unde tocmai trăgeam țigara de după masă, și l-am văzut pe unul dintre ei îndreptându-se către cabina portarului. Pe când trecea pe sub fereastra lui Renfield, acesta a început să-l insulte în toate chipurile, cum îi venea pe limbă.

Omul, care părea foarte măsurat, i-a spus numai „ține-ți fleanca, milogule”. În schimb, pacientul nostru l-a acuzat că l-a jecmănit și a încercat să-l omoare, adăugând că „o să-i arate el, chit că va ajunge în spânzurătoare”. Am deschis fereastra și i-am făcut semn omului să nu-i dea importanță, ceea ce a înțeles singur, după ce a citit firma și a văzut unde se află, căci a spus: „Să vă binecuvânteze Dumnezeu, domnișorule, n-o să mă supăr eu de tot ce mi se zice într-o casă de nebuni. Da' mi-e milă de mata' și de șefu', că vă petreceți zilele într-o casă cu o bestie ca asta”. Apoi m-a

²² Medic, membru al Colegiului Regal de Chirurgie, licențiat al Colegiului Regal al Medicilor din Irlanda.

întrebat politicos încotro s-o ia și i-am arătat parcul casei părăsite. A plecat într-acolo, însoțit de amenințările, injurăturile și blestemele pacientului nostru. Am coborât atunci să văd dacă aş putea să aflu cauza crizei de furie, căci de obicei se poartă ca un om bine-crescut, lăsând de o parte răbufnirile de violență.

Spre mirarea mea, l-am găsit cât se poate de calm și, în felul lui, binevoitor. Am încercat să-l determin să vorbească despre incident, dar m-a întrebat cu blândețe la ce mă refeream anume, dând de înțeles că nu mai ținea minte nimic. Dar asta nu era decât o nouă dovadă a vicleniei lui, căci numai după o jumătate de oră ne-a dat din nou de furcă. De data asta a sărit pe geam și a luat-o razna pe alee.

I-am chemat pe supraveghetori să mă însoțească și am pornit după el, de teamă să nu facă vreo boroboacă. Teama mi s-a dovedit justificată, căci tocmai se întorcea către noi același car care trecuse mai înainte, de data asta încărcat cu niște lăzi mari de scânduri. Conducătorii lui se ștergeau pe frunte de sudoare și erau roșii la față, ca după o efortare violentă. Înainte să-l ajung, bolnavul se cățără pe car și-l apucă pe unul dintre vizitii, trăgându-l jos și izbindu-l cu capul de caldarâm.

Dacă nu l-aș fi înșfăcat numaidecât, cred că-l omora pe loc, acolo. Celălalt căruțaș sări și el jos de pe capră și-l plesni peste cap pe Renfield cu coada biciului. A fost o lovitură năprasnică, însă cred că bolnavul nu simțea nimic, căci înhățându-l și pe cel de-al doilea căruțaș, se lupta cu noi trei, scuturându-ne în toate părțile, ca pe niște pisoii. Știți că eu nu sunt tocmai slăbuț; ceilalți doi, barem, arătau ca niște mastodonți. Mai întâi s-a bătut în tăcere, însă cum tocmai începusem să-l stăpânim, iar supraveghetorii îi treceau după cap cămașa de forță, se porni să zbiere: „Nu! N-o să le meargă!

N-o să-i las să mă jefuiască! N-o să-i las să mă omoare bucățică cu bucățică! Voi lupta pentru Domnul și Stăpânul meu!” și alte aiureli fără noimă. Ne-a fost însă, într-adevăr, deosebit de greu să-l băgăm îndărăt în casă și să-l târâm în

camera capitonată. Unul dintre supraveghetori, Hardy, și-a scrântit un deget. I l-am pus la loc și acum nu-l mai doare.

Cât despre căruțași, la început ne-au amenințat cu intentarea unui proces cu daune. În amenințarea lor se ascundea, totuși, necazul de a fi fost amândoi smintiți în bătaie de un om slab la minte. Ziceau că, dacă nu i-ar fi sputit căratul lăzilor acelea grele, ar fi terminat repede cu el. Mai explicau înfrângerea și prin uscăciunea extremă la care îi condamnă natura prăfoasă a meseriei. Am înțeles numaidecât unde băteau; după un pahar țeapăn de tărie, poate chiar două, și după ce le-am strecurat câte un *sovereign* în palmă, atacul lor încetă brusc.

Le-am luat numele și adresele, pentru cazul în care ar fi necesar, și anume: Jack Smollet, din Dudding's Rents, King George's Road, Great Walworth, și Thomas Snelling, Peter Parley's Row, Guide Court, Bethnal Green. Amândoi lucrează la Harris și fiii, companie de transporturi și expediție maritimă, Orange Master's Yard, Soho.

Vă voi ține la curent cu orice eveniment interesant și vă voi telegrafia urgent, dacă se va întâmpla ceva important.

Al dumneavoastră devotat,

Patrick Hennessey

Scrisoare de la Mina Harker
către Lucy Westenra (nedeschisă de destinatară)

18 septembrie

Preascumpă Lucy,

Ne-a lovit o mare nenorocire. Domnul Hawkins s-a prăbușit pe neașteptate. Unii ar putea să nu înțeleagă pentru ce suntem atât de îndurerați, însă amândoi îl iubeam așa de mult, încât ni se pare cu adevărat că am pierdut un părinte.

Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl și mama, așa încât moartea sârmanului bătrân este pentru mine o lovitură reală. Jonathan este foarte mâhnit. Nu numai că l-a rănit moartea

bietului om, cu care era prieten de-o viață, care-l trata ca pe fiul său și i-a lăsat o avere pentru oameni modești ca noi, dar se mai întâmplă încă ceva. Jonathan spune că multele responsabilități care-i incumbă acum îl fac nervos. Începe să se îndoiască de sine. Încerc să-l încurajez și încrederea mea în el îl ajută să-și recapete credința în sine însuși.

Dar acestea sunt și urmările încercărilor prin care a trecut. Este atât de trist ca un om cu o fire ca a lui, blândă, puternică, simplă și nobilă, pe care o punea în valoare ajutorul scumpului nostru prieten, ce-l ridicase în puțini ani de la rangul de secretar la acela de avocat, să fie atât de strivită, încât să nu-l mai recunoști! Iartă-mă, draga mea, dacă te amărăsc cu supărările mele, în mijlocul fericirii tale, dar, dragă Lucy, trebuie să mărturisesc cuiva în ce hal de încordare trăiesc, făcând pe curajoasa față de Jonathan și îndemnându-l să aibă curaj, și fără să am cui mă destăinui.

Mă apucă groaza când mă gândesc că va trebui să plecăm peste două zile la Londra, căci sârmanul bătrân a lăsat cu limbă de moarte să fie înmormântat lângă tatăl său. Cum nu are pe nimeni, Jonathan se va ocupa de îndeplinirea ultimelor sale dorințe. Voi încerca să trec să te văd, scumpa mea, fie și numai pentru câteva minute. Iartă-mă că te-am tulburat. A ta, cu drag,

Mina Harker

Jurnalul doctorului Seward

20 septembrie. Numai hotărârea și obișnuința mă determină să notez aici, noaptea asta. Sunt atât de nefericit, de abătut și de sătul de lume și de toate, chiar și de viața mea, încât puțin mi-ar păsa dacă aș auzi în clipa asta fâlfâitul de aripi al îngerului morții. Au tot fâlfâit aripile astea, cu moartea mamei lui Lucy și a tatălui lui Arthur, și acum... dar să continui.

L-am înlocuit la timp pe Van Helsing, la căpătâiul lui Lucy. L-am sfătuit pe Arthur să se ducă să se odihnească și, la început, n-a vrut. A plecat numai când i-am explicat că vom avea poate nevoie de el în cursul zilei și că nu trebuie să fim cu toții frânți de oboseală tocmai când s-ar putea să-i fim folositori lui Lucy. Van Helsing s-a arătat foarte îndatoritor față de el.

– Hai, fiule, i-a spus, vino cu mine. Ești abătut și obosit, ai avut multe supărări și chinuri sufletești care ți-au pus la încercare tăria, asta o știm. Să nu rămâi singur, căci a sta singur înseamnă a-ți spori temerile și presimțirile. Să trecem amândoi în salon, unde arde un foc bun și sunt două canapele. Eu o să mă culc pe una din ele, tu pe cealaltă, și așa o să ne consolăm unul pe altul, chiar dacă n-o să ne spunem nimic și chiar dacă ne va cuprinde somnul.

Arthur coborî împreună cu el, după ce privi cu înflăcărare chipul lui Lucy, aproape tot atât de alb ca perna pe care stătea culcată. Zăcea pe deplin nemișcată, iar eu mi-am rotit privirile prin încăperea ca să văd dacă totul era cum trebuie să fie. Am văzut că Profesorul folosise mai departe în odaie, ca și în cealaltă, usturoiul. Frecase pretutindeni canaturile ferestrelor, iar în jurul gâtului fetei, peste baticul de mătase legat de Van Helsing, atârna o cunună puternic miroitoare, împletită din aceleași flori. Lucy respira șuierător, fața îi arăta groaznic, cu gura deschisă și gingiile livide. În lumina puțină și tremurătoare, dinții-i păreau încă mai lungi și mai ascuțiți decât în cursul dimineții. Mai cu seamă, prin nu știu ce efect de lumină, caninii îi păreau încă mai lungi și mai ascuțiți decât ceilalți dinți. M-am așezat lângă pat, iar ea s-a mișcat, ca și când ar fi suferit. În același moment s-a auzit un fâlfâit surd de aripi și o izbitură în geam.

M-am îndreptat în vârful picioarelor într-acolo și am ridicat încet un colț al transperantului. Era lună plină și am putut vedea că zgomotul îl făcea un liliac mare care dădea târcoale, atras desigur de lumina slabă din odaie, și care se tot izbea cu aripile în geamuri. Când m-am întors la locul meu, Lucy

se mișcase prin somn și-și dăduse la o parte ghirlanda de flori de usturoi de la gât. I-am pus-o la loc cât mai bine și am continuat s-o veghez.

Curând se deșteptă și am încercat să-i dau să mănânce ceva, așa cum indicase Van Helsing. De-abia s-a atins de mâncare, sfârșită. Nu părea să mai continue acea luptă inconștientă pentru viață, cu care întâmpinase până atunci boala.

M-a izbit faptul că, de îndată ce și-a recăpătat cunoștința, a strâns mai aproape ghirlanda de flori de usturoi.

Era într-adevăr straniu cum, de câte ori cădea în acea stare letargică, cu respirația șuierătoare, dădea la o parte ghirlanda de flori și cum o puneă de îndată la loc, când se trezea.

La ora șase dimineața, Van Helsing a venit să mă schimbe. Arthur adormise, iar el îi cruțase somnul. Când privi obrajii lui Lucy, i-am auzit fluieratul scurt, din adâncul răunchilor, îmi murmură:

– Ridică transperantul, vreau lumină!

Apoi se aplecă deasupra lui Lucy, aproape atingându-i obrazul și începu s-o examineze cu cea mai mare atenție. Dădu la o parte florile și desfăcu baticul de mătase care-i înconjură gâtul. Tresări, l-am auzit strigând "Mein Gott" de parcă s-ar fi sufocat. M-am aplecat și am privit și eu, de m-au trecut fiori reci.

Rănile de pe gât dispăruseră cu desăvârșire.

Timp de câteva minute, Van Helsing rămase privind-o, împietrit. Apoi se întoarse către mine și-mi spuse calm:

– E pe moarte. Nu va mai dura mult. Bagă însă bine de seamă că va fi o mare deosebire dacă va muri trează sau în somn. Trezește-l pe bietul băiat, adu-l aici, ca s-o vadă pentru ultima oară; are încredere în noi, și i-am promis.

Am coborât în sufragerie și l-am sculat din somn. Era năucit, dar când a văzut razele de soare pătrunzând prin jaluzele, a crezut că dormise prea mult și s-a speriat. I-am dat asigurări că Lucy dormea încă și i-am spus pe cât de

blând am fost în stare că și Van Helsing, și eu ne temeam că sfârșitul e aproape.

Când am intrat în odaie, am putut vedea că Van Helsing, cu chibzuință sa caracteristică, aranjase totul, pentru ca toate lucrurile să fie la locul lor și să arate bine. Pieptănase până și părul lui Lucy, care se răsfirea acum pe pernă, cu frumoasele lui reflexe de totdeauna. Ea deschise ochii când ne simți intrând în încăpere și spuse în șoaptă:

– Arthur, iubitul! Sunt atât de fericită că ai venit!

El se aplecă s-o sărute, dar Van Helsing îl împiedică.

– Nu, îi murmură, nu încă! Ia-i mai bine mâna, o s-o reconforteze mai bine.

Atunci, Arthur îi luă mâna și îngenunche lângă ea, privindu-i trăsăturile blânde ce se armonizau cu frumusețea angelică a ochilor. Ochii ei se închiseră cu încetul și o cuprinse somnul. Timp de o părere, pieptul i se ridică, într-o respirație scurtă și grea, ca a unui copil obosit.

Apoi, pe neobservate, se produse acea schimbare ciudată, pe care o observasem în timpul nopții. Respirația i se făcu șuierătoare, gura i se deschise, iar gingiile livide, retrase de pe dinți, dezvăluiră dinții mai lungi și mai ascuțiți decât oricând. În acea stare de letargie vagă, inconștientă, ea deschise ochii, ce rotiră o privire aspră și tristă totodată, și glăsui cu o voce voluptuoasă și catifelată, pe care n-o mai auzisem niciodată pe buzele ei:

– Arthur, iubitul, sunt atât de fericită că ai venit! Sărută-mă!

Arthur se aplecă numaidecât s-o îmbrățișeze, dar chiar în clipa aceea Van Helsing, care, ca și mine, tresărise auzind-o cum vorbește, se năpusti asupra lui, apucându-l cu amândouă mâinile după gât și, trăgându-l îndărăt cu o putere pe care nu i-o bănuisem, îi strigă de răsună toată încăperea:

– Pentru viața ta, nu! Nu face asta, pentru sufletul tău și al ei! Și i se înfipse în față, ca un leu gata de atac.

Arthur rămase atât de uluit că nu mai știu o vreme nici ce să facă, nici ce să mai zică; înainte însă de a se lăsa pradă mâniei, își dădu seama unde se află și în ce împrejurare și se așeză în tăcere, așteptând.

N-o pierdeam o clipă din ochi pe Lucy, ca și Van Helsing, și-i văzurăm fața schimonosită de un spasm ca de turbare; dinții ascuțiți îi scrâșniră. Apoi închise ochii și începu să respire cu greutate.

Approape de îndată îi deschise iar, plini de blândețe și, ridicând mâna străvezie, o apucă pe aceea mare și brună a lui Van Helsing; ducând-o la buze, o sărută.

– Prietene credincios, spuse ea cu o voce pierită, dar vibrând de patos, o, prietene de nădejde, al meu și al lui. Veghează asupra lui, redă-i pacea!

– Îți jur!, spuse el solemn, îngenunchind în fața ei și apucându-i mâna, ca unul care depune jurământul. Apoi se întoarse către Arthur, zicându-i: Vino, băiatul meu, ia-i mâna și sărut-o pe frunte, o singură dată.

Ochii li se întâlniră, în locul buzelor; așa s-au despărțit.

Ochii lui Lucy se închiseră, iar Van Helsing, care o supraveghease tot timpul, îl luă pe Arthur de braț și-l îndepărtă de pat. Se mai auziră câteva raluri, care încetară brusc.

– Totul s-a terminat, spuse Van Helsing. A murit!

L-am luat pe Arthur de braț și am coborât cu el în sufragerie, unde s-a prăbușit pe un scaun, acoperindu-și fața cu mâinile și hohotind într-un fel care îmi sfâșia inima.

Când m-am întors în dormitor, l-am găsit pe Van Helsing privind-o pe Lucy mai sumbru ca oricând. O oarecare schimbare se petrecuse pe fața ei. Moartea îi redase o parte din frumusețe, căci sprâncenele și obrajii își regăsiseră ceva din linia unduioasă; chiar buzele își pierduseră paloarea mortală. S-ar fi zis că sângele, nefolosit acum la muncile inimii, se îndeletnicea să îmblânzească, pe cât se putea, trăsăturile aspre ale morții.

*Moartă o credeam pe când dormea,
Și-n brațele somnului, când murise.*

Stăteam alături de Van Helsing și i-am spus:

– În sfârșit, biata fată se odihnește în pace! Suferințele ei au luat sfârșit!

Se întoarse către mine și-mi răspunse cu gravitate:

– Vai, nu! Dimpotrivă, de-abia încep!

Când l-am întrebat ce vrea să spună, dădu doar din cap și-mi zise:

– Încă n-a venit clipa să acționăm. Să așteptăm și să vedem.

CAP. 13

Jurnalul doctorului Seward (continuare)

-a hotărât ca slujba funebră să aibă loc chiar a doua zi, pentru ca Lucy și mama ei să poată fi înmormântate în același timp. M-am ocupat de toate formalitățile mortuare și serviciul de pompe funebre a dovedit că personalul său era întristat, sau blagoslovit, cu același aer de suavă obsecviozitate ca și patronul său. Chiar și femeia care se ocupa de ultima toaletă a moartei îmi spuse pe un ton confidențial, pe jumătate familiar, pe jumătate profesional, pe când ieșea din camera mortuară.

- Un cadavru într-adevăr splendid, domnule. Un adevărat privilegiu să-1 prepari. Nu spun vorbă mare, dar va ridica creditul stabilimentului nostru!

Am remarcat faptul că Van Helsing nu s-a dezlipit de casă, poate și ca să n-o lase pe mâna slugilor. De altfel, nu aveam la cine recurge și, cum Arthur urma să ia parte a doua zi la înmormântarea tatălui său, noi n-am putut anunța pe nimeni din cei care ar fi fost îndrituiți să participe la ceremonia funebră a lui Lucy. Ținând seama de împrejurări, Van Helsing și cu mine am procedat singuri la examinarea

hârtiilor rămase. Mai cu seamă, Profesorul voia să cerceteze personal hârtiile lui Lucy. L-am întrebat de ce, fiindcă mă temeam că el, ca străin, ar putea să nu cunoască în amănunt legea englezească și, prin urmare, să aibă ulterior anumite încurcături. Mi-a răspuns:

– Știu. Uți că sunt și doctor în Drept, nu numai în medicină? Dar aici nu este vorba propriu-zis de Drept. Ți-ai dat seama de asta când l-ai evitat pe coroner²³. Nu numai pe el trebuie eu să-l ocolesc. Trebuie să mai fie și alte hârtii ca astea... și scoase din portofel memorandumul pe care-l ascunsese Lucy la sân și pe care mai apoi îl rupsese prin somn.

– Dacă afli ceva despre avocatul răposatei doamne Westenra, sigilează toate actele găsite și scrie-i chiar în noaptea asta. Eu am să veghez în odaia asta și în fosta cameră de culcare a domnișoarei Lucy, unde poate mai găsesc ceva. Nu e bine ca gândurile ei cele mai tainice să cadă în mâinile unor străini.

M-am dus la lucrul meu și în mai puțin de jumătate de ceas am găsit numele și adresa avocatului doamnei Westenra, căruia i-am scris. Toate hârtiile sărmaneii moarte erau în ordine; între ele se aflau instrucțiuni precise privind locul înmormântării. De-abia sigilasem scrisoarea când, spre surprinderea mea, Van Helsing intră în odaie, zicându-mi:

– Pot să-ți fiu de vreun ajutor, prietene John? Nu mai am nimic de făcut și, dacă vrei, îți stau la dispoziție.

– Ai găsit ceea ce căutai?, l-am întrebat, iar el mi-a răspuns:

– N-am căutat ceva anume. Speram numai să găsesc, și am găsit câteva scrisori, un scurt memorandum și un jurnal abia început. Le-am și luat și o să te rog să nu aduci deocamdată vorba de ele. Măine seară o să-l văd pe bietul băiat și, cu autorizația sa, vom face uz de aceste materiale.

După ce am terminat tot ce mai era de făcut, îmi spuse:

²³ Anchetator al deceselor suspecte.

– Și acum, prietene John, la culcare. Avem amândoi nevoie de somn, de refacere. Măine vom avea multe de făcut, însă noaptea asta nu mai e nevoie de noi, din păcate!

Înainte de a ne retrage, am trecut s-o mai vedem pe biata Lucy. Antreprenorul de pompe funebre se străduise, fără îndoială, să facă tot ce putea, căci odaia se transformase într-o capelă micuță. Era o profuziune de minunate flori albe, pentru a face moartea pe cât mai puțin respingătoare cu putință. Lințoliul îi acoperea fața; când Profesorul îl ridică cu un gest cucernic, am tresărit amândoi de frumusețea ce ni se înfățișă, luminată de flacăra marilor lumânări de ceară. Moartă, Lucy își redobândise întreaga frumusețe, iar ceasurile care trecuseră, în loc să lase urmele alterării, îi înapoiaseră frumusețea din timpul vieții, încât, într-adevăr, nu-mi puteam crede ochilor că mă aflu în fața unui mort.

Profesorul o privea cu un aer grav. El nu o iubise așa cum o iubisem eu și nu avea lacrimi în ochi. Imi spuse:

– Rămâi aici până mă întorc, și ieși din încăpere.

Se întoarse cu un braț de flori de usturoi sălbatic, scoase din coletul ce aștepta în hol, dar care rămăsese nedesfăcut, le presără printre celelalte și, de asemenea, în jurul patului. Apoi scoase din jurul gâtului, de sub guler, un mic crucifix de aur și-l puse pe buzele moartei. Întinse la loc lințoliul, după care ne-am retras.

Mă pregăteam de culcare în camera mea când îmi bătu în ușă și intră, spunându-mi de-a dreptul:

– Măine să-mi aduci, înainte de căderea nopții, instrumentele de autopsie.

– Trebuie să facem autopsie?, l-am întrebat.

– Da și nu. Vreau să fac o operație, nu însă cea la care te gândești. Lasă-mă să-ți explic, dar să nu sufli o vorbă nimănui. Vreau să-i despart capul de trunchi și să-i îndepărtez inima. Ce, tu, chirurg, pari atât de șocat? Aș fi vrut să nu las să treacă noaptea asta, dar m-am gândit la Arthur. Va putea veni mâine, după înmormântarea tatălui său și când va vrea s-o vadă, s-o vadă așa.

Atunci, după ce se va fi închis sicriul, pentru ziua următoare, noi ne vom întoarce, de îndată ce toată lumea va dormi. Vom deșuruba sicriul și vom face autopsia. Pe urmă vom pune totul la loc, așa încât în afară de noi doi să nu știe nimeni nimic.

– Dar la ce pot servi toate astea? Fata a murit. De ce să-i mutilezi sârmanul corp fără nici o necesitate? Și dacă această operație post-mortem nu are rost și nu folosește nimănui, nici moartei, nici nouă, nici științei, nici măcar cunoașterii omenești, atunci la ce bun? E ceva monstruos!

Drept răspuns îmi puse mâna pe umăr și mi se adresă cu o nespusă gingășie:

– Prietene John, știi ce rănită ți-e inima și te iubesc cu atât mai mult, cu cât știi că sângerează mai tare. Dacă aș putea, aș lua asupra mea povara care te apasă. Sunt însă lucruri pe care tu nu le știi, pe care le vei aña și-o să fii mulțumit că nu ți le-am dezvăluit mai devreme, căci nu sunt lucruri plăcute. Nu te-a uluit, nu te-a îngrozit faptul că nu i-am îngăduit lui Arthur să-și îmbrățișeze logodnica, deși ea era pe moarte, și că l-am tras departe de pat, cu toată puterea? Ba da!

Și ai văzut cum îmi mulțumea, cu acele priviri muribunde, din ochii ei atât de frumoși, cu vocea atât de slăbită, cum mi-a sărutat mâna asta bătrână și bătătorită și m-a binecuvântat? Sigur că ai văzut. Și nu m-ai auzit când i-am jurat că voi face tot ce trebuie ca să închidă ochii liniștită? Ba da! Dacă mă apuc de lucru fără tragere de inimă, pentru că prietenul meu nu mai crede în mine, voi lucra cu atât mai greu și mă voi simți cu atât mai singur, tocmai când am nevoie de ajutor și de curaj! Tăcu o clipă, apoi continuă, cu gravitate: Prietene John, ne așteaptă zile stranii și cumplite. Să fim uniți ca unul singur, ca să putem duce la bun sfârșit ceea ce am început. Vei avea încredere în mine?

I-am strâns mâna și i-am fâgăduit. Pe urmă i-am deschis ușa și l-am urmărit din ochi până a intrat în odaia lui și a închis ușa după el. Pe când stăteam nemișcat, am văzut-o pe una dintre servitoare trecând în vârful picioarelor pe coridor,

fără să mă simtă, căci era cu spatele, și intrând în odaia unde se afla expusă Lucy. Scena m-a mișcat. Devotamentul este atât de rar și ne simțim atât de recunoscători față de cei care îl arată din proprie inițiativă celor pe care îi iubim!

O biată fată, învingându-și teama pe care în chip firesc i-o inspira moartea, se ducea singură la căpătâiul stăpânei dragi, pentru ca astfel sărmanele rămășițe să nu rămână singure înaintea de a se înfățișa eternității...

Trebuie că am dormit îndelung și profund, căci era ziua-n amiaza mare când mă trezi Van Helsing, intrând în odaie. Se aplecă asupra mea și-mi zise:

– Inutil să te mai deranjezi cu instrumentele; am renunțat la autopsie.

– Pentru ce?, l-am întrebat eu, căci cuvintele lui solemne din timpul nopții mă impresionaseră puternic.

– Pentru că, îmi spuse el pe un ton grav, pentru că e prea târziu, sau prea devreme. Privește! Și-mi arătă micul crucifix de aur. A fost furat în timpul nopții.

– Cum furat?, am replicat eu uimit. Doar îl ai în mână!

– L-am luat înapoi de la nemernica aceea care l-a furat, de la o femeie care jefuiește morți și vii.

Iși va primi pedeapsa neapărat, însă nu prin mine. Nu știe ce-a făcut, și din cauza asta e vinovată doar de furt. Acum trebuie să așteptăm.

Altceva nu mai spuse și ieși lăsându-mă cu un nou mister de dezlegat, cu o nouă încurcătură de rezolvat.

Dimineața a fost mohorâtă, dar către prânz sosi și avocatul, domnul Marquand, aparținând biroului Wholeman și fiții, Marquand și Lidderdale. A fost foarte amabil și a arătat multă înțelegere pentru ceea ce făcusem, luând asupra sa toate formalitățile de detaliu. În timpul mesei ne-a spus că doamna Westenra se așteptase tot timpul la un atac de inimă și că-și pusese hârtiile în cea mai desăvârșită ordine.

Ne-a mai informat că, lăsând deoparte o anumită proprietate inalienabilă a tatălui lui Lucy, care, acum, în lipsa unor moștenitori direcți, va reveni unei ramuri

îndeapărtate a familiei, întreaga moștenire, imobiliară și mobilă, va reveni în exclusivitate domnului Arthur Holmwood. După ce ne-a explicat lucrurile astea, continuă:

– Sincer vorbind, noi am făcut tot posibilul ca să împiedicăm asemenea dispoziții testamentare și i-am demonstrat că anumite împrejurări ar fi putut s-o lase pe fiica ei fără un sfanț și chiar s-o împiedice să acționeze în deplină libertate când ar fi vrut să se mărite. Într-adevăr, ne-am opus așa de tare, încât ne-am și certat, căci ne-a întrebat dacă suntem sau nu gata să-i îndeplinim dorințele.

Bineînțeles că n-am avut altă alternativă decât să acceptăm. În principiu, noi avem dreptate în nouăzeci și nouă de cazuri dintr-o sută și am fi dovedit, prin logica evenimentelor, precizia afirmațiilor noastre. Dar trebuie să admit cu sinceritate că în cazul de față orice alt gen de dispoziție ar fi făcut imposibilă îndeplinirea dorințelor ei. Întrucât a decedat înaintea fiicei ei, aceasta a intrat în posesia proprietății și, chiar dacă nu i-ar fi supraviețuit decât cinci minute mamei sale, proprietatea ei, în cazul că n-ar fi lăsat testament, iar în cazul de față ar fi fost practic imposibil să lase, ar fi urmat regimul bunurilor fără testament.

Într-un asemenea caz, lordul Godalming, cu toată calitatea sa de prieten iubit, n-ar fi avut nici un drept, iar moștenitorii, chiar îndeapărtați, nu și-ar fi alienat bunurile ce le reveneau pe drept, din rațiuni sentimentale, privind un străin. Vă asigur, scumpii mei domni, mă bucur de acest rezultat, mă bucur cu adevărat.

Era un om cumsecade, dar satisfacția sa în acest domeniu limitat care îi privea profesia, față de tragedia care ne lovise, ilustra cât sunt în stare să înțeleagă alții.

N-a mai rămas multă vreme, dar ne spuse că va reveni în târziul zilei, ca să se întâlnească cu lordul Godalming. Într-o măsură, totuși, vizita sa ne-a mai ușurat, căci ne-a asigurat că anumite acte pe care le comiseseam nu vor fi întâmpinate cu ostilitate. Il așteptam pe Arthur la ora cinci și cu puțină vreme înainte am mai intrat o dată în odaia mortuară.

Un nume cât se poate de potrivit, căci acum mama și fiica zăceau împreună acolo. Antreprenorul de pompe funebre se întrecuse pe sine, făcuse un adevărat etalaj, iar aerul mortuar din încăpere ne posomori pe loc. Van Helsing porunci ca lucrurile să fie repuse în starea în care erau înainte, explicând că lordul Godalming trebuia să vină foarte curând și că va fi pentru el mai puțin dureros să-și vadă numai logodnica. Antreprenorul părea foarte amărât de prostia pe care o făcuse și începu să pună singur lucrurile la loc, așa cum le lăsase cu o noapte mai înainte, pentru ca atunci când va sosi Arthur, să fie ferit de o nouă amărăciune.

Bietul prieten! Părea disperat și distrus, curajul îl părăsise sub loviturile atâtor emoții. Știam că fusese foarte legat de tatăl său; să-1 piardă, și tocmai acum, ce lovitură amară!

L-am consolată pe cât am fost în stare. În asemenea cazuri, gesturile mari sunt inutile. O strângere de mână, o îmbrățișare bărbătească merg la inimă. Am rămas tăcut și nemișcat până s-a potolit și numai atunci i-am spus, încet:

– Du-te s-o vezi!

Ne-am apropiat împreună de pat și i-am ridicat lințoliul de pe față. Doamne, ce frumoasă era! Părea că se face mai frumoasă cu fiecare ceas care trecea. Mă simțeam uluit și întrucâtva înfricoșat. Însuși Arthur fu scuturat de un fior ca de friguri. La urmă, după o tăcere grea, mă întrebă sugrumat:

– Jack, e moartă cu-adevărat?

I-am confirmat cu tristețe că da, fiindcă știam că asemenea îndoială oribilă nu durează decât preț de o clipă, și i-am explicat că se întâmplă deseori după moarte ca trăsăturile feței să se întindă și chiar să-și recapete frumusețea tinerească, mai cu seamă când moartea a fost precedată de o lungă și grea suferință. A părut pe deplin convins de vorbele mele și, după ce a îngenuncheat în fața catafalcului și a mai aruncat o privire moartei, a părăsit încăperea.

I-am atras atenția că o vedea pentru ultima oară înainte de închiderea sicriului. Atunci s-a mai întors o dată, i-a luat

mâna și i-a sărutat-o, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte. La ieșire a mai privit-o o dată, lung, peste umăr.

L-am lăsat în salon și l-am înștiințat pe Van Helsing că Arthur își luase adio de la Lucy; atunci se duse să comunice antreprenorului de pompe funebre că poate țintui sicriul. Când s-a înapoiat, i-am reprodus întrebarea lui Arthur, iar el îmi răspunse:

– Nu mă miră deloc. Eu însumi m-am îndoit o clipă!

La masă mi-am dat seama că bietul Arthur făcea eforturi supraomenești să nu izbucnească în plâns. Tot timpul mesei, Van Helsing n-a scos o vorbă, doar când își aprinse țigara i se adresă:

– Știu că ți-a venit greu să ai deplină încredere în mine, câtă vreme n-aveai cum înțelege violența aceluia gest, ba presupun că nici acum nu ai, nu poți avea încredere, căci încă nu știi despre ce e vorba. Vor mai fi însă și alte împrejurări când va trebui să-mi arăți încredere fără să știi despre ce e vorba. Dar va veni și vremea când se va face lumină. Atunci o să-mi mulțumești, întâi pentru binele tău, apoi pentru binele altora și pentru mântuirea celei căreia i-am jurat s-o apăr.

– Da, desigur, sigur că da, domnule, strigă Arthur. Voi avea încredere în dumneata în toate privințele. Știu și înțeleg că ai o inimă nobile și că ești prietenul lui Jack, că i-ai arătat prietenie ei. Veți proceda cum veți crede de cuviință.

Profesorul își dresese de două ori vocea înainte de a vorbi.

– Pot să te întreb ceva?

– Bineînțeles.

– Știai că doamna Westenra ți-a lăsat toate bunurile ei?

– Biata femeie! Nu, nu știam. Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

– Fiindcă totul îți aparține, ai dreptul să dispui cum dorești. Aș dori să-ți cer permisiunea să citesc toate hârtiile și scrisorile domnișoarei Lucy. Crede-mă, nu dintr-o curiozitate deșartă. Am un motiv pe care, cu siguranță, ea l-ar fi aprobat. De altfel, le am aici. Le-am strâns, înainte de a afla că îți aparțineau, ca să nu le atingă nici o mână străină, pentru ca

nici un ochi străin să nu le pătrundă taina. Dacă îmi îngădui, le voi păstra, ar fi chiar mai bine să nu le cercetezi; iar eu le voi depune într-un loc sigur. Nici un cuvânt nu se va pierde, iar la vremea potrivită ți le voi înapoia. Îți cer un lucru greu, dar o s-o faci, nu-i așa, de dragul lui Lucy?

Arthur răspunse atât de deschis, încât parcă se regăsise:

– Doctore Van Helsing, vei proceda după cum vei crede. Simt din aceste vorbe că, dacă Lucy ar fi aici, m-ar aproba. N-am să vă tulbur cu nici o întrebare înainte de vreme.

– Și bine faci, spuse bătrânul, ridicându-se în picioare. Vom avea cu toții necazuri. Și nu numai necazuri. Și noi, și tu, mai cu seamă, tu, dragul meu băiat, vom mai petrece multe ceasuri amare până să ajungem la lumină. Dacă vom fi îndrăzneți și cu gândul doar la datoria noastră, atunci se vor termina cu bine!

Noaptea am dormit pe o sofa în camera lui Arthur; Van Helsing nu s-a culcat deloc, într-un du-te-vino permanent prin casă, de parcă ar fi patrat, dar fără să piardă din vedere odaia în care zăcea Lucy în sicriul încărcat de flori de usturoi sălbatic, al căror miros, amestecat cu parfumul mai greu de crini și de trandafiri, plutea copleșitor în noapte.

Jurnalul Minei Harker

22 septembrie. În tren, către Exeter. Jonathan doarme.

Parcă numai ieri aș fi scris ultimele rânduri în acest jurnal, și totuși, câte nu s-au mai întâmplat de când la Whitby, cu toată viața înainte, nu aveam vești de la Jonathan. Iar acum, măritată cu Jonathan, și Jonathan avocat, asociat, bogat, rămas apoi singur stăpân al firmei, domnul Hawkins mort și îngropat, iar Jonathan doborât de o nouă criză. Într-o bună zi va trebui să mă lămurească. Deprimată. Am cam început să uit stenografia, iată la ce duce o prosperitate neașteptată, va trebui să-mi împrăpățez cunoștințele prin exercițiu...

Ceremonia funebră a fost cât se poate de simplă și de solemnă. Am asistat numai noi și personalul casnic, unul

sau doi prieteni mai vechi ai mortului, din Exeter, agentul său din Londra și un domn care-l reprezenta pe sir John Paxton, președintele Asociației Juriștilor.

Ne-am întors în oraș în liniște, luând un autobuz care ne-a lăsat la Hyde Park Corner. Jonathan s-a gândit să-mi facă o plăcere și să mă plimbe prin Row, așa că am intrat înăuntru. Era însă așa de puțină lume și priveliștea scaunelor goale atât de dezolantă, încât ne-am gândit la scaunul gol pe care îl vom găsi acasă și am pornit către Piccadilly.

Jonathan mă luase de braț, cum făcea pe vremuri, când mă conducea la școală. În fond nu se cuvenea, căci nu predai timp de ani la rând lecții de etică și comportare celorlalte domnișoare, fără ca pedanteria lor să nu ți se transmită și ție un pic. Dar era la mijloc Jonathan, și el era acum bărbatul meu, nu cunoșteam pe nimeni din cei pe care-i întâlneam în cale, și de altfel să ne și fi recunoscut, ce ne mai păsa, deci am trecut mai departe, îmi atrăsese atenția o tânără nemaipomenit de frumoasă, cofată, cu o pălărie imensă și care stătea într-o caleașcă în fața casei Giuliano, când deodată l-am simțit pe Jonathan strângându-mi brațul atât de tare, încât m-a durut și spunându-mi cu răsuflarea tăiată: „Dumnezeule!” Neliniștită cum sunt mereu în privința lui Jonathan, căci mă tem mereu de un nou acces nervos, m-am întors numaidecât și l-am întrebat ce anume l-a tulburat.

Era palid de moarte, cu ochii ieșiți din cap, pe jumătate de uimire, pe jumătate de groază, pironiți asupra unui ins înalt și slab, cu nasul coroiat, mustața neagră și barba ascuțită, care se uita și el la fata aceea frumoasă. O privea chiar atât de pătrunzător, încât nu-i mai ardea de noi, așa că l-am întipărit bine în minte. Pe obraz nu i se citea bunătate, avea un aer aspru și crud, și senzual, iar dinții mari și ascuțiți, ce păreau și mai albi din cauza buzelor prea roșii, erau ca de fiară. Jonathan nu-și dezlipea privirile de pe el și mi-a fost frică să nu-l observe și să nu se formalizeze, căci nu-mi plăcea deloc, cu aerul său pătimăș și obscen. L-am întrebat

pe Jonathan cine îl tulburase într-atât, iar el mi-a răspuns, crezând firește că știu ca și el despre cine este vorba!

– L-ai recunoscut?

– Nu, dragă, i-am spus, nu-l cunosc. Cine e?

Răspunsul lui m-a zguduit de-a dreptul, căci mi l-a dat ca și cum n-ar mai fi știut că vorbește cu mine:

– Este chiar el!

Ceva îl băgase desigur în sperieți, ceva cu totul deosebit. Cred că, dacă n-aș fi fost acolo să-l sprijin, cădea jos. Se zgâia mereu la el; cineva ieși din magazin cu un pachetel pe care-l întinse domnișoarei, iar aceasta făcu semn trăsorii să pornească. Omul negru n-o pierdu din ochi și, când echipajul plecă în direcția Piccadilly, îl urmă, chemând o șaretă. Jonathan îl privi până nu se mai văzu, apoi începu să vorbească, parcă pentru sine.

– Cred că este contele, dar a întinerit. Doamne! Dacă e el! Măcar de-aș ști!

Era atât de chinuit, încât m-am ferit să-l obosesc cu orice întrebare și am păstrat tăcerea. L-am tras binișor de braț și el m-a urmat. Ne-am plimbat puțin, pe urmă am intrat în Green Park și ne-am așezat. Ziua de toamnă era călduroasă și ne-am instalat confortabil într-un umbrar. După câteva minute de privit în gol, Jonathan închise ochii și adormi liniștit cu capul pe umărul meu. M-am gândit că era cel mai bun lucru pe care-l putea face, așa că nu l-am deranjat. După vreo douăzeci de minute se trezi brusc, bine-dispus, și-mi spuse:

– Ce, nu cumva am dormit? Oh, iartă-mă pentru nepolitețe. Ce-ar fi să mergem și să bem undeva o ceașcă de ceai?

Era limpede că uitase cu desăvârșire întâmplarea cu omul în negru, întocmai cum în timpul bolii uitase tot ceea ce îi readusese în memorie acest episod. Perioadele acestea de uitare nu-mi plac, căci i-ar putea pricinui sau prelungi vreo vătămare a sănătății lui mintale. Dar nu pot aduce vorba despre asta de teamă să nu-i fac mai mult rău decât bine. Va trebui să citesc însă întâmplările din timpul călătoriei sale în

străinătate. Mă tem că a venit vremea să deschid pachetul și să văd ce e scris înăuntru.

Mai târziu. Tristă întoarcere acasă, în toate privințele, casa pustie, fără ființa care ne-a arătat atâta bunătate, Jonathan tot palid și năuc, de parcă i-ar fi revenit boala și acum o telegramă de la Van Helsing, oare cine o fi?

„Am regretul să vă aduc la cunoștință că doamna Westenra s-a stins din viață acum cinci zile și că Lucy a murit alaltăieri. Vor fi înmormântate împreună astăzi.”

Un ocean de dureri în câteva vorbe! Sărmana doamnă Westenra! Biata Lucy! Duse, duse pentru totdeauna. Și nefericitul de Arthur, care a pierdut toată lumina vieții.

Jurnalul doctorului Seward

22 septembrie. Totul s-a terminat, deci! Arthur s-a înapoiat la Ring, luându-1 pe Quincey Morris cu el. Ce tovarăș de nădejde, Quincey Morris! Cred din adâncul sufletului că a suferit la moartea lui Lucy tot atât de mult ca oricare dintre noi, dar a îndurat cu un curaj de viking. Dacă America va continua să nască oameni ca el, va ajunge o adevărată putere în lume. Van Helsing se odihnește înainte de plecare. Trebuie să ajungă în cursul nopții la Amsterdam, dar afirmă că se va înapoia mâine noapte, fiindcă n-are de făcut decât anumite treburi care-1 privesc personal. După câte știu, se va întoarce aici, fiindcă spune că mai are de lucru o vreme la Londra. Bietul bătrân!

Mă tem că încercările de săptămâna trecută i-au răpit ceva din energia de fier. În clipa când am rămas singuri în trăsură, l-a apucat o adevărată criză de răs isteric. Mai târziu a negat cu tărie că ar fi fost victima unei crize de isterie, insistând că aș fi asistat numai la o manifestare a umorului său, care se face simțit până și în împrejurări atât de cumplite. Râdea cu lacrimi, de-a trebuit să las jos transperantele de la geamurile

trăsurii, ca să nu ne vadă nimeni și să ne judece greșit; apoi plânse până izbucni din nou în râs; râse și plânse la un loc, ca o femeie.

Am încercat să-l iau din scurt, tot așa cum te porți cu o femeie în asemenea circumstanțe, însă fără nici un rezultat. Bărbații se manifestă altfel decât femeile sub imperiul izbucnirilor nervoase sau al momentelor de slăbiciune. Când își redobândește stăpânirea de sine, l-am întrebat de unde atâta veselie și mai ales într-un asemenea moment. Mi-a dat un răspuns foarte caracteristic, pe cât de logic, pe atât de sublim:

– Ah, amice John, nu mă înțelegi. Să nu crezi că, dacă râd, sunt și vesel. Uite, plângeam, pe când mă umfla râsul. Dar nici să nu-ți închipui că plângeam de durere, fiindcă, vezi, tot atunci hohoteam de râs. Bagă bine de seamă că râsul care-ți bate la ușă și-ți cere voie să intre nu e râs adevărat. Nu! Adevăratul râs e ca un rege care vine când și cum vrea el. Nu stă de vorbă cu nimeni. Nu-i pasă de timp și nici de conveniențe. Te pomenești cu el, nas în nas. Să luăm exemple. Suferințele bieteii fete mi-au sfâșiat inima; i-am dat sângele meu, cu toate că sunt bătrân și hodorogit; i-am dăruit timpul, priceperea, somnul meu. Mi-am lăsat în plata Domnului ceilalți bolnavi, ca să mă pot consacra în întregime ei. Și poftim, mă bufnește râsul, cu toate că bolovanii de lut mai cad cu zgomot surd pe capacul sicriului ei, însângărându-mi inima. Ce lume ciudată și tristă, plină de suferințe și calamități, de necazuri, și de cum se ivește Măria sa Râsul, joci cum îți cântă. Inimi rânite, oseminte în cimitir, lacrimi care-ți ard obraji, toate dansează pe muzica emisă de buzele lui fără zâmbet. Și crede-mă, dragul meu, e bine că este așa, și chibzuit. Bărbați și femei, suntem ca niște corzi pe care se cântă.

N-am vrut să-l supăr, făcându-l atent că nu-i sesizam ideea, totuși, cum, în ciuda explicațiilor lui, tot nu înțelesesem cauza care-i pricinuisese criza de râs, i-am spus-o. De data asta mi s-a adresat pe un ton serios:

– Ce ironie necruțătoare în toate întâmplările astea, tânăra fată atât de îndrăgită, înconjurată de flori, părănd vie în curăția ei, până acolo încât ne întrebam dacă este într-adevăr moartă, și care zace acum sub lespezi de marmură netedă în cimitirul singuratic, unde odihnesc atâția din stirpea ei, alături de o mamă iubită; clopotul acela care bătea atât de trist și de surd, preoții în odăjdii albe, îngerești, prefăcându-se a citi în cărțile sfinte, fără a-și ridica ochii de pe paginile pe care nu le urmăreau; și noi toți cu capetele plecate. Și toate astea pentru ce? Doar a murit, nu-i așa?

– Pe viața mea dacă văd ceva de răs în toate astea! Ba, dimpotrivă, lucrurile îmi par încă și mai încurcate. Dar chiar dacă serviciul funebru ar fi fost comic, totuși nefericitul de Arthur, în halul în care era...

– Neapărat. Nu spunea el că transfuzia de sânge din venele sale a făcut din ea o adevărată mireasă?

– Ba da, și ideea asta l-a consolată foarte mult.

– Perfect adevărat, numai că aici, amice John, ne lovim de o dificultate. Dacă așa stau lucrurile, atunci ce se întâmplă cu ceilalți? Atunci blânda fecioară a practicat poliandria, iar eu, cu biata mea soție, moartă pentru mine, dar vie, potrivit legilor bisericii, până și eu, care sunt soț fidel al acestei nesoții, devin bigam.

– Încă o dată, nu văd ce e de glumit, i-am spus, tot mai săcâit de felul în care vorbea.

Simțind, îmi puse mâna pe umăr:

– Amice John, iartă-mă dacă te calc pe nervi. Nu mi-am împărtășit simțămintele altora, pe care aș fi putut să-i rănesc, ci numai ție, prietenul meu vechi, în care pot să mă încred. Dacă ai fi putut să privești ce se petrece în adâncurile inimii mele, în clipa când mă năpădiser râsul, dacă ai putea-o face acum, când Măria sa Râsul și-a luat coada-n spinare și a șters-o, departe de mine și pentru multă, multă vreme, poate că atunci ți-aș inspira mai multă milă decât oricine,

– De ce?, l-am întrebat, mișcat de tonul pe care-mi vorbea.

– Pentru că eu știu!

Acum ne-am despărțit și pentru mult timp singurătatea își va face cuib în inimile noastre. Lucy își doarme somnul de veci în cavoul seniorial al familiei sale, într-un cimitir singuratic, departe de zarva Londrei, într-un loc cu aer pur, unde soarele răsare peste Hampstead Hill și unde cresc amestecate florile sălbatice.

Pot astfel să închei jurnalul și numai Dumnezeu știe dacă voi mai începe vreodată altul. Dacă se va întâmpla așa, sau chiar dacă-1 voi relua tot pe acesta, voi vorbi de alți oameni și de alte întâmplări. Acum, la capătul poveștii dragostei mele și înainte de a mă întoarce la munca mea de fiecare zi, scriu fără nici o speranță cuvântul

„FINIS”.

Westminster Gazette, 25 septembrie

Un mister la Hampstead

Împrejurările Hampsteadului sunt în prezent bânuite de îngrijorarea pe care le-o pricinuieste oamenilor o serie de evenimente, amintindu-le pe cele despre care s-a scris sub titlurile „Oroarea de la Kensington”, „Femeia care înjunghie” sau „Femeia în negru”. De două-trei zile s-au semnalat mai multe cazuri de copii mici rătăciți de casă sau care nu s-au mai întors de la joacă. De fiecare dată a fost vorba de copii prea mici ca să poată da singuri indicații inteligibile, dar care, cu toții, aduceau ca scuză faptul că fuseseră cu „Doamna însângerată”.

De fiecare dată lipsa lor a fost remarcată în târziul serii, iar în două rânduri copiii n-au fost găsiți decât în primele ceasuri ale dimineții următoare. Se presupune că, după ce primul copil rătăcit a povestit despre o „doamnă însângerată”, care l-a invitat la o plimbare, ceilalți s-au luat după el, zicând la fel. Este foarte firesc să fie așa, căci jocul favorit al

prichindeilor este să învețe păcăleli unii de la alții. Un corespondent scrie că modul în care o imită micuții pe „Doamna însângerată” e de un comic neînchipuit.

Anumiți caricaturiști de-ai noștri, ne scrie el, ar putea lua lecții de ironie și grotesc de la ei, comparând realitatea cu ficțiunea. E în concordanță cu legile firii omenești ca „Doamna însângerată” să joace un asemenea rol de seamă în închipuire, acordându-i-se fel de fel de însușiri. Corespondentul nostru spune cu naivitate că nici Ellen Terry²⁴ n-ar fi putut fi atât de atrăgătoare și cuceritoare ca acești bebeluși dolofani, jucând teatru.

Problema poate să aibă, totuși, și o latură serioasă, fiindcă unii dintre copii, tocmai dintre acei care au lipsit noaptea, poartă semnele unor mici mușcăături la gât, asemenea celor făcute de șobolani sau de vreun câine mic și, deși acestea nu prezintă cine știe ce importanță, trădează că respectivul animal procedea întotdeauna la fel. Poliția locală a primit instrucțiuni să acorde o atenție mărită copiilor rătăciți, mai cu seamă celor de vârstă fragedă, de pe maidanul Hampsteadului, și să urmărească orice câine vagabond care s-ar arăta prin preajmă.

Westminster Gazette, 25 septembrie

*Ediție specială Grozăvia de la Hampstead
Încă un copil rănit „Doamna însângerată”*

Tocmai aflăm că un alt copil, dispărut noaptea trecută, a fost descoperit către amiază într-o tufă de răchite la Shooter's Hill, lângă maidanul Hampstead, o paragină mai puțin frecventată decât altele. Copilul prezenta aceeași rană mică la gât, despre care am vorbit și în alte cazuri. Era îngrozitor de slăbit și părea complet vlăguit. Și el a povestit, când și-a

²⁴ Actriță celebră în epocă, prețuită mult de Ch. Dickens.

revenit într-o oarecare măsură, aceeași istorioară, cum că ar fi fost ademenit de către „Doamna însângerată”.

CAP. 14

Jurnalul Măinei Garfer

23

23 septembrie. Jonathan e ceva mai bine, după o noapte zbuciumată. Sunt mulțumită că are atât de mult de lucru, fiindcă în felul acesta nu se mai gândește la tot soiul de grozăvii; îmi pare bine, de asemenea, să-l văd împovărat cu responsabilitățile noii sale poziții. Știam că își va recăpăta încrederea în sine și cât de mândră sunt văzându-l înălțându-se pe culmile profesiei sale și făcând față celor mai variate obligații! Astăzi va lipsi toată ziua, căci mi-a spus să nu-l aștept la masă. Mi-am terminat treburile prin casă, așa că voi lua jurnalul său din Transilvania și mă voi închide în camera mea să-l citesc...

24 septembrie. N-a fost chip să scriu noaptea trecută; însemnările înfiorătoare ale lui Jonathan m-au răvășit. Cât trebuie să fi suferit, fie că a fost adevărat, fie numai cu închipuirea. Mă întreb dacă e vreo parte de adevăr în toate acestea. Le-a scris sub impresia febrei cerebrale sau s-a îmbolnăvit de pe urma lor? Dar omul pe care l-am văzut ieri? Jonathan părea pe deplin convins că el era.

Probabil că sub impresia înmormântării s-a întors cu gândul acolo. El le crede adevărate. Mi-aduc aminte ce mi-a spus în ziua căsătoriei: „Doar dacă vreo obligație solemnă nu mă va sili să revin asupra acestor ceasuri amare, treaz sau în

vis, nebun sau teafăr”, în toate astea pare să fie un fir conducător... Conte de înfricoșător se pregătea să călătorească la Londra... „Dacă se va întâmpla așa și va sosi la Londra, cu nenumăratele sale milioane...” Atunci ne va reveni o sarcină gravă; și va trebui să nu dăm înapoi... voi fi pregătită. Voi începe de îndată să dactilografiez jurnalul, ca să poată fi citit și de alții.

Scrisoare de la Van Helsing
către doamna Mina Harker

24 septembrie (confidențială)

Scumpă doamnă,

Vă cer iertare de a-mi fi luat libertatea să vă scriu, cu toate că, într-o măsură, vă sunt prieten de departe, căci eu v-am anunțat vestea tristă a morții domnișoarei Lucy Westenra. Prin amabilitatea lordului Godalming, am primit împuternicirea de a citi scrisorile și hârtiile defunctei, care mă interesează în mod deosebit, într-o problemă de o importanță vitală. Printre ele am găsit mai multe scrisori de la dumneavoastră, vădind marea prietenie și dragoste pe care i le-ați purtat. Oh, doamnă Mina, în numele acestei iubiri, vă implor, ajutați-mă! V-o cer spre binele celorlalți, spre a pune capăt unei primejdii atât de cumplite, cum nici nu vă puteți închipui.

Mi-ați putea îngădui să vă văd? Puteți avea încredere în mine. Sunt prietenul doctorului Seward și al lordului Godalming (care a fost, pentru Lucy, Arthur). Deocamdată însă nu trebuie puși la curent cu cererea mea. Aș veni să vă văd la Exeter, de îndată ce mi-ați îngădui, la locul și în momentul pe care le-ați stabili. Vă cer încă o dată scuze, doamnă, dar v-am citit scrisorile către sărmana Lucy și știu cât sunteți de bună și cât de mult a suferit soțul dumneavoastră; de aceea v-aș ruga, dacă se poate, să nu-l puneți în temă, căci s-ar putea să-i dăuneze. Cu scuze,

Telegramă de la doamna Harker
către Van Helsing

25 septembrie. Veniți astăzi cu trenul de zece și un sfert, dacă-1 puteți prinde. Vă stau la dispoziție oricând în timpul zilei.

Wilhelmine Harker

Jurnalul Minei Harker

25 septembrie. Nu mă pot împiedica să mă simt foarte impresionată de apropiata vizită a doctorului Van Helsing, căci aștept de la el să arunce o lumină asupra tristei experiențe a lui Jonathan; pe de altă parte, cum el a îngrijit-o pe biata Lucy în ultimele ei zile de suferință, va putea să-mi vorbească despre ea. Acesta este chiar motivul vizitei sale, în legătură cu crizele de somnambulism de care suferea Lucy, și nu Jonathan. Deci, nu voi ști niciodată adevărul cu privire la el. Nebună ce sunt! Blestematul de jurnal mi-a captivat imaginația și colorează cu fantasmalele lui toate obiectele din jur. Desigur, el vine să-mi vorbească despre Lucy. Nefericita de ea, va mai fi avut și alte crize, iar noaptea de groază de pe faleză trebuie s-o fi îmbolnăvit.

Prinsă de necazurile mele, uitasem în ce stare îngrijorătoare o lăsasem. Probabil i s-a confesat despre întâmplarea de pe faleză și despre faptul că eu o cunoșteam în amănunțime, iar acum doctorul dorește s-o audă din gura mea, ca s-o poată interpreta. Sper că am procedat just, nespunându-i nimic doamnei Westenra. Nu mi-aș ierta niciodată dacă vreun act al meu, chiar și ceva ce nu aș fi făcut, i-ar fi provocat vreun rău lui Lucy. Sper, de asemenea, că doctorul Van Helsing n-o să mă condamne. Am trecut prin atâtea supărări și m-am zbuțuit atâta în ultima vreme, încât simt că am ajuns la capătul răbdărilor.

Mai târziu. A venit și a plecat. Ce întâlnire stranie! Simt că mi se învâрте capul. Parcă visez. Să fie toate acestea posibile sau măcar o parte din ele? Dacă n-aș fi citit mai întâi jurnalul lui Jonathan, n-aș fi crezut o iotă, niciodată. Doctorul Van Helsing trebuie că e un om cumsecade și un practician priceput, dacă e prieten cu Arthur și cu doctorul Seward, care l-au chemat tocmai din Olanda ca s-o îngrijească pe Lucy.

Am simțit numai văzându-l că este bun și amabil, că are o fire nobilă. Când va reveni mâine, îi voi vorbi despre Jonathan și atunci, cu voia Domnului, toate necazurile și neliniștile noastre vor putea lua sfârșit. Totdeauna m-am gândit că mi-ar fi plăcut să fac gazetărie; un prieten de-al lui Jonathan, care lucrează la Exeter News, îmi spunea că în această profesie memoria este esențială, că trebuie să fii în stare să redai întocmai fiecare cuvânt spus, chiar dacă pe urmă îl mai înflorești. Am avut parte de un interviu de soi; voi încerca să-l redau întocmai.

Era ora două și jumătate, când mi-a bătut în ușă. Mi-am luat inima în dinți și am așteptat. Peste câteva minute, Mary a deschis ușa anunțând: „Doctorul Van Helsing”.

M-am ridicat și m-am înclinat în timp ce venea spre mine; un bărbat de înălțime mijlocie, zdravăn, cu umerii lați și pieptul bombat, cu capul sus. Chipul îi era hotărât, fruntea înaltă cu protuberanțe, părul dat pe spate, ochii mari, de un albastru puternic, depărtați de nas, privirea pătrunzătoare și energică, dar cu luciri blânde.

– Doamna Harker, cred? (Am dat din cap afirmativ.) Și care se numea înainte Mina Murray?

Am confirmat din nou.

– Pe Mina Murray am venit s-o văd, care a fost prietena acelei sărmene copile, Lucy Westenra. Doamnă Mina, am venit să vă vorbesc în legătură cu moartea ei.

– Domnule, i-am răspuns, nici o recomandare n-ar fi fost mai bună pentru mine decât faptul că i-ați fost prieten și i-ați dat îngrijiri.

Și i-am întins mâna, pe care mi-o strânse cu căldură.

– Oh, doamnă Mina, știam că prietena acestei sărmăne și suave fete trebuia să aibă un suflet mare, dar urma să și constat acest lucru, și-și termină fraza înclinându-se ușor.

L-am întrebat ce mai dorește să afle despre mine, așa că începu numaidecât:

– V-am citit scrisorile adresate lui miss Lucy. Iertați-mă, dar trebuia să încep cu cineva și nu cunoșteam pe nimeni! Știu că ați fost împreună la Whitby. Din când în când ținea un jurnal, să nu fiți surprinsă, doamnă, începuse să-l scrie după plecarea dumneavoastră și oarecum imitându-vă, iar în acest jurnal sunt schițate anumite aluzii la o criză de somnambulism, împrejurare în care ați fi salvat-o. Vin la dumneavoastră pradă celei mai mari perplexități, cu nădejdea că o să-mi povestiți tot ce vă puteți aminti.

– Cred că pot să vă povestesc, doctore Van Helsing, totul în amănunțime.

– Aveți o atât de bună memorie a faptelor, a detaliilor? De obicei, tinerele doamne sunt distrase.

– Nu, doctore, nu am, însă am notat totul, la timp. Pot să vă arăt, dacă vă interesează.

– Oh, doamnă Mina, vă sunt recunoscător, îmi faceți un serviciu imens.

N-am putut rezista tentației de a-l păcăli puțin, presupun că e un rest din gustul mărului original, care ne stăruie în gură, așa că i-am întins jurnalul stenografiat. L-a apucat, înclinându-se plin de curtoazie, și-mi spuse:

– Pot să-l citesc?

– Dacă doriți, i-am răspuns, afișând cea mai mare modestie.

L-a deschis și pentru o clipă s-a întunecat la față.

– O, ce femeie ingenioasă!, mi-a spus el. Știam de multă vreme că domnul Harker vă arată multă recunoștință și, iată, avea toate motivele. Îmi veți face onoarea să mă ajutați, citindu-mi-l? Căci, vai, nu cunosc stenografia.

Gluma durase destul, începeam să mă simt nițel rușinată, așa că i-am oferit copia dactilografiată, din coșul meu de lucru.

– Scuzați-mă, i-am spus, că nu m-am putut abține, dar știam că veniți în legătură cu draga de Lucy și că nu veți avea mult timp la îndemână, căci timpul dumneavoastră e prețios, și am transcris jurnalul la mașina de scris.

Ochii îi sclipiră când luă manuscrisul.

– Sunteți atât de bună, îmi zise, și acum, îmi permiteți să citesc? Voi putea să vă pun câteva întrebări după ce am să termin lectura?

– Bineînțeles, i-am răspuns, citiți-l, iar eu între timp voi supraveghea pregătirea prânzului. Îmi veți putea pune întrebările în timpul mesei.

Îmi mulțumi și se așază într-un fotoliu cu spatele la lumină, citind absorbit, pe când eu m-am dus să mă ocup de masă, mai mult ca să nu-l deranjez. Când m-am reîntors, l-am găsit străbătând camera în lung și în lat, cu obraji roșii de emoție. Se repezi către mine, strângându-mi amândouă mâinile.

– O, doamnă Mina, cum să vă spun cât vă datorez?! Jurnalul acesta e ca lumina soarelui, îmi deschide porțile misterului. Sunt amețit, sunt uluit de atâta lumină, cu toate că nori grei stau tot timpul în spatele razelor. Dar dumneavoastră nu puteți înțelege ce vreau să zic. Cât vă sunt totuși de recunoscător, dumneavoastră, o femeie atât de ingenioasă! Doamnă, continuă el pe un ton foarte grav, dacă vreodată Abraham van Helsing va putea face ceva pentru dumneavoastră sau pentru ai dumneavoastră, sper că veți recurge la el. Aș fi fericit să vă pot sluji ca un prieten, ca un prieten care ar pune tot ce a învățat vreodată, tot ce știe în serviciul dumneavoastră sau al celor ce vă sunt dragi.

– Dar, doctore, îmi aduci prea multe elogii și nici nu mă cunoști măcar.

– Nu vă cunosc? Eu, care sunt bătrân și care mi-am petrecut toată viața studiind oamenii, eu, care m-am

specializat în studiul creierului și al materiilor înrudite? Când v-am citit jurnalul, pe care l-ați scris parcă anume pentru mine, și unde fiecare rând respiră adevărul? Când v-am citit scrisoarea minunată pe care i-ați scris-o sărmanei Lucy, imediat după căsătoria dumneavoastră, eu să nu vă cunosc? Vorbiți-mi despre soțul dumneavoastră. S-a vindecat complet? A scăpat de febra aceea, s-a înzdrăvenit și și-a recăpătat buna dispoziție?

Văzând că venise momentul să vorbesc despre Jonathan, i-am spus:

– Se refăcuse aproape complet, dar l-a durut foarte tare moartea domnului Hawkins.

Mă întrerupse:

– Da, știu, cunosc situația, v-am citit ultimele două scrisori.

– Presupun, am continuat, că asta i-a făcut rău. Fapt este că joia trecută, pe când ne plimbam prin Londra, a avut un nou șoc.

– Un nou șoc? Atât de curând după febra cerebrală? Asta nu-mi place. Și ce fel de șoc?

– A crezut că a văzut pe cineva care i-a redeșteptat amintiri oribile, ceva în legătură cu febra cerebrală.

Și dintr-odată toate acestea au început să-mi joace înaintea ochilor. Mila de Jonathan, grozăviile prin care trecuse, întregul și îngrozitorul mister al jurnalului său și chiar teama care m-a covârșit și pe mine de la lectura lui. Cred că mi-am pierdut firea, căci am căzut în genunchi, apucându-i mâinile și implorându-l să-i redea soțului meu sănătatea. M-a ridicat de jos și m-a așezat pe canapea, așezându-se lângă mine. Pe urmă mi-a vorbit cu o bunătate nesfârșită.

– Sunt într-adevăr fericit să mă aflu aici și că vă pot fi de un oarecare folos. Căci dacă soțul dumneavoastră e suferind, suferința sa face parte din categoria celor pe care le pot vindeca eu. Vă făgăduiesc că am să mă simt fericit să fac totul ca să-l pun pe picioare și să-l înzdrăvenesc, spre a vă lumina viața. Dar, să trecem la masă.

Sunteți prea obosită și, poate, surescitată. Mi-ați spus tot ce știți despre Lucy, așa că acum nu vom mai vorbi despre ea, ca să nu vă deprim. Voi petrece noaptea aici, la Exeter, căci vreau să cuget mai adânc la ce mi-ați spus, iar după ce mă voi fi gândit, vreau să vă pun câteva întrebări, dacă-mi permiteți. Îmi veți vorbi, de asemenea, de suferința soțului dumneavoastră cât de amănunțit veți dori, însă nu chiar acum. Deocamdată trebuie să mâncați, iar pe urmă îmi veți vorbi despre toate.

După masă, am trecut din nou în salon, unde îmi zise:

– Și acum, spuneți-mi ce-i cu el.

În clipa când să deschid gura în fața acestui om de seamă, atât de învățat, m-am temut să nu mă creadă slabă de înger, iar pe Jonathan țicnit, căci jurnalul lui cuprindea atâtea ciudățenii, și am șovăit să încep. Cum însă îmi promisese să-mi fie de ajutor, cum îmi înspira atâta încredere și mă mai și încuraja cu atâta bunăvoință, m-am încumetat:

– Doctore Van Helsing, ceea ce urmează să aflați este atât de bizar, încât vă rog să nu râdeți de mine sau de soțul meu. Până ieri m-au ros îndoielile. Trebuie să vă arătați înțelegător și să nu mă credeți nebună, chiar dacă veți pricepe anumite lucruri ciudate numai pe jumătate.

M-a liniștit pe cât a putut de bine:

– O, scumpă doamnă, dacă ați ști cel puțin ce straniu e obiectul vizitei mele aici, ați râde. M-am învățat să nu neglijez nimic din ce poate crede cineva, oricât de neobișnuit ar părea. M-am străduit să rămân cu mintea deschisă și nu

Întâmplările obișnuite ale vieții mi-o pot întuneca, ci faptele nemaipomenite, extraordinare, acele lucruri care izbutesc să te facă să te îndoiești dacă ești în toate mințile sau nebun.

– Dacă-mi îngăduiți, o să vă mai dau ceva de citit. E un jurnal mai lung, dar tot dactilografiat. El vă va destăinui cauza tulburării mele și a lui Jonathan. Este copia jurnalului său de călătorie în Transilvania, cu toate peripețiile ei. Nu îndrăznesc să vă spun nimic despre acest jurnal, îl veți citi și

veți judeca singur. Iar când o să vă revăd, îmi veți spune, poate, ce impresie v-a făcut.

Mi-a făgăduit și a luat hârtiile.

– Voi reveni mâine de dimineață, cât de devreme o să pot, ca să vă văd și, dacă va fi posibil, să-l văd pe soțul dumneavoastră.

– Jonathan se va înapoi acasă pe la ora unsprezece și jumătate; veniți să prânziți cu noi și veți face cunoștință. Puteți lua expresul de la ora 3.34 și veți ajunge astfel la Paddington înainte de 8 dimineața.

A rămas surprins de cunoștințele mele în materie de orar al căilor ferate, fiindcă n-avea de unde ști că studiasem mersul trenurilor de la și spre Exeter, ca să-i pot fi de folos lui Jonathan, în caz de mare grabă.

A luat hârtiile și a plecat, iar eu am rămas gândindu-mă, gândindu-mă, nu știu la ce.

Scrisoare (de mână) de la Van Helsing
către doamna Harker

25 septembrie, ora 6p.m.

Scumpă doamnă Mina,

Am citit uluitorul jurnal al soțului dumneavoastră. Puteți dormi liniștită, la adăpost de orice îndoială. Pe cât de ciudat și de îngrozitor este, tot pe atât de adevărat este. Mi-aș pune viața zălog că așa-i. Altor le poate aduce pieirea, dar pentru dumneavoastră nu mai e nici un pericol. Soțul dumneavoastră e un tovarăș de viață de nădejde, am experiență de viață, cunosc oamenii și vă pot spune că cineva care a îndrăznit să coboare de-a lungul zidului în odaia aceea, ba chiar s-o facă de două ori, nu va suferi urmările șocului multă vreme. Aș ține totuși mult să-l chestionez în legătură cu alte probleme.

Sunt încântat că am trecut să vă văd în cursul zilei, căci am aflat atâtea lucruri dintr-odată încât sunt uluit, uluit cum

n-am fost în viața mea, și adâncit în probleme asupra cărora trebuie să mă mai gândesc.

Al dumneavoastră foarte devotat,

Abraham van Helsing

Scrisoare de la doamna Harker
către Van Helsing

25 septembrie, 6.30 p.m.

Scumpe doctore Van Helsing, vă mulțumesc de mii de ori pentru amabila dumneavoastră scrisoare, care mi-a turnat un balsam în inimă. Și totuși, dacă așa stau lucrurile, ce grozăvii se petrec pe lumea asta, iar dihania aceea îngrozitoare, monstrul acela, se află cu adevărat la Londra! Mi-e teamă să mă gândesc. Chiar în acest moment, în timp ce vă scriu, am primit o telegramă de la Jonathan, prin care mă anunță că pleacă de la Launceston la ora 6.25 și că va fi aici la ora 10.18, ca să nu mă simt singură noaptea.

Sunteți de acord ca, în loc să prânziți cu noi mâine, să luați micul dejun la ora 8 dimineța, dacă ora nu vi se pare prea matinală? Puteți pleca, de asemenea, dacă sunteți grăbit, cu trenul de 10.30, care oprește la Paddington la ora 14.35. Nu-mi trimiteți nici un răspuns! Dacă nu primesc nici un semn de la dumneavoastră, vă aștept la micul dejun. Prietena dumneavoastră devotată,.

Mina Harker

Jurnalul lui Jonathan Harker

26 septembrie. Eram convins că nu voi mai scrie niciodată în acest jurnal și iată că a venit vremea să însemnez din nou. Când m-am întors acasă, noaptea trecută, Mina mă aștepta cu cina, iar după masă mi-a vorbit de vizita lui Van Helsing și

mi-a spus că-i dăduse câte o copie după jurnalele noastre, mărturisindu-mi totodată cât de neliniștită fusese din cauza mea.

Mi-a arătat apoi ce scria conținea scrisoarea doctorului, și anume că tot ceea ce povestisem în jurnalul meu era adevărat. Simt că a făcut din mine alt om. Faptul că mă îndoiam de realitatea întregii aventuri mă copleșea. Mă simțeam neputincios, bănuitor și orbecăind în întuneric. Dar acum, când știu, nu-mi mai e frică, nici chiar de conte. La urma-urmelor, i-a reușit planul de a ajunge la Londra, și cel pe care l-am văzut era chiar el. Și dacă a mai întinerit, ce-i cu asta? Van Helsing este omul care îl va demasca și îl va urmări, dacă e așa cum îl descrie Mina. În clipa asta, ea se îmbracă, iar peste câteva minute mă voi duce să-l iau pe Profesor de la hotel...

Cred că apariția mea l-a surprins. Când am intrat în odaia sa și m-am prezentat, m-a apucat de umeri și m-a tras cu fața la lumină, scrutându-mă cu o privire pătrunzătoare!

– Dar doamna Mina îmi spunea că ați fost bolnav, că ați făcut un șoc?

Era așa de nostim să aud cum îi spunea nevastei mele, „doamna Mina”, după moda veche, încât am zâmbit:

– Am fost bolnav, suferisem un șoc. Dar m-ați și vindecat.

– Cum așa?

– Trimițându-i Minei scrisoarea de aseară. Până atunci, mă sfâșiau îndoielile, fiecare lucru se învăluia într-o mantie de irealitate, nu mai știam ce să cred, mi se părea nesigur chiar și ceea ce-mi arătau limpede simțurile. Nemaștiind ce să cred, nu mai știam nici ce să fac. Dar nici rutina nu se vădea de folos, încât ajunsesem să mă îndoiesc de mine însumi. Nu știi, doctore, ce înseamnă să te îndoiești de toate și, mai cu seamă, de tine însuși. N-aveți cum ști: vi se citește în ochi și-n sprâncene.

A părut amuzat, căci a râs și mi-a zis:

– Vasăzică ești un fiziognomonist! Cu fiecare ceas mai aflu câte ceva! Să știi că răspund invitației voastre cu cea mai

mare plăcere, iar ca om bătrân ce sunt, să mă ierți dacă te fericesc pentru asemenea soție. Și acum, pot să-ți mai cer un ajutor? Am o mare misiune de îndeplinit și pentru început îmi completez cunoștințele. Îmi poți fi de folos în direcția asta. Poți să-mi relatezi ce s-a întâmplat înaintea plecării în Transilvania? Mai târziu poate o să-ți cer să mă ajuți mai mult și într-alt chip, însă pentru moment atât îmi ajunge.

– Dar, domnule, i-am răspuns, este vreo legătură între problema de care vă ocupați și conte?

– Este, mi-a răspuns solemn.

– În acest caz, sunt lângă dumneavoastră cu trup și suflet. Dacă plecați cu trenul de 10.30, nu veți avea timp să citiți maldărul de hârtii. Le puteți lua cu dumneavoastră ca să le citiți în tren.

După micul dejun l-am condus la gară. Înainte de a ne despărți, spuse:

– Ai putea veni la Londra, dacă te-aș chema, împreună cu doamna Mina?

– Vom veni amândoi, când veți dori, i-am răspuns.

Îi cumpărasem ziarele de dimineață, ca și ziarele din Londra, din seara precedentă, și pe când mai schimbam o vorbă la fereastra vagonului, așteptând să plece trenul, începuse să le răsfoiască. Atenția i-a fost deodată atrasă de unul dintre ele, *Westminster Gazette*, cred că datorită culorii, dar cum se uită se făcu vânăț. Citi ceva, foarte absorbit, mormăind pentru sine: „*Mein Gott*/Atât de curând! Atât de curând!” Cred că nici nu-și mai amintea de mine în acel moment. Tocmai atunci trenul fluieră de plecare și porni. Iși reveni și se aplecă peste fereastră, făcându-mi semn cu mâna:

— Complimente doamnei Mina; vă voi scrie cât de curând o să pot.

Jurnalul doctorului Seward

26 septembrie. La drept vorbind, nimic nu se termină. O săptămână numai de când am scris cuvântul „Finis” și iată

că mă apuc de el cu forțe noi, și tot în legătură cu aceleași subiecte. Până astăzi după-amiază, de altfel, n-am avut nici un motiv special să mă întorc cu gândul la cele petrecute. Renfield e mai rațional ca niciodată. Reîncepuse să se ocupe de muște, acum s-a întors la păianjeni, așa că deocamdată nu mă necăjește cu nimic. Am primit o scrisoare de la Arthur, scrisă duminică, și din ea deduc că se simte bine. Quincey Morris este împreună cu el, și cu firea lui clocotitoare îl va ajuta să se pună pe picioare. De altfel, și Quincey mi-a scris câteva cuvinte, așa că de la el am aflat că Arthur a început să-și recapete câte ceva din obișnuita lui voieșie, încât și dinspre partea lui sunt liniștit.

Cât mă privește, mă întorsesem la lucrul meu, cu entuziasmul de odinioară, aș putea spune, cu sinceritate, că rana provocată de pierderea neuitatei Lucy dădea semne de cicatrizare. Și iat-o redeschisă. Iar cum se vor sfârși lucrurile acestea, numai Dumnezeu știe! Mă bate gândul că Van Helsing crede că știe și el, dar nu lasă să-i scape decât atât cât să-ți aprindă curiozitatea. Ieri a fost la Exeter și a rămas acolo și peste noapte. Azi s-a întors și a dat buzna în biroul meu, cam pe la cinci și jumătate după-masă, vârandu-mi sub nas *Westminster Gazette* de seara trecută.

– Ce crezi despre asta?, mi-a spus, încrucișându-și brațele.

M-am uitat peste ziar, fiindcă într-adevăr știam despre ce era vorba. Atunci el îmi luă ziarul din mână și-mi arătă un reportaj despre niște copii rătăciți și regăsiți în vecinătățile Hampsteadului. Nu m-a interesat în mod deosebit, până am căzut pe pasajul unde se descriau micile răni, asemănătoare unor mușcături, de pe gâturile lor. O idee îmi trecu prin cap și ridicai ochii spre el.

– Ei?, mă întrebă el.

– La fel ca biata Lucy.

– Și cum îți explici?

– Pur și simplu, trebuie să fie la mijloc aceeași cauză, ceea ce i-a mușcat pe ei o mușcase și pe ea.

Răspunsul lui nu mi se păru dintru început clar:

– Indirect este adevărat, dar nu și direct.

– Nu pricep, Profesore!

Eram întrucâtva înclinat să iau lucrurile mai ușor căci, la urma-urmei, patru zile de refacere după atâta chin înseamnă ceva, însă când l-am văzut cât de întunecat era la față, mi-am mutat gândul. Niciodată, nici în cele mai rele momente ale bolii lui Lucy nu-l văzusem atât de disperat.

– Explică-mi, i-am spus atunci, eu, unul, nu-mi pot face o părere. Nu știu ce să cred și nu am suficiente date ca să emit vreo ipoteză.

– Vrei să-mi spui, adică, dragă John, că nu ai nici o bănuială în privința morții sărmanei Lucy, după toate cele întâmplate și după toate aluziile pe care ți le-am făcut?

– Epuizare nervoasă, întovărășită de mari pierderi sau mare risipă de sânge.

– Și unde s-a pierdut sau s-a risipit sângele acela?

Am lăsat capul în jos. Profesorul se așeză lângă mine și continuă:

– Dragă John, ești un om ager, raționezi just și ai cugetul îndrăzneț, însă ai și prejudecăți! Nu îngădui propriilor ochi să vadă și propriilor urechi să audă, iar tot ce depășește cotidianul nu te interesează. Nu te gândești că sunt și lucruri pe care nu le poți înțelege, dar care totuși există, că unii oameni văd lucruri pe care ceilalți nu le percep?

Că anumite lucruri mai noi sau mai vechi nu trebuie privite cu ochii de toate zilele, care s-au obișnuit cu ele sau care se iau după ceea ce știu? Ah, acesta este cusurul științei noastre, vrea să explice totul și, unde nu-i izbutește, afirmă că nu e nimic de explicat. Ia să ne aruncăm însă privirile în jur și să vedem cum se dezvoltă noi credințe, sau care se pretind singure noi, care își afișează tinerețea, în ciuda bătrâneții, asemenea distinselor doamne ce pot fi văzute la operă. Presupun că nu crezi în transmutația corpurilor, nu? Nici în corpii astrali? Nici în citirea gândurilor? Dar în hipnotism?

– În hipnotism, da. Charcot l-a demonstrat totuși în mod convingător.

Surâse:

– Și te mulțumești cu atâta, nu-i așa? Într-adevăr, marelui Charcot, ce păcat că nu mai e printre noi, îi poți urmări demonstrația și înțelege mecanismul prin care analizează sufletul pacientului. În cazul ăsta, amice John, să conchid că accepți pur și simplu faptele și te mulțumești ca premisele să nu te conducă nicăieri? Ia să-mi spui atunci, căci doar mă ocup cu bolile nervoase, de ce accepți hipnotismul și respingi citirea gândurilor? Uite, amice John, s-au făcut în zilele noastre progrese în domeniul electricității, care nu știu cum să le interpreteze nici descoperitorii lor, cei care în vremurile de demult ar fi fost arși pe rug, ca vrăjitori. Viața ne rezervă mereu mistere. De ce a trăit Matusalem nouă sute de ani, iar Old Parr²⁵ o sută șaiszeci și nouă bătuți pe muchie, pe când nefericita de Lucy, în venele căreia curgea sângele a patru bărbați, n-a putut trăi o zi mai mult?

Căci, dacă ar mai fi trăit o singură zi, am fi putut-o salva. Cunoști în întregime misterul vieții și al morții? Ești atât de stăpân pe anatomia comparată ca să-mi poți spune de ce au unii oameni caracteristici de brută, iar alții nu? Poți să-mi spui pentru ce, față de restul păianjenilor care trăiesc puțin și sunt pricâjiți, păianjenul acela uriaș a trăit timp de secole sub bolta vechii biserici spaniole, crescând până-ntr-atât, încât, într-o bună zi, coborând, a putut sorbi uleiul de la toate lămpile?

Poți să-mi spui de ce, în pampas ca și aiurea, trăiesc lilieci care noaptea sug sângele vitelor și al cailor și de ce în anumite insule din mările Occidentului viețuiesc lilieci ce zac atârnați peste zi în arbori, ca niște nuci gigantice sau ca niște coconi enormi, iar noaptea, când marinarii istoviți de arșiță

²⁵ Thomas Parr, englez despre care se crede că a trăit mai bine de 150 de ani, în secolele al XV-lea și al XVI-lea.

dorm pe punte, îi năpădesc și le sug sângele, de-i găsesc tovarășii lor morți, fără o picătură de sânge, livizi ca Lucy?

– Încet, încet, Professore, i-am spus eu, ridicându-mă. Doar n-o să-mi spui că Lucy a fost victima unui asemenea liliac și că asta s-a petrecut la Londra, în plin secol al XIX-lea?

Îmi făcu un semn cu mâna să mă opresc.

– Poți să-mi explici de ce trăiesc țestoasele mai mult decât generații întregi de oameni? Sau cum de vede elefantul dispărând dinastii după dinastii și cum de nu moare papagalul, dacă nu-l mănâncă pisica, dacă nu-l ucide un câine sau nu i se întâmplă altă pacoste? Poți să-mi spui pentru ce, dintotdeauna, oamenii de pretutindeni au avut credința că există un mic număr de oameni care trăiesc oricât de mult li se îngăduie și sunt bărbați și femei care nu mor niciodată?

Poți să-mi spui cum procedează fachirul indian când intră în letargie și se lasă îngropat ca morții, poruncind să i se semene grâu pe mormântul sigilat, iar mai apoi, după ce s-a secerat grâul și s-a mai strâns încă o recoltă, oamenii care dezgroapă sicriul, cu sigiliul neatins, și-i desfac capacul îl găsesc înăuntru pe fachir tot atât de viu cum sunt și ei și putând să umble printre oameni ca și mai înainte?

Aici l-am întrerupt. Eram dezorientat; îmi împuiase mintea cu atâtea excentricități posibile, încât mi se înfierbântase imaginația.

Întrezăream că intenționa să-mi țină o lecție, ca altădată, pe când eram student, la Amsterdam, numai că atunci îmi numea obiectul, ca să-l pot avea totdeauna în față. Acum, însă, nu-mi dădea nici un ajutor, cu toate că nu doream decât să înțeleg.

– Professore, fă-mă din nou studentul răsfățat al Domniei Tale. Definește-mi teza, ca să-i pot aplica teoriile Domniei Tale pe parcurs. În clipa de față, te urmăresc pas cu pas, de parcă aș fi slab de minte, și nu pot lega ideile. Sunt ca un copil pierdut în ceață, printre mlaștini, punând piciorul la întâmplare.

– O imagine frumoasă, într-adevăr, zise el. Bine, am să te lămuresc. Teza mea e următoarea: vreau să crezi.

– Să cred în ce?

– Să crezi în lucruri pe care nu le cunoști. Lasă-mă să-ți ilustrez. L-am auzit odată pe un american definind astfel credința: „Acea care ne face capabili să credem în lucruri despre care știm că nu sunt adevărate”. De data asta zic și eu la fel. Să ne păstrăm cugetul deschis și să împiedicăm adevărurile mici să le întunece pe cele mari, ca bucățile de stânci care astupă șosele largi. Să începem cu acest mic adevăr: îl apreciem la justa lui valoare, dar, totodată, nu-l putem lăsa să se considere buricul pământului.

– Doriți ca ideile preconceptuate să nu mă împiedice să accept altele neobișnuite? Vă înțeleg corect lecția?

– Rămâi pe mai departe studentul meu favorit. Merită să-mi pierd vremea cu tine. Acum, că te arăți dispus să înțelegi, ai și făcut primii pași. Ia spune, crezi că micile umflături de pe gâturile copiilor au aceeași origine ca și acelea de pe gâtul moartei?

– Bănuiesc că da.

Se ridică și-mi spuse cu patos:

– Atunci te înșeli! O, să fi fost așa! Vai, însă, lucrurile stau altfel și mult, mult mai rău.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Professore Van Helsing, am strigat, ce tot spui?

Cu un gest disperat se trânti într-un fotoliu și, punându-și coatele pe masă, își acoperi fața cu palmele:

— Copiii aceia au fost victimele domnișoarei Lucy!

CAP. 15

Jurnalul doctorului Seward (continuare)

T

imp de câteva clipe am fost cuprins de o adevărată furie, de parcă, ea fiind în viață, ar fi pălmuit-o pe obraz pe Lucy. Am lovit cu putere în masă, m-am ridicat și i-am spus:

– Ai înnebunit, doctore Van Helsing?

El își înalță capul, mă privi și, ca prin minune, blândețea de pe chipul lui îmi mai potoli mânia.

– Aș vrea să fi înnebunit, îmi răspunse. Nebunia mi se pare ușor de îndurat în comparație cu un asemenea adevăr. O, prietene, de ce crezi că am ocolit atâta, de ce crezi că mi-a trebuit atâta timp pentru a-ți spune un lucru atât de simplu? Oare pentru că te urăsc și te-am urât toată viața? Pentru că am vrut să te fac să suferi? O, nu!

– Iartă-mă, i-am spus.

– Pentru că am vrut să mă port cu blândețe anunțându-ți această veste, prietene, căci știi că ai iubit-o pe doamna aceea atât de gingașă. Și totuși, nu-ți cer să mă crezi. Diseară îți voi dovedi acest lucru. Ai curajul să vii cu mine?

Am cam șovăit. Văzându-mă că ezit, îmi spuse:

– Logica e simplă, căci de data asta nu mai e vorba de logica unui nebun. Iată propunerea mea. Mai întâi să mergem să-l vedem pe copil la spital. Doctorul Vincent, de la North

Hospital, unde, după cum spun ziarele, se află acel copil, îmi este prieten și cred că și prietenul dumitale, de vreme ce ați făcut amândoi studiile la Amsterdam. În caz că nu le va permite unor prieteni să vadă bolnavul, o va face pentru doi oameni de știință. Nu-i vom spune altceva decât că dorim să studiem cazul. Și pe urmă...

– Și pe urmă?

Scoase o cheie din buzunar și mi-o întinse.

– Și pe urmă, dumneata și cu mine ne vom petrece noaptea în cimitirul unde se află Lucy. Asta e cheia de la cavou. Am luat-o de la paznic pentru a i-o da lui Arthur.

Am simțit că mă părăsesc puterile, căci presimțeam că ne așteaptă un calvar înspăimântător. Nu puteam totuși face nimic, așa că mi-am luat inima în dinți și i-am spus că ar fi cazul să ne grăbim, deoarece după-amiaza se apropia de asfințit...

L-am găsit pe copil treaz. Dormise și mâncase câte ceva și, în general, îi mergea bine. Doctorul Vincent i-a scos bandajul de la gât și ne-a arătat înțepăturile. Nu încăpea nici o îndoială, erau asemănătoare cu cele de pe gâtul lui Lucy. Erau mai mici și foarte proaspete. Nimic altceva. L-am întrebat pe Vincent care ar fi, după părerea lui, cauzele și mi-a răspuns că trebuie să fie vorba de mușcătura vreunui animal, vreun șobolan, pesemne. Dar era înclinat să creadă că e vorba de unul dintre lilieci atâț de numeroși pe colinele dinspre nord ale Londrei.

– Printre atâția lilieci inofensivi, spuse el, poate exista vreun specimen dinspre sud, aparținând unei specii mai primejdioase. L-o fi adus vreun marinăr și o fi reușit să scape. Sau o fi vreun pui scăpat de la Grădina Zoologică, sau vreunul din rasa vampirilor. Știți, se întâmplă și asemenea lucruri. Nu mai departe de acum zece zile a scăpat un lup care a fost semnalat, pare-mi-se, pe aici.

O săptămână mai târziu, copiii de pe maidan și de pe toate aleile nu se mai jucau de-a nimic altceva decât de-a Scufița Roșie, până când a venit grozăvia asta de „Doamnă

însângerață”, care pentru ei a constituit o adevărată sărbătoare. Chiar și prichindelul ăsta, când s-a trezit astăzi, a întrebat-o pe soră dacă poate să plece. Când sora l-a întrebat de ce vrea să plece, i-a spus că vrea să se joace cu „Doamna însângerață”.

– Sper, spuse Van Helsing, că atunci când vei trimite copilul acasă, îi vei preveni pe părinți să-l supravegheze cu strășnicie. Această poftă de escapade este foarte periculoasă și încă o noapte petrecută afară îi va fi fatală. Dar, oricum, bănuiesc că nu-i vei da drumul decât peste câteva zile.

– Bineînțeles, cel puțin o săptămână, chiar și mai mult, dacă nu i se vindecă rana.

Vizita la spital ne-a luat mai mult timp decât crezusem, iar soarele asfințise. Când Van Helsing văzu că se făcuse întuneric, spuse:

– Nu are rost să ne grăbim. E mai târziu decât bănuiam. Hai să mergem undeva să mâncăm ceva și apoi vom continua ce avem de făcut.

Am cinat la Jack Straw's Castle în compania unui grup de cicliști și a altor persoane zgomotoase și bine-dispuse. Pe la ora zece am plecat de la han. Se făcuse foarte întuneric și lămpile rare accentuau bezna de îndată ce ieșeam din raza lor. Profesorul studiase, fără îndoială, drumul pe care urma să mergem, căci înainta fără nici o ezitare.

Eu aveam însă mari îndoieli cu privire la locul în care ne aflam. Pe măsură ce înaintam, întâlneam din ce în ce mai puțini oameni, până când, în cele din urmă, am fost destul de surprinși întâlnind patrula poliției călare, care își făcea rondul obișnuit în suburbii. În curând, ajunserăm la zidul cimitirului, pe care îl escaladarăm. Cu oarecare greutate, căci era întuneric și nu mai eram deloc familiarizați cu locul, am găsit cavoul familiei Westenra.

Profesorul luă cheia, deschise ușa, care scârțâia, și se trase înapoi, politicos, deși fără să-și dea seama, făcându-mi semn să trec primul. Tovarășul meu mă urmă numaidecât și trase ușa după noi cu prudență. Apoi scotoci în sac și scoase o

cutie de chibrituri și o lumânare, pe care o aprinse. Și în timpul zilei, împodobit cu flori, cavoul era destul de sinistru și lugubru, dar acum, la câteva zile după înmormântare, când florile atârnau lăncede și moarte, cu albeața ruginită și cu verdele devenit cafeniu, când păianjenii și gândacii dormeau din nou ca altădată, când piatra decolorată de vreme, mortarul în care se infiltrasese praful, fierul ruginit, rece și umed, alama care își pierduse luciul și placajul de argint, pătat și el, reflectau licărirea

slabă a lumânării, efectul era și mai jalnic, și mai sumbru decât ne-am fi putut închipui.

Van Helsing începu să lucreze sistematic. Ținând lumânarea pentru a putea citi plăcile de pe sicrie, el găsi sicriul lui Lucy. Umblând încă o dată în sac, scoase o șurubelniță.

– Ce-ai de gând să faci?, l-am întrebat.

– Să deschid sicriul. Atunci te vei convinge.

Începu numaidecât să scoată șuruburile și apoi săltă capacul, sub care se vedea învelișul de plumb. Nu mă simțeam în stare să privesc. Mi se părea că i se aduce moartei un afront similar cu cel de a fi despuiat-o în viață, în timpul somnului. L-am apucat pe profesor de mână pentru a-l împiedica, dar el îmi spuse doar „vei vedea” și, cotrobăind din nou în sac, scoase un ferăstrău mic de traforaj. Înfigând șurubelnița în plumb cu o mișcare rapidă care mă făcu să tresar, făcu o gaură destul de mare, prin care să încapă vârful ferăstrăului.

Mă așteptam ca gazele din cadavrul vechi de o săptămână să năvălească în încăpere. Noi, doctorii, care am avut de studiat pericolele în care ne putem afla, trebuie să ne obișnuim cu asemenea lucruri, așa că m-am retras spre ușă. Dar Profesorul nu s-a oprit deloc. A tăiat cu ferăstrăul o porțiune de vreo două picioare pe o latură a sicriului, după care a trecut pe cealaltă latură. Apucând marginea părții tăiate, s-a aplecat spre un capăt al sicriului și, ținând lumânarea în dreptul deschizăturii, mi-a făcut semn să mă uit.

M-am apropiat și am privit. Sicriul era gol.

Am fost, fără îndoială, surprins, ba chiar uluit, dar Van Helsing a rămas neclintit.

– Acum te-ai convins, prietene John?, m-a întrebat.

M-am simțit tentat să-l contrazic și i-am răspuns:

– M-am convins că trupul lui Lucy nu se află în sicriu. Dar asta nu dovedește decât un singur lucru.

– Și ce anume, prietene John?

– Că nu se află aici.

– Bine, fie, spuse el, mâi avem nevoie și de alte dovezi. Vino cu mine.

Așeză la loc capacul sicriului, își adună toate lucrurile și le așeză în sac, stinse lumânarea, pe care o băgă tot în sac. A închis în urma noastră ușa și a încuiat-o. Mi-a dat cheia, spunând:

– Vrei s-o ții dumneata? Astfel te poți convinge mai bine.

– O cheie nu înseamnă nimic, i-am spus, pot exista duplicate și, oricum, nu e greu să forțezi o asemenea broască.

Profesorul nu spuse nimic, dar puse cheia în buzunar. Apoi îmi spuse să stau de pază la un capăt al cimitirului, în timp ce el va sta la celălalt.

Veghea a fost solitară. Eram înghețat, descurajat și furios pe Profesor, care mă adusese într-o asemenea misiune, și pe mine, că venisem. Mi-era prea frig și prea somn pentru a putea observa bine și nu îndeajuns de somn pentru a trăda încrederea ce mi se acordase, așa că, una peste alta, timpul trecea greu.

Dintr-o dată, întorcându-mă, mi s-a părut că văd un fel de dâră albă mișcându-se între două tise ale cimitirului. În același timp, o siluetă întunecată se deplasă dinspre locul Profesorului grăbindu-se spre acea dâră. Atunci m-am deplasat și eu, dar, având de ocolit pietrele funerare și grilajele cavourilor, m-am împiedicat de câteva ori.

Cerul era acoperit și, undeva, în depărtare, se auzi un prim cântat de cocoș. Puțin mai departe, după câțiva ienuperi răsfirați care marcau poteca spre capelă, o siluetă albă,

destul de estompată, zbura în direcția cavoului. Acesta era ascuns de copaci, așa că nu am putut vedea unde a dispărut. Am auzit un foșnet în locul unde văzusem prima dată silueta albă și, ajungând acolo, l-am găsit pe Profesor ținând în brațe un copilăș. Când mă văzu, îmi arătă copilul spunând:

- Acum te-ai convins?
- Nu, am răspuns pe un ton pe care l-am simțit agresiv.
- Nu vezi copilul?
- Ba da, dar cine l-a adus aici? E rănit?, l-am întrebat.
- Vom vedea, spuse Profesorul și amândoi o apucară pe drumul care ieșea din cimitir, Van Helsing purtând în brațe copilul adormit.

După ce ne-am mai îndepărtat puțin, ne-am dus sub un pâlcc de copaci, am aprins un chibrit și ne-am uitat la gâtul copilului. Nici urmă de zgârietură sau de cicatrice.

- Am avut dreptate?, l-am întrebat triumfător.
 - Am ajuns la timp, spuse Van Helsing satisfăcut.
- Trebuia acum să hotărâm ce aveam de făcut cu copilul, așa că ne-am consultat. Dacă l-am fi dus la un post de poliție, ar fi trebuit să dăm o explicație pentru escapada noastră din timpul nopții sau, cel puțin, să dăm o declarație despre felul cum am găsit copilul. Așa că, în cele din urmă, ne-am hotărât să ducem copilul pe maidan și când vom auzi vreun polițist apropiindu-se, să-l lăsăm într-un loc unde va putea fi găsit neapărat.

După aceea ne vom duce acasă cât mai repede cu putință. Totul a decurs bine. În capătul maidanului Hampstead am auzit bocănitul greu al unui polițist și, așezând copilul pe potecă, am așteptat la pândă până când polițistul, plimbându-și lanterna dintr-un loc în altul, l-a văzut. I-am auzit exclamația de uimire, după care am plecat în tăcere. Am avut noroc să găsim o birjă lângă Spaniards și ne-am dus în oraș.

27 septembrie. Se făcuse ceasul două când s-a ivit prilejul potrivit pentru încercarea noastră. În mormântarea care

avusese loc la amiază se terminase, iar ultimii participanți plecau fără să se grăbească, când, privind plini de precauție din spatele unui pâlț de arini negri, l-am văzut pe gropar încuind poarta după el. Ne-am dat seama că până a doua zi dimineată ne aflam în siguranță, dar Profesorul îmi spuse că, în cel mai rău caz, nu vom avea nevoie decât de un ceas.

Deși e un sacrilegiu să deschizi un sicriu de plumb pentru a vedea dacă o femeie moartă în urmă cu aproape o săptămână este cu adevărat moartă, mi se părea acum o culme a neroziei să deschidem din nou cavoul, când văzuserăm cu ochii noștri că sicriul e gol. Am dat din umeri, totuși, și n-am spus nici un cuvânt, căci Van Helsing când ține morțiș la un lucru nu i-l poate scoate nimeni din cap. Înăuntru nu mai era tot atât de lugubru ca aseară, dar, vai, cât de sărăcăcios era luminat de raza de soare care pătrundea în cavou. Van Helsing se îndreptă spre sicriul lui Lucy, iar eu în urma lui. Se aplecă deasupra sicriului, trăgând din nou porțiunea mobilă. Mă străbătu un fior de uimire și de groază.

În sicriu se afla Lucy, care, după toate aparențele, era la fel ca în noaptea dinaintea înmormântării, ba, dacă acest lucru este posibil, mai strălucitoare și mai frumoasă ca oricând. Nu-mi venea să cred că e moartă. Avea buzele roșii, chiar mai roșii decât înainte, iar obrajii erau ușor îmbujorați.

– Nu cumva e o scamatorie?, l-am întrebat.

– Te-ai convins acum?, mă întrebă profesorul drept răspuns, și, întinzând mâna spre moartă, de mă trecură toți fiorii, îi dădu la o parte buzele, dezvelindu-i dinții albi.

– Uite, continuă el, sunt chiar mai ascuțiți decât înainte. Cu aceștia, și puse degetul pe unul dintre canini și pe dintele de dedesubt, îi mușcă pe copii. Te-ai convins acum, prietene John?

În mine se trezi încă o dată o dorință ostilă de a-l contrazice.

– O fi așezat-o cineva aici în cursul zilei.

– Zău? Și cine, mă rog?

– Nu știu. Cineva.

– Și totuși, a murit acum o săptămână. Majoritatea morților nu arată așa după atâta timp.

N-am găsit nici un răspuns, așa că am tăcut. Van Helsing păru că dă atenție tăcerii mele; în orice caz, nu manifesta nici mahnire, nici triumf. Privi cu atenție la chipul moartei, îi ridică pleoapele și se uită la ochii ei, pe urmă îi mai desfăcu o dată buzele, examinându-i dinții. Apoi se întoarse spre mine și îmi spuse:

– Există, totuși, o deosebire față de lucrurile cunoscute până acum: o viață dedublată neobișnuită. Lucy a fost mușcată de vampir în timp ce se afla în transă de somnambulism. Aha, tresari, nu știai acest lucru, prietene John, dar vei afla totul mai târziu. Tot în transă a venit vampirul să-i bea sângele, în transă a murit și tot în transă e moartă vie. Prin acest lucru se deosebește de ceilalți. Pe chipul ei nu e nici un semn de ticăloșie și mi-e greu s-o ucid în timpul somnului.

Am simțit că îmi îngheață sângele în vene și mi-am dat seama că încep să accept teoriile lui Van Helsing. Bine, dar dacă este moartă cu adevărat, de ce îl îngrozește ideea de a o ucide? Profesorul mă privi și, fără îndoială, văzu schimbarea de pe chipul meu, căci îmi spuse aproape cu bucurie:

– Ei, acum te-ai convins?

– Stai puțin, i-am răspuns. Sunt gata să accept. Cum ai să faci această faptă sângeroasă?

– Li voi reteza capul, îi voi umple gura cu usturoi și îi voi înfige o țepușă în trup.

M-am cutremurat la gândul de a mutila trupul femeii pe care o iubisem. Și totuși, emoția nu era atât de puternică precum mă așteptasem. De fapt, începeau să mă treacă fiori, dându-mi seama de prezența acestei ființe, a acestei moarte vii, cum o numea Van Helsing, și simțeam că sunt cuprins de dezgust.

Am așteptat o mulțime ca Van Helsing să înceapă, dar el stătea de parcă ar fi fost dus pe gânduri. Apoi, cu un zgomot sec, închise sacul și spuse:

– M-am gândit și iată cum am hotărât că e mai bine. Dacă mi-aș asculta îndemnul inimii, aș face acum, pe loc, ceea ce e de făcut. Problema e simplă: până acum, Lucy nu a omorât pe nimeni, deși, fără îndoială, a fost doar o chestiune de timp. Dacă am acționa acum, am îndepărta pentru totdeauna pericolul. Dar, pe de altă parte, s-ar putea să avem nevoie de Arthur, și cum îi vom putea explica aceste lucruri?

Dacă dumneata, care ai văzut rănila de pe gâtul lui Lucy și ai văzut și celelalte răni atât de asemănătoare de pe gâtul copilului de la spital, dacă dumneata, care ai văzut sicriul gol noaptea trecută și ocupat astăzi de o femeie a cărei singură transformare la o săptămână după ce a murit este că a devenit doar mai îmbujorată și mai frumoasă, dacă dumneata, care cunoști aceste lucruri și care ai văzut silueta albă de astă-noapte care a adus copilul la cimitir, dumneata, care ai văzut cu ochii dumitale și nu ai crezut, la ce mă pot aștepta de la Arthur, care nu cunoaște nimic din toate acestea? M-a bănuit atunci când l-am oprit să o sărute pe muribundă. M-a iertat, închipuindu-și că am greșit când l-am împiedicat să-i spună adio așa cum se cuvenea. Și greșit mai poate crede că această femeie a fost îngropată de vie și că am ucis-o. Va pretinde apoi, făcând cea mai gravă greșală, că noi, cei care am greșit, am ucis-o cu ideile noastre. Se va gândi uneori că femeia pe care a iubit-o a fost îngropată de vie și va avea coșmaruri groaznice despre suferințele ei, și din nou va crede că am avut poate dreptate și că iubita lui a fost, la urma-urmei, moartă de vie. M-am hotărât. Să mergem. În seara asta, dumneata te întorci la azil, unde vei avea grijă ca totul să fie bine, iar eu voi petrece noaptea în cimitir, după cum voi crede de cuviință. Măine seară vei veni la mine, la hotelul Berkeley, la ora zece.

Îi voi trimite vorbă lui Arthur să vină și el împreună cu acel tânăr american atât de distins, care a donat și el sânge. După aceea vom avea cu toții treabă. Te însoțesc până în Piccadilly, unde voi lua masa, deoarece trebuie să mă înapoiez în cimitir înainte de asfințit.

Însemnare lăsată de Van Helsing în valiza de la hotelul Berkeley, adresată lui John Seward, M.D. (însemnarea nu i-a fost predată)

27 septembrie

Prietene John,

Îți scriu aceste lucruri în eventualitatea că s-ar întâmpla ceva. Mă duc să stau de veghe singur în cimitir. Vreau ca moarta vie, domnișoara Lucy, să nu iasă la noapte, astfel ca mâine noapte să fie mai însetată. De aceea, voi astupa ușa cavoului cu lucruri care nu îi sunt pe plac: usturoi și crucifix. Avem de-a face cu un mort viu recent, care se va feri de lucrurile acestea. Ba, mai mult, ele îi împiedică doar ieșirea, însă nu îi pot influența dorința, căci în acele clipe mortul viu este disperat și trebuie să găsească linia minimei rezistențe, oricare ar fi aceasta. Voi sta pe aproape toată noaptea, de la asfințitul până la răsăritul soarelui, și dacă e ceva de aflat, voi afla.

De domnișoara Lucy nu mi-e deloc teamă, nici pentru ea, nici de ce îmi poate face, însă mi-e teamă de cel din cauza căruia a devenit ea moartă vie și care are puterea să-i caute mormântul și să se adăpostească în el. E viclean, așa cum am aflat de la domnul Jonathan și din felul în care ne-a tras pe sfoară tot timpul când a jucat cu noi mizând pe viața domnișoarei Lucy, joc în care am pierdut. Iar morții vii, în multe privințe, sunt puternici: au putere cât douăzeci de oameni.

Chiar și noi patru, care i-am dat puterile noastre domnișoarei Lucy, nu suntem nimic pentru el. Ba mai poate chema lupul și mai știu eu ce. Așa că, dacă vine aici la noapte, va da de mine. El, și nimeni altcineva, până ce nu va fi prea târziu. Dar s-ar putea nici să nu încerce să vină în acest loc; de fapt, nu are nici un motiv. Terenul lui de pradă e

mai plin de vânat decât cimitirul unde doarme o moartă vie și unde veghează un bătrân.

De aceea scriu aceste rânduri, în caz că... Ia și documentele pe care le afli aici, jurnalul lui Harker și celelalte, citește-le și caută-1 apoi pe acest mort viu, retează-i capul și arde-i inima sau înfige-i o țepușă prin ea, ca lumea să poată scăpa de el.

Adio, dacă așa va fi scris,

Van Helsing

Jurnalul doctorului Seward

28 septembrie. Ce binefacere este o noapte de somn! Ieri eram gata să accept ideile monstruoase ale lui Van Helsing, dar acum mi se par nefirești, o insultă la adresa bunului-simț. Fără îndoială, el crede tot. Mă întreb dacă nu cumva i s-a strâmbat judecata. Fără doar și poate, trebuie să existe vreo explicație rațională a tuturor acestor lucruri misterioase. Să o fi făcut oare Profesorul însuși? Inteligența lui este atât de extraordinară, încât dacă își pierde cumva mințile, își va duce de minune până la capăt ideea lui fixă.

29 septembrie, dimineața... Aseară, la ora zece fără ceva, Arthur și Quincey au venit în odaia lui Van Helsing, care ne-a spus tuturor ce aveam de făcut, adresându-se în special lui Arthur, de parcă voința noastră ar fi fost în întregime dirijată de el. A început prin a ne spune că speră să-1 însoțim cu toții, deoarece avem de îndeplinit o datorie sfântă.

– Te-a surprins, fără îndoială, scrisoarea mea?, îi adresă el întrebarea direct lordului Godalming.

– Da, și chiar m-a tulburat. În ultima vreme am fost copleșit de atâtea necazuri, încât ar fi putut să nu se mai ivească altele. Am fost curios să știu la ce te-ai referit. Am discutat cu Quincey, dar cu cât am discutat mai mult, cu atât am fost mai nedumeriți, iar acum pot spune că n-am înțeles nimic.

– Nici eu, spuse Quincey Morris laconic.

– O, spuse Profesorul, atunci sunteți amândoi mai aproape de început decât prietenul John, care a trebuit să facă un lung drum apoi pentru a putea ajunge aici.

Desigur, și-a dat seama că revenisem la vechea mea îndoială, deși nu îi spusese nici un cuvânt. Apoi, întorcându-se către ceilalți doi, spuse cu gravitate:

– Vă cer permisiunea ca la noapte să fac ceea ce cred de cuviință. Știu, vă cer mult, dar vi se va părea și mai mult după ce veți afla propunerea mea. De aceea, îmi îngădui să vă cer făgăduiala în necunoștință de cauză, astfel ca după aceea, deși s-ar putea să vă supărați un timp pe mine, să nu vă reproșați vouă înșivă nimic.

– Oricum, procedezi cinstit, îl întrerupse Quincey. Răspund pentru Profesor. Nu prea bănuiesc ce are de gând, dar pot să jur că e cinstit, și mie mi-e de ajuns.

– Îți mulțumesc, spuse Van Helsing cu mândrie. Am avut cinstea să te socot un prieten de nădejde și această confirmare este prețioasă.

Îi întinse mâna, iar Quincey Morris i-o strânse. Apoi vorbi Arthur:

– Doctore Van Helsing, nu prea îmi place să cumpăr mâța-n sac, cum se spune în Scoția, și dacă e vorba de vreun lucru care are vreo legătură cu onoarea mea și cu credința mea de creștin, atunci nu pot făgădui. Dacă poți să mă asiguri că intențiile dumitale nu încalcă nici unul din aceste două principii, atunci îmi dau pe loc consimțământul, deși, pe viața mea, nu înțeleg ce urmărești.

– Accept condițiile, spuse Van Helsing.

– De acord!, spuse Arthur. Așa e bine. Și acum, că am pus lucrurile la punct, îmi dai voie să te întreb ce avem de făcut?

– Vreau să veniți cu mine, în taină, în cimitirul din Kingstead.

Chipul lui Arthur se întunecă și spuse uluit:

– Unde e înmormântată sărmana Lucy? (Profesorul încuviință.) Arthur continuă: Și acolo?

– Să intrăm în cavou! Arthur se ridică în picioare.

– Profesore, vorbești serios sau faci vreo glumă sinistră? Iartă-mă, văd că vorbești serios. Se așeză din nou, dar îl vedeam hotărât și mândru, ca un om care își păstrează demnitatea. Urmă o clipă de tăcere, după care Arthur întrebă din nou: Și în cavou?

– Să deschidem sicriul.

—Asta-i prea de tot!, spuse el furios, ridicându-se. De acord să-mi păstrez răbdarea când e vorba de lucruri rezonabile, dar în această profanare a mormântului unei persoane care...

Aproape că se sufoca de indignare.

Profesorul îl privi compătimator:

– Dacă te-aș putea cruța de vreo suferință, sărmanul meu prieten, spuse el, Dumnezeu știe că aș face-o. Dar în noaptea asta trebuie să călcăm pe cărări cu spini, căci altfel, mai târziu și-n vecii-vecilor, picioarele pe care le îndrăgești vor călca pe cărări de foc!

Arthur îl privi cu chipul ferm și palid și spuse:

– Ia seama, domnule, ia seama!

– Oare n-ar fi bine să ascuți întâi ce am de spus?, întrebă Van Helsing. Atunci vei afla cel puțin limitele intenției mele. Să continui.

– Cred că așa ar fi cel mai bine, interveni Morris.

– Domnișoara Lucy a murit. Da! Atunci nimic nu îi poate face vreun rău. Dar dacă nu a murit...

Arthur sări în picioare.

– Doamne Dumnezeule!, strigă el. Ce vrei să spui? S-a făcut o greșală? A fost îngropată de vie? Gemu cuprins de o durere pe care nici măcar speranța nu i-o putea alina.

– N-am spus că e vie, copilul meu. Nu cred acest lucru. N-am spus decât că s-ar putea să fie moartă vie.

– Moartă vie! Ce vrei să spui? Ce înseamnă acest coșmar?

– Sunt taine pe care oamenii abia le pot întrezări și pe care secole întregi nu le-au putut lămuri decât în parte. Credeți-mă, acum avem de-a face cu un asemenea caz. Dar, asta nu-i tot. Imi îngădui să-i tai capul domnișoarei Lucy?

– O, Ceruri! Nu!, strigă Arthur cu o izbucnire pătimasă. Pentru nimic în lume n-aș putea consimți la mutilarea trupului ei scump. Doctore Van Helsing, mergi prea departe. Nu cuteza să te mai gândești la o asemenea profanare. Nu-mi voi da consimțământul la nimic. Am datoria de a-i apăra mormântul de pângărire și jur pe Dumnezeu că îmi voi îndeplini datoria!

Van Helsing se ridică din locul de unde șezuse până atunci și spuse grav și sever:

– Și eu, lord Godalming, am de îndeplinit o datorie, o datorie față de ceilalți, o datorie față de dumneata, o datorie față de moartă. Și jur pe Dumnezeu că o voi îndeplini! Tot ce îți cer acum este să vii cu mine, să privești și să asculți. Și dacă mai târziu, când îți voi adresa aceeași rugămintă, nu vei fi mai grăbit decât mine s-o îndeplinești, atunci îmi voi face datoria oricum voi crede eu de cuviință.

Și, pentru a mă conforma dorințelor înălțimii Voastre, voi fi la dispoziția dumneavoastră pentru a vă da explicații, oricând și oriunde veți voi. Vocea îi slăbi puțin, dar continuă pe un ton plin de milă: Dar, te implor, nu pleca mâniat pe mine. În răstimpul unei vieți îndelungate am avut parte de lucruri care nu mi-au fost totdeauna pe plac și care, uneori, mi-au sfâșiat inima, dar niciodată n-am avut vreo datorie mai grea ca acum. Gândește-te: De ce m-aș osteni într-atât și de ce m-aș mâhni peste măsură? Am venit din țara mea să fac un bine dacă pot. La început, pentru a-i face pe plac prietenului John și apoi pentru a ajuta o tânără blândă, pe care și eu am ajuns s-o îndrăgesc. I-am dat sânge, eu, care nu eram, ca dumneata, iubitul ei, ci numai medic și prieten. I-am închinat zilele și nopțile mele, înainte și după moarte. Și dacă moartea mea îi poate face vreun bine, chiar și acum, când e moartă vie, i-o voi da de bunăvoie.

Aceste cuvinte, rostite cu o mândrie gravă și plină de delicatețe, l-au impresionat foarte mult pe Arthur. Luă mâna bătrânului și spuse cu vocea frântă:

– O, e greu să te gândești la asemenea lucruri și nu înțeleg nimic, dar voi merge cu dumneata și voi aștepta.

CAP. 16

Jurnalul doctorului Seward (continuare)

Era douăsprezece fără un sfert când am pătruns în cimitir, escaladând zidul cel scund. Noaptea era întunecoasă, doar pe alocuri, printre spărturile de nori grei care alunecau pe cer, străbătea câte o sclipire de lună. Mergeam destul de aproape unul de celălalt, doar Van Helsing se afla puțin mai în față, deoarece ne arăta drumul. Când ne-am apropiat de cavou, l-am privit cu atenție pe Arthur, căci mă temeam ca nu cumva să-l tulbure apropierea de un loc încărcat cu amintiri atât de dureroase; dar el se stăpânea destul de bine.

Profesorul descuie ușa și, văzând că noi șovăim dintr-un motiv sau altul, trecu peste acest moment dificil, intrând el însuși primul. L-am urmat cu toții și am închis ușa. Apoi el aprinse un felinar orb și arătă spre sicrie. Arthur făcu câțiva pași, șovăind; Van Helsing mi se adresă:

– Ai fost cu mine ieri aici. Se afla trupul domnișoarei Lucy în sicriul acela?

– Da.

Profesorul se întoarse către ceilalți și spuse:

– Ați auzit; și totuși există cineva care nu mă crede.

Luă șurubelnița și ridică din nou capacul sicriului. Arthur privea, foarte palid, dar nu scotea un cuvânt; când capacul fu

ridicat, Arthur făcu câțiva pași înainte. Van Helsing trase șina de plumb. Am privit cu toții, apoi ne-am retras înspăimântați.

Sicriul era gol!

Timp de câteva minute, nici unul dintre noi nu rosti vreun cuvânt. Tăcerea fu întreruptă de Quincey Morris:

– Professore, am toată încrederea în dumneata. Tot ceea ce îți cer este cuvântul de onoare. Este cumva opera dumitale?

– Vă jur pe tot ce am mai sfânt că nu am mișcat-o și nici măcar nu am atins-o. Iată ce s-a întâmplat: cu două nopți în urmă, prietenul meu Seward și cu mine am venit aici, cu intenții bune, credeți-mă. Am deschis acest sicriu, care pe atunci era sigilat, și l-am găsit gol, ca și acum. Apoi am așteptat și am văzut ceva alb umblând pe sub copaci. A doua zi am venit aici ziua. Ea se afla acolo. Așa este sau ba, prietene John?

– Așa este.

– În noaptea următoare am venit la timp. Lipsea încă un copilăș, dar l-am găsit nevătămat printre morminte, slavă Domnului! Ieri am venit aici înainte de apusul soarelui, căci la apus morții vii se pot mișca. Am așteptat aici toată noaptea până la răsăritul soarelui, dar nu am văzut nimic. Asta, cu siguranță, din pricină că pusesem pe la încuietorile ușilor usturoi și alte lucruri pe care morții vii nu le suferă și de care se feresc. Azi-noapte nu a avut loc nici un exod, așa că în seara asta, înainte de apusul soarelui, am îndepărtat usturoiul și celelalte lucruri. Și așa se face că am găsit sicriul gol. Mai dați-mi o clipă ascultare. Până acum s-au petrecut multe lucruri stranii, dar așteptați cu mine afară, fără să ne facem văzuți sau auziți, și veți vedea și alte lucruri cu mult mai stranii. Așadar, și spunând acestea trase geamul orb al felinarului, acum să mergem afară.

Profesorul deschise ușa, noi am ieșit unul câte unul, iar el la urmă, încuind ușa după el.

Ah! Ce curat și proaspăt părea aerul nopții după spaima pe care am tras-o în cavou! Fiecare în felul lui era solemn și

copleșit. Arthur era tăcut și vedeam cum se străduia să dezlege rostul și miezul misterului. Și eu eram destul de liniștit și pe jumătate hotărât să las deoparte orice îndoială și să accept concluziile lui Van Helsing. Quincey Morris era flegmatic, ca omul care acceptă totul cu un curaj rece, mergând până la orice risc.

Neputând fuma, își tăie o bucată mare de tutun presat și începu să-l mestece. Dar Van Helsing avea ceva anume de făcut. Mai întâi scoase din traistă ceva care semăna cu un pesmet în formă de anafură, înfășurat cu grijă într-un șervet alb, apoi scoase vreo două mâini pline cu ceva albicios, ca un fel de aluat sau chit. Fărămiță bine anafura și o amestecă în substanța aflată în mâini. Apoi luă acest material și, răsucindu-l în fâșii subțiri, începu să așeze aceste fâșii în crăpăturile dintre ușă și pereții cavoului. Am fost întrucâtva mirat de toate acestea și, cum mă aflam lângă el, l-am întrebat ce face. Arthur și Quincey se apropiară de noi, fiind și ei curioși. Profesorul răspunse:

– Astup cavoul pentru ca morții vii să nu mai poată intra.

– Și îi va împiedica oare substanța pe care ai pus-o acolo?, întreabă Quincey. Doamne sfinte! Nu cumva-i vorba de vreun joc?

– Ba da.

– Și cum se numește substanța asta?

– Azima împărtășaniei. Am adus-o de la Amsterdam anume. Am și o indulgență.

Răspunsul îi impresionă profund până și pe cei mai sceptici dintre noi. Într-o tăcere plină de respect, ne-am dus la locurile care ne fuseseră indicate, în jurul cavoului, aproape de el, dar ascunși de vederea oricui s-ar fi apropiat. Din vizitele de până acum mă obișnuisem cu spaima de a sta la pândă; și totuși, eu, care până mai acum un ceas respinsesem dovezile, simțeam cum mi se taie picioarele.

Cavourile nu păruseră niciodată atât de îngrozitor de albe. Chiparoșii, tisele și jnepenii nu păruseră niciodată ca acum o întruchipare a tristeții funerare. Copacii sau iarba nu

fremătaseră și nu foșniseră niciodată atât de amenințător. Ramurile nu trosniseră niciodată atât de misterios. Urletul îndepărtat al câinilor nu răsunase niciodată ca o prevestire atât de jalnică în noapte.

Tăcerea dură mult timp, ca un gol mare, dureros, apoi îl auzirăm pe Profesor șoptind prevenitor: Ssst... Ne făcu semn.

Depart, pe alea de tisă, am văzut înaintând o umbră albă, o umbră de un alb spălăcit, care ținea ceva negru la piept. Umbra se opri și în clipa aceea o rază de lună se strecură printre norii care goneau, arătându-ne cu o claritate uimitoare o femeie cu părul negru îmbrăcată în lințoliu de mormânt. Nu-i puteam vedea chipul, căci capul îi era aplecat peste ceea ce constatarăm a fi un copil cu părul bălai.

Urmă o pauză și apoi se auzi un strigăt scurt, ascuțit, așa cum țipă copiii prin somn. Am pornit spre ea, dar mâna profesorului, pe care îl vedeam în spatele unei tise, ne preveni și ne opri pe loc. Când am privit, umbra înainta din nou. Era acum destul de aproape de noi, ca să o putem vedea limpede, iar luna tot o mai lumina. Recunoscând-o pe Lucy Westenra, sângele îmi îngheță în vene și auzeam răsuflarea grea a lui Arthur. Lucy Westenra, și totuși, atât de schimbată! Blândețea se transformase într-o cruzime neîndurătoare, împietrită, iar puritatea într-o nerușinare plină de voluptate.

Van Helsing făcu câțiva pași și noi, ceilalți, urmându-l, înaintarăm cu toții. Patru dintre noi s-au aranjat în șir în fața intrării cavoului. Van Helsing ridică felinarul și trase geamul; la lumina care cădea pe chipul lui Lucy am văzut că buzele erau înroșite de sânge proaspăt și că sângele se scursese pe bărbie și-i pătase giulgiul imaculat de batist.

Ne-am cutremurat de groază. După lumina care tremura am văzut că până și nervii de oțel ai lui Van Helsing slăbiseră. Arthur era lângă mine și, dacă nu l-aș fi apucat de braț ca să-l susțin, s-ar fi prăbușit.

Când Lucy, dau acest nume umbrei din fața noastră, pentru că poartă înfățișarea ei, ne văzu, se trase înapoi cu un mârâit furios, ca o pisică luată prin surprindere. Apoi își plimbă

privirea asupra noastră. Erau ochii ei, după formă și culoare, dar niște ochi impuri și plini de foc diavolesc, în locul privirii pure și blânde pe care o cunoșteam. În acea clipă, urmele dragostei mele se transformaseră în ură și dezgust.

Dacă ar fi trebuit s-oucidă cineva în clipa aceea, aș fi făcut-o cu o bucurie sălbatică. Privirile îi scăpărau cu o lumină păgână și fața i se schimonosise într-un zâmbet de voluptate... Ah, Doamne, cum m-am cutremurat văzând-o! Cu o mișcare nepăsătoare și cu o cruzime diabolică azvârli copilul pe care îl ținuse până atunci strâns la piept. Copilul dădu un țipăt ascuțit și rămase acolo, gemând. Era atâta sânge rece în gestul acesta, încât Arthur nu-și putu stăpâni un geamăt. Când ea se îndreptă spre el cu brațele deschise și cu un zâmbet nerușinat, Arthur se dădu înapoi, ascunzându-și fața în mâini.

Totuși, ea continuă să se îndrepte spre el și, cu o grație languroasă și voluptuoasă, i se adresă:

– Vino, Arthur. Lasă-i pe ceilalți și vino. Brațele mele tânjesc după tine. Vino și vom rămâne împreună. Vino, soțul meu, vino.

Vocea ei suna diabolic de dulce, ca un clinchet de pahare vibrând până și în mintea noastră, a celor care auzeam cuvintele adresate altcuiva. Cât despre Arthur, părea vrăjit. Luându-și mâinile de pe față, își deschise larg brațele. Ea se pregătea să-i sară în brațe, când Van Helsing se repezi ridicând crucifixul său mic de aur. La vederea crucifixului, fantoma se retrase și, cu chipul brusc răvășit de furie, se năpusti pe lângă el ca și cum ar fi vrut să intre în cavou.

La o depărtare de vreo două-trei picioare de ușă, ea se opri totuși, de parcă ar fi fost ținută pe loc de o forță de neînvinș. Atunci se întoarse și îi văzurăm chipul în lumina clară a lunii și la lampa care nu mai tremura acum, datorită nervilor de oțel ai lui Van Helsing. Niciodată nu văzusem pe un chip omenesc o asemenea expresie de răutate și ciudă și nădăjduiesc că nici un muritor nu va mai vedea așa ceva vreodată.

Culoarea frumoasă se făcuse lividă, ochii păreau să arunce scânteii de foc infernal, sprâncenele erau încruntate de parcă reliefulurile cărnii ar fi fost șerpilor încolăciți ai Meduzei, iar gura frumoasă, pătată de sânge, se măiri până deveni pătrată, ca în măștile furiei, ale grecilor și japonezilor. Dacă pe vreun chip s-a putut citi vreodată moartea, dacă privirile ar fi putut ucide, atunci acel chip se afla în fața noastră.

Și timp de mai bine de jumătate de minut, dar care ne păru o veșnicie, ea rămase între crucifixul ridicat și intrarea astupată acum cu un lucru sfințit. Van Helsing întrerupse tăcerea, întrebându-l pe Arthur:

– Răspunde-mi, prietene! Să trec la fapte?

Arthur se aruncă în genunchi, își ascunse fața în mâini și răspunse:

– Fă cum vrei dumneata, prietene, fă cum vrei dumneata. Să nu mai existe niciodată o asemenea grozăvie! Și sufletul lui gemu.

Quincey și cu mine ne-am îndreptat spre el și l-am luat de braț. Am auzit țâcănitul cu care Van Helsing închise felinarul și îl puse jos; apropiindu-se de cavou, începu să scoată din crăpături semnul sfințit pe care îl așezase acolo. Toți priveam îngroziți și înmărmuriți și, atunci când se dădu înapoi, văzurăm cum femeia cu trup material, care în clipa aceea părea tot atât de adevărat ca și al nostru, trece prin spațiul prin care abia ar fi pătruns o lamă de cuțit. Am simțit cu toții o ușurare când l-am văzut pe profesor așezând calm benzile de chit la marginile ușii.

După ce termină, luă copilul și spuse:

– Veniți, prieteni; nu mai putem face nimic până mâine. La amiază are loc o înmormântare, așa că ne vom întoarce aici la scurt timp. Prietenii mortului vor pleca toți până la ora două, iar când paracliserul va încuia poarta noi vom rămâne aici. Iar copilul n-a avut prea mult de suferit și până mâine seară își va reveni. Îl vom lăsa într-un loc unde va fi găsit de poliție și dus acasă, ca și noaptea trecută.

Arthur și Quincey veniră acasă la mine și pe drum încercarăm să ne îmbărbătăm unul pe celălalt. Lăsaserăm copilul în siguranță și eram obosiți, așa că am dormit cu toții un somn mai mult sau mai puțin adânc.

29 septembrie, noaptea. Puțin înainte de ora douăsprezece, noi trei, Arthur, Quincey Morris și cu mine, am trecut să-l luăm pe Profesor. Ciudat, dar printr-un acord comun, toții îmbrăcaserăm veșminte negre. Fără îndoială, Arthur purta haine negre, căci era în mare doliu, dar noi ceilalți le îmbrăcaserăm din instinct. Am ajuns la cimitir pe la unu și jumătate și am hoinărit prin preajmă, ferindu-ne de priviri, așa încât după ce groparii își terminară treaba, iar paracliserul, convins că plecase toată lumea, încuie poarta, tot locul a devenit al nostru. Van Helsing, în locul traistei sale mici, negre, își luase un sac lung de piele, asemănător întrucâtva cu un sac de cricket; era, fără îndoială, destul de greu.

Când am rămas singuri și am auzit ultimii pași îndepărtându-se pe drum, ca la o comandă l-am urmat în tăcere pe Profesor spre cavou. El deschise ușa și intrarăm, închizând-o în urma noastră. Apoi scoase din sac felinarul, pe care îl aprinse, și vreo două lumânări de ceară. Când Profesorul săltă capacul sicriului lui Lucy, am privit cu toții, Arthur tremura ca frunzele unui plop în vânt, și am văzut că trupul zăcea acolo în întreaga frumusețe a morții. Dar în inima mea nu mai simțeam iubire, ci dezgust pentru strigoiiul mârșav și josnic care luase numai înfățișarea lui Lucy, nu și sufletul ei.

Am văzut și chipul lui Arthur înăsprindu-se în timp ce privea. I se adresă îndată lui Van Helsing:

– E într-adevăr trupul lui Lucy sau e numai un diavol cu înfățișarea ei?

– E și nu e, totuși, trupul ei. Dar așteaptă o clipă și o vei vedea așa cum a fost și așa cum este.

Moarta, așa cum zăcea acolo, părea o copie de coșmar a lui Lucy. Dinții ascuțiți, gura pătată de sânge, voluptuoasă, la vederea căreia te cutremurai, o întruchipare senzuală și nespirtuală, ca o batjocură diavolească a blândeii purității a lui Lucy. Van Helsing, în felul lui metodic, începu să scoată diverse lucruri din sac și să le așeze la îndemână. Mai întâi scoase un fier de sudură și niște țevi, apoi o lămpiță cu petrol, care, aprinsă într-un colț al cavoului, emitea un gaz ce ardea cu o flacără albastră și dădea căldură puternică; apoi, cuțitele de operație, pe care le așeză la îndemână, și, în sfârșit, o țepușă rotundă de lemn, groasă de vreo doi-trei inci și lungă de aproape trei picioare. Un capăt era întărit prin ardere în foc și cu vârful ascuțit și subțire. O dată cu această țepușă scoase și un ciocan greu, folosit de obicei în gospodărie pentru a sparge cărbunii în pivniță.

Când totul a fost pregătit, Van Helsing spuse:

– Înainte de a începe, vreau să vă spun despre ce este vorba. Aceste lucruri se bazează pe înțelepciunea și experiența anticilor și a tuturor celor care au studiat puterile morților vii. Ei suferă de blestemul nemuririi: ei nu pot să moară, ci trebuie să treacă dintr-o epocă în alta, înmulțindu-și victimele și sporind relele lumii.

Căci toți cei care mor ca victime ale morților vii devin ei înșiși morți vii și fac, la rândul lor, victime. Și astfel, cercul se tot mărește, precum cercurile făcute de o piatră aruncată în apă. Prietene Arthur, dacă ai fi primit sărutul acela înainte de moartea bieteii Lucy sau dacă azi-noapte ți-ai fi deschis brațele în fața ei, ai fi devenit cu vremea, după ce vei fi murit, „Nosferatu”, cum e numit în răsăritul Europei, și ai fi făcut alți morți vii, coplesindu-ne cu grozăvii.

Drumul acestei nefericite tinere este abia la început. Copiii al căror sânge 1-a supt nu se află până acum într-o situație disperată. Dar dacă ea va trăi, moartă, din ce în ce mai mulți își vor pierde sângele, căci prin puterea pe care o are asupra lor, vor veni la ea, și astfel le va suga sângele cu gura asta crudă. Dar când ea va muri cu adevărat, atunci totul va

înceta. Rănile mici de la gâtul copiilor vor dispărea și ei se vor întoarce la joacă, neaflând niciodată despre cele întâmplate. Dar, și asta va fi binecuvântarea, când acest mort viu va fi făcut să se odihnească cu adevărat, atunci sufletul sărmanei doamne pe care o iubim va fi din nou liber. În loc de a face rău noaptea și de a deveni din ce în ce mai ticăloșită, asimilând răul în timpul zilei, ea își va lua locul alături de ceilalți îngeri. Astfel, prieteni, binecuvântată va fi pentru ea mâna care îi va da lovitura de eliberare. Eu o fac cu dragă inimă, dar oare nu se află printre noi vreun altul cu mai multe drepturi? Ce ziceți, se află printre noi vreun asemenea om?

Am privit cu toții spre Arthur. El însuși înțelegea ce înțelegeam și noi, nemărginita bunătate a lui Van Helsing, care îi propunea ca prin mâna lui amintirea noastră despre Lucy să devină sfântă. Făcu câțiva pași înainte și spuse cu hotărâre, deși mâna îi tremura, iar chipul îi era alb ca neaua:

– Adevăratul meu prieten, îți mulțumesc din toată inima mea îndurerată. Spune-mi ce am de făcut și nu voi șovăi!

Van Helsing își puse mâna pe umărul lui și grăi:

– Tinere viteaz! O clipă de curaj și totul s-a terminat. Trebuie să împlânți țepușa asta în trupul ei. Va fi un calvar înspăimântător, fără îndoială, dar va dura puțin și bucuria îți va fi mai mare decât durerea. Vei ieși din acest cavou sinistru de parcă ai pluti prin aer. Dar odată ce ai început, nu trebuie să șovăi. Gândește-te numai că noi, prietenii tăi adevărați, suntem în jurul tău și că ne vom ruga tot timpul pentru tine.

– Continuă, spuse Arthur răgușit. Spune-mi ce am de făcut.

– Ia țepușa în mâna stângă, gata să-i așezi vârful deasupra inimii, și ciocanul în mâna dreaptă. Când noi începem rugăciunea pentru morți, eu o voi citi, am cartea aici, și ceilalți mă vor urma, tu lovești în numele Domnului, ca totul să fie bine pentru mortul pe care îl iubim și ca mortul viu să piară.

Arthur luă țepușa și ciocanul. Din clipa în care luă hotărârea, mâinile încetară să-i mai tremure. Van Helsing,

Quincey și cu mine îl urmăream cum puteam mai bine. Arthur așeză vârful deasupra inimii și, când am privit, i-am văzut urma în carnea albă. Apoi lovi cu toată puterea.

Duhul din sicriu se zvârcoli. De pe buzele roșii întredeschise ieși un țipăt înspăimântător, care ne îngheță sângele în vine. Trupul se scutura, tremura și se contorsiona cu sălbăticie; dinții albi ascuțiți se încleștară până ce crestară buzele, iar gura se mânji într-o spumă purpurie. Dar Arthur nu șovăi nici o clipă. Semăna cu Thor ridicând și coborându-și brațul neclintit, împlântând din ce în ce mai adânc țepușa aducătoare de mântuire, în timp ce sângele țâșnea din inima străpunsă, împrăștiindu-se în jur. Pe chipul său strălucea o datorie înaltă. Văzându-l, am prins curaj și glasurile noastre păreau să răsună în mica boltă.

Apoi, zvârcolirea și tremurul trupului se potoliră, dinții se descleștară și chipul încetă să tremure. În cele din urmă se liniști. Cumplita sarcină fusese îndeplinită.

Ciocanul din mâna lui Arthur căzu la pământ. Arthur se clătină și s-ar fi prăbușit dacă nu l-am fi sprijinit. Timp de câteva minute am fost atât de preocupați de Arthur, încât nici nu ne-am mai uitat spre sicriu. Când am privit în cele din urmă, am scăpat un murmur de uimire.

În sicriu nu se mai afla duhul cel odios de care ne îngroziserăm și pe care îl urâserăm atât de mult, încât opera de a-l distruge fusese încredințată, ca un privilegiu, celui mai îndreptățit s-o execute, ci Lucy, așa cum o cunoscusem în viață, cu o blândețe și o puritate fără seamăn pe chip. Într-adevăr, pe chipul ei se puteau vedea urme de grijă, de durere și suferință, așa cum le cunoșteam din viață, dar acestea ne erau dragi, căci ne arătau ființa adevărată pe care o cunoscusem. Am simțit cu toții cum liniștea sfântă care se așternuse ca lumina soarelui pe chipul și trupul ei pustiit era doar o mărturie și un simbol al liniștii ce avea să domnească asupra ei pentru totdeauna.

Van Helsing se apropie, puse mâna pe umărul lui Arthur și îi spuse:

– Și acum, Arthur, prietene, tinere drag, m-ai iertat?

Profesorul și cu mine am tăiat cu ferăstrăul capătul rămas în afară al țepușei, lăsându-i vârful în trupul moartei. Apoi i-am retezat capul și i-am umplut gura cu usturoi. Am sudat sicriul de plumb, am înșurubat capacul și, după ce ne-am strâns lucrurile, am ieșit afară. Profesorul încuie ușa și îi dădu cheia lui Arthur.

Aerul de afară era blând, soarele strălucea, păsările ciripeau și întreaga natură părea să cânte pe o altă strună. Pretutindeni domneau bucuria, veselia și pacea, căci aveam și noi un motiv de a fi liniștiți și bucuroși, deși voioșia ne era moderată.

Înainte de a pleca, Van Helsing spuse:

– Acum, prieteni, ne-am îndeplinit o primă parte din datoria noastră, una dintre cele mai chinuitoare pentru noi. Dar ne mai așteaptă o sarcină și mai importantă: să-l descoperim pe autorul acestor suferințe și să-l nimicim. Am câteva indicii pe care le putem urma, dar sarcina e de durată, grea, plină de primejdii și de chinuri. Mă veți ajuta cu toții? Am învățat să avem încredere, nu-i așa? Astfel stând lucrurile, ne cunoaștem oare datoria? Sigur că da! Făgăduim atunci să continuăm până la sfârșitul sfârșitului?

Fiecare, pe rând, îi dădurăm mâna, pecetluind astfel făgăduiala. Iar în timp ce ne îndepărtam, Profesorul spuse:

– În următoarele două seri de acum înainte ne vom întâlni cu toții și vom cina la ora șapte împreună cu prietenul John. Voi mai invita încă două persoane, pe care nu le cunoașteți încă; și voi fi pregătit pentru tot ce se va ivi în acțiunea și planul nostru. Prietene John, dumneata vii cu mine acasă, căci aș vrea să te consult în multe privințe. Astă-seară plec la Amsterdam, dar mă voi înapoia mâine-seară. Atunci va începe marea noastră cercetare. Dar, mai înainte am să vă spun foarte multe lucruri, ca să știți ce avem de făcut și de ce să ne ferim. Făgăduiala noastră va fi atunci reînnoită, căci în față ne stă o sarcină cumplită și, odată ce ne-am apucat de lucru, nu mai putem da înapoi.

CAP. 17

Jurnalul doctorului Seward (continuare)

Când am ajuns la hotelul Berkeley, Helsing a găsit o telegramă care îl aștepta.

„Sosesc cu trenul. Jonathan la Whitby. Vești importante. Mina Harker.”

Profesorul era încântat.

– Ah, această minunată doamnă Mina!, spuse el. O nestemată printre femei! Trebuie să mergem acasă la dumneata, prietene John. Va trebui s-o întâmpini la gară. Telegrafiază-i, ca să fie pregătită.

După ce am expediat telegrama, Profesorul bău o ceașcă de ceai și îmi povesti despre jurnalul ținut de Jonathan Harker în timp ce se afla în străinătate, dându-mi un exemplar dactilografiat din jurnalul lui și unul din jurnalul scris de doamna Harker la Whitby.

– Ia-le și studiază-le bine, îmi spuse. Când mă voi înapoia, dumneata vei fi stăpân pe toate aceste fapte și vom putea începe ancheta noastră cum se cuvine. Păstrează-le bine, căci ascund o mare comoară. Citește tot, rogu-te, cu cea mai mare atenție. Și, dacă poți adăuga ceva la povestirea spusă aici, fă-o, căci e foarte important. Dacă nu mă înșel, ai ținut și dumneata un jurnal al tuturor acestor întâmplări ciudate.

Bun! Atunci când ne vom întâlni, vom parcurge împreună toate aceste lucruri.

Se pregăti apoi de plecare și în scurt timp luă o trăsură spre strada Liverpool. Eu am pornit spre Paddington, unde am ajuns cu un sfert de oră înainte de sosirea trenului.

Mulțimea se împrăștia după ce se îmbulzise ca de obicei pe peronul de sosire. Începusem să mă neliniștesc, să nu-mi fi pierdut cumva oaspetele, când o fată drăgălașă și elegantă se apropie de mine și, după ce îmi aruncă o privire rapidă, mi se adresează:

– Doctorul Seward, nu-i așa?

– Dumneavoastră sunteți doamna Harker!, am răspuns de îndată, după care îmi întinse mâna.

– V-am recunoscut după descrierea sărmanei Lucy, dar se opri brusc și tot sângele îi năvăli în obraji.

Sângele care îmi împurpurase și mie obrajii ne scoase oarecum din încurcătură, căci răspundeam astfel tacit la propria ei stinghereală. I-am luat bagajele, cuprinzând, printre altele, și o mașină de scris, și am luat metroul până la strada Fenchurch, după ce îi telegrafiasem mai întâi îngrijitoarei mele să pregătească pe loc un apartament pentru doamna Harker.

Am ajuns la timp. Doamna Harker știa, bineînțeles, că era vorba de un azil de nebuni, dar am observat că nu și-a putut stăpâni un tremur ușor în momentul când am intrat.

Mi-a spus că, dacă se poate, ar dori să vină îndată în biroul meu, deoarece are multe să-mi spună. Așadar, în timp ce o aștept, închei aici capitolul din jurnalul fonograf.

Jurnalul Minei Harker

29 septembrie. După ce mi-am făcut toaleta, am coborât în biroul doctorului Seward. M-am oprit o clipă în fața ușii, căci mi s-a părut că îl aud vorbind cu cineva. Dar cum, totuși, insistase să mă grăbesc, am bătut la ușă și, auzindu-l strigând „Intră”, am intrat.

Spre marea mea surpriză, nu se afla nimeni altcineva în cameră. Era complet singur și pe masa din fața lui se afla un obiect pe care l-am recunoscut dintr-odată, după descriere, ca fiind un fonograf. Nu mai văzusem altul până atunci și eram foarte curioasă.

– Sper că nu v-am făcut să așteptați, i-am spus, însă am zăbovit o clipă la ușă, deoarece v-am auzit vorbind și am crezut că e cineva la dumneavoastră.

– O, răspuse el, zâmbind, îmi înregistram jurnalul.

– Jurnalul?, l-am întrebat mirată.

– Da, răspuse. E aici.

Și, spunând acestea, puse mâna pe fonograf. M-am simțit tulburată și am spus repede:

– Dar asta depășește și stenografia! Pot să aud câteva cuvinte?

– Desigur, răspuse precipitat, ridicându-se în picioare pentru a-l pune în funcțiune.

Apoi se opri și pe chip i se așternu tulburarea.

– Adevărul e, începu el stingherit, că aici nu se află decât jurnalul, iar acesta se referă în întregime, aproape în întregime, la cazurile mele și poate fi neplăcut, adică, vreau să spun...

Se opri, iar eu încercai să-l scot din încurcătură:

– Ați îngrijit-o până în ultima clipă pe scumpa Lucy. Spuneți-mi cum a murit. Pentru toate câte le voi afla în legătură cu ea, vă voi fi foarte recunoscătoare. Mi-a fost foarte, foarte dragă.

Spre surprinderea mea, el răspuse cu groaza întipărită pe chip:

– Să vă povestesc despre moartea ei? Pentru nimic în lume!

– De ce nu?, am întrebat, simțind că mă copleșește un sentiment de gravitate și de grozăvie.

El se opri din nou și am văzut că încerca să inventeze un pretext. În sfârșit, bâlâbi ceva:

– Vedeți, nu prea știu cum să extrag un anumit pasaj din jurnal. Dar chiar în timp ce vorbea, îi veni o idee pe care o

rosti cu o simplitate de care nu-și dădea nici el seama, cu vocea schimbată și cu o naivitate de copil.

– Așa e, pe cinstea mea. Zău că așa e!

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet, la care el se strâmbă.

– M-am trădat de data asta!, spuse. Dar să știți că, deși îmi țin jurnalul acesta de luni întregi, nu mi-a trecut niciodată prin cap cum aș putea să găsesc un anumit pasaj, dacă aș vrea cumva să îl revăd.

În acea clipă hotărâsem în sinea mea că jurnalul unui doctor care o îngrijise pe Lucy putea adăuga ceva la cunoștințele noastre despre acel monstru și am spus cu îndrăzneală:

– Atunci, doctore Seward, permiteți-mi să vi-1 copiez la mașina mea de scris.

Dar el se făcu livid ca un mort și spuse:

– Nu! Nu! Nu! Pentru nimic în lume nu v-aș lăsa să aflați povestea aceea îngrozitoare!

– Nu mă cunoașteți, am spus. După ce veți fi citit hârtiile acelea, jurnalul meu și al soțului meu, pe care le-am dactilografiat, mă veți cunoaște mai bine. N-am șovăit să-mi dăruiesc toate gândurile în slujba acestei cauze; dar, bineînțeles, nu mă cunoașteți încă și nu trebuie să pretind să aveți încredere în mine.

Se ridică și deschise un sertar mare în care erau aranjați în ordine câțiva cilindri goi de metal acoperiți cu o ceară închisă la culoare și spuse:

– Aveți perfectă dreptate. Nu am avut încredere în dumneavoastră pentru că nu v-am cunoscut. Dar acum vă cunosc. Luați acești cilindri și ascultați-i, primii șase se referă personal la mine și nu vă vor înspăimânta; atunci mă veți cunoaște mai bine. Până atunci va fi gata și cina. Intre timp, eu voi citi câteva din aceste documente și voi putea înțelege mai bine anumite lucruri.

El însuși duse fonograful în camera mea și îl aranjă. Acum voi afla ceva plăcut, fără îndoială, căci îmi va arăta cealaltă

față a unui episod de dragoste, a cărui primă parte o cunoșteam deja...

Jurnalul doctorului Seward

29 septembrie. Eram atât de absorbit de minunatul jurnal al lui Jonathan Harker și al soției sale, încât timpul a trecut pe nesimțite.

Doamna Harker nu coborâse când fata veni să ne anunțe că cina este gata, așa că i-am spus:

– Probabil că e obosită, să amânăm cina cu o oră. Și mi-am continuat lucrul.

Abia terminasem jurnalul doamnei Harker, când ea își făcu apariția. Era deosebit de drăguță și de blândă, dar foarte tristă, iar ochii îi erau înroșiți de plâns. Acest lucru m-a mișcat profund. Astfel că i-am spus cu multă blândețe:

– Mă tem că v-am făcut să suferiți.

– O, nu, deloc, răspunse ea, dar am fost mai mult decât mișcată de mahnirea dumneavoastră. Mașina e minunată, dar crud de adevărată. Mi-a povestit despre durerea inimii dumneavoastră cu însuși glasul inimii, de parcă un suflet își plânge amarul către Atotputernicul. Nimeni nu trebuie să mai audă vreodată aceste lucruri! Vedeți, am încercat să vă fiu de folos. Am copiat totul la mașina mea de scris și nimeni altcineva nu mai trebuie de acum înainte să vă audă bătăile inimii, așa cum le-am auzit eu. Ba nu, trebuie!

– Trebuie! Dar de ce?, am întrebat.

– Deoarece fac parte din această întâmplare îngrozitoare, fac parte din moartea sârmanei Lucy, din tot ceea ce a dus la această moarte, deoarece în lupta pe care o vom da pentru a curăța pământul de acest monstru îngrozitor trebuie să avem toate cunoștințele și tot ajutorul pe care îl putem căpăta. Jonathan și cu mine lucrăm zi și noapte de când ne-a văzut Profesorul ultima dată. Soțul meu s-a dus la Whitby să mai culeagă informații și mâine va fi aici, să ne ajute. Intre noi nu trebuie să existe secrete.

Mă privea atât de rugător și în același timp atitudinea ei arăta atâta curaj și hotărâre, încât am cedat numaidecât rugămintelor ei.

– Veți face așa cum veți crede de cuviință, i-am spus, Dumnezeu mă va ierta dacă greșesc! Veți mai afla și alte lucruri îngrozitoare, dar dacă ați mers atât de departe pe drumul spre moartea bieteii Lucy, nu veți voi cu siguranță să vi se mai tănuiască ceva. Însă sfârșitul, sfârșitul propriu-zis, o să vă dea o rază de pace. Veniți! Cina e gata. Trebuie să ne păstrăm toate forțele pentru ceea ce ne așteaptă.

Jurnalul Minei Harker

29 septembrie. După cină l-am însoțit pe doctorul Seward în biroul său. El aduse fonograful din camera mea, iar eu mi-am luat mașina de scris. Mi-a pus furca de metal la urechi și am început să ascult.

După ce am auzit îngrozitoarea poveste a morții bieteii Lucy, și tot ce a urmat, m-am rezemat de speteaza scaunului, epuizată. Din fericire, nu sunt predispusă la leșinuri. Când doctorul Seward m-a văzut, a sărit de pe scaun, cu o exclamație de groază, și, luând grăbit o sticlă dintr-un bufet, îmi dădu puțin rachiu, după care, în câteva minute, mi-am venit în fire. Capul îmi vâjâia și dacă, după ce auzisem toate acele grozăvii, nu mi-ar fi venit, ca o rază sfântă de lumină, gândul că draga mea Lucy își aflase, în sfârșit, pacea, nu cred că aș fi putut să rezist fără să fac vreo scenă. Am scos capacul de la mașina mea de scris și i-am spus doctorului Seward:

– Dați-mi voie să transcriu tot ce-ați înregistrat.

Astfel, el puse fonograful la o viteză mai mică și eu am început să bat la mașină începând cu cilindrul al șaptelea. După ce termină, se întoarse, se așeză lângă mine și începu să citească, așa încât nu m-am simțit prea singură în timp ce lucram. Înainte de a pleca mi-am amintit că Jonathan notase

în jurnalul său despre tulburarea Profesorului când citise ceva într-un ziar de seară în gară la Exeter. Așadar, văzând că doctorul Seward păstrează ziarele, am împrumutat numerele din Westminster Gazette și Pali Mall Gazette și le-am luat cu mine în cameră. Nu mi-e somn, iar munca mă va ajuta să-mi păstrez calmul.

Jurnalul doctorului Seward

30 septembrie. Domnul Harker a sosit la ora nouă. Primise telegrama soției sale chiar înainte de plecare. Dacă e să judecăm după figură, e un om deosebit de inteligent și plin de energie. Dacă jurnalul lui spune adevărul, și, judecând după experiența uimitoare a celorlalți, trebuie să spună adevărul, e și un om cu mult sânge rece. Căci a fost nevoie de mult sânge rece pentru a coborî a doua oară în cavou. După ce am citit relatarea lui, eram pregătit să întâlnesc un bărbat în toată puterea cuvântului, și nu pe omul politic, liniștit și cu picioarele pe pământ care a venit astăzi aici.

Mai târziu. După prânz, Harker și soția lui s-au înapoiat în odaia lor și când am trecut pe acolo, acum ceva vreme, am auzit țâcănitul mașinii de scris. Sunt foarte harnici. Doamna Harker spune că amândoi așează fiecare notă de mărturie în ordine cronologică. Harker are acum scrisorile schimbate între destinatarul lăzilor de la Whitby și expeditorii din Londra, însărcinați cu ele. Mă întreb ce vor face cu ele. Iată-1...

Ciudat cum nu mi-a trecut niciodată prin minte că ascunzătoarea contelui ar putea fi chiar casa de alături! Dumnezeu știe câte indicii am fi putut căpăta din comportarea pacientului meu Renfield! Harker s-a întors și colaborează din nou materialul. Spune că la ora cinci îmi vor putea arăta povestirea în care toate întâmplările se vor lega între ele. El crede că până atunci îl voi putea vedea pe Renfield, care până acum ne-a dat o serie de indicii cu privire

la sosirile și plecările contelui. Nu prea îmi dau seama de acest lucru, dar când voi ajunge la date, bănuiesc că mă voi lămuri.

L-am găsit pe Renfield stând pașnic în camera lui, cu mâinile încrucișate, zâmbind cu blândețe. În clipa aceea părea tot atât de normal ca oricare dintre noi. M-am așezat și am vorbit cu el despre tot felul de lucruri. Vorbea cât se poate de firesc. Apoi, din proprie inițiativă, îmi vorbi despre plecarea lui acasă; un subiect pe care, după câte știu, nu-l mai abordase până acum, în cursul șederii sale aici. Cred că dacă nu aș fi avut discuția cu Harker, dacă nu aș fi citit scrisorile și dacă nu aș fi cunoscut datele diferitelor lui crize, aș fi fost gata să-i semnez eliberarea după o scurtă perioadă de observație. Dar așa stând lucrurile, sunt deosebit de suspicios. Toate acele crize au fost întrucâtva legate de apropierea contelui. El însuși e zoofag și în timpul crizelor lui sălbatice de delir din fața ușii capelei, din casa părăsită vorbea mereu de „stăpân”.

Toate acestea par să confirme ideea noastră. Totuși, după o clipă am ieșit. Prietenul meu e prea lucid acum pentru a încerca să-l întrebăm mai multe. Ar putea începe să gândească, și atunci... Așadar, am ieșit. Nu am încredere în aceste stări ale sale de calm, așa că i-am atras atenția îngrijitorului să-l urmărească atent și să aibă pregătită, în caz de nevoie, o cămașă de forță.

Jurnalul lui Jonathan Harker

29 septembrie. În trenul spre Londra. Când am primit mesajul plin de amabilitate al domnului Billington, prin care îmi oferea toate informațiile pe care le deținea, mi-am dat seama că lucrul cel mai bun pe care îl aveam de făcut era să plec la Whitby și să fac pe loc toate investigațiile necesare. Scopul meu era să descopăr locul unde se afla îngrozitoarea încărcătură a contelui, la Londra. Mai târziu ne vom putea ocupa de ea.

Billington-junior, un tânăr simpatic, m-a întâmpinat la gară și m-a dus în casa tatălui său, unde hotărâseră ca eu să-mi petrec noaptea. Știau cu toții că sunt ocupat și că șederea mea e scurtă, așa încât domnul Billington pregătise în biroul său toate documentele referitoare la expedierea lăzilor. M-am speriat de-a binelea revăzând una din scrisorile pe care le văzusem pe masa contelui înainte de a-i fi cunoscut planurile diabolice. Totul fusese gândit cu grijă și se procedase sistematic și cu precizie. Am văzut factura și am notat-o: „Cincizeci de lăzi de pământ obișnuit pentru a fi folosit în scopuri experimentale”. Am făcut copii și după scrisoarea către Carter Peterson, și după răspunsul lor. Acestea erau toate informațiile pe care a putut să mi le ofere domnul Billington, astfel că am coborât în port și i-am căutat pe paznicii de coastă, pe funcționarii de la vamă și pe șeful portului. Toți aveau câte ceva de spus despre intrarea ciudată a vaporului care făcea deja parte din legendele locale, dar nimeni nu putea să adauge ceva la simpla descriere ce suna: „cincizeci de lăzi de pământ obișnuit”.

Am vorbit apoi cu șeful gării, care, cu bunăvoință, m-a pus în contact cu oamenii care primiseră, de fapt, lăzile. Duplicatul lor era identic cu lista și nu au avut nimic de adăugat cu excepția că lăzile erau „deosebit de grele” și că deplasarea lor a fost o sarcină care le-a provocat mare sete.

30 septembrie. Șeful gării a fost destul de amabil și mi-a dat câteva rânduri pentru vechiul lui camarad, șeful gării de la King's Cross, așa încât, când am ajuns acolo dimineața, am putut să-l întreb despre sosirea lăzilor. El mă puse de îndată în contact cu funcționarii respectivi și am văzut că duplicatul lor corespundea facturii originale.

De aici m-am dus la biroul central al lui Carter Peterson, unde am fost primit cu cel mai mare respect. Au căutat tranzacția în registru și în caietul de corespondență și am telefonat pe dată la biroul din King's Cross pentru mai multe detalii. Din fericire, oamenii din echipă așteptau de lucru și

funcționarul oficial i-a trimis de îndată, încredințându-mi, totodată, prin unul din ei lista mărfurilor și a hârtiile referitoare la livrarea lăzilor la Carfax. Aici din nou am găsit duplicatul întru totul corespunzător; oamenii expeditorilor au adăugat câteva detalii la puținele cuvinte scrise.

– Casa aia, șefule, e a mai ciudată din toate în câte am pus piciorul. Zău, să mă bată Dumnezeu! Nu s-a mai umblat în ea de vreo sută de ani! Era un praf uite-așa de gros, că ai fi putut să dormi pe el, fără să te doară oasele. Era așa de părăginită că parcă mirosea a vechiul Ierusalim. Da' capela a veche, aia făcea toți banii, zău așa! Io și tovarășul meu am crezut că n-o să mai ieșim de acolo curând. Doamne, n-aș sta nici o clipă acolo după ce se face întuneric.

Sunt mulțumit acum de un singur lucru: toate lăzile care au sosit la Whitby de la Varna, pe Demeter, au fost depozitate în siguranță în vechea capelă din Carfax. Trebuie că sunt cincizeci acolo, doar dacă n-a umblat cineva la ele, așa cum mă tem acum, după ce am citit jurnalul doctorului Seward.

Voi căuta să-l găsesc pe cărăușul care a transportat lăzile de la Carfax, când i-a atacat Renfield. Urmărind acest indiciu, vom putea afla o mulțime de lucruri.

Mai târziu. Mina și cu mine am lucrat toată ziua și am aranjat documentele în ordine.

Jurnalul Minei Harker

30 septembrie. Sunt atât de bucuroasă, încât abia mai pot să mă stăpânesc. Când l-am văzut pe Jonathan plecând la Whitby, m-am arătat plină de curaj, deși eram bolnavă de teamă. Cu toate acestea, efortul i-a făcut bine. N-a fost niciodată atât de hotărât, atât de puternic, atât de plin de energie vulcanică precum în clipa de față. S-a înapoiat plin de viață, de speranță și de hotărâre. Am rânduit totul pentru diseară. Mă simt deosebit de emoționată.

Mai târziu. Lordul Godalming și domnul Morris au sosit mai devreme decât îi așteptam. Doctorul Seward era plecat după

treburi și îl luase pe Jonathan cu el, așa încât a trebuit să-i primesc eu. A fost o întâlnire dureroasă pentru mine, căci mi-a reamintit speranțele biete Lucy de numai acum câteva luni. Bineînțeles, o auziseră pe Lucy vorbind de mine și, după câte se pare, și doctorul Van Helsing „îmi făcuse reclamă”, așa cum spunea domnul Morris. Știam din jurnalul doctorului Seward că fuseseră de față la moartea lui Lucy, moartea adevărată, și că nu trebuia să mă tem că trădez vreun secret înainte de vreme.

Așadar, le-am spus, cum m-am priceput mai bine, că citisem toate documentele și jurnalele și că soțul meu și cu mine, după ce le-am scris la mașină, le-am aranjat. Le-am dat la amândoi câte un exemplar ca să-l citească în bibliotecă. După ce lordul Godalming l-a luat pe al său și l-a controlat, era un teanc serios de hârtii, a spus:

– Dumneavoastră ați scris toate acestea, doamnă Harker?

Am încuviințat și el a continuat:

– Nu prea văd sensul acestor lucruri, dar sunteți cu toții atât de buni și de binevoitori, și ați lucrat cu atâta zel și energie, încât tot ceea ce pot eu să fac este să accept ideile dumneavoastră cu ochii închiși și să încerc să vă ajut. Știu că v-a fost dragă biata mea Lucy.

Spunând aceste cuvinte, se întoarse și își acoperi fața cu mâinile. Avea lacrimi în ochi. Domnul Morris, cu o delicatețe instinctivă, își puse o clipă mâna pe umărul lui, apoi ieși încetișor din cameră. I-am spus următoarele cuvinte, căci vedeam că i se rupe inima:

– Mi-a fost dragă biata Lucy și știu cea însemnat ea pentru dumneavoastră și ce ați însemnat dumneavoastră pentru ea. Am fost ca două surori și acum, când ea s-a dus, îngăduiți-mi să mă port ca o soră. Știu cât de mare v-a fost durerea. Dacă simpatia și mila vă pot alina mâhnirea, îngăduiți-mi să vă ajut, în amintirea lui Lucy.

Într-o clipă, sărmanul a fost copleșit de durere. Mi se părea că tot ce suferise în ultima vreme în tăcere își găsisese în momentul acela o descărcare. Făcu un fel de criză de isterie

și, înălțându-și mâinile desfăcute, își bătu palmele pradă unei mari dureri. Se ridică și se așeză, iar lacrimile îi șiroiau pe obraz.

După câțva timp, suspinele îi încetară și se ridică cerându-și iertare, fără să-și ascundă tulburarea.

– Îmi dau seama cât am suferit, a spus ștergându-și ochii, dar nu-mi dau nici acum seama, și nimeni altcineva nu-și va putea da vreodată seama, cât de caldă a fost simpatia dumneavoastră astăzi.

– În memoria scumpei Lucy, am rostit în timp ce ne strângeam mâinile.

– Dar și de dragul dumneavoastră, adăugă căci, dacă stima și recunoștința unui bărbat merită să fie câștigate, dumneavoastră mi-ați câștigat astăzi stima și recunoștința. Dacă pe viitor se va ivi ocazia să aveți nevoie de ajutorul unui bărbat, la mine nu veți apela în zadar, credeți-mă.

În timp ce mergeam pe coridor, l-am văzut pe domnul Morris privind pe fereastră. Se întoarse când îmi auzi pașii.

– Ce face Art?, întrebă, iar când îmi observă ochii roșii, continuă: Ah, văd ca l-ați mângâiat. Sărmanul! Are mare nevoie de așa ceva. Numai o femeie îl poate ajuta pe un bărbat când acesta are ceva pe suflet; și el nu avea pe nimeni să-l mângâie.

Își îndura propria durere cu atâta curaj, încât mi se strânse inima pentru el. L-am văzut cu manuscrisul în mână și am știut că atunci când îl va fi citit, își va da seama cât de multe lucruri cunosc eu, așa că i-am spus:

– Aș vrea să-i pot mângâia pe toți cei care suferă. Îmi veți îngădui să vă devin prietenă și veți veni să-mi cereți mângâierea atunci când simțiți nevoia? Veți afla mai târziu de ce vorbesc așa.

El, văzând că vorbesc serios, se înclină și îmi luă mâna, apoi, ridicând-o la buze, o sărută.

– Fetițo, nu vei regreta toată viața bunătatea sinceră pe care mi-o arăți!

Apoi intră în birou după prietenul său.

„Fetițo!” era cuvântul cu care i se adresa lui Lucy.

CAP. 18

Jurnalul doctorului Seward

30

septembrie. Am ajuns acasă la ora cinci și am aflat

nu numai ca Godalming și Morris sosiseră, ci și că studiaseră transcrierea diferitelor jurnale și scrisori copiate și aranjate de Harker împreună cu minunata lui soție. Harker nu se întorsese încă din vizita pe care o făcuse la oamenii comisionarilor, despre care îmi scrisese doctorul Hennessey. Doamna Harker ne-a oferit câte o ceașcă cu ceai și pot să spun cu mâna pe inimă că de când locuiesc în casa asta veche pentru prima oară m-am simțit ca acasă. După ce am terminat, doamna Harker spuse:

– Doctore Seward, aș vrea să vă rog ceva. Aș vrea să-l văd pe pacientul dumneavoastră, domnul Renfield. Îngăduiți-mi să-l văd. Cele spuse despre el în jurnal mă interesează atât de mult!

Era atât de drăguță și avea un glas atât de rugător, încât n-am putut s-o refuz, căci, de fapt, nici nu exista vreun motiv anumit pentru care s-o refuz, așa că am luat-o cu mine. Când am intrat cameră, i-am spus pacientului că o doamnă dorește să-l vadă. El mi-a răspuns simplu:

– De ce?

– Vizitează așezământul și ar dori să-i vadă pe toți cei care locuiesc aici, i-am răspuns.

– Foarte bine. Să vină neapărat; dar așteptați numai un minut, să fac ordine pe aici.

Metoda lui de a face ordine era ciudată: înghiți pur și simplu toate muștele și toți păianjenii de prin cutii înainte ca eu să-l pot opri. Era vădit că se temea ca nu cumva să se amestece cineva în treburile lui. După ce și-a terminat această sarcină dezgustătoare, spuse voios:

– Pofțiți-o pe doamnă înăuntru.

Se așază pe marginea patului, cu capul plecat, dar cu pleoapele ridicate, ca să o poată vedea când va intra. O clipă am crezut că are intenții ucigașe. Mi-am amintit cât de calm fusese cu câteva clipe înainte de a mă fi atacat în biroul meu, așa încât am avut grijă să stau într-un loc de unde l-aș fi putut înhăța îndată ce ar fi încercat să sară asupra ei. Doamna Harker intră în cameră cu o grație dezinvoltă care impune numaidecât respect oricărui nebun, căci naturalețea e una din calitățile pe care nebunii le respectă cel mai mult. Se îndreptă spre el, zâmbind cu simpatie, și îi întinse mâna.

– Bună seara, domnule Renfield. Vedeți, vă cunosc, căci doctorul Seward mi-a vorbit despre dumneavoastră.

El nu răspunse imediat, ci o privi pătrunzător, încruntându-se. În priviri îi apărură uimirea și îndoiala și, spre profunda mea surprindere, spuse:

– Nu sunteți fata pe care doctorul voia s-o ia în căsătorie? De fapt, nu se poate, căci ea a murit.

Doamna Harker zâmbi cu blândețe și îi răspunse:

– O, nu! Eu sunt căsătorită dinainte de a-l fi văzut pe doctorul Seward sau dânsul pe mine. Eu sunt doamna Harker.

– Atunci, ce căutați aici?

– Soțul meu și cu mine suntem în vizită la doctorul Seward.

– Atunci nu mai stați.

– De ce nu?

Credeam că stilul acesta de conversație ar putea să nu-i placă doamnei Harker, după cum nu-mi plăcea nici mie, așa încât am intervenit:

– De unde știi că voiam să mă căsătoresc?

După o pauză în care își întoarse privirea de la doamna Harker spre mine, răspunse plin de dispreț:

– Ce întrebare prostească!

– Cătuși de puțin, domnule Renfield, spuse doamna Harker, luându-mi dintr-odată apărarea.

El îi răspunse tot atât de curtenitor și respectuos pe cât de disprețuitor se arătase cu mine:

– Înțelegeți, desigur, doamnă Harker, că atunci când un om e iubit și cinstit, așa cum este gazda noastră, tot ceea ce îl privește prezintă interes pentru mica noastră comunitate. Doctorul Seward este iubit nu numai de ai casei și de prieteni, dar și de pacienți, dintre care unii, cu un echilibru mintal mai slab, pot denatura cauzele și efectele. Eu însumi, ca pensionar al unui azil de nebuni, nu pot să nu observ că tendințele sofisticate ale unora dintre pensionari înclină spre erori de *non causae*²⁶ și *ignoratio elenchi*²⁷.

Am făcut ochii mari văzând această nouă întorsătură.

Am continuat să vorbim ceva vreme și, văzând că părea destul de rezonabil, ea încercă, privindu-mă întrebător înainte de a începe, să-l conducă spre subiectul lui preferat. Am fost din nou uimit, căci el răspunse la întrebare cu imparțialitatea celei mai desăvârșite lucidități, ba chiar se dădu pe sine ca exemplu când menționează anumite lucruri.

– Eu însumi sunt un exemplu de om care a avut o credință ciudată. Intr-adevăr, nu a fost de mirare că prietenii s-au alarmat și au insistat să fiu pus sub control. Îmi închipuiam că viața e o entitate pozitivă și perpetuă și că, prin urmare, consumând o mulțime de lucruri vii, indiferent cât s-ar afla acestea de jos pe scara creației, ți-ai putea prelungi viața. Uneori, credința asta era atât de puternică, încât am încercat chiar să ucid. Doctorul, aici de față, poate confirma că odată

²⁶ Cauze false (lat.).

²⁷ Concluzii irelevante (lat.).

am încercat să-l ucid cu scopul de a-mi întări puterile vitale prin asimilarea vieții lui în propriul meu trup, prin intermediul sângelui lui, bizuindu-mă, bineînțeles, pe o expresie din Scriptură: „Căci sângele este viață.” Așa e, doctore?

Am încuviințat, căci eram atât de uluit, încât nu știam ce să cred sau ce să spun.

Era greu să-ți imaginezi că în urmă cu cinci minute îl văzusem mâncând pâianjeni și muște. Uitându-mă la ceas, am văzut că trebuia să plec la gară să-l întâmpin pe Van Helsing, așa încât i-am spus doamnei Harker că e timpul să plecăm. Ea venit imediat după ce îi spuse politicos domnului Renfield:

– La revedere și sper să vă văd mai des, sub auspicii mai plăcute pentru dumneavoastră.

Iar el, spre uimirea mea, răspunse:

– La revedere, draga mea. Mă rog lui Dumnezeu să nu-ți mai văd niciodată chipul blând. Binecuvântat fie numele Domnului și să te aibă în pază!

Când am plecat la gară să-l întâmpin pe Van Helsing, i-am lăsat pe bărbați acasă. Bietul Art părea voios cum nu-l văzusem de când se îmbolnăvisese Lucy, iar Quincey își recăpătase veselia pe care nu i-o mai văzusem de multă vreme.

Van Helsing coborî din vagon sprinten și vioi ca un tânăr. M-a văzut numaidecât și se repezi spre mine, spunând:

– Ei, prietene, cum merg treburile? Bine! Bravo! În ce mă privește, am fost ocupat, căci am venit aici cu intenția de a rămâne mai mult timp, dacă e nevoie. Mi-am aranjat toate treburile și am multe de spus. Doamna Mina e la tine? Bun. Și distinsul ei soț? Și Arthur, și prietenul Quincey sunt la tine? Bun!

În timp ce mergeam cu trăsura spre casă i-am povestit despre cele întâmplate și cum jurnalul meu devenise util prin sugestia doamnei Harker. La aceste cuvinte, Profesorul exclamă:

– Ah, minunata doamnă Mina! Are minte de bărbat, un bărbat foarte înzestrat, și suflet de femeie. Mi-ai spus că a transcris totul; oricum, va trebui să ne consultăm cu toții, dar de mâine doamna Mina va spune adio acestei munci și vom porni singuri.

Am fost întru totul de aceeași părere cu el. Apoi i-am spus ce descoperisem în absența lui: casa pe care o cumpărase Dracula se învecina cu a mea. A fost uluit și păru cuprins de o mare îngrijorare.

– O, dacă am fi știut mai înainte!, spuse. Am fi putut să-l prindem la vreme și am fi salvat-o pe sărmana Lucy. Totuși, cum spuneți voi, n-are rost să plângi după laptele vărsat! Nu ne vom mai gândi la acest lucru, ci vom merge înainte pe drumul nostru, până la sfârșit.

După aceea nu mai rosti nici un cuvânt până când am intrat pe poarta casei mele. Înainte de a ne duce să ne pregătim pentru cină, i-a spus doamnei Harker:

– Prietenul meu John mi-a spus, doamnă Mina, că dumneata și soțul dumitale ați rânduit cu precizie toate faptele întâmplare până în această clipă.

– Nu până în această clipă, Professore, spuse ea grăbit, ci până azi-dimineață.

– De ce nu până în această clipă? Am văzut că toate lucrurile mărunte pot aduce o lumină bună. Ne-am mărturisit cu toții secretele și nimeni dintre noi nu a avut ce regreta.

Doamna Harker roși și, scoțând o hârtie din buzunar, spuse:

– Doctore Van Helsing, citiți, vă rog, aceste note și spuneți-mi dacă trebuie introduse și ele. Sunt însemnările mele de astăzi. Să le includ și pe ele?

Profesorul citi însemnările cu gravitate, apoi i le dădu înapoi, spunând:

– Nu trebuie să le incluzi dacă dumneata nu dorești, dar te-aș ruga s-o faci. Acest lucru îl va determina pe soțul dumitale să te iubească mai mult, iar pe noi toți ceilalți, toți

prietenii duminicale, să te cinștim mai mult, să te prețuim și să te iubim.

Ea luă însemnările înapoi, roșind din nou, însă cu un zâmbet voios.

Astfel că acum, până în clipa asta, toate însemnările noastre sunt complete și aranjate. Profesorul a luat un exemplar pentru a-l studia după cină, înainte de întâlnirea noastră, fixată pentru ora nouă. Noi, ceilalți, am citit până acum totul, așa că atunci când ne vom aduna în birou, vom fi cu toții informați asupra faptelor și vom putea pune la punct planul de bătaie cu acest dușman groaznic și misterios.

Jurnalul Minei Harker

30 septembrie. Când ne-am adunat în biroul doctorului Seward, la două ore după cina care avusese loc la ora șapte, am format fără să vrem un fel de comisie sau comitet.

Profesorul începu:

– Pot considera, presupun, că toți cei de față sunt la curent cu faptele aflate în aceste documente.

Am aprobat cu toții.

– Atunci, cred că ar fi bine să vă spun câte ceva despre dușmanul cu care avem de-a face. Vă voi împărtăși câteva fapte din istoria acestui om, fapte care mi-au fost confirmate. Apoi vom discuta asupra felului cum vom proceda și vom lua în consecință și măsurile. Există, fără îndoială, vampiri; unii dintre noi au probe despre existența lor.

Chiar dacă nu am avea mărturia propriei noastre experiențe nefericite, învățămintele și însemnările trecutului ar constitui suficiente mărturii pentru oamenii cu judecată sănătoasă. Recunosc că la început am fost sceptic. Vai! Dacă aș fi știut de la început ceea ce știu acum, dar ce să zic, dacă aș fi ghicit măcar, am fi putut salva o viață atât de prețuită de mulți dintre noi, cei care am iubit-o. Vampirul care se află printre noi este el singur puternic cât douăzeci de oameni.

Viclenia lui o întrece pe cea a muritorilor, căci a sporit de-a lungul epocilor. El este și acum ajutat de necromanție, care înseamnă, așa cum ne arată etimologia cuvântului, prorocirea viitorului cu ajutorul morților, și toți morții de care se poate apropia se află sub stăpânirea lui. Poate, în anumite limite, să apară în locul și în momentul pe care-l dorește și în orice formă, poate, în anumite limite, să dirijeze elementele: furtuna, ceața, tunetul. Poate stăpâni toate ființele mai neînsemnate: șobolanul, bufnița, liliacul, fluturele de noapte, vulpea și lupul. Se poate mări sau micșora și uneori poate dispărea fără urmă.

Prieteni, avem de îndeplinit o sarcină cumplită, ale cărei consecințe îi vor face până și pe cei mai viteji să se cutremure. Căci, dacă dăm greș în această luptă, izbânda va fi, fără îndoială, de partea lui. Dar a pierde bătălia nu e o simplă problemă de viață și de moarte. Inseamnă că vom deveni ceea ce este el, că de acum înainte vom deveni ființe netrebnice ale nopții, întocmai ca el, lipsite de suflet și de conștiință, devastând trupurile și sufletele celor pe care îi iubim cel mai mult. Dar, ne aflăm în fața datoriei; și în asemenea cazuri putem oare da înapoi? În ceea ce mă privește, spun nu, dar eu sunt bătrân, pentru mine viața, cu soarele, meleagurile frumoase, cântecul păsărelelor, muzica și iubirea ei, se află mult în urmă. Voi, ceilalți, sunteți tineri. Ați cunoscut durerea, dar veți apuca și zile bune. Ce spuneți?

În timp ce profesorul vorbea, Jonathan îmi luase mâna. Când l-am văzut întinzând mâna, m-am temut foarte mult să nu îl fi copleșit pericolul îngrozitor care ne pândea, dar simțindu-i mâna atât de puternică, iar pe el atât de sigur pe sine, atât de hotărât, m-am înviorat.

Când Profesorul termină de vorbit, soțul meu mă privi drept în ochi, iar privirile mele i-au răspuns.

- Eu răspund pentru Mina și pentru mine, spuse el.
- Contați și pe mine, Professore, spuse domnul Quincey Morris, laconic ca de obicei.

– Sunt alături de voi, în memoria lui Lucy, dacă nu din alte motive, spuse lordul Godalming.

Doctorul Seward încuviință doar din cap. Doctorul Van Helsing a continuat cu un fel de voioșie care arăta că porniserăm la muncă serioasă. Totul urma să fie luat în considerare cu tot atâta gravitate și tot atât de metodic ca o tranzacție din viață.

– Știți acum împotriva cui vom duce lupta. Dar nici noi nu suntem lipsiți de putere. Avem de partea noastră forța unirii, forță pe care vampirii n-o cunosc; avem resursele științei; suntem liberi în acțiune și gândire; și orele din zi și din noapte sunt tot ale noastre. De fapt, puterile noastre sunt neîncătușate, iar noi suntem liberi să le folosim din plin. Suntem devotați unei cauze și unui scop lipsite de orice fel de egoism. Aceste lucruri sunt de ajuns.

Acum să vedem la cât se reduc forțele generale dispuse împotriva noastră, într-un cuvânt, să considerăm limitele vampirului, în general, și ale acestui vampir, în special.

Tradițiile și superstițiile sunt faptele de care trebuie să ținem seama. Credința în vampiri nu se sprijină, oare, pentru alții, deși nu și pentru noi!, pe aceste fapte? Acum un an, care dintre noi ar fi acceptat o asemenea posibilitate în plin secol al XIX-lea, acest secol științific, sceptic, practic? Ba, chiar am fi privit-o cu dispreț.

Considerați, așadar, că vampirul și credința în limitele și puterile lui se sprijină pentru moment pe aceeași bază. Căci, fără îndoială, el este cunoscut pretutindeni unde au existat oameni; în vechea Grecie și în vechea Romă; a urmat apoi trezirea hoardelor furioase ale islandezilor, hunilor, slavilor, saxonilor, maghiarilor. Vampirii continuă să trăiască și nu pot muri prin simpla scurgere a timpului. Ei prosperă când se îngrașă din sângele celor vii. Mai mult, unii dintre noi au văzut că ei pot întineri, că facultățile lor vitale se fortifică și par să se reîmprospăteze când au hrană din belșug. Dar fără această hrană nu se pot dezvolta, căci nu se hrănesc aidoma celorlalți. Prietenul Jonathan, el însuși, care a locuit

împreună cu vampirul săptămâni întregi, nu l-a văzut niciodată mâncând, niciodată! Nu face umbră, nu se reflectă în oglindă, așa cum a observat tot prietenul Jonathan. Mâna lui are puterea mai multor oameni, din nou martor este Jonathan, când a închis ușa împotriva lupilor și când l-a ajutat să coboare din diligență.

Se poate transforma în lup, cum am aflat în legătură cu sosirea vaporului la Whitby, când a rupt în bucăți câinele care îl înfruntase; se poate transforma în liliac, așa cum l-a văzut doamna Mina pe fereastră la Whitby, sau prietenul John, care l-a văzut zburând pe lângă casa de alături, sau prietenul Quincey, care l-a văzut pe fereastra domnișoarei Lucy. Poate veni prin ceața pe care o creează, nobilul căpitan de vas a dovedit acest fapt.

Dar, din câte știam, distanța la care poate produce această ceață este limitată numai în jurul său. El vine pe razele de lună ca o pulbere de elemente, după cum tot prietenul Jonathan le-a văzut pe ursitoarele acelea din castelul lui Dracula. Se poate micșora foarte mult, chiar noi am văzut-o pe domnișoara Lucy, înainte de a i se fi redat pacea, alunecând prin spațiul îngust cât un fir de păr de la ușa cavoului. Odată ce își află drum, poate ieși și intra oriunde, indiferent dacă locul este bine astupat sau chiar lipit prin foc, ceea ce voi numiți sudură.

Poate vedea prin întuneric, și această putere e de mare importanță într-o lume pe jumătate închisă luminii. Dar, ascultați-mă până la sfârșit. Deși e în stare de toate aceste lucruri, vampirul nu e liber. Ba, mai mult, e prizonier într-o măsură mai mare decât sclavul la galere, decât nebunul în celulă. El nu poate merge unde vrea. Cel care nu este o ființă a naturii trebuie să asculte, totuși, de unele legi ale ei, pentru ce, nu știu. El nu poate intra prima oară într-un loc decât dacă unul de-al casei îl pofteste să intre, deși, după aceea, poate veni când îi place. Puterea lui încetează, ca a tuturor lucrurilor necurate, în zorii zilei. Numai în anumite împrejurări poate avea libertate nelimitată.

Dacă nu se află în locul unde dorește, el se poate deplasa numai la amiază sau exact în clipa răsăritului sau a apusului. Aceste lucruri ni se povestesc, dar avem dovezi, prin deducție, și din însemnările noastre. Astfel, în timp ce poate proceda după plac în anumite limite, când își are lăcașul în pământ, în sicriu, în iad, în locuri pângărite, cum l-am văzut intrând în mormântul sinucigașului de la Whitby, alteori el se poate deplasa numai când vine momentul prielnic.

Se mai spune că poate traversa o apă curgătoare numai în perioada dintre fluxul și refluxul mareelor. Există apoi unele lucruri care îl supără în asemenea măsură, încât își pierde puterea; de exemplu, usturoiul, așa cum știm. Iar în prezența lucrurilor sfinte, în fața cărora el nu reprezintă nimic, ca acest crucifix al meu, acest simbol, care s-a aflat printre noi și adineaori când am luat hotărârea, el își caută un loc îndepărtat și tace plin de respect.

Mai sunt și alte lucruri despre care o să vă vorbesc și de care s-ar putea să avem nevoie în căutările noastre. O ramură de trandafir sălbatic așezată pe sicriul lui îl face să nu mai poată ieși din el, un glonț sfințit tras în sicriu îl ucide, transformându-l în mort adevărat; țepușa înfiptă în el știm că îi redă pacea, la fel ca tăierea capului. Am văzut acest lucru cu ochii noștri.

Așadar, atunci când găsim lăcașul acestui om care-a fost, îl putem închide în sicriu și distruge, dacă ascultăm de povețele pe care le cunoaștem. Să nu uităm că e viclean.

L-am rugat pe prietenul meu Arminius să-mi comunice date referitoare la Dracula; și, după toate informațiile, Arminius mi-a spus de cine este vorba. Trebuie să fi fost, într-adevăr, acel voievod Dracula care și-a dobândit numele împotrivindu-se turcilor, peste marele fluviu chiar de la frontiera cu Turcia.

Dacă așa stau lucrurile, atunci nu a fost un om obișnuit, căci în timpurile acelea și chiar mai târziu, de-a lungul secolelor, s-a vorbit de el ca de cel mai iscusit, cel mai viclean, dar și cel mai viteaz dintre fiii „țării de dincolo de pădure”.

Spiritul lui ager și voința sa de fier au intrat cu el în mormânt și luptă și acum. Cei din neamul lui Dracula, spune Arminius, au fost de viță aleasă și nobilă, deși au existat unele vlăstare despre care contemporanii spuneau că au legături cu Necuratul.

Ei învățau tainele diavolului la Scholomance, între munți, deasupra așezării Hermannstadt, acolo unde diavolul pretinde că al zecelea învățăcel i se cuvine lui. În însemnări sunt unele cuvinte ca: „strigoaică, vrăjitoare, ordog” și „pokol”, Satana și iadul, iar într-un manuscris se vorbește de acest Dracula însuși ca despre un „vampir”, lucru pe care îl înțelegem cu toții foarte bine. Ei au fost zămislîți din acești bărbați viteji și de acele femei înțelepte, și mormintele lor sfințesc pămîntul. Iar faptul că această josnicie își are rădăcinile adânc înfipte în bine este una dintre cele mai cumplite grozăvii; el nu-și poate afla pacea într-un pămînt golit de amintiri sfinte.

În acest timp, domnul Morris privea cu atenție spre fereastră, apoi se ridică încet și ieși din cameră. Urmă o scurtă pauză, apoi Profesorul continuă:

– Și acum, trebuie să stabilim ce avem de făcut. Avem multe date și trebuie să începem să facem planul campaniei. Știm din ancheta lui Jonathan că de la castel au fost trimise la Whitby cincizeci de lăzi cu pămînt, care au fost livrate toate la Carfax. Mai știm că din aceste lăzi cel puțin câteva au fost luate. După câte mi se pare, în primul rând trebuie să ne asigurăm dacă toate celelalte au rămas în casa de dincolo de zidul pe care l-am privit azi sau dacă au mai fost luate și altele. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să aflăm.

Aici am fost întrerupți într-un mod cu totul neașteptat. De afară s-a auzit zgomotul unei împușcături de pistol. Geamul ferestrei a fost spart de un glonț, care, ricoșând dintr-o latură a pervazului, s-a izbit în peretele din fund al camerei. Mă tem că sunt o lașă, căci am dat un țipăt. Bărbații au sărit cu toții în picioare. Lordul Godalming s-a năpustit la fereastră și a

ridicat geamul. În acest timp am auzit glasul domnului Morris de afară:

– Iertați-mă. Mă tem că v-am alarmat. Voi veni înăuntru și vă voi povesti totul.

După un minut intră și spuse:

– Am procedat ca un nătâng și vă cer iertare, cu toată sinceritatea, doamnă Harker; mă tem că v-am speriat îngrozitor. Dar ideea este că în timp ce profesorul vorbea, a venit un liliac mare și s-a așezat pe pervazul ferestrei. După câte s-au întâmplat în ultima vreme, am căpătat o asemenea scârbă de aceste animale blestemate, încât nu le mai pot suferi. Așa se face că am ieșit să-l împușc, așa cum am făcut în ultima vreme, seara, ori de câte ori am văzut vreun liliac. Tu râdeai de mine, Art.

– L-ai nimerit?, întrebă doctorul Van Helsing.

– Nu știu. Cred că nu, căci a zburat în pădure.

Fără a mai spune altceva, el își relua locul, iar Profesorul își continuă expunerea:

– Trebuie să dăm de urma fiecăreia dintre aceste lăzi și, după ce terminăm, ori îl prindem, ori îl ucidem pe monstru în bârlogul lui, sau, ca să spun așa, trebuie să dezinfectăm pământul, pentru ca el să nu-și mai poată afla adăpost aici.

Până la urmă îl vom putea surprinde în forma lui de om între amiază și apus, și vom începe lupta cu el în momentul când va fi mai slab... Și acum, doamnă Mina, noaptea asta înseamnă pentru dumneata sfârșitul activității până în clipa când lucrurile se vor restabili. Te prețuim prea mult pentru a te lăsa să înfrunți un asemenea risc. După ce ne vom despărți în seara asta, nu vei mai putea pune întrebări. Îți vom spune totul la timpul convenit. Noi suntem bărbați și putem rezista, dar dumneata trebuie să fii steaua și speranța noastră. Vom acționa cu toții cu atât mai liber, cu cât dumneata nu vei fi în primejdie, așa cum vom fi noi.

Toți bărbații, chiar și Jonathan, răsufară ușurați. Eu însă nu găseam că e bine ca ei să înfrunte primejdia, ba chiar să fie lipsiți de siguranță, forța fiind cea mai bună siguranță, din

pricina mea, dar erau hotărâți și, deși pentru mine a fost un hap amar, n-am putut spune nimic; am acceptat grija lor cavaleriească față de mine.

Domnul Morris reluă discuția:

– Deoarece nu avem timp de pierdut, propun să examinăm casa chiar acum. Timpul e totul pentru el, iar acțiunea noastră rapidă poate salva altă victimă.

Recunosc că a început să-mi slăbească curajul pe măsură ce se apropia momentul acțiunii, dar nu am spus nimic, căci mă temeam ca nu cumva să mă elimine cu totul din consiliile lor, considerându-mă o frână sau un obstacol. Au plecat acum la Carfax, cu toate cele necesare pentru a pătrunde în casă.

Mi-au spus să mă duc la culcare și să dorm; of, și bărbații ăștia! Ca și cum o femeie ar putea dormi când cei pe care ea îi iubește sunt în pericol! Mă voi culca și mă voi preface că dorm, ca nu cumva Jonnathan să-și mai facă griji și din cauza mea când se vor întoarce.

Jurnalul doctorului Seward

1 octombrie, 4 a.m. Tocmai când eram pe punctul de a pleca de acasă, mi-a fost adus un mesaj urgent din partea lui Renfield, care voia să știe dacă îl pot vedea imediat, deoarece avea să-mi spună un lucru deosebit de important. I-am spus mesagerului să-i comunice că îi voi satisface dorința dimineța; eram ocupat în clipa aceea. Îngrijitorul adăugă:

– Pare foarte insistent, domnule. Nu l-am văzut niciodată atât de nerăbdător. Nu știu, dar cred că dacă nu-l veți vedea numaidecât, va face o criză de violență.

Știam că omul nu ar fi spus acest lucru dacă n-ar fi avut un anumit motiv, așa că i-am răspuns:

– Bine, bine, mă voi duce chiar acum.

I-am rugat pe ceilalți să mă aștepte câteva minute, deoarece trebuia să mă duc să-l văd pe pacientul meu.

– Ia-mă cu tine, prietene John, spuse Profesorul. Cazul acesta, de care am aflat din jurnalul tău, m-a interesat mult și are o oarecare contingentă cu cazul nostru. Aș vrea foarte mult să-1 văd, în special atunci când mintea îi e zdruncinată.

– Pot să vin și eu?, întrebă lordul Godalming.

– Și eu?, întrebă Quincey Morris.

Am încuviințat și am coborât împreună în coridor.

L-am găsit într-o stare de tulburare accentuată, dar mult mai rațional în vorbe și în comportare decât îl văzusem vreodată.

Am intrat toți patru în cameră, dar nici unul dintre noi nu a spus nimic la început. Rugămintea lui Renfield era să-1 eliberez din azil numaidecât și să-1 trimit acasă.

– Fac apel la prietenii dumneavoastră, spuse el, poate nu vor avea nimic împotriva să judece cazul meu. Și, fiindcă veni vorba, nu m-ați prezentat.

Eram atât de uluit, încât a face prezentările cu un nebun dintr-un azil nu mi s-a părut atunci atât de ciudat și, pe lângă asta, era o anumită demnitate în comportarea acestui om care părea atât de obișnuit cu egalitatea socială, încât am făcut numaidecât prezentările:

– Lordul Godalming; Profesorul Van Helsing; domnul Quincey Morris din Texas; domnul Renfield.

El dădu mâna cu fiecare, spunându-le pe rând:

– Lord Godalming, am avut onoarea de a-1 fi secondat pe tatăl dumneavoastră la Windham; sunt mâhnit să aflu, prin faptul că dumneavoastră dețineți titlul, că dânsul nu mai trăiește. A fost un om iubit și cinstit de toți cei care l-au cunoscut. Domnule Morris, trebuie să fiți mândru de marele dumneavoastră stat. Primirea lui în cadrul Uniunii a fost un precedent care poate avea consecințe vaste de acum înainte, când Polul și Tropicile vor jura supunere Statelor Unite. Ce pot spune despre plăcerea de a-1 cunoaște pe Van Helsing? Stimate domn, nu îmi cer scuze pentru a fi lăsat la o parte orice formă de prefix convențional. Când cineva a revoluționat terapeutica, descoperind evoluția continuă a

creierului, orice formule convenționale sunt nepotrivite, deoarece par să-1 desemneze ca pe un om obișnuit. Domnilor, dumneavoastră, care prin naționalitate, ereditate sau înzestrare cu daruri naturale sunteți vrednici să vă ocupați locurile cuvenite în lumea progresului, vă iau martori că sunt tot atât de întreg la minte ca și cel puțin majoritatea oamenilor care sunt în deplină posesiune a libertăților lor. Și sunt sigur că dumneavoastră, doctore Seward, umanitarist, medic, jurist și savant, veți considera o datorie morală să mă tratați ca pe un om aflat în împrejurări excepționale.

Făcu acest ultim apel cu un aer curtenitor și plin de convingere, nu lipsit de un anumit farmec.

Cred că eram uluiți cu toții, în ciuda celor ce știam despre caracterul și istoria acestui om. În ceea ce mă privește, aveam convingerea că îi revenise rațiunea și am simțit un impuls puternic să-i spun că sunt satisfăcut în privința facultății sale mintale și că îi voi face formalitățile necesare pentru ieșirea a doua zi dimineață. Mi-am dat seama, totuși, că e mai bine să aștept înainte de a face o declarație atât de gravă, căci cunoșteam de mult timp schimbările bruște de care era în stare acest pacient ciudat. Așa încât m-am mulțumit să fac o afirmație generală. Acest lucru nu l-a mulțumit câtuși de puțin, căci adăugă repede:

– Mă tem, doctore Seward, că nu mi-ați prea înțeles dorința. Vreau să plec de îndată, acum, chiar în ceasul acesta, chiar în clipa asta, dacă se poate.

Mă privea pătrunzător și, citind răspunsul negativ pe chipul meu, se întoarse către ceilalți și îi cercetă cu atenție. Negăsind un răspuns, continuă:

– Se poate să fi greșit cu presupunerea mea?

– Ai greșit, i-am răspuns cu sinceritate, dar în același timp, după cum mi-am dat seama, cu brutalitate.

Urmă o pauză destul de îndelungată, apoi spuse încet:

– Bănuiesc atunci că trebuie să-mi schimb motivul cererii. O să vă cer această concesie, favoare, privilegiu, cum doriți. Sunt dispus, în asemenea caz, să vă implor nu din motive

personale, ci spre binele altora. Nu mi-e îngăduit să vă dau toate motivele serioase, solide și altruiste, izvorând din cel mai înalt simț al datoriei.

Ne privi încă o dată pătrunzător pe toți. Aveam convingerea din ce în ce mai fermă că această schimbare bruscă a întregii lui metode intelectuale nu era decât o altă formă sau fază a nebuniei sale și m-am hotărât să-l las să mai continue câțva timp, știind din experiență că se va trăda până la sfârșit, ca toți nebunii. Van Helsing se uita la el cu o privire deosebit de pătrunzătoare, cu sprâncenele stufoase aproape îmbinate, concentrat și neclintit. Îi spuse lui Renfield pe un ton care nu m-a mirat atunci, ci doar mai târziu, când m-am gândit la cele întâmplătoare, căci era tonul unui om care se adresează unui egal:

– Ne poți spune cu toată sinceritatea motivul adevărat al dorinței dumitale de a fi liber în seara asta? Îți garantez că dacă mă vei satisface până și pe mine, un străin fără prejudecăți, cu vederi largi, doctorul Seward îți va oferi, cu propriul său risc și pe propria sa răspundere, favoarea pe care o ceri.

El clătină din cap cu tristețe și cu o privire de adânc regret pe chip. Profesorul continuă:

– Hai, domnule, gândește-te. Pretinzi că ai privilegiul rațiunii în cel mai înalt grad, din moment ce cauți să ne impresionezi cu deplina dumitale integritate mintală. Și faci acest lucru dumneata, de a cărui judecată sănătoasă noi avem temei să ne îndoim, întrucât nu ai ieșit încă de sub tratamentul medical respectiv. Fii înțelept și ajută-ne: și dacă vom putea, te vom ajuta să-ți îndeplinești dorința.

—Doctore Van Helsing, nu am nimic de spus. Argumentația dumneavoastră este completă și dacă aș fi liber să vorbesc, n-aș șovăi nici o clipă, dar în privința asta nu sunt propriul meu stăpân. Tot ce vă pot cere este să aveți încredere în mine. Dacă mă refuzați, nu eu sunt răspunzător de acest lucru.

M-am gândit că era timpul să terminăm această scenă care devenea prea gravă prin comicul ei, așa încât m-am îndreptat spre ușă, mulțumindu-mă să spun:

– Veniți, prieteni, avem treabă. Noapte bună!

Cu toate acestea, când m-am apropiat de ușă, pacientul suferi o nouă transformare. Se îndreptă spre mine atât de repede, încât pentru o clipă m-am temut că atentează din nou la viața mea. Temerile mele s-au dovedit totuși a fi neîntemeiate, căci pacientul își întinse mâinile implorându-mă și își făcu cererea într-un chip emoționant. Când își dădu seama că excesul de emoție era în detrimentul lui, făcându-ne să ne întoarcem la vechile noastre relații, deveni și mai convingător.

M-am uitat la Van Helsing și am citit convingerea în ochii lui, așa încât am devenit mai hotărât, dacă nu mai sever în comportare și i-am făcut semn că strădaniile lui sunt zadarnice. Când își dădu seama că apelul lui nu avea sorti de izbândă, aproape că își ieși din minți. Se aruncă în genunchi, își întinse mâinile, frângându-le într-o implorare jalnică și izbucni într-un torent de rugăminți.

– Vă implor, doctore Seward, oh, vă implor să-mi dați drumul de îndată din casa asta. Trimiteți-mă cum veți dori și unde veți dori; trimiteți supraveghetori după mine cu bice și lanțuri; să mă ducă în cămașă de forță, în cătușe și cu fiare la picioare, chiar și în temniță; dar dați-mi drumul să plec. Nu vă dați seama ce faceți ținându-mă aici. Vorbesc din adâncul sufletului. Nu știți pe cine nedreptățiți și în ce fel, iar mie nu-mi este îngăduit să vă spun. Pe tot ce aveți mai sfânt, pe tot ce aveți mai scump, pe dragostea ce ați pierdut-o, pe speranța dumneavoastră vie, în numele Atotputernicului, scoateți-mă de aici și salvați-mi sufletul de păcat. Nu mă auzi, omule? Nu mă înțelegi? N-ai să înveți niciodată? Nu vezi că sunt normal și serios acum, că nu sunt nebun într-o criză de demență, ci un om normal luptând pentru sufletul său? Oh, ascultă-mă, ascultă-mă! Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Mă gândeam că, pe măsură ce va continua, va deveni tot mai sălbatic, provocând o criză; astfel că l-am luat de mână și l-am ridicat.

– Hai, i-am spus aspru. Termină cu toate acestea; am văzut destule până acum. Treci în pat și încearcă să te porți cu mai multă chibzuință.

El se opri dintr-odată și mă privi scrutător timp de câteva clipe. Apoi, fără nici un cuvânt, se ridică și se așeză pe marginea patului. Prăbușirea se produse așa cum mă așteptam, ca și în situațiile de până acum.

Când ieșeam din cameră, în urma celorlalți, îmi spuse cu o voce liniștită, politicoasă:

– Sunt sigur, doctore Seward, că îmi veți da dreptate mai târziu, amintindu-vă că am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a vă convinge în seara asta.

CAP. 19

Jurnalul lui Jonathan Harfer

I octombrie, 5 a.m. Am plecat în cercetare împreună cu ceilalți, cu inima ușoară, căci cred că niciodată n-am văzut-o pe Mina atât de puternică și de stăpână pe sine. Îmi pare atât de bine că a fost de acord să se retragă și să ne lase pe noi, bărbații, să acționăm. Am fost cu toții un pic tulburați de scena cu domnul Renfield. După ce am ieșit din camera lui, am rămas tăcuți până am ajuns din nou în birou. Atunci, domnul Morris i-a spus doctorului Seward:

– Ascultă, Jack, dacă omul ăsta n-a încercat să ne înșele, atunci e cel mai normal nebun din câți am văzut vreodată. Nu sunt sigur, dar cred că are un motiv serios și, dacă așa stau lucrurile, a fost destul de neplăcut pentru el să dea greș.

Lordul Godalming și cu mine am păstrat tăcerea, dar doctorul Van Helsing adăugă:

– Prietene John, dumneata știi mai multe lucruri despre nebuni decât știu eu și îmi pare bine; mă tem că, dacă ar fi fost după mine, l-aș fi eliberat înainte de a fi avut criza de isterie de la urmă.

Doctorul Seward păru să le răspundă amândurora pe un ton visător:

– Nu cred că sunt de acord cu cele ce spuneți. Dacă omul acesta ar fi fost un nebun oarecare, aș fi riscat să-i acord încrederea. Dar amestecul lui în povestea contelui pare atât

de însemnat, încât mi-e teamă că aş proceda greşit, luându-mă după capriciile lui. În plus, îi spune contelui „domn şi stăpân” şi poate vrea să iasă ca să-l ajute în scopuri diabolice. Monstrul acela îngrozitor e ajutat de lupi, de şobolani şi de semenii lui. Presupun, deci, că nu se dă îndărăt de la un nebun sadea. Cu toate acestea, mi s-a părut serios, fără îndoială. Sper însă că am procedat aşa cum e mai bine.

Profesorul făcu câţiva paşi şi, punând mâna pe umărul lui, spuse în felul lui grav şi binevoitor:

– Prietene John, să nu ai nici o teamă. Încercăm să ne facem datoria într-o situaţie foarte tristă şi grea; putem face cum credem noi de cuviinţă că e mai bine.

Lordul Godalming, care ieşise de câteva minute, se întoarse. Ne-a arătat un fluier mic de argint.

– Casa cea veche poate fi plină de şobolani şi am luat un antidot în caz de nevoie.

După ce am trecut de zid, am luat-o spre casa cu pricina, având grijă să nu ieşim din umbra copacilor de pe peluză atunci când apărea luna. Când am ajuns în faţa porticului, profesorul îşi desfăcu sacul şi scoase o seamă de lucruri, pe care le puse pe trepte, aranjându-le în patru grupe mici, evident câte una pentru fiecare dintre noi. Apoi spuse:

– Prieteni, intrăm într-un loc cumplit de periculos şi avem nevoie de arme de toate felurile. Duşmanul nostru nu este numai spirit. Nu uitaţi că el are putere cât douăzeci de oameni şi că, deşi noi suntem oameni obişnuiţi, adică putem fi striviţi şi zdrobiţi, superioritatea lui nu se reduce numai la forţă. Păstraţi acest lucru lângă inimă, şi la acest cuvinte ridică un mic crucifix de argint şi mi-l întinse mie, căci eram cel mai aproape de el, puneţi florile acestea în jurul gâtului, şi îmi întinse o coroniţă din flori de usturoi uscate, iar pentru duşmani mai pământeşti, revolverul şi cuţitul acesta; şi, ca ajutor la toate, lămpiţele astea electrice, pe care le puteţi fixa pe piept; şi în orice împrejurare, mai presus de orice, acest lucru pe care nu trebuie să-l pângărim dacă nu e nevoie.

Acel lucru era o bucățică de anafură sfințită, pe care o puse într-un plic și mi-o înmână. Tuturor celorlalți le-a oferit același lucru.

– Acum, prietene John, i se adresă Profesorul, unde sunt cheile-șperaclu?

Doctorul Seward încercă vreo două-trei chei-șperaclu, dexteritatea lui de chirurg fiindu-i foarte utilă, și găsi îndată una care se potrivea. După un mic joc înainte și înapoi, zăvorul cedă și căzu cu un zăngănit ruginit. Profesorul a fost cel dintâi care a pășit pe ușa deschisă.

– *In manus tuas, Domine!*,²⁸ spuse el, făcându-și cruce când păși peste prag.

Am închis ușa după noi, ca nu cumva să atragem atenția cuiva de pe drum când vom fi aprins lămpile. După aceea am început cercetarea.

Lumina din lămpile noastre micițe cădea peste tot felul de forme bizare când se încrucișau razele sau când opacitatea trupurilor noastre arunca umbre mari. Pentru nimic în lume nu puteam scăpa de sentimentul că se mai află cineva printre noi. Cred că îmi aminteam de experiența îngrozitoare din Transilvania, reînviată atât de puternic de lucrurile înspăimântătoare din jur.

Cred că aveam cu toții același sentiment, căci am observat că și ceilalți se tot uitau în spate la fiecare zgomot sau la fiecare nouă umbră, întocmai cum îmi dădeam seama că fac și eu.

Întreaga încăpere era acoperită cu un strat gros de praf. Pe podea, praful părea să fie gros de câțiva centimetri, cu excepția urmelor recente de pași, în care, îndreptând lampa în jos, am văzut urme de ținte de bocanci, acolo unde praful se întărise. Pereții erau încărcăți de praf, iar în colțuri erau grămezi de pânze de păianjeni, peste care se depusese praful, făcându-le să semene cu niște zdrențe vechi. Pe o masă,

²⁸ în mâinile tale (ne aflăm), Doamne! (lat).

lângă intrare, se afla o legătură mare cu chei, cu o etichetă îngălbenită de vreme pe fiecare. Fuseseră folosite de câteva ori, căci pe stratul de praf de pe masă erau și alte goluri ca acela pe care l-am văzut când Profesorul a ridicat cheile.

Acesta se întoarse spre mine și spuse:

– Cunoști locul acesta, Jonathan. I-ai copiat hărțile și cel puțin știi mai mult decât știm noi. Care e drumul spre capelă?

Știam unde e capela, astfel că le-am arătat drumul și, după câteva cotituri greșite, ne-am aflat în fața unei uși de stejar joase, blindată cu drugi de fier.

– Asta-i locul, spuse Profesorul, îndreptându-și lampa asupra unei hărți mici a casei, copiată din dosarul corespondenței originale cu privire la cumpărare.

Cu oarecare dificultate găsim cheia în legătură și descuiăm ușa. Eram pregătiți pentru orice lucruri neplăcute pentru că, în timp ce încercăm să deschidem ușa, un aer stătut, rău mirositor, părea să iasă din crăpături, dar nici unul dintre noi nu se așteptase la un asemenea miros. Prin aerul scârbos venea o duhoare de pământ, ca o miasmă uscată. Iar mirosul propriu-zis, cum aș putea să-l descriu? Era un amestec alcătuit nu numai din toate relele morții și din mirosul pătrunzător și usturător de sânge, dar părea că putreziciunea însăși putrezea. Ptiu! Mi se face greață numai când mă gândesc! Fiecare răsuflare a monstrului părea să se fi lipit de acel loc și să-1 fi făcut mai dezgustător.

În împrejurări obișnuite, această duhoare ne-ar fi făcut să renunțăm la orice activitate. Cazul nostru nu era obișnuit, iar scopul măreț și grav în care eram implicați ne dădea o putere ce depășea niște considerente de ordin fizic. După ce ne-am retras involuntar câțiva pași, ca urmare a primului iz grețos, ne-am apucat unul câte unul de treabă, de parcă acel lăcaș dezgustător ar fi fost o grădină cu trandafiri.

Am examinat cu atenție locul, iar la început Profesorul spuse:

– În primul rând, vom constata câte lăzi au mai rămas; pe urmă, trebuie să examinăm fiecare gaură, fiecare ungher și

fiecare crăpătură, să vedem dacă nu putem afla vreun indiciu cu privire la celelalte.

Dintr-o singură privire am putut vedea câte rămăseseră, căci lăzile mari erau voluminoase și nu puteau fi confundate.

Nu rămăseseră decât douăzeci și nouă din cincizeci! La un moment dat am tresărit, căci, văzându-l pe lordul Godalming întorcându-se brusc și privind coridorul întunecat dincolo de ușa boltită, m-am uitat și eu și timp de o clipă inima mi s-a oprit în loc. Undeva, din umbră, mi s-a părut că văd privirile furioase de pe chipul netrebnic al contelui, nasul acvilin, ochii roșii și paloarea înfiorătoare. Dar a fost o chestiune de o secundă. Apoi, lordul Godalming spuse:

– Mi s-a părut că am văzut un chip, dar nu erau decât umbre, și își reluă cercetarea.

După alte câteva minute l-am văzut pe Morris retrăgându-se brusc dintr-un ungher pe care îl examina. L-am urmărit cu privirea căci în noi creștea, fără îndoială, o anumită nervozitate și am văzut o masă fosforescentă, care sclipea ca niște stele. Ne-am retras cu toții, instinctiv. Întreaga încăpere începu să mișune de șobolani.

Timp de câteva secunde am rămas cu toții îngroziți, cu excepția lordului Godalming, care, după toate aparențele, era pregătit pentru o asemenea eventualitate. Repezindu-se spre ușa masivă de stejar, blindată cu fier, introduse cheia în broască, trase zăvoarele uriașe și o deschise larg. Apoi, scoțând fluierul cel mic din buzunar, fluieră o dată strident.

I se răspunse printr-un chelălăit de câini de dincolo de casa doctorului Seward și nici un minut nu se scurse când trei terieri veniră în goană de după colțul casei. Dar chiar în minutul acela, numărul șobolanilor crescă dintr-odată, până când lampa care le lumina trupurile negre mișcătoare și ochii strălucitori și răutăcioși transformă încăperea într-un fel de val de pământ presărat cu licurici. Câinii se năpustiră, dar în prag se opriră brusc și mârâiră, apoi, ridicându-și toți deodată botul, începură să urle lugubru. Șobolanii se înmulțeau cu miile, iar noi am ieșit afară.

Lordul Godalming ridică unul dintre câini și, ducându-l înăuntru, îl așeză pe podea. În momentul în care picioarele îi atinseră pământul, câinele păru să-și recapete curajul și se năpusti asupra dușmanilor săi firești. Ei fugeau din calea lui atât de repede, încât înainte de a fi omorât vreo douăzeci, ceilalți câini, care fuseseră și ei ridicați în același fel, au avut parte de o pradă destul de mică înainte ca întreaga masă să fi dispărut.

Odată cu plecarea lor se părea că scăpasem și de o prezență răufăcătoare, căci câinii zburdau și lătrau veseli. Cu toții ne recăpătaserăm curajul. Am închis ușa de afară, am blocat-o și am încuiat-o și, luând câinii cu noi, am început cercetarea casei. N-am găsit nimic nicăieri, cu excepția prafului, în cantități extraordinare. Totul era neatins; doar propriile urme de pași din prima vizită. Nici o clipă câinii n-au avut vreun simptom de neliniște și când ne-am întors la capelă, zburdau de parcă erau la vânătoare de iepuri în pădure, vara.

Mijea de ziuă când am ieșit pe ușa din față. Doctorul Van Helsing luase din legătură cheia de la ușa vestibulului și, încuind-o cum se cuvine, puse cheia în buzunar.

– Până acum, spuse el, noaptea a fost deosebit de fructuoasă. Nu ni s-a întâmplat nimic, așa cum mă temusem, și totuși am putut constata câte lăzi lipsesc. Mai mult decât orice mă bucur că acest prim pas al nostru, și poate cel mai greu și mai periculos, a fost îndeplinit fără s-o fi adus cu noi pe blânda doamnă Mina sau fără să-i tulburăm gândurile de veghe sau din timpul somnului cu priveliști, zgomote și mirosuri înspăimântătoare, pe care nu le-ar fi putut uita niciodată. Mai avem și alte probleme de rezolvat, alte primejdii, alte spaime. Iar seara asta nu va fi ultima în care monstrul își va folosi puterea asupra animalelor. Și-acum să mergem acasă. Zorile se apropie și avem toate motivele să fim mulțumiți de munca depusă în prima noastră noapte. Poate e scris că vor urma multe nopți și zile pline de primejdii, dar trebuie să continuăm și nu vom da înapoi din fața oricărui pericol.

Când ne-am întors, casa era tăcută, cu excepția unui biet nenorocit care țipa într-unui din saloanele mai îndepărtate și a unui sunet înăbușit, un geamăt, venit din camera lui Renfield. Sărmanul era torturat, fără îndoială, ca toți nebunii, de gânduri zadarnice.

Am intrat în vârful degetelor în camera noastră și am găsit-o pe Mina dormind, respirând atât de liniștit, încât a trebuit să-mi apropiu urechea ca s-o pot auzi. Era mai palidă decât de obicei. Sper că întâlnirea din seara asta nu o tulburase. De acum înainte, munca noastră va fi pentru ea o carte sigilată, cel puțin până când îi vom spune că totul s-a terminat, iar pământul va fi curățat de un monstru diabolic. Probabil că va fi greu să păstrăm tăcerea după o încredere atât de mare cum a existat între noi, dar trebuie să fiu hotărât, iar mâine voi păstra taina celor petrecute în noaptea asta și voi refuza să vorbesc despre ele. Mă voi odihni pe canapea, ca să n-o deranjez.

1 octombrie, mai târziu. Cred că-i firesc să dormim cu toții mai mult ca de obicei, căci am avut o zi plină, iar noaptea nu ne-am odihnit deloc. Până și Mina trebuie să se fi simțit epuizată, căci, deși eu am dormit până când soarele s-a urcat pe cer, m-am trezit înaintea ei și a trebuit s-o strig de câteva ori până să se poată trezi. Într-adevăr, dormea atât de adânc, încât în primele secunde nici nu m-a recunoscut, ci s-a uitat la mine cu o privire speriată, lipsită de expresie, ca un om care se trezește după un vis urât. Se plânse puțin că e obosită, așa că am lăsat-o să se odihnească până mai târziu. Știm acum că au fost luate în aceste, deplasări douăzeci și una de lăzi. Și dacă unele au fost luate în aceste deplasări, le vom putea da de urmă la toate. Un asemenea fapt ne-ar simplifica, desigur, foarte mult munca și cu cât ne vom îngriji mai repede de acest lucru, cu atât mai bine. Îl voi căuta astăzi pe Thomas Snelling.

Jurnalul doctorului Seward

1 octombrie. Era spre amiază când am fost trezit de Profesor, care intrase în camera mea. Era mai jovial și mai voios ca de obicei și fără îndoială munca din noaptea trecută îi înlăturase povara amenințătoare care-i apăsa sufletul. După ce am vorbit despre aventura din noaptea trecută, îmi spuse pe neașteptate:

– Pacientul dumitale mă interesează mult. Îmi îngădui să-l vizitez și eu cu dumneata în dimineața asta? Sau, dacă ești prea ocupat, m-aș duce singur, dacă se poate. E o experiență nouă pentru mine să întâlnesc un nebun care să facă filosofie și să raționeze atât de normal.

Aveam ceva urgent de lucru, așa încât i-am spus că, dacă vrea să se ducă singur, aș fi bucuros, deoarece nu l-aș face să mă aștepte. Am chemat un îngrijitor și i-am dat instrucțiunile necesare. Înainte ca profesorul să fi plecat din cameră, l-am prevenit să nu-și facă vreo impresie falsă despre pacientul meu.

—Aș vrea să-mi vorbească despre el, să-mi spună ce crede cu privire la devorarea ființelor vii, mi-a răspuns el. Adică despre treburile pe care le-a spus doamnei Mina, cum am văzut în jurnalul dumitale de ieri. De ce zâmbești, prietene John?

– Iartă-mă, i-am spus, dar răspunsul se află aici. Am pus mâna pe exemplarul bătut la mașină. Când nebunul nostru normal și învățat a făcut declarația în legătură cu felul în care obișnuia să consume viața, gura lui era scârboasă din cauza muștelor și a păianjenilor pe care îi mâncase cu câteva minute înainte ca doamna Harker să fi intrat în cameră.

Van Helsing zâmbi la rândul lui.

– Bine!, răspunse. Memoria dumitale e bună, prietene John. Ar fi trebuit să-mi amintesc. Dar tocmai această eroare de gândire și memorie face ca bolile nervoase să constituie un studiu atât de pasionat.

Mi-am continuat lucrul și în scurt timp am terminat. Se pare că într-adevăr timpul a fost foarte scurt, căci Van Helsing se și înapoiase în birou.

– Te întrerup?, întrebă politicos, rămânând în fața ușii.

– Cătuși de puțin, i-am răspuns. Intră! Mi-am terminat treaba și sunt liber. Pot să merg cu dumneata, dacă vrei.

– Nu e nevoie, l-am văzut!

– Ei, și?

– Mă tem că nu are o părere prea bună despre mine. Întrevederea noastră a fost scurtă. Când am intrat, ședea pe un scaun în mijlocul camerei, cu coatele pe genunchi, iar pe chipul lui se citeau nemulțumire și mâhnire. I-am vorbit cu multă voioșie și cu respect. Nu mi-a dat absolut nici un răspuns. „Nu mă cunoști?”, l-am întrebat. Răspunsul lui nu a fost încurajator.

„Te cunosc destul de bine; ești nebunul ăla bătrân de Van Helsing. Te-aș trimite la plimbare cu teoriile tale idioate despre creier cu tot. Dracu' să-i ia pe toți olandezii grei de cap!” Apoi n-a mai rostit nici un alt cuvânt, ci a continuat să șadă posac și indiferent, de parcă nici nu m-aș fi aflat în odaie. Așa se face că de data asta am pierdut ocazia de a învăța câte ceva de la acest nebun atât de deștept. O să mă duc, dacă se poate, să-mi îndulcesc sufletul stând puțin de vorbă cu minunata doamnă Mina. Deși vom simți cu toții lipsa ajutorului ei, e mai bine așa.

– Sunt din toată inima de acord cu dumneata, i-am răspuns sincer, căci nu voiam să-l descurajez. Mai bine că doamna Harker se află în afară de pericol.

Așadar, Van Helsing s-a dus să stea de vorbă cu doamna Harker și cu soțul ei; Quincey și Art caută amândoi informații cu privire la lăzile cu pământ. Eu îmi voi termina vizitele și ne vom întâlni cu toții diseară.

Jurnalul Minei Harker

1 octombrie. Mi se pare ciudat că astăzi mi se tănuiește ceva. După atâția ani de deplină încredere din partea lui Jonathan, îl văd ocolind fățiș anumite probleme, cele mai importante dintre toate! Azi-dimineată am dormit până târziu după oboseala de ieri și, deși Jonathan a întârziat, tot el s-a sculat cel dintâi. Înainte de a pleca mi-a vorbit cu o blândețe și o dragoste deosebite, dar n-a pomenit nici un cuvânt despre cele întâmplare la vizita făcută în casa contelui. Nu-i nimic, într-o zi Jonathan îmi va împărtăși totul și, ca nu cumva să creadă fie și o clipă că i-am ascuns ceva, voi ține jurnalul ca de obicei.

Azi-noapte m-am dus la culcare după ce au plecat bărbatii, numai pentru că așa mi-au spus ei să fac. Nu-mi era somn, ci ardeam de o nerăbdare cu totul neobișnuită.

Nu-mi aduc prea bine aminte cum am adormit azi-noapte. Îmi amintesc că am auzit deodată un lătrat de câini și o mulțime de zgomote ciudate, ca un fel de rugă într-o gamă foarte furtunoasă venind din camera domnului Renfield, care se află aproximativ dedesubtul acestei camere. Apoi s-a făcut liniște, o liniște atât de profundă, încât am rămas mirată. M-am ridicat și am privit pe fereastră. Peste tot era întuneric și liniște, umbrele negre aruncate de lună păreau încărcate de o anumită taină mută. Totul părea nemișcat, dar, în același timp, sinistru și neclintit ca moartea sau ca destinul.

O fâșie subțire de ceață albă, care se târa cu o încetineală aproape imperceptibilă prin iarbă spre casă, părea însuflețită. Cred că acest lucru mi-a făcut bine, căci atunci când m-am întors în pat, m-am simțit cuprinsă de moleșeală. Am stat culcată câțva timp, dar nu puteam să dorm, așa că m-am dat jos din pat și m-am uitat din nou pe fereastră. Ceața se răspândise și acum se afla lângă casă, unde se așternuse groasă lângă zid, ca și cum s-ar fi furișat spre ferestre.

Bietul om. Îl auzeam mai tare decât până acum și, deși nu puteam desluși nici un cuvânt din cele ce spunea, am

recunoscut într-o oarecare măsură în vocea lui o rugăciune fierbinte. Apoi s-a auzit zgomotul unei lupte și am știut că îngrijitorii aveau de furcă cu el. Eram atât de speriată, încât m-am furișat în pat și mi-am tras cearșaful peste cap, punându-mi degetele în urechi. Nu-mi era somn nici un pic, căci, în afară de vise, nu-mi aduc aminte de nimic până dimineață, când m-a trezit Jonathan.

Cred că numai după câteva clipe și cu oarecare efort mi-am dat seama unde mă aflu și că Jonathan se apleca asupra mea. Visul meu fusese foarte ciudat și tipic pentru felul în care gândurile din starea de veghe se amestecă sau continuă visele.

Se făcea că dormeam și că îl aștept pe Jonathan să se întoarcă. Eram foarte îngrijorată pentru el și n-avem nici o putere să acționez; îmi simțeam picioarele, mâinile și creierul grele, așa încât nimic nu putea să se desfășoare în ritmul obișnuit. Așa se face că am dormit neliniștită și chinuită de gânduri. Apoi mi s-a părut că aerul se face greu, umed și rece. Mi-am luat cearșaful de pe față și, spre surprinderea mea, am văzut că totul în jur era întunecat. Lampa cu gaz pe care o lăsasem aprinsă pâlpâia cu o lumină roșie prin ceața care, evident, devenise mai groasă și pătrunsese și în cameră.

Mi-am amintit atunci că închiseseam fereastra înainte de a mă fi culcat. M-aș fi sculat să mă asigur, dar o letargie de plumb părea că-mi înlănțuie membrele și voința; am rămas nemișcată și în așteptare; asta a fost tot. Am închis ochii, putând totuși să văd printre pleoape (e ciudat câte renghiuri ne pot juca visele și cât de bine ne putem închipui totul). Ceața devenea din ce în ce mai groasă și o puteam vedea cum pătrunde în cameră, căci o zăream ca pe un fum, sau ca pe energia albă a apei care fierbe, pătrunzând nu pe fereastră, ci prin crăpăturile ușii.

Se făcea tot mai groasă până când se concentrează într-un fel de stâlp de nori, prin vârful căruia vedeam lumina gazului arzând ca un ochi roșu. Capul începu să mi se învârtă, căci stâlpul de nori se rotea prin încăpere și prin el deslușeam

cuvintele din Scriptură: „un stâlp de nori ziua și de foc noaptea”. Se îndrepta oare spre mine în somn vreun spirit călăuzitor? Dar stâlpul era format atât din călăuza nopții, cât și a zilei, căci în ochiul roșu se afla un foc care deveni și mai fascinant; până când, în timp ce priveam, focul se împărți în două și păru că strălucește spre mine prin ceață ca doi ochi roșii, așa cum îmi povestise Lucy în rătăcirile ei trecătoare, când soarele apunea după stânci și lumina ferestrele bisericii Sfânta Maria.

Dintr-odată mă copleși groaza, căci mi-am amintit că așa le văzuse Jonathan pe femeile acelea înfiorătoare întrupându-se dintr-o ceață care se învoldura în lumina lunii. Probabil că am leșinat în vis, căci se făcu întuneric beznă. Într-un ultim efort conștient făcut de imaginația mea am zărit un chip livid aplecându-se asupra mea prin ceață. Trebuie să mă feresc de asemenea vise, căci dacă devin prea numeroase, pot să-mi răvășească mintea. O să-l rog pe doctorul Van Helsing sau pe doctorul Seward să-mi prescrie ceva de dormit, însă mi-e teamă să nu-i alarmez. Un asemenea vis în împrejurările acestea i-ar putea îngrijora prea mult. La noapte mă voi strădui să dorm fără să iau nimic. Dacă nu reușesc, mâine noapte îi voi ruga să-mi dea o doză de cloral; o dată nu poate să-mi facă rău, ci mă va face să dorm bine. Cele întâmplate în noaptea trecută m-au obosit mai mult decât dacă n-aș fi dormit deloc.

2 octombrie, 10 p.m. Noaptea trecută am dormit, dar nu am visat. Trebuie că am dormit profund, căci nu m-am trezit când s-a culcat Jonathan. Dar somnul nu m-a înviorat, căci astăzi mă simt îngrozitor de slăbită și fără vlagă. Mi-am petrecut ziua de ieri încercând să citesc, dar am stat culcată, moțâind. După-amiază, domnul Renfield a întrebat dacă mă poate vedea. Sărmanul, a fost foarte blând, și când am plecat mi-a sărutat mâna și l-a rugat pe Dumnezeu să mă binecuvânteze. Ceilalți au fost plecați până la ora cinci și s-au întors obosiți. Am făcut tot ce am putut pentru a-i

înviora și bănuiesc că efortul mi-a făcut bine, căci am uitat de oboseală.

După cină m-au trimis la culcare, iar ei s-au dus să fumeze, așa mi-au spus, dar știam că vor să-și împărtășească unul altuia cele întâmplate în ziua aceea; din atitudinea lui Jonathan am văzut că avea ceva important de comunicat. Nu-mi era somn, deși ar fi trebuit să-mi fie; astfel încât, înainte de a pleca, l-am rugat pe doctorul Seward să-mi dea un somnifer, deoarece nu dormisem bine noaptea trecută.

Cu multă bunăvoință, el mi-a preparat o doză de somnifer, pe care mi-a dat-o spunându-mi că n-o să-mi facă nici un rău, deoarece era foarte slabă... Am luat-o și aștept să-mi vină somnul, care totuși este departe. Sper că n-am făcut rău, căci, de îndată ce simt că mă fură somnul, mă apucă o nouă spaimă și anume că am procedat greșit lipsindu-mă de puterea de a mă trezi, și poate va fi nevoie. Dar mă cuprinde somnul. Noapte bună.

CAP. 20

Jurnalul lui Jonathan Harfer

I octombrie, seara. L-am găsit pe Thomas Snelling în casa lui Bethnal Green, dar, din nefericire, nu-și putea aduce aminte de nimic. Numai gândul berii pe care i l-a trezit perspectiva sosirii mele se dovedise prea puternic, căci începuse prea devreme mult așteptatul chef. Am aflat, totuși, de la soția lui, care părea o biată femeie cumsecade, că el nu era decât ajutorul lui Smollett, responsabilul celor doi tovarăși. Astfel că am plecat la Walworth și l-am găsit pe domnul Joseph Smollett acasă, în vestă și, deși târziu, își bea ceaiul dintr-o farfurioară.

E un om inteligent și cumsecade, tipul muncitorului bun și de încredere, cu o minte ageră. Și-a amintit foarte bine despre incidentul cu lăzile și mi-a dat adresa lor dintr-un carnet miraculos, cu colțurile îndoite, pe care l-a scos dintr-un loc misterios, de prin fundul pantalonilor. Fuseseră șase în încărcătura pe care o luase de la Carfax și o lăsase la numărul 197 din Chicksand Street, Mile End New Town, și încă șase le depusese în Jamaica Lane, Bermondsey.

Contele intenționa să-și răspândească prin Londra adăposturile sale înspăimântătoare, așa că aceste locuri au fost alese ca depozite, pentru ca mai târziu să le distribuie și în alte părți. Metoda sistematică prin care se făcea acest lucru m-a făcut să mă gândesc că nu intenționa să se

limiteze la cele două cartiere ale Londrei. Era acum stabilit în extrema de est a malului de nord, în estul malului de sud și în sud. Fără îndoială că nordul și vestul nu aveau să fie lăsate în afara acestui plan diabolic, ca să nu mai vorbim de City sau de centrul elegant al Londrei, în sud-vest și vest. M-am înapoiat la Smollett și l-am rugat să ne spună dacă mai fuseseră luate și alte lăzi de la Carfax.

– Dom'le, te-ai purtat cu mine tare frumos, îi dădusem jumătate de *sovereign*, și-am să-ți spun tot ce știu. Acum vreo patru seri l-am auzit pe unu' pă nume Bloxam, la cârciuma Iepurele și Ogarii din Pinchard's Alley, spunând că el ș-un tovarăș de-al lui au făcut o treabă care i-a uscat, nu alta, într-o casă veche la Purfleet. Nu-s prea multe treburi d'alde astea, așa că Sam Bloxam o să-ți mai spună poate cevașilea.

L-am întrebat dacă îmi poate da adresa omului. I-am spus că dacă îmi face rost de adresă, mai obține încă zece șilingi. Așadar, și-a înghițit în grabă restul de ceai și s-a ridicat spunând că va începe să-l caute numaidecât. La ușă s-a oprit și a spus:

– Ascultă, dom'le, n-are nici un rost să te țin aici. Poate-1 găesc pe Sam curând sau poate nu-1 găesc deloc. Oricum, nu cred că e în stare să spună prea multe în seara asta. E grozav când se pune pe băut. Dacă-mi dai un plic cu timbre și îți scrii adresa pe el, o să aflu unde-i Sam și pun plicu' la poștă chiar în seara asta. Dar să te duci la el mâine-dimineață devreme, altfel nu cred să-l mai prinzi, că Sam pornește tare de dimineață, oricât ar chefuli noaptea.

Totul era cât se poate de practic, așa încât unul dintre copii s-a dus să cumpere de un *penny* un plic și o coală de hârtie, păstrând restul. Când s-a întors, am scris adresa pe plic, am lipit timbrul și după ce Smollett mi-a fâgăduit din nou cu toată încrederea că îmi va trimite adresa când o va găsi, am plecat acasă. Oricum, suntem pe urme bune. Sunt obosit în seara asta și vreau să dorm. Mina doarme adânc, dar e cam

prea palidă; după ochi pare să fi plâns. Draga de ea, se frământă, fără îndoială, de când i se tănuiesc faptele.

2 octombrie, seara. O zi lungă, plină de încercări și emoții. Cu primul curier am primit plicul scris de mine conținând un petic de hârtie murdară pe care era scris lăbărțat, cu un creion de dulgher: „Sam Bloxam, Korkrans, 4, Poters Cort, Bartel Street, Walworth. Întrebați de dipotat”.

Am primit scrisoarea când mă mai aflam încă în pat și m-am sculat fără s-o trezesc pe Mina. Era toropită, somnoroasă și palidă, nu se simțea deloc bine. L-am văzut doar o clipă pe doctorul Seward, i-am spus unde plec, promițându-i să mă întorc și să-i spun restul de îndată ce voi fi descoperit ceva. Am plecat la Walworth și, cu oarecare greutate, am găsit Potter's Court. Ortografia domnului Smollett m-a indus în eroare, deoarece am întrebat de Poter's Court în loc de Potters's Court. Totuși, odată ajuns, nu am mai avut nici o dificultate în descoperirea casei cu camere mobilate a lui Corcoran. Când l-am întrebat pe omul care a venit la ușă de „dipotat”, el clătină din cap spunând:

– Nu-l cunosc. Nu se află așa ceva pe la noi. Afurisit să fiu dacă am auzit vreodată de el. Nu crez să fie cineva cu numele ăsta pă aici sau aiurea.

Am scos scrisoarea lui Smollett și, pe când o citeam, mi se păru că lecția de ortografie a numelor proprii s-ar putea să mă ajute.

– Ce ești dumneata?, l-am întrebat.

– Io sunt dipotatu', mi-a răspuns.

Am văzut de îndată că eram pe urmele cele bune. O jumătate de coroană bacșiș mi-a pus la dispoziție cunoștințele deputatului și astfel am aflat că domnul Bloxam, care dormise bine după berea pe care o băuse în noaptea trecută la Corcoran, plecase la lucru la Poplar, la ceasurile cinci dimineața. Nu-mi putea spune cu precizie unde lucra Bloxam, avea doar o idee vagă despre un fel de „magazie nouă”; bazându-mă pe această indicație neclară, a trebuit să

plec la Poplar. N-am căpătat nici o indicație ca lumea până la ora douăsprezece, decât la o cafenea, unde mâncau niște muncitori.

Unul dintre ei mi-a sugerat că în Cross Angel Street se ridicase o nouă clădire „de conservare prin frig”; și cum aceasta corespundea unei „magazii noi”, m-am dus de îndată acolo. După ce am întâlnit un portar morocănos și un șef de atelier și mai morocănos, amândoi îmbunați până la urmă cu bani bătuți în regatul nostru, am ajuns pe urmele lui Bloxam, care a fost chemat atunci când am arătat că sunt dispus să-i plătesc șefului de atelier salariul pe ziua aceea pentru privilegiul de a-i pune câteva întrebări într-o chestiune personală.

Era un om destul de ager, deși necioplit ca vorbire și ținută. Când i-am făgăduit că îl voi plăti pentru informațiile pe care mi le va da, oferindu-i și un avans, mi-a spus că făcuse două călătorii de la Carfax la o casă din Piccadilly, transportând dintr-un loc în celălalt nouă lăzi mari, „foarte grele”, cu o căruță trasă de un cal, închiriată de el în acest scop. L-am întrebat dacă îmi poate spune numărul casei din Piccadilly, la care el mi-a răspuns:

– Am uitat numărul, dom'le, dar era la câteva case de la o biserică mare, albă sau așa cevașilea, ridicată nu demult. Era și aia o casă veche și plină de praf, da' nu chiar așa cum era casa din care am luat lăzile alea afurisite.

– Cum ai intrat în casele acelea dacă erau amândouă goale?

– Țăla bătrănu' care mă angajase aștepta în casa din Purfleet. M-a ajutat să ridic lăzile și să le pun în căruță. Să mă ia naiba dacă nu era cel mai puternic om peste care am dat vreodată, și om bătrân, cu mustață albă, unu' așa de subțire de parcă nu făcea nici umbră.

Cum m-am cutremurat la aceste cuvinte!

– A apucat lada de la un capăt de parcă ar fi fost un fund de ceai, iar io am tot gâfâit și răsuflat până am terminat, și nici io nu-s țânc.

– Cum ai intrat în casa din Piccadilly?, l-am întrebat.

– Tot el era și acolo. Trebuie că a pornit și a ajuns acolo înaintea mea, căci, când am sunat, a venit și mi-a deschis ușa el în persoană și m-a ajutat să car lăzile în vestibul.

– Toate nouă?, l-am întrebat.

– Da, cinci în primu' transport și patru în al doilea. A fost o muncă foarte uscată, care mi-a făcut sete și nu prea mi-aduc aminte cum am ajuns acasă.

L-am întrerupt:

– Lăzile au rămas în hol?

– Da, era un hol mare și nu mai era nimic altceva în el.

Am făcut o încercare să mai aflu câte ceva:

– N-ai avut chei?

– N-am folosit nici chei, nici nimic altceva. Bătrânu' mi-a deschis singur ușa și a închis-o după ce am plecat. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat ultima dată, da' asta din cauza berii.

– Și nu îți poți aminti numărul de la casă?

– Nu, dom'le. Da' n-o să fie deloc greu. E o casă înaltă, cu fațada de piatră, cu o boltă și cu niște trepte până la ușă. Știu treptele, că a trebuit să car lăzile sus împreună cu trei pierde-vară care se învăteau p-acolo să câștige un ban. Bătrânu' le-a dat câțiva șilingi, iar ei au cerut mai mult, da' el l-a luat pă unu' pă după umeri, gata să-l azvârle pe scări, și au plecat cu toții înjurând.

M-am gândit că puteam descoperi casa după descriere și, plătinindu-i amicului pentru informații, am pornit în Piccadilly. Aflasem încă un fapt îngrozitor. Contele putea, evident, să manevreze singur lăzile cu pământ. Dacă așa stăteau lucrurile, timpul era prețios; căci acum, când reușise să distribuie o cantitate oarecare, putea, alegând momentul potrivit, să-și ducă sarcina la îndeplinire pe neobservate. În Piccadilly Circus am dat drumul trăsurii și am mers pe jos spre vest.

Dincolo de Junior Constitutional am dat de casa descrisă și m-am convins că era cel mai apropiat dintre bârlogurile lui Dracula. Casa arăta de parcă nu mai fusese locuită de mult.

Ferestrele erau acoperite cu praf, iar obloanele erau ridicate. Toată lemnăria era înnegrită de vreme, iar vopseaua de pe ramele de fier se cojise în cea mai mare parte. Se vedea că până de curând în fața balconului se aflase un panou mare. Fusese smuls violent, doar stâlpii de susținere mai rămăseseră încă acolo.

În spatele grilajului balconului am văzut niște scânduri ale căror margini neșlefuite păreau albe. Ce n-aș fi dat să pot vedea panoul intact, deoarece mi-ar fi dat, poate, vreun indiciu cu privire la proprietarul casei. Mi-am amintit de cele întâmplate la Carfax și simțeam că dacă l-aș fi putut găsi pe vechiul proprietar, aș fi putut găsi vreun mijloc de acces în casă.

Nu mai puteam afla și nici face nimic la intrarea dinspre Piccadilly, așadar m-am dus prin spate să văd dacă pot afla ceva pe acolo. În grajduri era mare animație, căci majoritatea caselor din Piccadilly erau locuite. Am întrebat pe vreo doi-trei rânđași și pe ajutoarele lor care trebăluiau acolo dacă îmi pot spune câte ceva despre casa cea goală. Unul spuse

că auzise că fusese luată nu de mult, dar nu putea spune de către cine. Mi-a spus, totuși, că până de curând se aflase sus un panou cu „De vânzare” și că poate Mitchell, Sons & Candy, agenți de închiriere, mi-ar putea da câteva lămuriri, deoarece își amintea că văzuse acest nume pe panou. Se lăsa întunericul serii de toamnă, astfel că nu mai aveam timp de pierdut. Aflând adresa lui Mitchell, Sons & Candy dintr-un anuar, la Berkeley, am ajuns în scurt timp la biroul lor din Lackville Street.

Domnul care m-a primit avea purtări foarte alese, dar era deosebit de necomunicativ. Odată ce mi-a spus despre casa din Piccadilly, pe care tot timpul întrevederii a numit-o „conacul”, că fusese vândută, a considerat problema încheiată. Când l-am întrebat cine a cumpărat-o, a deschis ochii ceva mai mult și a făcut o pauză de câteva secunde înainte de a răspunde:

– S-a vândut, domnule.

– Scuzați-mă, i-am răspuns pe același ton, politicos, dar am motive speciale dorind să aflu cine a cumpărat-o.

– S-a vândut, domnule, sună din nou laconic răspunsul.

– Sper că nu vă supără faptul de a-mi comunica acest lucru.

– Ba da, îmi răspunse. Afacerile clienților lui Mitchell, Sons & Candy sunt absolut garantate.

Era, fără îndoială, un ticălos de prima mână și nu avea nici un rost să discut în contradictoriu cu el. M-am gândit că lucrul cel mai bun ar fi să tratez cu el de la egal la egal, astfel că i-am spus:

– Clienții dumneavoastră, domnule, pot fi fericiți că li se apără încrederea într-un mod atât de hotărât. Eu însumi sunt de profesie avocat.

Spunând acestea, i-am întins cartea mea de vizită.

– În cazul de față nu sunt mânat de curiozitate. Acționez în numele lordului Godalming; Domnia Sa dorește să știe câte ceva în legătură cu proprietatea care, după câte a înțeles, a fost până nu demult de vânzare.

Aceste cuvinte au făcut ca lucrurile să capete o nouă întorsătură. El a spus:

– Aș vrea să vă servesc dacă s-ar putea, domnule Harker, și mai ales aș vrea ca Domnia Sa să ne rămână îndatorat. Cu ceva vreme în urmă i-am aranjat o mică chestiune referitoare la închirierea unor camere. Pe atunci, era onorabilul domn Arthur Holmwood. Dacă îmi dați adresa Domniei Sale, voi consulta firma în această privință și, în orice caz, îi voi comunica Domniei Sale prin curierul de seară. Va fi o plăcere să ne putem abate de la regulile noastre, oferindu-i Domniei Sale informațiile cerute.

Am vrut să mi-1 fac prieten și nu dușman, astfel că i-am mulțumit, i-am dat adresa locuinței doctorului Seward și am plecat.

I-am găsit pe toți ceilalți acasă. Mina era obosită și palidă, dar făcea toate eforturile ca să fie vioaie și voioasă.

Nu le-am putut povesti nimic celorlalți despre descoperirea mea din acea zi până când n-am rămas singuri. Îmi

scrisesem în tren jurnalul, așa că l-am citit, considerând că e cel mai bun mijloc de a-i ține la curent cu informațiile căpătate. Când am terminat, Van Helsing a spus:

– A fost o realizare de zile mari, prietene Jonathan. Fără îndoială, suntem pe urmele lăzilor care lipsesc. Dacă le găsim pe toate în casa aceea, atunci munca noastră se apropie de sfârșit. Dar dacă lipsesc câteva, trebuie să le căutăm până le dăm de urmă.

Am tăcut cu toții; apoi vorbi domnul Morris:

– Ascultați! Cum o să pătrundem în casa aceea?

– Cum am pătruns și în cealaltă, răspunse lordul Godalming repede.

– Bine, Art, dar lucrurile stau altfel acum. Am spart noi casa la Carfax, dar eram feriți de întuneric și de un parc împrejmuț cu un zid. O spargere în Piccadilly va fi un lucru cu totul dificil, indiferent când, ziua sau noaptea. Mărturisesc că nu prea văd cum vom putea pătrunde, doar dacă drăguțul de la agenție ne poate găsi vreo cheie; poate aflăm când vei primi scrisoarea lui, mâine-dimineață.

Sprâncenele lordului Godalming se încruntară.

– Judecata lui Quincey e cuminte. Spargerea ne pune probleme. Am reușit odată, dar acum ni se prezintă o problemă grea. N-ar strica să punem mâna pe cheile contelui.

Cum nu puteam face nimic până a doua zi dimineața și cum ar fi fost bine să așteptăm până ce lordul Godalming va primi vești de la Mitchell's, am hotărât să nu luăm nici o măsură activă înainte de ora micului dejun. Mi-e tare somn și mă duc să mă culc...

Încă un rând. Mina doarme profund și respirația ei e regulată. Fruntea îi este încrețită mărunt, de parcă se gândește chiar în somn. Mai e încă palidă, dar nu atât de speriată ca dimineața. Măine sper că se va aranja totul; își va reveni la normal, acasă, la Exeter. O, dar mi s-a făcut somn!

Jurnalul doctorului Seward

1 octombrie. Iată-mă din nou în încurcătură în privința lui Renfield. Stările lui de spirit se schimbă atât de rapid, încât mi-e greu să fac o legătură între ele, și, întrucât ele nu înseamnă întotdeauna numai bună dispoziție, e dificil să alcătuiesc un studiu interesant. Azi-dimineață, când m-am dus să-l văd, după ce îl gonise pe Van Helsing, avea atitudinea unui om stăpân pe soarta lui. De fapt, își stăpânea, în mod subiectiv, destinul. M-am gândit că voi profita de ocazie pentru a mai afla câte ceva, astfel că l-am întrebat:

– Ce se mai aude cu muștele?

Mi-a zâmbit cu un aer de superioritate, un zâmbet care i s-ar fi potrivit lui *Malvolio*²⁹, și mi-a răspuns:

– Musca, stimată domn, are o singură trăsătură remarcabilă: aripile ei sunt tipice pentru forțele aeriene ale facultăților psihice. Anticii făceau foarte bine reprezentând sufletul printr-un fluture!

M-am gândit să împing analogia până la extrema ei logică, așa încât am spus repede:

– Ah, deci acum urmărești un suflet?

Nebunia învinsese rațiunea și o expresie uimită i se întipări pe chip. Clătinând din cap cu o hotărâre pe care arareori o văzusem la el, spuse:

– O, nu, nu! N-am nevoie de suflete. Viața, asta-i tot ce vreau.

Spunând acestea se însufleți:

– De altfel, pentru moment mi-e indiferent. Viața e așa cum trebuie; am tot ce vreau. Trebuie să vă găsiți un alt pacient, doctore, dacă vreți să studiați zoofagia!

Acest lucru m-a cam pus în încurcătură, așa încât am continuat:

²⁹ Personaj din *A douăsprezecea noapte*, de William Shakespeare.

– Atunci, ești stăpân pe viață, ești un fel de Dumnezeu, după câte îmi dau seama?

Mi-a zâmbit cu o superioritate plină de intenții bune.

– O, nu! Departe de mine gândul de a-mi aroga atributele dumnezeirii. Nici nu mă interesează acțiunile sale spirituale cu precădere.

– Așadar, nu te interesează viața și nu ai nevoie de suflete. De ce nu?

Am pus întrebarea repede și cu oarecare asprime, cu scopul de a-l deconcerta. Încercarea mi-a reușit, căci, o clipă, revenit la vechea lui atitudine servilă, se înclină în fața mea și se gudură ca un câine, răspunzând:

– Zău că nu am nevoie de suflete, zău că nu! Nu mai am nevoie. Nu le-aș mai putea mânca sau... se opri brusc și vechea șiretenie i se așternu pe chip, ca o rafală de vânt pe suprafața apei.

Cred că prin încețoșarea nebuniei sale a întrezărit în mine o forță adversă, căci imediat recurse la ultimul refugiu al celor de seama lui, o tăcere înverșunată. Mi-am dat seama îndată că pentru moment ar fi zadarnic să-i mai vorbesc. Devenise posac, așa că am plecat.

Mai târziu, în cursul zilei, a trimis după mine. În mod obișnuit n-aș fi mers fără vreun motiv anume, dar acum mă interesează atât de mult cazul lui, încât aș face cu plăcere orice efort.

L-am găsit așezat pe scaun în mijlocul camerei, o atitudine care trădează la el, în general, o energie spirituală. Când am intrat, mi-a spus dintr-odată, ca și cum întrebarea îi stătea pe buze:

– Ce ziceați în legătură cu sufletele?

– Dar dumneata ce crezi?, l-am întrebat.

– Nu am nevoie de nici un suflet!, mi-a spus stins, cerându-și oarecum scuze.

Părea atât de frământat de problema asta, încât m-am hotărât să mă folosesc de prilej „să fiu crud numai ca să fiu bun” și i-am spus:

– Ți place viața și ai nevoie de viață?
– Da, dar n-are nici o importanță. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta!

– Dar cum poți obține viața fără să obții și sufletul?, l-am întrebat.

Întrebarea păru să-l pună în încurcătură, așa că am continuat:

– O să petreci de minune când îți vei lua zborul de aici, împreună cu sufletele miilor de muște, păianjeni, păsări și pisici care bâzâie, ciripesc și miaună primpregjur. Le-ai luat, cu asta ești acord, trebuie, deci, să le accepți și sufletele!

Ceva păru că îi afectează imaginația, căci își puse degetele în urechi, închise ochii, strângându-i tare. Era ceva în atitudinea lui care mă emoționa; îmi dăduse o lecție, căci mi se părea că în fața mea se află un copil, doar un copil, deși trăsăturile îi erau obosite, iar barba nerasă era albă. Evident, căzuse pradă unei tulburări nervoase și m-am gândit să caut să-l înțeleg cât mai bine. Primul pas a fost să-i redau încrederea. L-am întrebat așadar, vorbind destul de tare ca să audă, deși avea urechile astupate:

– N-ai vrea niște zahăr, ca să atragi din nou muștele?

Îmi răspunse râzând:

– Nu prea! La urma-urmei, muștele sunt niște biete ființe. După o pauză, adăugă: Și totuși, nu vreau ca sufletul lor să-mi bâzâie prin jur.

– Sau poate păianjeni?, am continuat.

– Dă-i încolo de păianjeni! La ce bun păianjeni? N-ai nimic. Nu poți nici să mănânci din ei nici să... se opri brusc, de parcă și-ar fi amintit de un subiect interzis.

Bun!, am gândit în sinea mea, e a doua oară că se oprește la cuvântul „beau”. Ce să însemne oare asta?

Renfield însuși părea conștient de acest lucru, căci continuă grăbit, ca să-mi distragă atenția:

– Nu-mi fac nici un fel de rezervă din asta. „Șobolani, șoareci și căpriori”, cum spune Shakespeare; le-am putea zice „carne de pui”. Am trecut peste toate fleacurile astea.

Mai degrabă roagă pe cineva să mănânce molecule cu bețe de orez decât să încerci să-mi trezești interesul pentru carnivorele mici, când știi ce se află în fața mea.

– Am înțeles, i-am răspuns. Dorești animale mari, în care să-ți înfiți dinții? Ce-ai zice de un elefant?

Am obținut efectul scontat, căci dintr-odată renunță la aerele acelea și redeveni un copil.

– Nu vreau suflet de elefant și nici un fel de alt suflet!, spuse.

Timp de câteva clipe rămase descurajat. Deodată sări în picioare, iar ochii îi scăpărară, semn de profundă agitație cerebrală.

– Du-te naibii și tu cu sufletele tale!, strigă el. De ce mă tot chinuiești cu sufletele alea? N-am eu destule griji și necazuri, ca să mă mai gândesc și la suflete?

Avea o privire atât de dușmănoasă, încât am crezut că îl apucaseră din nou intențiile ucigașe și am fluierat. În momentul acela însă se liniști și spuse, cerându-și iertare:

– Iartă-mă, doctore, mi-am ieșit din fire. Nu e nevoie de ajutor. Mi-e mintea atât de răvășită, încât mă irită orice. Te rog, nu mă pune în cămașa de forță.

Fără îndoială, se stăpânea; când veni ră îngrijitorii, le-am spus să nu se mai deranjeze, iar ei s-au retras. Când se închise ușa, spuse cu multă demnitate și blândețe:

– Doctore Seward, ai fost foarte bun cu mine, îți sunt foarte recunoscător!

Am socotit că e bine să-l las în starea asta și am plecat. Fără îndoială, cazul lui Renfield merită osteneala să-l înțelegi. Anumite puncte, dacă le-ai așeza într-o ordine firească, ar putea alcătui ceea ce reporterii americani numesc o „cronică”.

Iată aceste puncte:

Nu vrea să menționeze cuvântul „a bea”.

Se teme la gândul de a fi împovărat cu „sufletul” cuiva.

Nu e înspăimântat că va avea nevoie de „viață” în viitor.

Disprețuiește cu desăvârșire formele mai neînsemnate de viață, deși se teme să nu fie urmărit de sufletul lor.

În mod logic, toate aceste lucruri indică o singură cale! Are vreo asigurare că va dobândi o viață superioară. Se teme de urmări, de povara sufletului. Atunci, este vorba de o viață omenească!

Și asigurarea?...

Dumnezeule mare! Conteles a fost la el și a urzit un nou complot groaznic.

Mai târziu. După vizită m-am dus la Van Helsing și i-am împărtășit bănuiala mea. Profesorul deveni foarte grav și, după ce medită o vreme asupra problemei, mă rugă să-l duc la Renfield. L-am dus. Când am ajuns la ușă, l-am auzit pe nebun cântând voios, cum făcea pe vremea care acum părea atât de îndepărtată. Când am intrat, am constatat uluiți că presărase zahăr pe jos, ca odinioară; muștele adormite din cauza toamnei începuseră să bâzâie prin cameră. Am încercat să-l facem să vorbească despre subiectul discuției precedente, dar nici n-a vrut să ne asculte. A trebuit să plecăm tot atât de neștiutori pe cât veniserăm.

E, într-adevăr, un caz ciudat. Trebuie neapărat să-l urmărim diseară.

Scrisoare, Mitchell, Sons & Candy
către lordul Godalming

1 octombrie

Înălțimea Voastră,

Suntem întotdeauna foarte fericiți să vă fim de folos. Referitor la dorința înălțimii Voastre, exprimată în numele Domniei Voastre de domnul Harker, vă rugăm să primiți următoarea informație cu privire la vânzarea și cumpărarea imobilului cu numărul 347, Piccadilly. Vânzătorii sunt executorii răposatului domn Archibald Winter-Suffield. Cumpărătorul este un nobil străin, Conteles de Ville, care a efectuat personal cumpărarea, plătind banii de cumpărare „peșin”, dacă înălțimea Voastră ne va ierta folosirea unei

expresii atât de vulgare. În afară de acest lucru nu mai știm nimic de el. Rămânem, înălțimea Voastră,

Servitorii dumneavoastră supuși,

Mitchell, Sons & Candy

Jurnalul doctorului Seward

2 octombrie. Azi-noapte am poruncit unui om să stea pe coridor și i-am spus să fie atent la orice sunet auzit din camera lui Renfield, dându-i instrucțiuni ca în caz că remarcă ceva neobișnuit să mă cheme. După cină, ne-am adunat cu toții în jurul focului din birou, doamna Harker s-a dus la culcare, și am discutat despre încercările și descoperirile de peste zi. Doar Harker a obținut un rezultat în care noi ne-am pus mari speranțe.

Înainte de culcare ne-am dus în camera pacientului și am privit prin clapeta de observație. Dormea adânc, respira regulat.

Azi de dimineață, omul de serviciu mi-a raportat că puțin după miezul nopții pacientul a fost neliniștit și și-a spus rugăciunile cu o voce destul de tare. L-am întrebat dacă asta a fost tot; a răspuns că asta a fost tot ce a auzit el. În atitudinea lui era ceva atât de suspect, încât l-am întrebat, fără ocolișuri, dacă adormise cumva. El a tăgăduit că ar fi adormit, dar a recunoscut că „moțaise” câtva timp. Ce rău că nu poți să ai încredere în oameni decât păzindu-i!

Astăzi, Harker a plecat să-și continue cercetările, iar Art și Quincey se îngrijesc de cai. Godalming este de părere să avem oricând caii pregătiți, pentru că, atunci când vom obține informațiile pe care le căutăm, nu vom mai avea timp de pierdut. Va trebui să îndepărtăm orice urmă, începând de la răsărit până la apusul soarelui. Îl vom prinde astfel pe conte în momentul lui cel mai slab și lipsit de orice adăpost. Van Helsing a plecat la British Museum, să consulte câteva autorități în materie de medicină antică. Medicii din vechime

acordau importanță unor lucruri pe care urmașii lor nu le mai acceptă. Profesorul căută niște leacuri contra vrăjilor și demonilor, care pot să ne fie de folos mai târziu.

Uneori mă gândesc că suntem nebuni cu toții și că ne vom trezi în cămașă de forță, când ne va veni mintea la loc.

Mai târziu. Ne-am întâlnit din nou. În sfârșit, se pare că am dat de urmă, iar munca noastră de mâine pare să fie începutul sfârșitului. Mă întreb dacă liniștea lui Renfield are vreo legătură cu acest fapt. Acum pare, pentru moment, liniștit... Așa să fie oare? Urletul acesta sălbatic pare să vină din camera lui...

Îngrijitorul a dat buzna în cameră și mi-a spus că Renfield a avut un fel de accident. L-a auzit urlând și, când s-a dus la el, l-a găsit zăcând cu fața la podea, într-o baltă de sânge. Trebuie să mă duc numaidecât.

CAP. 21

Jurnalul doctorului Seward

3

3 octombrie. Vreau să scriu cu precizie tot ce s-a întâmplat, din câte îmi aduc aminte, de la data ultimei însemnări. Nici un detaliu pe care mi-l amintesc nu trebuie uitat, e cazul să procedez cu mult calm.

Ajuns în camera lui Renfield, l-am găsit zăcând pe podea, culcat pe partea stângă, într-o baltă sclipitoare de sânge. Când am vrut să-l ridic, mi-am dat numaidecât seama că primise niște lovituri îngrozitoare; între diverse părți ale corpului nu mai era acea unitate de scop, semn al letargiei normale.

Deoarece era întors spre mine, am văzut că fața îi era înfiorător de strivită, de parcă fusese lovită de podea, căci, într-adevăr, balta de sânge se formase din rănilor de pe față. Îngrijitorul care ingenunchease lângă el îmi spuse în timp ce îl răsucea pe spate:

– Cred că și-a rupt șira spinării. Vedeți, brațul, piciorul și toată partea dreaptă a feței îi sunt paralizate.

Îngrijitorul nu putea înțelege în ruptul capului cum de s-a putut întâmpla un asemenea fapt. Uluit, se încruntă și spuse: .

– Nu pot să înțeleg două lucruri. Putea să-și fi zdrobit fața în halul acesta lovindu-și capul de dușumea. Cred că și-ar fi putut rupe șira spinării căzând din pat, dacă a făcut o

mișcare greșită. Dar să mă tai și nu pot să înțeleg cum de s-au întâmplat amândouă aceste lucruri. Dacă și-a rupt șira spinării, nu mai putea să-și zdrobească craniul; și dacă fața ar fi fost zdrobită înainte de a fi căzut din pat, am fi găsit urme.

I-am răspuns:

– Du-te la doctorul Van Helsing și roagă-1 să binevoiască să vină fără întârziere. Am nevoie de el numaidecât.

Omul alergă și în câteva minute Profesorul își făcu apariția în halat și în papuci. Văzându-1 pe Renfield pe jos, s-a uitat atent la el o clipă, apoi se întoarse spre mine. Cred că mi-a citit gândul în priviri, căci spuse foarte calm, evident ca să audă îngrijitorul:

– A, un accident neplăcut! Are nevoie de multă supraveghere și de toată atenția. Voi sta eu însumi cu dumneata, dar întâi mă voi duce să mă îmbrac. Dacă rămâi, voi veni și eu în câteva minute.

Bolnavul horcăia și nu era greu de văzut că suferise niște leziuni îngrozitoare. Van Helsing se înapoie în cea mai mare grabă, aducând și o trusă chirurgicală. Fără îndoială, luase o hotărâre, căci, mai înainte chiar de a se uita la bolnav, îmi șopti:

– Trimite-1 pe îngrijitor de aici. Trebuie să fim numai noi cu el când își va reveni după operație.

Așa că am spus:

– Îți mulțumesc, Simmons, de ajuns. Am făcut tot ce ne-a stat în putință. Du-te la ceilalți bolnavi. Doctorul Van Helsing va face operația. Dă-mi numaidecât de știre dacă se întâmplă ceva neobișnuit.

Omul se retrase, iar noi îl examinăram foarte amănunțit pe bolnav. Rănile de pe față erau superficiale; leziunea mai gravă era o fractură adâncă a craniului, drept în zona motrice.

Profesorul se gândi o clipă, apoi spuse:

– Trebuie să reducem tensiunea arterială, s-o readucem la starea normală pe cât va fi cu putință; rapiditatea hemoragiei e o dovadă a stării grave a leziunii. Întreaga zonă motorie e

afectată. Afluxul de sânge la creier va crește rapid. Trebuie să-l trepanăm numaidecât, altfel va fi prea târziu.

Între timp am auzit o bătaie ușoară în ușă. M-am dus să deschid și i-am găsit în coridor pe Arthur și pe Quincey, în pijama și papuci. Arthur spuse:

– L-am auzit pe îngrijitor trezindu-l pe doctorul Van Helsing și vorbindu-i de un accident! L-am trezit pe Quincey, sau mai bine zis l-am strigat, căci nu dormea. Putem intra?

Am dat din cap și le-am deschis ușa, iar după ce-au intrat, am închis-o la loc.

Când Quincey a văzut starea bolnavului și băltoaca înfiorătoare de pe podea, spuse încet:

– Doamne! Ce i s-a întâmplat? Sărmanul, sărmanul!

I-am spus pe scurt și am adăugat că ne așteptăm să-și revină după operație, în orice caz nu pentru multă vreme. Se duse numaidecât și se așeză pe marginea patului, iar Godalming se așeză lângă el; toți priveam cu răbdare.

– Vom aștepta doar cât va fi nevoie pentru a găsi exact cel mai bun loc de trepanare, spuse Van Helsing, ca să putem îndepărta rapid și bine cheagul de sânge; căci, evident, hemoragia crește.

Minutele de așteptare au trecut cu o încetineală înspăimântătoare. Curajul îmi slăbise brusc, iar pe chipul lui Van Helsing citeam teama sau îngrijorarea în legătură cu ceea ce se va întâmpla. Răsuflarea bietului om devenise un horcăit sacadat. În fiecare clipă părea că-și va deschide ochii și că va vorbi, dar apoi urma un horcăit prelung și cădea iar în nesimțire.

Veni, din păcate, vremea când bolnavul se stingeă văzând cu ochii. Putea să moară dintr-o clipă în alta. M-am uitat la Profesor și i-am surprins privirea ațintită asupra mea. Grav, îmi spuse:

– Nu avem timp de pierdut. Cuvintele lui pot salva multe vieți. La acest lucru m-am tot gândit. Poate fi vorba de un suflet! Vom opera chiar deasupra urechii.

Fără nici un cuvânt, făcu operația. Câteva clipe, Renfield continuă să horcăie. Apoi o suflare prelungă păru că îi sparge pieptul. Dintr-odată deschise ochii pironiți într-o privire sălbatică, neajutorată. A rămas astfel timp de câteva clipe; apoi privirea i se îmblânzi, exprimând surpriză și bucurie, iar de pe buze îi ieși un suspin de ușurare. Făcu câteva mișcări convulsive și spuse:

– Voi fi calm, doctore, spune-le să ia de aici cămașa de forță. Am avut un vis îngrozitor, care m-a slăbit de nu mă mai pot mișca. Ce se întâmplă cu fața mea? O simt umflată toată și doare mă îngrozitor.

Încercă să-și întoarcă puțin capul, dar la efort ochii îi redeveniră sticloși, astfel că i-am așezat ușor capul la loc. Apoi, Van Helsing spuse cu o voce gravă și calmă:

– Povestește-ne ce ai visat, domnule Renfield. La auzul acestei voci, chipul mutilat se luminează și spuse:

—Aha, e doctorul Van Helsing. Ce drăguț din partea dumitale să fii aici. Dați-mi puțină apă, mi s-au uscat buzele, și voi încerca să vă povestesc. Am visat... se opri gata să leșine.

I-am spus încet lui Quincey:

– Rachiul, e în birou, repede!

Acesta se întoarce în grabă cu un pahar, un clondir de rachiu și o carafă de apă. I-am umezit bolnavului buzele arse și el își reveni numaidecât.

– La ce bun să mă amăgesc? Nu a fost vis, ci crudă realitate.

O clipă întoarce ochii, nu de durere sau de somn, ci în mod voluntar, de parcă ar fi vrut să-și concentreze toate resursele. Când deschise ochii spuse grăbit și cu mai multă energie decât până acum:

– Repede, doctore, repede. Mă sting! Presimt că mai am doar câteva minute și mă voi întoarce în moarte, sau mai rău! Mai udă-mi buzele cu rachiu. Trebuie să spun ceva înainte de a muri; sau, oricum, înainte să-mi moară biata minte zdrobită. Mulțumesc! S-a întâmplat în noaptea aceea după ce m-ați părăsit, când v-am implorat să-mi dați drumul. Nu puteam

să vorbesc, căci îmi simțeam limba legată, dar eram tot atât de întreg la minte cum sunt și acum.

După ce ați plecat am rămas multă vreme, poate ore în șir, pradă unor chinuri deznădăjduite. După aceea m-a cuprins dintr-o dată o liniște. Mintea începea parcă să mi se răcorească și mi-am dat seama unde mă aflu. Am auzit câinii lătrând în spatele casei, dar nu acolo unde se afla El!

În timp ce Renfield vorbea, Van Helsing nici măcar nu clipi, dar își întinse mâna și o luă pe a mea, strângând-o cu putere. Cu toate acestea, nu se trăda. Dădu ușor din cap și spuse cu voce joasă:

– Continuă!

Renfield urmă:

– S-a apropiat de fereastră în ceață, așa cum l-am văzut adeseori mai înainte, dar acum era în carne și oase, nu un strigoi, iar ochii îi sticleau înverșunați ca ai unui om înfuriat. Râdea cu gura lui roșie; dinții albi și ascuțiți îi sclipeau în lumina lunii când s-a întors să privească dincolo de brâul de copaci, spre locul unde lătrau câinii. La început nu voiam să-l poftesc înăuntru, deși știam că vrea să intre ca și până acum. Atunci a început să-mi făgăduiască tot felul de lucruri, nu prin cuvinte, ci creându-le pe loc.

Profesorul îl întrerupse:

– Cum adică?

– Creându-le întocmai cum trimitea muștele când strălucea soarele. Muște mari și grase cu oțel și safir pe aripi; iar noaptea, fluturi mari cu cap de mort și oase încrucișate pe spate.

Van Helsing încuviință din cap, șoptindu-mi fără să-și dea seama:

– *Acherontia atropes*, cu alte cuvinte fluture „cap de mort”!

Bolnavul continuă fără a se mai opri:

– Apoi a început să șoptească: „șobolani, șobolani, șobolani! Sute, mii, milioane, fiecare câte o viață; și câini care să-i mănânce, și pisici. Numai vieți! Numai sânge roșu, care dă ani de viață; nu numai muște bâzâitoare!” Am râs de El,

voiam să văd ce poate să facă. Atunci câinii au început să urle departe, dincolo de copacii întunecați, în casa lui. Mi-a făcut semn să mă apropii de fereastră. M-am ridicat și am privit afară, își ridicase mâinile, părând să cheme pe cineva fără a rosti nici un cuvânt.

O mare întunecoasă s-a răspândit pe iarbă, năvălind ca flacăra unui foc. Apoi a ridicat ceața din dreapta și din stânga și am văzut mii de șobolani cu ochii arzători, ca ai Lui, doar ceva mai mici. A întins mâna și s-au oprit cu toții pe loc. Mi s-a părut că spune: Ale tale vor fi toate aceste vieți, și multe altele încă, și mai mari, în secole fără sfârșit, dacă te prosternezi și mă adori! Un nor roșu, de culoarea sângelui, păru să-mi întunece privirea; și înainte de a-mi da seama ce fac, m-am trezit deschizând fereastra și spunându-i: „Intră, Domnule și Stăpâne!” Șobolanii au fugit cu toții, iar El a alunecat în cameră, deși fereastra era abia deschisă.

Vocea îi devenise mai slabă, astfel că i-am umezit din nou buzele cu rachi, iar el a continuat, dar parcă memoria îi funcționase și în acest interval, căci începu povestirea din alt moment. Eram gata să-l readuc la punctul de unde plecase, dar Van Helsing îmi șopti:

– Lasă-l să continue. Nu-l întrerupe. Nu poate reveni și nici nu mai poate continua dacă își pierde firul gândului!

Renfield continuă:

– Am așteptat toată ziua vești de la El, dar nu mi-a trimis nimic, nici măcar o biată muscă, iar când a răsărit luna eram chiar supărat pe El. Când a alunecat prin fereastră, deși era acum închisă, m-am infuriat. El a rânjit, iar fața albă privea din ceață cu ochii scâpărători, și a pornit mai departe, de parcă era la El acasă, iar eu nu contam deloc. Nici nu mai avea același miros când a trecut pe lângă mine. N-am putut să-l opresc. Am avut impresia că doamna Harker a intrat în cameră.

Cei doi bărbați care șezuseră pe pat se ridicară în picioare și se apropiară, prin spate, de unde auzeau mai bine, dar fără ca el să-i poată vedea. Amândoi tăceau, dar Profesorul tresări

și se cutremură; chipul i se înăspri și se făcu mai sever. Renfield continuă fără să observe:

– Când doamna Harker a venit să mă vadă în după-amiaza aceasta, era schimbată, precum ceaiul după ce a fost spălat ceainicul.

Am tresărit cu toții, dar nici unul nu scoase un cuvânt. El continuă:

– Până când n-a vorbit n-am știut că ea se află aici. Era schimbată. Nu-mi plac oamenii palizi. Vreau să aibă mult sânge, iar sângele ei parcă se scursese. Numai după ce a plecat, am început să mă gândesc și mă chinuia ideea că El îi tot bea viața.

Am simțit că și ceilalți tremurau, dar au rămas neclintiți.

– Așadar, când a venit El aseară eram pregătit să-l înfrunt. Am văzut ceața furișându-se odaie și am înșfăcat-o strâns. Auzisem că nebunii au o putere supraomenească și, cum știam că sunt nebun, oricum, câteodată, m-am hotărât

să-mi folosesc forța. Iar El a simțit-o, căci a trebuit să iasă din ceață pentru a se bate cu mine. M-am ținut tare. Credeam că o să câștig, căci nu voiam ca El să-i mai soarbă doamnei Harker viața. I-am văzut ochii care mă ardeau și atunci puterea mea s-a topit ca apa. Mi-a scăpat prin mâini și când am încercat să-l apuc m-a ridicat și m-a azvârlit. Am văzut un nor roșu în fața ochilor și am auzit un zgomot ca de trăsnet, iar ceața s-a furișat parcă pe sub ușă.

Vocea îi slăbea din ce în ce mai mult, iar respirația i se îngreuna. Van Helsing se ridică instinctiv.

– Am aflat tot ce poate fi mai rău, spuse el. Monstrul se află aici și știm și în ce scop. Să sperăm că nu e prea târziu. Să fim pregătiți ca și noaptea trecută, dar să nu pierdem timpul.

Ne-am grăbit și am luat de prin odăi aceleași lucruri cu care pătrunseserăm în casa contelui.

Profesorul le avea pe ale sale pregătite. Când ne-am întâlnit pe coridor, mi le-a arătat în mod semnificativ, spunând:

—Aceste lucruri nu mă părăsesc niciodată și nici nu mă vor părăsi până nu se termină întâmplarea asta nefericită. Sânge

rece, prieteni. Nu avem de-a face cu un dușman obișnuit. Vai! Biata doamnă Mina, să sufere și ea!

Tăcu, vocea i se frânse, iar eu nu știam dacă mă stăpâneau furia sau groaza.

În fața ușii soților Harker ne-am oprit. Arthur și Quincey s-au retras un pas înapoi, iar Quincey a spus:

– Să intrăm?

– Trebuie, a spus Van Helsing apăsător. Dacă ușa e încuiată, o vom forța.

După ce rosti aceste cuvinte, răsuca mânerul, dar ușa nu cedă. Ne năpustirăm asupra ei; ușa se deschise cu un zgomot puternic. Priveliștea din fața ochilor m-a îngrozit. Am simțit că mi se face părul măciucă.

Luna era atât de strălucitoare, încât prin storul galben și gros pătrundea destulă lumină ca să vedem ce se petrece. Pe pat, lângă fereastră, era culcat Jonathan Harker, rumen în obraji și răsuflând din greu, de parcă s-ar fi aflat în transă. Pe marginea cealaltă a patului, cu ochii îndreptați spre geam, vedeam în genunchi silueta înveșmântată în alb a soției sale. Lângă ea stătea un bărbat înalt și subțire, în straie negre.

Avea chipul întors, dar în clipa în care l-am văzut l-am recunoscut cu toții: era contele, în carne și oase, având chiar și cicatricea pe frunte. În mâna stângă ținea amândouă mâinile doamnei Harker, cu brațele întinse; cu mâna dreaptă o apucase după gât, forțându-i capul să se aplece pe pieptul lui. Cămașa ei albă de noapte era pătată cu sânge și un firicel subțire se vedea prelingându-se prin haina sfâșiată pe pieptul gol al bărbatului. Când am năvălit în cameră, contele se întoarse și pe chip i se așternu privirea diabolică pe care o cunoșteam din descrieri.

Ochii îi străluceau roșii, cu o patimă infernală, nările mari ale nasului palid și acvilin se lărgiră fremătătoare, iar dinții albi și ascuțiți, în spatele buzelor pline de pe care picura sânge, scrâșniră ca dinții unei fiare sălbatice. Cu o smucitură cu care o aruncă pe victimă pe pat, de parcă s-ar fi rostogolit de pe o înălțime, se întoarse și sări la noi. Dar Profesorul se

ridicase acum în picioare și întinsese spre el plicul care conținea azima sfântă a împărtășaniei.

Contele se opri dintr-odată, la fel cum făcuse și biata Lucy în fața cavoului, și se trase înapoi. Pe măsură ce înaintam cu crucifixul ridicat, el se retrăgea din ce în ce mai mult. Dintr-odată lumina lunii se întunecă și un nor mare și negru trecu pe cer. Când Quincey aprinsese lampa de gaz cu chibritul, nu am mai văzut nimic decât un abur ușor. Sub ochii noștri aburul se târi pe sub ușă, care, fiind deschisă cu forța, revenise la poziția inițială. Van Helsing, Art și cu mine ne-am îndreptat spre doamna Harker, care, între timp, își revenise. Țipă atât de sălbatic, atât de sfâșietor, atât de deznădăjduit, încât mi se pare că țipătul ei îmi va răsună în urechi până în cel din urmă ceas al vieții.

Timp de câteva clipe zăcu neputincioasă și pierdută. Chipul îi era cadaveric, de o paloare scoasă în evidență de sângele care îi mânjise buzele, obrajii și bărbia. Ochii îi erau înnebuniți de groază. Apoi își ridică în fața ochilor bieteles-mâini zdrobite, care purtau pe albeața lor semnul roșu al strânsorii îngrozitoare a contelui și auzirăm un vaiet slab, îndurerat, pe lângă care țipătul îngrozitor de mai înainte părea doar expresia vie a unei dureri nemărginite. Van Helsing înaintă și-i acoperi ușor trupul cu o cuvertură, iar Art, după ce o privi disperat, ieși alergând. Van Helsing îmi șopti:

– Jonathan se află într-o stare de transă pe care știm că o poate crea vampirul. Nu putem face nimic cu sârmana doamnă Mina până nu își revine. Trebuie să-l trezesc!

Înmuie capătul unui prosop în apă rece și începu să-l lovească ușor pe față pe Jonathan. Soția lui, în acest timp, își ascunsese fața în mâini și suspina sfâșietor. Am ridicat storul și am privit pe fereastră. Luna lumina puternic. Tot privind l-am văzut pe Quincey Morris fugind peste peluză și ascunzându-se în umbra unei tise mari.

Am fost surprins, dar în clipa aceea am auzit exclamația scurtă a lui Harker, care își revenea treptat în simțiri, așa că

m-am întors spre pat. Pe chipul lui, așa cum era de așteptat, era întipărită o expresie de uluire profundă. Timp de câteva clipe păru zăpăcit, apoi își reveni brusc și se ridică. Soția lui, scoasă și ea din amorțeală de mișcarea lui bruscă, se întoarse spre el cu brațele întinse, de parcă dorea să-l îmbrățișeze. Dintr-odată, totuși, își retrase brațele, își puse mâinile pe față și se cutremură până când începu să se zguduie patul sub ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă toate acestea?, strigă Harker. Doctore Seward, doctore Van Helsing, ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat? Mina scumpă, ce este? Ce înseamnă sângele acesta? Dumnezeule, Doamne! Unde am ajuns! Îngenunchind, își împreună mâinile cu violență. Doamne, Dumnezeule, ajută-ne! Ajut-o, oh, ajut-o!

Cu o mișcare iute sări din pat și începu să-și tragă pe dânsul hainele, treaz de-a binelea, vrând să acționeze imediat.

– Ce s-a întâmplat? Spuneți-mi totul!, strigă fără a se opri. Doctore Van Helsing, știu că o iubiți pe Mina. Faceți ceva pentru a o salva! Nu se poate să fi ajuns prea departe. Păziți-o voi, în timp ce eu îl voi căuta!

Soția lui, cu toată spaima, groaza și durerea, înțelesese pericolul. Uitând de propria ei suferință, îl apucă și strigă:

– Nu! Nu! Jonathan, nu trebuie să mă părăsești. Am suferit de ajuns în noaptea asta, numai Dumnezeu știe. Nu mai suport și spaima că ți-ar putea face și ție vreun rău. Trebuie să rămâi cu mine. Rămâi cu acești prieteni, care vor veghea asupra ta!

Van Helsing și cu mine încercarăm să-i liniștim pe amândoi. Profesorul își întinse micul crucifix de aur și spuse cu un calm surprinzător:

– Nu vă speriați, dragii mei. Suntem aici și, cât timp crucifixul se află lângă voi, nici un duh rău nu se mai poate apropia. În seara asta vă aflați în siguranță. Trebuie să fim calmi și să ne sfătuim cu toții.

Ea se cutremură și tăcu, ținându-și capul pe pieptul soțului ei. Când își înălță capul, cămașa lui albă era pătată de sânge

în locurile unde fusese atinsă de buzele ei și unde se prelinseseră picături din rana subțire, deschisă, de pe gâtul ei. La vederea sângelui, ea se trase înapoi, cu un geamăt slab, și șopti printre suspinele care o înecau:

– Pângărită, sunt pângărită! Nu trebuie să-1 mai ating, nici să-1 sărut. Ah, gândiți-vă că tocmai eu sunt cel mai înverșunat dușman al lui, de care el trebuie să se teamă cel mai mult.

La aceste cuvinte, Harker spuse cu hotărâre:

– Prostii, Mina. Mi-e rușine că te aud pronunțând asemenea cuvinte. Nu vreau să te mai aud vorbind așa.

Întinse brațele și o cuprinse la piept. Ea rămase acolo suspinând câțva timp. După o vreme suspinele ei se răriră, devenind mai stinse. El mi se adresă vorbind cu un calm nefiresc, care simțeam că-i solicită nervii:

– Și acum, doctore Seward, povestește-mi și mie. În linii mari, știu ce s-a întâmplat. Povestește-mi cum s-au petrecut lucrurile.

I-am povestit cu amănunte cum s-a întâmplat, iar el m-a ascultat impasibil în aparență. Doar nările îi fremătau, iar ochii îi scăpărau când i-am spus cum mâinile crude ale contelui o forțaseră pe soția lui să stea cu gura lipită de rana deschisă din pieptul său, în poziția aceea îngrozitoare și înspăimântătoare. Era interesant cum chiar și în clipa aceea, când chipul îi era schimonosit de o patimă înverșunată, mâinile continuau să mângâie cu gingășie și afecțiune părul răvășit al soției sale, aplecată pe pieptul lui.

După ce am terminat, Quincey și Godalming bătură la ușă. Veniseră convocați de noi. Van Helsing mă privi întrebător. Am înțeles că voia să profităm de venirea lor pentru a distra, dacă se poate, gândurile nefericiților soți Harker. Astfel, după ce am încuviințat, el i-a întrebat ce au văzut. Lordul Godalming răspunse:

– Nu l-am văzut nicăieri, nici pe coridor, nici în vreuna din odăi. M-am uitat și în birou, dar, deși trecuse pe acolo, plecase până am ajuns eu. Totuși, a...

Se opri dintr-odată, privind la sârmana ființă deznădăjduită de pe pat. Van Helsing spuse grav:

– Continuă, prietene Arthur. Nu mai avem nevoie de taine. Speranța noastră este acum de a cunoaște totul. Vorbește deschis!

Astfel, Art continuă:

– Trecuse pe acolo și, deși nu putuse zăbovi mai mult de câteva clipe, a răsturnat totul în cale. Toate manuscrisele au fost arse, iar flăcările albastre mai pălpăiau în cenușa albă; cilindrii fonografului tău au fost și ei aruncați pe foc, iar ceara a alimentat flăcările.

La aceste cuvinte l-am întrerupt:

– Slavă Domnului, mai am un exemplar în seif!

Chipul i se luminează o clipă, dar se posomori din nou și continuă:

– Am alergat jos pe scări, dar n-am dat peste nici o urmă. Am aruncat un ochi și-n camera lui Renfield, dar nu era nici o urmă, doar că...

Se opri din nou.

– Continuă, răspunse Harker răgușit.

Art își înclină capul, își umezi buzele și limba și adăugă:

– Doar că bietul om e mort.

Doamna Harker își înălță capul, privind de la unul la celălalt, și spuse solemn:

– Împlinească-se voia lui Dumnezeu!

Simțeam că Art ascunde ceva, dar, cum consideram că o face cu un anumit scop, nu am spus nimic.

Timp de câteva minute a fost liniște și parcă am auzit tic-tac-ul inimii. Apoi, Van Helsing, așezându-și mâna cu multă gingășie pe capul doamnei Harker, îi spuse:

– Și acum, doamnă Mina, sârmană, scumpă doamnă Mina, povestește-ne exact ce s-a întâmplat.

Sârmana doamnă tremura și mi-am dat seama de încordarea nervilor ei când l-a tras pe Jonathan mai aproape de ea și și-a plecat capul pe pieptul lui. După o pauză, în care, evident, își rânduie gândurile, ea începu:

- Am luat somniferele pe care mi le-ați dat cu atâta bunăvoință, dar multă vreme nu au avut nici un efect. Mi se părea că devin tot mai trează și milioane de închipuiri negre începură să mi se îngrămădească în minte, toate legate de moarte, vampiri, sânge, suferință și năpaste. Ei bine, am văzut că dacă țin să aibă vreun efect, trebuie să ajut medicamentul să-și facă efectul prin voința mea, astfel că m-am hotărât să adorm.

Trebuie că am adormit destul de repede, căci nu-mi mai amintesc de nimic altceva. Nu m-am trezit când s-a întors Jonathan, căci atunci când l-am văzut din nou, era culcat alături de mine. În cameră persista aceeași ceață subțire și albă pe care o observasem și mai înainte. Dar nu mai știu dacă știți acest amănunt; îl veți citi în jurnalul meu când vi-l voi arăta mai târziu. M-a cuprins aceeași groază vagă pe care o simțisem mai înainte.

Mi-am dat seama că se află cineva în odaie. M-am întors să-l trezesc pe Jonathan, dar l-am văzut dormind atât de adânc de parcă luase el somniferul, nu eu. Am încercat, dar nu l-am putut trezi. M-am înspăimântat și am privit în jur înfricoșată. În clipa aceea, într-adevăr, mi-a înghețat sângele în vine: lângă pat, de parcă ar fi ieșit din ceață, sau, mai degrabă, de parcă ceața s-ar fi transformat în plăsmuirea aceea, căci dispăruse cu desăvârșire, stătea un bărbat înalt, subțire, înveșmântat în negru. L-am recunoscut dintr-odată după descrierile celorlalți. Fața ca de ceară, nasul lung, acvilin, pe care lumina cădea într-o fâșie subțire, albă, buzele roșii întredeschise, de sub care ieșeau dinții albi și ascuțiți, și ochii roșii pe care-i văzusem parcă în amurg, pe ferestrele de la biserica Sf. Maria de la Whitby. Îi cunoșteam și cicatricea roșie de pe frunte, unde îl izbise Jonathan. O clipă mi s-a oprit inima în loc și am vrut să țip, dar eram paralizată.

Între timp însă, el a vorbit scoțând un fel de șuierat pătrunzător, tăios, arătând spre Jonathan: „Tăcere! Dacă scoți vreun sunet, îl voi apuca și îi voi zbura creierii chiar sub ochii tăi.”

Eram îngrozită și prea uluită ca să mai fac sau să spun ceva. Zâmbind batjocoritor, a pus o mână pe umărul meu și apucându-mă strâns, mi-a dezvelit gâtul cu mâna cealaltă și a spus: „Mai întâi o să-mi răsplătesc osteneala răcorindu-mă puțin. Stai cuminte; nu e nici prima, nici a doua oară când îmi potolesc setea din vinele tale!”

Eram încremenită și, lucru destul de ciudat, nu voiam să-l împiedic. Bănuiesc că această reacție a victimei face parte din blestemul cel groaznic. Și, o, Doamne Dumnezeule, fie-ți milă de mine! Și-a pus buzele rău mirositoare pe gâtul meu!

Am simțit că îmi slăbesc puterile și aproape că am leșinat. Nu știu cât a durat ticăloșia asta cumplită, dar se pare că s-a scurs destul de multă vreme până ce și-a retras gura scârboasă, mârșavă, rânjită. Am văzut cum picura din ea sânge proaspăt. Atunci mi-a spus batjocoritor: „Așadar, și tu, ca și ceilalți, vrei să-mi înfrunți voința! Vrei să-i ajuți pe bărbații aceștia să mă urmărească și să-mi zădărnicească planurile! Vei afla acum, iar ei au aflat și vor mai afla în curând ce înseamnă să-mi stea cineva în cale. Mai bine și-ar păstra forțele ca să le folosească în alte împrejurări mai la îndemâna lor. Oricât mi s-au împotrivit mie, care am stăpânit noroade și am urzit intrigi și am luptat pentru ele, cu sute de ani înainte de a se fi născut ei, eu n-am încetat să le zădărnicesc planurile. Și tu, ființa lor cea mai iubită, ești acum carne din carnea mea, sânge din sângele meu, neam din neamul meu, și, mai târziu, tovarășul și complicele meu. Vei fi la rândul tău răzbunată, căci toți se vor întrece să-ți îndeplinească dorințele.

Dar acum trebuie să fii pedepsită pentru tot ce ai făcut. Ai ajutat la zădărnicierea planurilor mele, dar de acum înainte va trebui să răspunzi la chemarea mea. Când mintea mea îți va comanda «Vino!», vei traversa mări și țări ca să-mi îndeplinești porunca. Și pentru asta, iată! Spunând aceste lucruri, și-a smuls cămașa și cu unghiile-i lungi și ascuțite și-a deschis o venă din piept. Când sângele a început să țâșnească, mi-a apucat mâinile într-o mână de-a sa,

ținându-le strâns, iar cu cealaltă m-a luat de după gât și mi-a apăsât gura pe rană, astfel încât trebuia ori să mă sufoc, ori să înghit o parte din... ah, Doamne, Dumnezeule! Ce-am făcut? Ce-am făcut să merit o asemenea soartă eu, care am încercat toată viața să fiu supusă și dreaptă?

În timp ce ea ne povestea cumplita nenorocire, cerul la răsărit începu să se înroșească și totul devenea mai luminos.

Harker rămase nemișcat și calm, dar pe chipul său, pe măsură ce ea ne povestea, apăruse o paloare pământie care se adâncea din ce în ce mai mult în lumina dimineții, până când, odată cu țâșnirea primei raze roșii a zorilor, chipul i se profila întunecat, înconjurat de părul ce începea să albească.

De un lucru sunt singur: în drumul său de fiecare zi soarele nu luminează astăzi vreo casă mai nefericită.

CAP. 22

Jurnalul lui Jonathan Harfer

3

3 octombrie. Trebuie să fac ceva, altfel înnebunesc, așa că îmi scriu jurnalul. Acum este ora șase. Urmează să ne întâlnim în birou peste jumătate de oră și să mâncăm ceva, căci atât doctorul Van Helsing, cât și doctorul Seward spun că trebuie să mâncăm pentru a putea lucra cu toate forțele.

Când doctorul Van Helsing și doctorul Seward s-au înapoiat de la sărmanul Renfield, am analizat cu gravitate ce aveam de făcut. Mai întâi, doctorul Seward ne-a spus că atunci când el și doctorul Van Helsing coborâseră în camera de jos îl găsiseră pe Renfield zăcând chircit pe podea. Chipul îi era zdrobit și acoperit de răni, iar oasele gâtului îi erau sfărâmate.

Doctorul Seward l-a întrebat pe îngrijitorul de serviciu, în coridor, dacă auzise ceva. Acesta i-a spus că ședea pe un scaun pe jumătate moțâind, când a auzit voci în cameră și apoi Renfield exclamase cu glas tare, de câteva ori: „Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!” După aceea se auzise zgomotul unei prăbușiri, și când a intrat în cameră l-a găsit zăcând pe podea, cu fața în jos, așa cum îl văzuseră doctorii. Van Helsing l-a întrebat dacă auzise „voci” sau „o singură voce”, dar paznicul i-a răspuns că nu putea spune precis: la început i se păruse că erau doi, dar, cum nu era nimeni în cameră, ar fi putut să fie doar un singur glas.

Putea să jure, dacă i se cere, că bolnavul rostise „Dumnezeule!”.

Când am început să discutăm problema următorului pas pe care aveam să-l facem, primul lucru hotărât a fost să-i acordăm Minei toată încrederea și să nu i se mai ascundă nimic, oricât de dureros ar fi. Ea însăși a fost de acord cu această hotărâre înțeleaptă și ți se face milă să o vezi atât de curajoasă și totuși atât de îndurerată, în culmea disperării.

– Nu trebuie să mai existe nici un secret, ne-a spus ea. Vai! Au existat prea multe până acum. Și, de altfel, nimic pe lume nu mă poate îndurera mai mult decât am suferit până acum! Toate câte se vor întâmpla îmi vor da noi speranțe și curaj!

Van Helsing a privit-o drept în ochi și i-a spus dintr-odată, deși cu calm:

– Dar, scumpă doamnă Mina, după cele ce s-au întâmplat, dacă nu te temi pentru dumneata, atunci nu te temi pentru ceilalți?

– Ah, nu, căci m-am hotărât!

– Ce ai hotărât?, a întrebat-o el blând.

– Dacă aflu în mine, și mă voi urmări cu toată silința, vreun pericol pentru cei pe care îi iubesc, voi muri!

– Nu cumva te gândești la sinucidere?, a întrebat-o Profesorul, răgușit.

– Ba da. Dacă nu se va afla nici un prieten care să mă iubească, care să mă scutească de o asemenea suferință și de un efort atât de deznădăjduit!

– Copila mea, dacă ar fi spre binele dumitale, un asemenea om există. Aș găsi înțelegere la Dumnezeu oferindu-ți o atare eutanasiu, chiar și în această clipă. Dar, copila mea...

O clipă păru că se sufocă și un suspin adânc i s-a ridicat în gât, dar și l-a înăbușit și a continuat:

– Se află pe aici unii care s-ar așeza între dumneata și moarte. Nu trebuie să mori. Nu trebuie să mori de mâna cuiva și cu atât mai mult de propria ta mână. Până când cel care ți-a pângărit viața nu moare cu adevărat, dumneata nu trebuie să mori. Căci atâta vreme cât el se află încă printre

morții vii, moartea dumitale te va transforma în ceea ce este el. Nu, dumneata trebuie să trăiești! Trebuie să lupti și să te străduiești, chiar dacă moartea ți-ar părea o binefacere neasemuită. Trebuie să lupti cu însăși moartea, deși ea poate să sosească în clipe de suferință sau de bucurie, ziua sau noaptea, în clipe de siguranță sau de pericol! Pe sufletul tău viu, îți poruncesc să nu mori, nici să nu gândești la moarte, până nu va trece marea primejdie.

Sărmana femeie a pălit ca o moartă, s-a clătinat și s-a cutremurat.

– Îți făgăduiesc, dragul meu prieten, că, dacă Dumnezeu îmi va îngădui să trăiesc, mă voi strădui să trăiesc, până când, la timpul sorocit de El, grozăvia asta se va îndepărta de mine.

Era atât de cuminte și de curajoasă, încât am simțit cu toții cum ne sporea curajul de a munci și de a înfrunța orice pericol pentru ea, și am început să discutăm ce aveam de făcut. I-am spus Minei că urmează să ia toate documentele din seif și toate hârtiile, jurnalele sau înregistrările la fonograf care i-ar putea folosi de aici înainte și să le transcrie așa cum făcuse și până acum. Ideea că avea ceva de făcut i-a insuflat mulțumire, dacă acest cuvânt poate fi folosit într-o împrejurare atât de cumplită.

Ca de obicei, Van Helsing ne-o luase cu gândul înaintea tuturor și ne orânduise precis munca.

– Poate e bine, ne-a spus, că la întâlnirea noastră după vizita făcută la Carfax am hotărât să nu facem nimic cu lăzile de pământ aflate acolo. Altfel, contele ne-ar fi ghicit intenția și ar fi luat, fără îndoială, măsuri pentru a ne zădărnici și mai departe eforturile! Așadar, ziua de azi o vom folosi pentru a-i descoperi toate ascunzătorile și a i le purifica. Astfel, dacă nu l-am prins încă, o vom face, îl vom încolți într-un loc unde îl vom putea prinde și cu siguranță îl vom distruge.

La aceste cuvinte am tresărit; nu puteam să mă stăpânesc la gândul că minutele și secundele atât de prețios încărcate cu viața și fericirea Minei zburau pe lângă noi și că, în timp

ce vorbeam, am fi putut acționa. Dar Van Helsing a ridicat mâna prevenitor:

– Nu, prietene Jonathan, mi-a spus, acum drumul cel mai rapid spre casă este drumul cel mai lung, așa spune proverbul nostru. Vom acționa cu toții și vom acționa cu o grabă disperată când va veni vremea. Dar, gândește-te, după toate semnele, cheia problemei se află în casa din Piccadilly. Conte a cumpărat, probabil, multe case. Are, probabil, acte de cumpărare, chei și alte lucruri de la aceste case. Are, probabil, hârtie de scris, carnetul de cecuri.

Toate aceste lucruri trebuie să le țină undeva. De ce nu în acest loc, atât de central, atât de liniștit, unde poate intra și ieși prin ușa din față sau din dos la orice oră, când în învălmășeala circulației nimeni nu îl observă? Vom merge și vom cerceta respectiva casă și, după ce vom afla ce conține, vom proceda la ceea ce prietenul Arthur numește, folosind expresiile sale vânătorești, „astuparea intrărilor” și astfel îl vom încolți pe vulpoiul cel bătrân. Așa e sau ba?

– Atunci să pornim pe dată, am strigat. Pierdem un timp foarte prețios.

Profesorul nu s-a clintit, ci mi-a spus simplu:

– Și cum vom pătrunde în casa aceea din Piccadilly?

– N-are importanță!, am strigat. O vom sparge la nevoie.

– Și poliția unde va fi, ce va zice?

Am rămas uluit, dar știam că dacă el dorește să târăgăneze lucrurile are un motiv serios. Așa că i-am spus cu tot calmul de care eram în stare:

– Nu zăboviți mai mult decât e nevoie. Cunoașteți, cu siguranță, chinurile prin care trec.

– Da, copilul meu, le cunosc, și nu am nici cea mai mică dorință să ți le sporesc. Dar gândește-te ce putem face până când lumea nu începe să forfotească? Va veni și timpul nostru. M-am tot gândit și mi se pare că, iată, cea mai simplă cale e cea mai bună dintre toate. Vrem să pătrundem în casa aceea, dar nu avem nici o cheie, așa e? (Am încuviințat.)

– Presupune că ai fi cu adevărat stăpânul acelei case și că nu poți să intri în ea și gândește-te că nu ești un spărgător de case. Ce-ai face în asemenea condiții?

– M-aș duce la un lăcătuș respectabil și l-aș ruga să scoată zăvorul.

– Și n-ar interveni poliția?

– Nu, n-ar interveni, dacă ar ști că omul e angajat în toată regula.

– Atunci, și Profesorul m-a privit pătrunzător, sub semnul îndoielii se află numai conștiința proprietarului și încrederea polițiștilor voștri în conștiința cinstită sau necinstită a respectivului patron. Polițiștii voștri sunt, probabil, prea zeloși și pricepuți la citirea gândurilor pentru a se preocupa de asemenea probleme. Nu, prietene Jontahan, poți să scoți lacătele la o sută de case goale atât la voi, la Londra, cât și în orice alt oraș din lume. Și dacă o faci cum se cuvine și la momentul potrivit, nimeni nu se va amesteca în nimic. Nu ne vom duce acolo prea devreme, ca să nu i se pară ciudat polițistului care nu prea are atunci la ce să se gândească. Dar vom merge după ora zece, când e multă lume primprejur, așa cum ar face-o adevăratul stăpân al casei.

Nu puteam să nu-i dau dreptate, și disperarea cumplită de pe chipul Minei s-a estompat o clipă.

Un asemenea sfat bun era plin de făgăduințe. Van Helsing a continuat:

– Odată intrați în casa aceea, vom putea găsi mai multe indicii. În orice caz, unii dintre noi pot rămâne acolo, iar ceilalți vor cerceta alte locuri unde se mai află lăzi cu pământ, la Bermondsey și Mile End.

Lordul Godalming s-a ridicat.

– Acolo vă pot fi eu de folos, a spus el. Voi telegrafia oamenii mei să pregătească cai și călești unde vor crede ei de cuviință.

– Ascultă, bătrâne, a zis Morris, e o idee cum nu se poate mai bună să pregătești totul pentru cazul că vom merge călare. Dar oare caleștile tale strălucitoare, cu ornamente

heraldice, nu vor bate prea mult la ochi pe un drum lăturalnic ca Walworth sau Mile End? Mai bine luăm niște trăsură când vom merge spre sud sau spre est, pe care să le lăsăm undeva prin apropiere.

Mina arăta un interes din ce în ce mai mare pentru aceste lucruri, iar eu mă bucuram văzând că precipitarea acțiunii o ajuta să uite pentru câțiva timp experiența îngrozitoare din timpul nopții. Era foarte, foarte palidă, aproape cadaverică, și atât de subțire de parcă și-ar fi supt buzele, care îi dezveleau dinții destul de proeminenți. N-am pomenit acest lucru ca să nu-i provoc o suferință inutilă, dar îmi înghețase sângele în vine când mă gândeam la ceea ce se întâmplase cu sărmana Lucy după ce contele îi supusese sângele. Totuși, nu apăruse încă nici un semn că dinții ar fi devenit mai ascuțiți, dar intervalul de timp fusese scurt și aveam de ce să ne facem griji.

Când am discutat despre acțiunile și despre distribuirea forțelor noastre, s-au ivit alte motive de îndoială. Am căzut în cele din urmă la înțelegere ca înainte de a porni la Picadilly să distrugem bârlogul contelui aflat la îndemâna noastră. În caz că el va descoperi acest lucru prea repede, noi vom fi avansat în opera noastră de distrugere, iar prezența lui în înfățișarea sa pur materială și limitat ca putere ne putea da un nou indiciu.

Profesorul a sugerat cu privire la distribuirea forțelor ca, după vizita de la Carfax, să intrăm cu toții în casa din Piccadilly. Cei doi doctori și cu mine să rămânem acolo, în timp ce lordul Godalming și Quincey să descopere ascunzătorile din Walworth și Mile End și să le distrugă. Este posibil, dacă nu probabil, a stăruit Profesorul, ca Dracula să apară la Piccadilly în timpul zilei și astfel îi vom putea ține piept chiar atunci.

În orice caz, putem fi egali în forță. Am obiectat cu îndârjire la acest plan în ceea ce privește plecarea mea, deoarece am spus că intenționez să rămân și să o apăr pe Mina. Credeam că este un lucru hotărât, dar Mina nici nu voia să audă de

obiecția mea. Spunea că s-ar putea ivi vreo problemă juridică în care să pot fi de folos, că printre hârtiile contelui se poate afla vreun indiciu pe care eu, cu experiența mea din Transilvania, să-l pot descifra și că, așa cum stau lucrurile, întreaga noastră putere e necesară pentru a ține piept forței extraordinare a contelui. N-am avut încotro și am cedat, căci hotărârea Minei era neclintită. Ne-a spus că ultima ei speranță e să lucrăm cu toții laolaltă.

– Cât despre mine, a spus ea, nu am nici o teamă. Ce-a fost mai greu a trecut și în cele ce se vor mai întâmpla voi găsi o rază de speranță sau mângâiere. Du-te, soțul meu! Dumnezeu, dacă e voia lui, poate să mă apere și singură tot atât de bine ca și în prezența oricărui dintre voi.

Eu m-am ridicat strigând:

—Atunci, în numele lui Dumnezeu, să pornim numaidecât, căci pierdem timpul. Conteșe poate ajunge în Piccadilly mai devreme decât credem noi.

– Nu prea cred!, a spus Van Helsing, ridicând mâna.

– Dar de ce nu?, l-am întrebat.

– Uiți, mi-a spus el zâmbind, că noaptea trecută a benchetuit din plin și că azi va dormi până târziu?

Să uit! Voi putea uita vreodată? Poate vreunul dintre noi să uite acea scenă îngrozitoare? Mina făcea mari eforturi să-și păstreze calmul, dar durerea o copleși; își puse mâinile pe față și se zgudui de suspine.

– O, doamnă Mina, scumpă Mina, vai! Cum am putut eu, care te respect atât de mult, să fiu atât de uituc? Buzele astea bătrâne și capul ăsta bătrân și zăpăcit! Dar vei uita, nu-i așa?

– Nu, nu voi uita, căci este bine să-mi aduc aminte. Am atâtea amintiri frumoase despre dumneata, încât o voi alătura și pe aceasta celorlalte. Acum trebuie să plecați repede. Micul dejun e gata și trebuie să mâncăm cu toții pentru a fi în puteri.

Micul dejun a fost ciudat pentru noi toți. Am încercat să fim veseli și să ne încurajăm unul pe celălalt, iar Mina a fost cea

mai vioaie și mai veselă dintre noi. Când s-a terminat, Van Helsing s-a ridicat în picioare și-a spus:

– Bun. Și acum, doamnă Mina, în orice caz ești în deplină siguranță până la apusul soarelui, iar noi ne vom întoarce mai devreme, dacă... Ne vom întoarce! Dar înainte de a pleca, îngăduie-mi să te văd înarmată împotriva vreunui atac. Ți-am pregătit eu însumi camera, după ce ai coborât, aranjând lucrurile pe care le cunoaștem pentru ca el să nu mai poată intra. Îngăduie-mi să te protejez acum pe dumneata însăși, îți șterg fruntea cu o bucățică din această sfântă azimă a împărtășaniei, în numele Tatălui, al Fiului și al...

Un țipăt înfiorător aproape ne-a înghețat sângele în vine. Când Profesorul a atins anafura de fruntea Minei, aceasta i-a ars carnea de parcă ar fi fost o bucată de metal incandescent. Mentea scumpei mele soții a descoperit semnificația acestui fapt cu tot atâta iuțeală cu care nervii ei primiseră durerea. Aceste două reacții au copleșit-o până într-atât, încât istovirea și-a pus glasul în acel țipăt înfricoșător.

– Pângărită! Pângărită! Până și Atotputernicul se ferește de trupul meu pângărit! Va trebui să port semnul rușinii pe frunte până în ziua Judecății de Apoi.

Tăceau cu toții. Eu mă repeziseam lângă ea în culmea durerii neputincioase și, înconjurând-o cu brațele, am strâns-o tare.

Era timpul să pornim. Așadar, mi-am luat rămas-bun de la Mina, o despărțire pe care nici unul dintre noi nu o va uita până în ceasul din urmă, și am pornit.

Am intrat în Carfax fără trudă și am găsit toate neschimbate, la fel ca prima oară. Era greu de crezut că lucruri atât de banale, o casă părăsită, praf și ruină, erau motivul unei spaime pe care o cunoașteam. Dacă nu am fi fost hotărâți și dacă nu ne-ar fi îmboldit amintirile noastre îngrozitoare, abia ne-am fi putut continua lucrul. Nu am găsit nici hârtii, nici vreun alt semn că ar fi cineva în casă. În vechea capelă, lăzile mari erau întocmai cum le văzusem ultima dată. Doctorul Van Helsing ne-a spus solemn în timp ce ne aflam în fața lor:

– Și acum, prieteni, avem de îndeplinit o datorie. Trebuie să purificăm acest pământ, sfințit de atâtea amintiri sacre, adus dintr-o țară foarte îndepărtată pentru scopuri atât de netrebnice. Monstrul a ales acest pământ deoarece e sfânt; în felul acesta îl vom învinge cu propria-i armă, căci vom face acest pământ și mai sfânt. A fost sfințit în folosul omului, și acum îl sfințim în numele lui Dumnezeu.

După aceste cuvinte, a scos din sac o șurubelniță și o cheie și în scurt timp a deschis capacul uneia din lăzi. Pământul mirosea a mucegai și a stătut, dar nu i-am dat mirosului prea mare importanță, deoarece atenția ne era concentrată asupra Profesorului. Scoțând din lădița lui o bucată de anafură sfințită, a pus-o cu pioșenie pe pământ și, închizând capacul, a început să-l înșurubeze la loc, iar noi l-am ajutat.

Am procedat în același fel cu fiecare din lăzile cele mari și, după toate aparențele, le-am lăsat așa cum le-am găsit, dar în fiecare am pus o bucată din azima împărțășaniei.

După ce am închis ușa în urma noastră, Profesorul ne-a spus solemn:

– Ce-am făcut e bun făcut. Dacă vom izbuti să procedăm tot astfel și cu celelalte, atunci soarele, la apusul acestei zile, va luci pe fruntea doamnei Mina albă ca fildeșul și fără nici o pată!

Cu inima grea, am ajuns la gară și am prins trenul, a cărui locomotivă tocmai scotea aburi când am ajuns noi pe peron.

Am scris aceste pagini în tren.

Piccadilly, ora 12.30. Chiar înainte de a ajunge la Fenchurch Street, lordul Godalming mi-a spus:

– Quincey și cu mine vom căuta un lăcătuș. Tu mai bine rămâi aici, în caz că apare vreo problemă. În împrejurările de față, acțiunea noastră de a pătrunde cu forța într-o casă goală nu va fi prea reprobabilă, dar tu ești avocat și colegiul ți-ar putea reproșa acest lucru.

Am protestat, arătând că vreau să împart cu ei toate primejdiile, chiar și oprobiul, dar el a continuat:

– Dacă nu vom fi prea mulți, vom atrage mai puțin atenția. Titlul meu îl va impresiona pe lăcătuș și pe orice polițist care ar putea trece pe acolo. Tu mai bine te duci cu Jack și cu Profesorul în Green Park, undeva de unde să ne puteți urmări. Când veți vedea că se deschide ușa și că lăcătușul pleacă, veniți și voi. Vom fi cu ochii în patru și vă vom primi înăuntru.

– Sfatul e bun!, a rostit Van Helsing, astfel că n-am mai obiectat nimic.

Godalming și Morris s-au grăbit să ia o trăsură, iar noi i-am urmat. La colțul cu Arlington Street, grupul nostru a coborât și am început să ne plimbăm prin Green Park. Inima îmi bătea când am văzut casa asupra căreia să concentrau atât de mult speranțele noastre, profilându-se severă și tăcută, părăsită, printre casele vecine, mai vesele și mai aspectuoase. Ne-am așezat pe o bancă de unde să putem vedea totul bine și am început să fumăm, pentru a atrage atenția cât mai puțin cu putință. Minutele păreau să treacă cu pași de plumb, în așteptarea celorlalți.

În sfârșit, am văzut apropiindu-se o trăsură cu patru roți. Din ea au coborât lordul Godalming, Morris și un lucrător mic de statură și voinic, cu un coș de nuiele plin de unelte. Morris i-a plătit vizitiului, care și-a dus mâna la pălărie și a plecat. Cei doi au urcat împreună treptele, iar lordul Godalming i-a arătat ce are de făcut. Lucrătorul și-a scos pe îndelete haina și a atârnat-o într-unui din vârfurile grilajului, spunându-i ceva unui polițist care tocmai trecea pe acolo.

Polițistul a încuviințat din cap, iar omul, îngenunchind, și-a pus sacul lângă el. După ce a scotocit prin sac, a scos o seamă de scule pe care le-a pus lângă el în ordine. Apoi s-a ridicat, s-a uitat în broască, a suflat în ea și, întorcându-se spre cei care l-au angajat, a făcut o remarcă. Lordul Godalming a zâmbit, iar omul a ridicat o legătură mare de chei. Alegând una din ele, a început să examineze broasca, încercând parcă să o nimerească.

După ce a bâjbăit câțva timp, a încercat o a doua, apoi o a treia cheie. Deodată ușa s-a deschis ușor, împinsă de lăcătuș, care a intrat cu ceilalți doi în hol. Noi stăteam nemișcați. Trăgeam cu înverșunare din țigara de foi, dar a lui Van Helsing se stinsese complet. Am așteptat cu răbdare și l-am văzut pe lucrător ieșind și luându-și sacul înăuntru. Apoi a ținut ușa întredeschisă, sprijinind-o cu genunchii până a potrivit o cheie în broască. Pe aceasta i-a întins-o în cele din urmă lordului Godalming, care și-a scos punga și i-a dat ceva. Omul și-a dus mâna la pălărie, și-a luat sacul, și-a pus haina și a plecat. Nimeni n-a acordat nici cea mai mică importanță întregii întâmplări.

Când omul se depărtase binișor, noi trei am traversat strada și am bătut la ușă. Ne-a deschis imediat Quincey Morris, lângă care se afla lordul Godalming, aprinzându-și o țigară de foi.

– Locul miroase dezgustător, a spus lordul după ce am intrat și noi.

Într-adevăr, mirosea dezgustător, ca în vechea capelă din Carfax, și după experiențele noastre de până acum era limpede că monstrul folosise locul după bunul său plac. Ne-am dus să explorăm casa, ținându-ne aproape unul de celălalt în caz de atac, doar știam că aveam de înfruntat un dușman puternic și viclan, și până acum nu aflasem dacă contele era sau nu în casă. În sufragerie, care se afla la capătul holului, am găsit opt lăzi cu pământ. Numai opt lăzi din cele nouă pe care le căutam! Munca noastră nu era terminată și nu se va termina până când nu vom găsi lada care lipsea. N-am pierdut vremea examinând lăzile. Cu uneltele pe care le aduseserăm, le-am deschis una câte una și am procedat ca și cu cele din vechea capelă.

După o privire grăbită în restul camerelor, începând din subsol până la mansardă, am ajuns la concluzia că în sufragerie se aflau toate lucrurile care ar putea aparține contelui și, astfel, am început să le examinăm cu amănuntul. Se aflau într-un fel de dezordine studiată pe masa mare din

sufragerie. Într-un teanc mare erau actele de proprietate ale casei din Piccadilly, actele de cumpărare a caselor din Mile End și Bermondsey, hârtie de scris, plicuri, penițe și cerneală. Toate erau învelite în hârtie de împachetat pentru a le feri de praf. Era și o perie de haine, o perie și un pieptene, o cană și un lighean, în care era apă murdară, înroșită parcă de sânge. În sfârșit, o legătură mică de chei de toate felurile și de toate mărimile, probabil cele aparținând altor case. După ce am examinat această ultimă descoperire, lordul Godalming și Quincey Morris, notându-și cu precizie diversele adrese ale caselor din est și sud, au luat cu ei legătura mare de chei și au pornit să distrugă lăzile de acolo. Noi ceilalți așteptam cu multă răbdare întoarcerea lor, sau sosirea contelui.

CAP. 23

Jurnalul doctorului Seward

3

3 octombrie. Timpul s-a scurs destul de greu în așteptarea lui Godalming și a lui Quincey Morris. Profesorul încerca să ne distragă atenția, făcându-ne să ne preocupăm mereu de câte ceva. Îmi dădeam seama de intențiile lui bune după privirile pe care le arunca pe furiș, din când în când, spre Harker. Sărmanul om, e doborât de mâhnire și ți se face rău să-l privești. Toate cele spuse atunci de Profesor prezintă un mare interes. Iată cuvintele sale, din câte îmi aduc aminte:

– Am studiat în repetate rânduri documentele care mi-au căzut în mână referitoare la acest monstru. Și, cu cât am studiat mai mult, cu atât mai necesară mi-a apărut nimicirea lui. După cum am aflat din cercetările prietenului meu Arminius, de la Budapesta, în viață a fost, într-adevăr, un om deosebit. Soldat, om de stat și alchimist, alchimia pe atunci fiind cea mai înaltă treaptă a cunoașterii științifice.

Avea o mare inteligență, o cultură fără egal și un suflet care nu cunoștea nici frica, nici remușcarea. A îndrăznit să ia parte până și la lecțiile din Scholomance și nu a rămas domeniu de cunoștințe din acea vreme pe care să nu-l încerce. La el, puterea inteligenței a supraviețuit morții fizice, deși se pare că memoria nu i-a rămas intactă. În anumite facultăți mintale a rămas doar un copil, dar crește, și unele lucruri, puterile la început, au ajuns acum în stadiu de adult.

Este preocupat de experiențe. De când a sosit aici își tot încearcă puterea încet, dar sigur. Inteligența lui puternică, dar copilărească, lucrează neîncetat. Norocul nostru că a rămas în stadiul pueril, căci dacă ar fi încercat de la început să facă anumite lucruri, ne-ar fi depășit forțele. Totuși, este hotărât să izbutească, iar un om care are perspectiva secolelor își poate îngădui așteptarea și încetineala. *Festina lente* ar putea fi deviza lui.

– Nu prea înțeleg, spuse Harker cu greutate. Vorbește mai pe înțelesul meu! Cred că durerea îmi încețoșează mintea.

Profesorul îi puse cu blândețe mâna pe umăr:

– Bine, copile, voi vorbi mai pe înțeles. N-ai văzut, în ultima vreme, cum monstrul și-a sporit cunoștințele prin experiență? Cum s-a folosit de pacientul zoofag pentru a-și face intrarea în casa prietenului John? Căci vampirul nostru nu poate să-și facă intrarea decât dacă este invitat de cineva al casei, deși pe urmă poate intra oricând și oricum pofteste. Dar nu aceste lucruri sunt cele mai importante experiențe ale sale.

Am văzut că la început toate lăzile acestea mari au fost transportate de alții. Pe atunci el nu se gândise la altceva. Dar, între timp, marea lui inteligență de copil creștea și a început să înțeleagă că poate să-și transporte singur lăzile. Și, astfel, a început să ajute la transport și apoi, când a văzut că nu e greu, a încercat să le transporte pe toate singur. Astfel a înaintat și și-a răspândit aceste morminte pe care numai el știe unde le-a ascuns.

S-o fi gândit să le îngroape adânc în pământ. Cum nu se servește de ele decât noaptea sau ori de câte ori își schimbă înfățișarea, lăzile îi sunt de mare folos și nimeni nu-i poate afla aceste ascunzători. Dar nu deznădăjdui, copile. Descoperirea aceasta a făcut-o prea târziu! Toate vizuinile sale, cu excepția uneia singure, au fost deja purificate și aceasta din urmă va fi și ea purificată înainte de apusul soarelui, când monstrul nu va mai avea nici un loc unde să se ascundă sau unde să se miște.

În timp ce Profesorul vorbea, am tresărit auzind un ciocănit la ușa de la intrare, ciocănitul băiatului cu telegrame. Dintr-o singură mișcare ne-am dus cu toții în coridor și Van Helsing, ridicându-și mâna pentru a face tăcere, făcu câțiva pași spre ușă și o deschise. Băiatul îi înmâna depeșa. Profesorul închise ușa la loc și, după ce aruncă o privire pe adresă, o deschise și o citi cu glas tare:

„Atenție la D. Chiar acum s-a întors de la Carfax grăbit, orele 12.45, și s-a îndreptat în goană spre sud. Se pare că se duce în recunoaștere și poate dorește să vă vadă. Mina.”

Urmă o pauză, întreruptă de Jonathan Harker:

– Slavă Domnului, ne vom întâlni curând!

Van Helsing se întoarse repede spre el și spuse:

– Dumnezeu va acționa după cum va crede de cuviință și la momentul potrivit. Nu te teme, dar nici nu te bucura încă. Știi bine că tot ceea ce dorim în clipa de față poate însemna pieirea noastră.

Trecuse aproape jumătate de oră de când primiserăm telegrama doamnei Harker, când se auzi un ciocănit hotărât la ușa de la intrare. Era un ciocănit obișnuit, așa cum ciocănesc zilnic mii de oameni, dar mie și Profesorului ne bătu inima cu putere. Ne-am privit unul pe celălalt și ne-am dus cu toții în coridor.

Eram pregătiți să folosim diversele noastre arme, arma spirituală în mâna stângă și arma materială în cea dreaptă. Van Helsing trase zăvorul, întredeschise ușa și se dădu înapoi, cu mâinile pregătite de acțiune. Bucuria din inimă ne-a luminat chipurile când i-am văzut pe lordul Godalming și pe Quincey Morris pe trepte, lângă ușă. Intrară repede, închizând ușa după ei, iar în timp ce treceau prin coridor, lordul spuse:

– E în regulă. Am găsit câte șase lăzi în fiecare loc și le-am distrus pe toate!

– Le-ați distrus?, întrebă Profesorul.

– Ca să nu le mai poată folosi!

După o clipă de tăcere, Quincey spuse:

- Nu avem altceva de făcut decât să așteptăm aici. Dacă, totuși, nu apare până la ora cinci, trebuie să plecăm, căci nu se face s-o lăsăm pe doamna Harker singură după apusul soarelui.

- Dar va sosi curând, spuse Van Helsing, care își consultase carnetul. Nota bene, după telegrama doamnei Harker el se îndrepta din Carfax spre sud, adică traversa fluviul și acest lucru nu-l putea face decât în momentul refluxului, adică puțin după ora unu. E clar de ce s-a îndreptat spre sud. Ne suspectează și s-a dus mai întâi în locul unde nu bănuiește că am intervenit. Voi ați fost la Bermondsey cu puțin timp înaintea lui.

Faptul că nu este încă aici arată că s-a dus apoi la Mile End, ceea ce i-a luat ceva timp, deoarece trebuie să găsească un mijloc de traversare a fluviului. Credeți-mă, prieteni, nu mai avem mult de așteptat. Trebuie să pregătim un plan de atac ca să nu ratăm nici o ocazie. Ssst, nu mai avem timp acum. La arme! Fiți gata!

Ridică mâna în semn de avertisment, căci auziserăm cu toții o cheie introdusă încet în broasca ușii de la intrare. Nici chiar într-o asemenea clipă nu puteam să nu-i admir stăpânirea de sine. În toate partidele noastre de vânatoare și în toate aventurile din diverse colțuri ale lumii, Quincey Morris fusese cel care aranja planul acțiunii, iar Arthur și cu mine, implicit, ne obișnuiserăm să ne supunem. Acum, vechiul obicei se manifestă parcă instinctiv. Aruncând iute o privire prin încăpere, el schiță numaidecât planul nostru de atac și fără să rostească nici un cuvânt, cu un simplu gest, ne indică fiecăruia locul. Van Helsing, Harker și cu mine ne aflam exact în spatele ușii, așa încât, când aceasta se deschidea, Profesorul putea s-o păzească, în timp ce noi doi pășeam între cel care intra și ușă. Godalming în spate și Quincey în față erau în afara razei de vedere, gata să treacă în fața ferestrei. Așteptam cu o încordare care făcea ca secunde să se scurgă cu încetineală de coșmar. Pași lenți și

prudenți traversau coridorul; fără îndoială, contele se aștepta la o surpriză.

Deodată pătrunse în încăpere dintr-un singur salt, depășindu-ne mai înainte ca vreunul dintre noi să fi putut ridica mâna ca să-l oprească. Avea mișcări de panteră, atât de neomenești, ceea ce ne trezi din șocul provocat de venirea sa. Primul care a acționat a fost Harker care, cu o mișcare rapidă, se aruncă în fața ușii care ducea în încăperea din fața a casei.

Când ne văzu, contelui i se ivi un rictus hidos pe chip, care îi dezveli caninii lungi și ascuțiți. Dar rânjetul răutăcios se transformă repede într-o privire rece de un dispreț leonin. Expresia i se schimbă din nou când toți, dintr-o singură mișcare, înaintară spre el. Ce păcat că nu ne organizaserăm mai bine planul de atac, căci chiar în clipa aceea eu nu știam ce aveam de făcut și nici dacă armele noastre ucigașe ne erau de vreun folos.

Harker, fără îndoială, voia să facă o încercare, căci, având gata pregătit uriașul pumnal indian, îi dădu brusc contelui o lovitură îngrozitoare. Lovitura a fost puternică și numai rapiditatea diabolică cu care contele sări înapoi îl salvă. Numai o secundă, și lama ascuțită i-ar fi străpuns inima. Însă, așa cum se întâmplase, vârful îi tăiasse doar stofa hainei, făcând o gaură mare de unde căzură un teanc de bancnote și o grămadă de monede de aur. Pe chipul contelui se așternu o expresie atât de diabolică, încât, timp de o secundă, m-am temut pentru Harker, deși l-am văzut ridicând pumnalul pentru o altă lovitură. Instinctiv, am pornit cu impulsul de a-l proteja, ținând crucifixul și anafura în mâna stângă. Am simțit o forță grozavă în braț și nu am rămas deloc surprins văzându-l pe monstru bătând în retragere în fața noastră, căci fiecare dintre noi făcea în mod spontan același gest ca mine. Ar fi peste puterile mele să descriu expresia de ură, cruzime și dezamăgire, de furie și mânie diabolică de pe chipul contelui.

Tenul lui de ceară devenise galben-verzui prin contrast cu ochii săi arzători, iar cicatricea roșie de pe frunte semăna cu o rană deschisă pe pielea palidă. În clipa următoare, plonjând cu o mișcare sinuoasă, alunecă pe sub brațul lui Harker, care nu apucase să lovească, și, înșfăcând niște bani de pe podea, se năpusti prin cameră aruncându-se pe fereastră. În zgomotul geamurilor sparte care sclipeau în cioburi, el sări în curtea pietruită de dedesubt. Amestecat cu zgomotul de cioburi, am distins și clinchetul aurului, de parcă ar fi căzut câțiva *sovereign* pe pavaj.

Am alergat într-acolo și l-am văzut pe conte ridicându-se de jos nevătămat. Repezindu-se pe scări, traversă curtea pietruită și împinse ușa de la grajd. Acolo se întoarse spre noi:

– Credeți că îmi dejucați planurile, voi, cu chipurile voastre palide, toți la rând, ca oile la măcelărie. Veți regreta, fiecare dintre voi va regreta! Credeți că m-ați lăsat fără nici un loc de odihnă, dar mai am și altele. Răzbunarea mea abia încep! Va dăinui prin veacuri, iar timpul e de partea mea. Femeile voastre, pe care le iubiți cu toții, sunt de pe acum ale mele, și prin ele și voi, și alții veți fi ai mei, creaturile mele, care îmi veți îndeplini poruncile și veți fi șacalii mei când voi avea nevoie de hrană. Hmm...!

Cu un rânjet batjocoritor, trecu repede prin ușă, iar noi auzirăm scârțâitul lacătului ruginit pe care îl închidea în urma lui. Se mai auzi o ușă deschizându-se și închizându-se la loc. Profesorul vorbi primul, în timp ce noi, știind cât e de greu să-l urmărim prin grajd, ne îndreptarăm spre coridor.

– Am mai aflat ceva, ba chiar o mulțime de lucruri! Cu toate cuvintele sale vitejești, se teme de noi. Se teme de timp, se teme de lipsuri. Căci, altfel, de ce atâta grabă? Însuși glasul l-a trădat, sau poate m-a înșelat pe mine auzul. De ce a luat banii? Urmăriți-l voi repede. Voi sunteți vânători de fiare sălbatice și știți ce aveți de făcut. Iar eu o să mă asigur că nimic din ce se află pe aici nu-i va mai putea folosi în caz că se înapoiază. După ce termină, băgă banii rămași în buzunar, luă teancul cu actele de proprietate pe care le lăsase Harker

și aruncă restul lucrurilor în căminul deschis, dându-le foc cu un băț de chibrit.

Godalming și Morris se repezără în curte, iar Harker coborî pe fereastră pentru a-l urmări pe conte, care zăvorâse, totuși, ușa de la grajd. Când o deschiseră cu forța, nu mai era nici urmă de conte. Van Helsing și cu mine încercăm să-l căutăm în spatele casei, dar grajdul era pustiu și nimeni nu-l văzuse plecând.

Se făcuse destul de târziu, se apropia apusul soarelui. Trebuia să recunoaștem că am pierdut partida și, amărâți, am căzut de acord cu Profesorul, care ne spuse:

– Să mergem la doamna Mina, biata doamnă Mina. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Acolo, cel puțin, o putem apăra. Dar să nu deznădăjduim. Mai există doar o singură ladă cu pământ și trebuie să încercăm să o găsim. Dacă o vom găsi, totul mai poate fi încă salvat.

Ne-am întors întristați acasă la mine, unde am găsit-o pe doamna Harker așteptându-ne voioasă, fapt ce făcea cinste curajului și altruismului ei. Când ne văzu chipurile, deveni și ea lividă ca moartea. Câteva clipe își ținu ochii închiși de parcă ar fi rostit o tainică rugăciune, apoi spuse cu voioșie:

– N-am cuvinte să vă mulțumesc. O, dragul meu!

Spunând aceste cuvinte, luă capul cărunt al soțului ei în mâini și îl sărută.

Credincioși făgăduielii, i-am povestit doamnei Harker despre toate câte se întâmplaseră. Ea devenea pe rând albă ca neaua, când pericolul părea să-l amenințe pe soțul ei, sau roșie, atunci când el își manifesta devotamentul față de ea. Cu toate acestea, a ascultat cu calm și curaj. Când am ajuns la momentul în care Harker se repezise la conte atât de nesăbuit, ea îl luă pe soțul ei de braț și îl ținu strâns de parcă l-ar fi apărat în felul acesta împotriva oricărei primejdii. Totuși, nu scoase nici un cuvânt până la sfârșitul povestirii, care merse până în momentul de față. Atunci, fără să dea drumul brațului soțului ei, ea se ridică și vorbi:

– Jonathan, dragul meu, și voi toți, prietenii mei atât de credincioși, vreau ca în tot acest timp de restriște să țineți minte un lucru. Știu că trebuie să luptați, că trebuie să distrugeți, așa cum ați distrus-o pe Lucy cea falsă, astfel încât să trăiască adevărata Lucy. Dar acest lucru nu este opera urii. Sărmanul suflet care a creat toată nenorocirea asta este cel mai nefericit dintre toți. Gândiți-vă numai cât de mare va fi bucuria lui când îi vom distruge partea blestemată și când partea lui bună va dobândi nemurirea. Trebuie să vă fie milă și de el, deși asta nu trebuie să vă împiedice a-l distruge.

Pe când spunea aceste cuvinte, l-am văzut pe soțul ei întunecându-se și încrâncenându-se, de parcă mânia i-ar fi zguduit întreaga ființă până în rărunchi. Din instinct, strânse mai puternic mâna soției sale, până când încheieturile ei deveniră albe. Ea nici nu se clinti de durerea pe care sunt sigur că o îndura, ci îl privi cu ochii mai rugători decât oricând. După ce termină de vorbit, el sări în picioare, aproape smulgându-și mâna dintr-a ei și spuse:

– Să-l trimită Dumnezeu în mâinile mele ca să-i distrug viața pământescă, așa cum suntem hotărâți să facem. Dacă voi putea să-i trimit și sufletul de-a pururi în iadul cu flăcări, o voi face!

– O, taci, taci, în numele lui Dumnezeu. Nu rosti asemenea cuvinte, Jonathan, soțul meu, căci mă vei zdrobi de frică și de groază. Gândește-te, dragul meu, eu m-am gândit toată ziua de azi, că... poate... într-o zi... și eu o să am nevoie de o asemenea milă și că cineva ca tine, la fel de îndreptățit la mânie, mi-o va refuza! O, soțul meu, soțul meu, cum aș mai fi dorit să te scutesc de un asemenea gând dacă ar fi existat altă cale!

Dar mă rog lui Dumnezeu să nu considere cuvintele tale sălbatice, ci drept plânsul unei inimi zdrobite, a unui om foarte iubitor și amarnic lovit. O, Doamne, fie ca firele de păr alb să stea mărturie suferințelor lui, el, care toată viața nu a

făcut nici un rău și asupra căruia s-au abătut atâtea suferințe!

Plângeam cu toții, noi, bărbații. Nu ne puteam stăpâni lacrimile și plângeam fără rușine. Și ea plângea văzând că sfaturile ei blânde au avut darul de-a ne convinge. Soțul ei se aruncă în genunchi lângă ea și, înconjurând-o cu brațele, își ascunse fața în faldurile rochiei. Van Helsing ne făcu semn și ne-am strecurat afară din cameră, lăsând cele două inimi iubitoare singure cu Dumnezeu.

Înainte ca ei să se retragă, Profesorul le aranja încăperea împotriva oricărui atac al vampirilor și o asigură pe doamna Harker că se poate odihni în pace. Străduindu-se să se convingă pe ea însăși și, în chip vădit, de dragul soțului ei, încercă să pară mulțumită. După ce s-au retras, Quincey, Godalming și cu mine am hotărât să stăm de veghe, pe rând, toată noaptea și s-o păzim pe sărmana doamnă.

Prima gardă i-a revenit lui Quincey, iar noi ceilalți ne vom duce la culcare cât mai curând. Godalming a și apărut pentru garda a doua. Acum, că mi-am îndeplinit datoria, mă voi duce și eu la culcare.

Jurnalul lui Jonathan Harker

3-4 octombrie, aproape de miezul nopții. Credeam că ziua de ieri nu avea să se mai sfârșească. Mă copleșise o dorință puternică de a dormi, și un fel de credință oarbă că lucrurile se vor schimba când mă voi trezi și că schimbarea va fi în bine. Înainte de a ne fi despărțit, am discutat asupra următorului pas pe care îl aveam de făcut, dar fără a ajunge la un rezultat. Tot ce știam era că mai rămăsese o ladă cu pământ și că numai contele știa unde se află. Dacă se hotărăște să rămână închis, poate să ne zădărnicească planurile ani la rând, și între timp... gândul este prea înspăimântător, nici nu-mi vine să mă mai gândesc!

Atâta știu: dacă a existat vreodată o femeie care să fie perfecțiunea întruchipată, atunci aceasta este sărmana mea

iubită nedreptățită. Slavă Domnului! Mina doarme, doarme fără vise. Mă tem de visele ei întemeiate pe asemenea amintiri fioroase. După câte mi-am dat seama, de când a apus soarele n-a mai fost atât de calmă. Apoi, câteva clipe pe chipul ei s-a așternut o liniște asemănătoare cu sosirea primăverii după viscoalele din martie. Am crezut atunci că blândețea amurgului roșu i se reflecta pe chip, dar acum cred că a avut un sens mai adânc. Nu mi-e somn, deși sunt ostenit, ostenit de moarte. Totuși, trebuie să încerc să dorm, căci trebuie să ne gândim și la ziua de mâine și pentru mine nu va exista odihnă până când...

Mai târziu. Trebuie că am adormit, căci am fost trezit de Mina, care ședea în pat în capul oaselor, cu o privire speriată. Puteam vedea clar, căci se strecura o rază de lună în odaia întunecată. Ea puse o mână pe gura mea în chip prevenitor și îmi șopti în ureche:

– Ssst! E cineva pe coridor!

M-am dat jos ușurel și, traversând odaia, am deschis încetișor ușa.

Afară, întins pe o saltea, era culcat domnul Morris, trează de-a binelea. Ridică mâna pentru a face tăcere și îmi șopti:

– Ssst! Întoarce-te în pat, totul e în regulă. Câte unul dintre noi va rămâne aici toată noaptea. Nu trebuie să riscam absolut deloc.

4 octombrie. Am mai fost încă o dată trezit de Mina în cursul nopții. Apoi, am dormit cu toții bine, căci cenușiul zorilor ce se apropiau transformase ferestrele în niște dreptunghiuri bine conturate, iar flacăra gazului semăna mai curând cu un grăunte decât cu un disc de lumină. Mina îmi spuse repede:

– Du-te și cheamă-1 pe Profesor. Vreau să-1 văd numaidecât.

– De ce?, am întrebat-o.

– Mi-a venit o idee. Cred că mi-a venit pe timpul nopții și s-a copt fără să-mi dau seama. Trebuie să mă hipnotizeze înainte

de revărsatul zorilor și atunci voi putea vorbi. Du-te repede, dragul meu. Timpul ne zorește.

M-am dus la ușă. Doctorul Seward se odihnea pe saltea și, văzându-mă, sări în picioare.

– S-a întâmplat ceva?, mă întrebă alarmat.

– Nu, am răspuns, dar Mina vrea să-1 vadă numaidecât pe doctorul Van Helsing.

– Mă duc, spuse el, și se repezi în camera Profesorului.

După două-trei minute, Van Helsing, în halat, se afla în odaie, iar domnul Morris și lordul Godalming se aflau împreună cu doctorul Seward la ușă, punând întrebări. Când Profesorul o văzu pe Mina, un zâmbet sincer îi alungă îngrijorarea de pe chip. Își frecă mâinile spunând:

– O, scumpa mea Mina, iată, într-adevăr, o schimbare. Vezi, prietene, Jonathan, iat-o din nou astăzi pe scumpa mea doamnă Mina așa cum era odinioară! Apoi, întorcându-se spre ea, spuse voios: Și ce pot face pentru dumneata? Cred că nu m-ai chemat la ora asta pentru niște fleacuri.

– Vreau să mă hipnotizezi!, spuse ea. Fă-o înainte de revărsatul zorilor, căci simt că pot vorbi fără înconjur. Repede, căci timpul e scurt!

Fără nici un cuvânt, el îi făcu semn să stea în capul oaselor, în pat.

Privind-o fix, Profesorul începu să facă pase în fața ei, din creștetul capului în jos, pe rând, cu fiecare mână. Mina îl privi fix câteva minute, timp în care inima îmi bătea ca un ciocan, căci simțeam că se apropie momentul de criză. Ochii i se închiseră treptat și căzu imobilă, șezând. Numai după ridicarea ușoară a pieptului ne puteam da seama că trăiește.

Profesorul mai făcu câteva pase, apoi se opri și am văzut că fruntea i se acoperise de broboane mari de transpirație. Mina deschise ochii, dar nu mai părea aceeași femeie. În ochi avea o privire depărtată, iar în vocea ei se distingea o tristețe visătoare, pe care nu i-o cunoscusem până atunci. Ridicând mâna pentru a impune tăcere, Profesorul îmi făcu semn să-i chem și pe ceilalți, care intrară în vârful degetelor, închizând

ușa, și rămaseră în picioare la capul patului, privind. Mina părea că nu îi vede. Tăcerea fu întreruptă de glasul lui Van Helsing, care vorbi pe un ton scăzut, ca să nu întrerupă șirul gândurilor ei.

– Unde te afli?

Răspunsul fu rostit pe un ton neutru:

– Nu știu. Nu există un anumit loc pe care somnul să-l poată numi al său.

Urmă o tăcere de câteva minute. Mina ședea țeapănă, Profesorul o privea fix, iar noi ceilalți abia îndrăzneau să respirăm. În odaie se făcea din ce în ce mai lumină. Fără să-și ia privirea de pe chipul Minei, domnul Van Helsing îmi făcu semn să trag storurile. Le-am tras și lumina zilei păru să vină deasupra noastră. Țâșni o rază roșie și o lumină trandafirie păru să inunde încăperea. Profesorul vorbi numaidecât:

– Unde te afli acum?

Răspunsul fu rostit ca prin vis, dar nu fără intenție, de parcă ar fi interpretat ceva. O mai auzisem vorbind pe tonul acesta când citea notele stenografiate.

– Nu știu. Totul mi se pare necunoscut!

– Ce vezi?

– Nu pot vedea nimic, totul este întunecat.

– Ce auzi?

Am descifrat atunci o încordare în vocea plină de răbdare a Profesorului.

– Clipocitul apei. Susură prin jur și se ridică vălurile. Se pot auzi afară.

– Atunci te afli pe un vapor?

Ne-am privit cu toții unul pe celălalt, încercând să înțelegem cât de cât. Ne era teamă să ne gândim. Răspunsul veni prompt:

– O, da!

– Ce altceva mai auzi?

– Zgomotul făcut de oameni care tropăie deasupra, agitându-se. Se aude scârțâitul unui lanț și clinchetul cabestanului în roata dințată.

– Ce faci acum?

– Sunt liniștită, ah, foarte liniștită. Ca moartea!

Vocea se stinse într-un suspin adânc, ca al unui om care doarme, iar ochii deschiși se închiseră din nou.

În vremea asta răsărise soarele și ne aflam cu toții în plină zi. Doctorul Helsing își puse mâinile pe umerii Minei și îi așeză încet capul pe pernă. Ea rămase culcată câteva clipe ca un copil care doarme și apoi, suspinând prelung, se trezi și privi mirată văzându-ne pe toți în jurul ei.

– Am vorbit în somn!, spuse.

Totuși, părea că își dă seama de situație și fără să vorbească, deși era dornică să știe ce spusese. Profesorul repetă conversația, iar ea adăugă: Atunci nu avem nici un moment de pierdut, poate nu e prea târziu.

Domnul Morris și lordul Godalming porniră spre ușă, dar vocea calmă a Profesorului îi chemă înapoi:

– Stați, prieteni. Vaporul, oriunde ar fi, și-a ridicat ancora în timp ce vorbea doamna Mina.

Sunt multe vapoare care își ridică ancora chiar în clipa asta în marele port al Londrei. Care din ele este cel pe care îl căutați? Slavă Domnului că avem încă un indiciu, deși nu știm unde ne poate duce. Ne putem da seama acum ce s-a petrecut în mintea contelui când a luat acei bani, deși pumnalul fioros al lui Jonathan îl amenința cu un pericol de care se temea până și el. Avea de gând să evadeze, auziți, să EVADEZE! Și-a dat seama că numai cu o singură ladă de pământ rămasă și cu un grup de oameni urmărindu-l așa cum urmăresc câinii vulpea, Londra nu mai era un loc potrivit pentru el. Și-a luat ultima ladă cu pământ pe vapor și a părăsit uscatul. Crede că va evada, dar nu, noi îl vom urmări! II vom hăitui, cum ar spune prietenul Arthur îmbrăcând haina roșie de vânătoare! Bătrânul Vulpoi e

viclean, vai, atât de viclean, încât trebuie să-l urmărim cu viclenie.

Și eu sunt viclean și cam știu ce gândește. Intre timp ne putem odihni în pace, căci între noi sunt ape pe care el nu vrea să le treacă și pe care nu poate să le treacă, chiar dacă ar vrea, decât dacă vaporul ar fi să atingă uscatul, dar și atunci... numai când apele cresc sau în momentul fluxului. Vedeți, soarele abia a răsărit și întreaga zi până la apusul soarelui ne aparține. Să facem o baie, să ne îmbrăcăm, să luăm micul dejun de care avem cu toții nevoie și pe care îl putem mânca în tihnă, pentru că el nu se mai află în aceeași țară cu noi.

Mina îl privi rugător și spuse:

– Dar de ce trebuie să-l mai căutăm acum, când s-a îndepărtat de noi?

El îi luă mâna, i-o mângâie și răspunse:

– Nu-mi pune acum nici o întrebare. După micul dejun îți voi răspunde la toate întrebările.

Nu mai adăugă nimic altceva și ne despărțirăm ca să ne îmbrăcăm.

După masă, Mina își repetă întrebarea. El o privi cu gravitate timp de un minut, apoi spuse îndurerat:

– Deoarece, scumpă, dragă doamnă Mina, mai mult decât oricând acum trebuie să-l găsim, chiar dacă va trebui să-l urmărim și în străfundurile iadului!

Ea deveni palidă și întrebă stins:

– De ce?

– Pentru că, răspunse Profesorul solemn, el poate trăi timp de secole, iar dumneata ești muritoare. Acum trebuie să ne temem de timp, din moment ce și-a lăsat pecetea pe gâtul dumitale.

Abia am avut timp s-o prind pe Mina, care se prăbuși leșinată.

CAP. 24

Jurnalul fonograf al doctorului Seward, vorbit de Van Helsing

Intre Jonathan Harker.

Dumneata urmează să rămâi cu scumpa doamnă Mina. Noi vom pleca în cercetare, dacă o pot numi astfel, deoarece nu e o cercetare propriu-zisă, din moment ce cunoaștem de pe acum anumite lucruri și avem nevoie de confirmare. Dar rămâi și ai grijă de dânsa astăzi. Aceasta este datoria dumitale cea mai înaltă și mai sacră. Astăzi el nu mai poate fi aici.

Am să-ți spun și dumitale ceea ce le-am spus și celorlalți, ca să știi ce știm și noi patru. Dușmanul nostru a plecat, s-a înapoiat la castelul său din Transilvania. E inteligent, chiar foarte inteligent! Știe că partida lui de aici e pierdută și astfel s-a hotărât să se întoarcă acasă. A găsit un vapor care merge pe drumul pe care a venit el și s-a urcat pe acest vapor. Acum va trebui să descoperim vaporul și destinația.

După aceea ne vom întoarce și vă vom spune tot. Atunci te vom mângâia pe dumneata și pe sărmana doamnă Mina cu noi speranțe. Căci dacă te gândești mai bine, nu am

pierdut toate speranțele. Fruntea sus, stimată soț al doamnei Mina! Bătălia abia a început și până la sfârșit vom câștiga, tot atât de sigur cum se află Dumnezeu acolo sus, păzindu-și copiii. De aceea, fiți foarte liniștiți până la întoarcerea noastră.

Van Helsing

Jurnalul lui Jonathan Harker

4 octombrie. După ce i-am citi Minei mesajul lui Helsing la fonograf, biata fată a devenit mult mai senină. Certitudinea că Dracula nu se mai afla în țară a mai liniștit-o, iar pentru ea liniștea înseamnă putere. Iar mie mi se pare aproape de necrezut că pericolul cel cumplit nu mai este la doi pași de noi. Până și propria mea experiență înfiorătoare în castelul Dracula mi se pare un vis de mult uitat.

Vai! Cum aș putea să nu cred! În timp ce astfel de gânduri îmi trec prin minte, privirea îmi cade asupra cicatricei roșii de pe fruntea albă a bieteii mele iubite. Atât timp cât semnul va rămâne acolo, nu poate fi vorba de uitare.

Ziua zboară mai repede decât aș fi crezut vreodată. Acum sunt ceasurile trei.

Jurnalul Minei Harker

5 octombrie, 5 p.m. Relatarea întrevederii noastre. Prezenți: Profesorul Van Helsing, lordul Godalming, doctorul Seward, domnul Quincey Morris, Jonathan Harker, Mina Harker.

Doctorul Van Helsing a vorbit despre măsurile luate în timpul zilei pentru descoperirea vaporului pe care evadase contele Dracula și destinația acestuia.

—Deoarece știam că el dorește să se întoarcă în Transilvania, eram sigur că va trece prin gurile Dunării sau printr-un port la Marea Neagră, deoarece pe acolo a venit. În

fața noastră se întindea un gol demoralizant. *Omne ignotum pro magnifico*³⁰, și astfel, cu sufletul întristat, am pornit să aflăm ce vapor a plecat spre Marea Neagră în noaptea trecută. Se află pe o corabie cu pânze, deoarece doamna Mina ne-a spus că se întindeau pânzele. Or, aceste vapoare nu sunt atât de importante ca să figureze pe lista plecărilor din Times și, astfel, la sugestia lordului Godalming, ne-am dus la Lloyd, unde sunt trecute toate corăbiile care pleacă, oricât de mici ar fi. Acolo am aflat că doar o singură corabie cu destinația Marea Neagră a plecat în timpul fluxului.

Aceasta este *Țarina Ecaterina*, care a plecat de la cheiul Doolittle spre Varna și de acolo spre alte porturi în susul Dunării. „Bun, am spus, acesta este vasul pe care se află contele.” Și astfel, am pornit spre cheiul Doolittle și am găsit un om într-o barcă de lemn atât de mică, încât omul părea mai mare decât ea. L-am întrebat despre planurile *Țarinei Ecaterina*. Omul înjura întruna, era stacojiu la față și vorbea tare, dar nu avea suflet rău.

Și când Quincey scoase din buzunar și îi dădu ceva care zornăi, pe care îl puse într-un săculeț pe care îl ascunse bine între haine, deveni înțelegător și plecatul nostru servitor. Veni cu noi și discută cu mulți oameni aspri și arțăgoși. Și ei au devenit buni după ce nu le-a mai fost sete. Vorbesc mult de dracu' și naiba și de alții pe care eu nu-i înțeleg, deși ghicesc ce reprezintă, dar ne-au spus tot ce voiam să aflăm.

Ne-au făcut cunoscut că ieri după-amiază, pe la ceasurile cinci, venise un bărbat în mare grabă. Un bărbat înalt, slab și palid cu nasul acvilin, dinți albi și ochi arzători. Era îmbrăcat tot în negru, numai că avea o pălărie de paie care nu se potrivea nici cu îmbrăcămintea și nici cu anotimpul. A împărțit bani, întrebând grăbit ce corăbii pornesc spre Marea Neagră și de unde. Câțiva l-au condus la birou și apoi la

³⁰ Tot ce e necunoscut ni se pare miraculos (lat.).

corabie, pe care el n-a vrut să se urce, ci a rămas la mal, la capătul pasarelei de îmbarcare, rugându-l pe căpitan să vină la el. Căpitanul a venit când i s-a spus că va primi bani frumoși și, deși la început a cam înjurat, a căzut la învoială.

Apoi, bărbatul cel slab a plecat și cineva i-a spus de unde să închirieze un cal și o căruță. S-a dus într-acolo și s-a înapoiat repede, mânând el singur căruța în care se afla o ladă mare. A dat-o singur jos, deși a fost nevoie de mai mulți oameni care s-o ridice pe cărucior, pentru a fi îmbarcată. A vorbit mult cu căpitanul despre locul și felul în care urma să fie așezată lada.

Dar căpitanului nu i-a fost pe plac și l-a înjurat în tot felul de limbi și i-a spus că, dacă vrea, n-are decât să vină și să vadă unde va fi așezată lada. Dar el i-a zis „nu”, adică nu vine, pentru că are multe treburi de făcut. Atunci căpitanul i-a spus că mai bine s-ar grăbi, la naiba, căci corabia lui va pleca, la naiba, înainte de flux, ce naiba! Atunci bărbatul cel slab a zâmbit și a spus că, desigur, căpitanul va pleca când va crede el de cuviință, dar că s-ar mira dacă plecarea ar avea loc atât de repede.

Căpitanul a înjurat din nou, poliglot, și bărbatul cel slab i-a făcut o plecăciune mulțumindu-i și spunându-i că va profita de bunăvoința lui pentru a se îmbarca înainte de plecarea corăbiei. În sfârșit, căpitanul, mai stacojiu ca oricând și vorbind în mai multe limbi, i-a spus că nu vrea picior de francez, la naiba, pe toți dracii, pe corabia lui, la toți dracii și cu ea. Și astfel, după ce omul în negru a întrebat dacă se află pe aproape vreun magazin de unde să poată cumpăra formulare de călătorie, a plecat.

Nimeni n-a știut unde s-a dus „sau cui naiba i-a păsat”, cum au spus ei, căci avea ei la ce să se gândească, din nou pe naiba, căci în curând s-a dovedit că *Țarina Ecaterina* nu va mai pleca la timpul prevăzut. O ceață subțire care începuse să se ridice încet din fluviu creștea din ce în ce mai mult, până când, în puțină vreme, o negură deasă a învăluit corabia din toate părțile. Căpitanul a înjurat în toate limbile,

foarte poliglot, tot dându-i zor cu „naiba”, dar n-a putut face nimic.

Apa creștea din ce în ce mai mult și el a început să se teamă să nu piardă momentul plecării. Nu era deloc binedispus când, chiar în plin flux, bărbatul cel slab s-a apropiat de pasarelă și a cerut să vadă unde i s-a așezat lada. Căpitanul i-a răspuns că dorește ca și omul și lada, repetând pe „naiba” de mai multe ori, să se ducă în iad. Dar bărbatul cel slab nu i-a luat-o în nume de rău, ci a coborât cu secundul, a văzut locul în care se afla lada, s-a apropiat și a stat un timp pe punte, în ceață.

O fi plecat singur, nimeni n-a observat, căci, de fapt, nici nu se mai gândeau la el. În acest timp ceața a început să se ridice și totul a devenit din nou senin. Noii mei prieteni însetați, care vorbeau cu „naiba” și „dracu'”, au râs de felul cum înjurase căpitanul, lăsând deoparte calitățile sale de poliglot, pline de pitoresc, atunci când, după ce i-a întrebat pe ceilalți marinari care se deplasau în aval și în amonte pe fluviu, aflase că aceștia nu văzuseră ceață decât în preajma cheiului. Cu toate acestea, corabia a plecat în vremea fluxului și, fără îndoială, dimineața se afla departe de gura fluviului. Iar la vremea când vorbeau, se afla de mult pe mare.

Și astfel, scumpă doamnă Mina, trebuie să ne odihnim o vreme, căci dușmanul nostru e pe mare, stăpânind ceața, în drum spre gurile Dunării. O corabie cu pânze nu merge prea repede, îi trebuie destul timp, iar când vom porni noi, vom merge mai repede pe uscat și îl vom întâlni acolo. Norocul nostru cel mare va fi să dăm de el când se află în ladă, între răsăritul și apusul soarelui, căci atunci nu se poate lupta și ne vom răfui cu el așa cum se cuvine. Lada pe care o căutam urmează să fie debarcată la Varna și predată unui agent, un oarecare Ristics, care își va prezenta acolo scrisorile de acreditare și astfel amicul nostru negustorul își va fi îndeplinit misiunea. Când a întrebat dacă este ceva în neregulă, căci, într-un asemenea caz, el poate telegrafia și face investigații la Varna, noi am răspuns „nu”, căci ceea ce

este de făcut nu depinde de poliție sau de vamă, ci trebuie făcut numai de noi și așa cum știm noi. După ce doctorul Van Helsing a terminat de vorbit, l-am întrebat dacă e sigur că Dracula rămăsese pe puntea corăbiei. El răspunse:

– Avem cea mai bună dovadă, propria dumitale mărturisire în transa hipnotică de azi de dimineață.

L-am întrebat din nou dacă este într-adevăr necesar să-l urmăresc pe conte, căci vai!, mă îngrozeam la gândul că Jonathan mă va părăsi și știam că se va duce cu siguranță dacă se duc și ceilalți.

– Da, da, este necesar, foarte necesar! În primul rând pentru dumneata, apoi pentru umanitate. Monstrul a făcut până acum destul rău în cercul strâmt unde se află și în scurtul răstimp când nu a fost decât un trup orbecând în întuneric, în căutarea limitelor sale și neaflându-le. Acestea toate le-am spus celorlalți.

Dumneata, scumpă doamnă Mina, le vei afla la fonograful prietenului John sau în jurnalul soțului dumitale. Le-am spus cum hotărârea lui de a-și părăsi țara secătuită, secătuită de ființe omenești, și de a veni într-o țară nouă, unde viețile omenești forfotesc ca o mare de spice de grâu, a fost opera veacurilor. Dacă un alt mort viu ca el ar încerca să facă ce a făcut el, nici toate veacurile care au trecut, nici cele care vor veni nu-l pot ajuta. Toate forțele oculte, profunde și puternice ale naturii au conlucrat aproape miraculos pentru el. Chiar și locul unde a trăit în toate veacurile acestea este plin de ciudățenii geologice și chimice: peșteri adânci și crăpături care duc nimeni nu știe unde; vulcani ale căror cratere încă mai emană ape cu proprietăți stranii și gaze careucid sau învie.

Fără îndoială, în toate aceste combinații de forțe oculte care lucrează, într-un mod straniu, pentru o viață fizică există ceva magnetic sau electric. Și în el au existat la început anumite calități deosebite, într-o epocă zbuciumată și războinică, era vestit pentru nervii lui de oțel, pentru mintea lui ascuțită și pentru curajul lui mai mare decât al celorlalți.

Un anume principiu vital și-a găsit în el, în mod ciudat, forma supremă.

Și, după cum trupul lui s-a întărit, a crescut și s-a dezvoltat, și spiritul lui s-a dezvoltat în aceeași măsură. Și toate acestea, în afara aceluia ajutor diabolic care îi este caracteristic, căci trebuie să cedeze în fața puterilor care își au originea în bine și întruchiează binele. Iată ce reprezintă el pentru noi. Te-a însemnat, o, iartă-mă, scumpa mea, că trebuie să spun aceste lucruri, dar vorbesc pentru binele dumitale. Te-a însemnat într-un asemenea mod, încât chiar dacă nu-ți mai face altceva, vei continua să trăiești la fel de blând ca și până acum.

Iar, cu timpul, moartea, care este soarta tuturor oamenilor acceptată de Dumnezeu, te va transforma în ceea ce este el. Dar acest lucru nu trebuie să se întâmple! Am jurat cu toții că nu trebuie să se întâmple.

Se opri, iar eu am întrebat:

– Dar oare insuccesul nu-l va face pe conte mai înțelept? Izgonit din Anglia, nu se va feri el oare de această țară ca tigrul de satul care i-a luat urma?

– Aha, spuse el, comparația dumitale cu tigrul e bună și am să mi-o însușesc.

Acest mâncător de oameni, cum îl numesc oamenii din India pe tigrul care a gustat o dată din sângele omenesc, nu se mai preocupă de altă pradă, ci continuă să-i dea târcoale vechii prăzi până ce o înhață. Cel pe care l-am izgonit din satul nostru este tot un tigrul, un mâncător de oameni, care nu încetează să dea târcoale. Nu, el nu este dintre cei care se retrag și rămân deoparte. În viață, în viața cea adevărată, trecea hotarul Turciei și îi ataca pe dușmani pe propriul lor teren.

A fost înfrânt, dar s-a oprit el oare? Nu! A venit o dată, și încă o dată, și încă o dată. Luați aminte la perseverența și stăruința lui. Cu creierul lui de copil a conceput de mult ideea de a veni într-un mare oraș. Ce a făcut? A descoperit locul cel mai plin de făgăduințe din toată lumea. Apoi, a

început în mod deliberat să-și pregătească planul. Cu răbdare și-a calculat tăria și forțele. A studiat limbi noi. A învățat despre o nouă viață socială: o nouă ambianță a lucrurilor din trecut, politica, Dreptul, finanțele, știința, obiceiurile unei țări noi și ale unui popor nou, apărute după el.

Ceea ce a întrevăzut i-a biciuit poftele și i-a ațâțat dorințele. Ba, chiar a contribuit la dezvoltarea creierului său, căci totul îi dovedea cât de întemeiate au fost presupunerile sale de la început. El a făcut totul singur, singur! Dintr-un cavou ruinat într-un colț uitat de țară. Ce nu poate face, când marea lume a spiritului îi este deschisă? El, care este în stare să suradă în fața morții, după cum știm, să prospere în timpul molimelor ceucid popoare întregi. O, dacă ar fi trimisul lui Dumnezeu și nu al diavolului, ce forță benefică ar fi putut fi în această lume! Dar noi ne-am jurat să eliberăm lumea. Trebuie ca eforturile și truda noastră să fie făcute în tăcere și în taină. Căci, în această epocă luminată, oamenii nu mai cred nici în cea mai mare forță a sa, în același timp teaca, armura și arma de distrugere îndreptată împotriva noastră, a dușmanilor săi, care suntem gata să ne primejduim și propriile suflete pentru siguranța unui suflet pe care îl iubim, pentru binele omenirii și pentru cinstea și gloria lui Dumnezeu.

După o discuție generală, s-a hotărât să nu se stabilească nimic astă-seară, pentru ca toți să dormim cu aceste fapte în minte și să încercăm să găsim concluziile cuvenite. Măine, la micul dejun, ne vom întâlni din nou și, după ce ne vom împărtăși fiecare concluziile, vom hotărî asupra unui anumit plan de acțiune.

În seara aceasta mă simt cuprinsă de o liniște și de o pace minunate, de parcă o prezență obsedantă s-ar fi îndepărtat de mine. Poate... Dar presupunerea mea nu s-a adevărit, nici nu se putea adevăra, căci mi-am zărit în oglindă urma roșie de pe frunte și mi-am dat seama că încă sunt pângărită.

Jurnalul doctorului Seward

5 octombrie. Ne-am trezit cu toții în zori și cred că somnul a avut un efect binefăcător asupra noastră. Când ne-am întâlnit, la micul dejun, printre noi domnea o voioșie generală.

Urmează să ne întâlnim peste o jumătate de ceas în biroul meu, pentru a discuta planul de acțiune. Nu văd decât o singură dificultate imediată, de care îmi dau seama mai degrabă din instinct decât din judecată: va trebui să vorbim cu toții sincer și, totuși, mă tem că, într-un anume fel misterios, limba sârmanei doamne Harker este legată. Știu că are și ea propriile ei concluzii și din toate câte s-au întâmplat până acum îmi pot da seama cât de sclipitoare și de adevărate trebuie să fie, dar ea nu vrea sau nu poate să le formuleze. I-am vorbit despre asta lui Van Helsing și urmează să discutăm împreună când vom fi singuri. Bănuiesc că acest lucru se datorează otrăvii cumplite din venele ei, otravă care începe să lucreze. Conteale a avut un scop când i-a făcut doamnei Harker ceea ce Van Helsing numește „botezul de sânge al vampirului”.. Într-o epocă în care existența ptomainelor³¹ rămâne un mister, nu trebuie să ne mai mirăm de nimic! De un lucru sunt sigur: dacă presimțirea mea cu privire la tăcerile bieteii doamne Harker se adevărește, atunci ne așteaptă o mare greutate, un pericol necunoscut. Aceași forță care îi impune tăcerea, îi poate impune să vorbească.

Van Helsing va veni în biroul meu puțin înaintea celorlalți. Voi încerca să abordez acest subiect.

Mai târziu. Când a venit Profesorul, am discutat despre starea lucrurilor. Mi-am putut da seama că avea ceva pe suflet și că voia să-1 spună, dar am simțit că șovăie să atace subiectul. După ce a umblat puțin pe ocolite, mi-a spus deodată:

³¹ Substanțe toxice rezultate din putrefacția materiilor organice de origine animală.

– Prietene John, există o problemă pe care trebuie s-o discutăm numai dumneata și cu mine; în orice caz, la început. Mai târziu le-o vom putea încredința și celorlalți. Aici se opri, eu am așteptat, iar el a continuat: Doamna Mina, scumpa noastră, biată doamnă Mina, s-a schimbat.

M-a trecut un fior rece aflând confirmarea temerilor mele cele mai rele. Van Helsing a continuat:

– Având experiența domnișoarei Lucy, trebuie, de data asta, să ne ferim a lăsa lucrurile să meargă prea departe. Misiunea noastră este, de fapt, mai grea decât oricând și acest nou necaz face ca fiecare ceas să aibă o importanță crucială. Pe chipul ei încep să văd trăsăturile de vampir. Acum sunt abia perceptibile, dar se pot vedea dacă ochii noștri le observă fără a fi înrobiți unor idei preconceptuate. Dinții au devenit mai ascuțiți, iar ochii, câteodată, sunt mai duri. Dar asta nu e totul; tace acum prea des.

La fel s-a întâmplat și cu domnișoara Lucy. Tăcea chiar și când scria lucruri care voia să fie cunoscute mai târziu. Iată teama mea: dacă ea poate, în transa hipnotică provocată de noi, să ne spună ceea ce vede și aude contele, nu înseamnă, oare, că acela care a hipnotizat-o prima oară, care i-a băut sângele și care a făcut-o să-i bea sângele lui, poate, dacă vrea, s-o oblige să-i destăinuiească ce știe ea?

Am încuviințat, iar el a continuat:

– Atunci, trebuie să împiedicăm acest lucru, trebuie să-i ținem ascunse intențiile noastre, pentru ca ea să nu poată spune anumite lucruri. Sarcina este grea, atât de grea, încât îmi sfâșie inima, dar așa trebuie să se întâmple. Când ne vom întâlni astăzi, va trebui să-i spun că, din motive pe care nu i le putem împărtăși, ea va trebui să nu mai participe la consfăturile noastre, ci va rămâne doar sub protecția noastră.

Își șterse fruntea, care transpirase din belșug la gândul mâhnirii pe care i-o va provoca unei biete ființe deja atât de chinuite. Știam că l-aș mai liniști dacă i-aș spune că și eu

ajunsesem la aceeași concluzie, căci, oricum, îl va elibera de durerea îndoielii. I-am spus, iar efectul a fost cel așteptat.

Se apropia acum timpul întrunirii noastre generale. Van Helsing a plecat să se pregătească pentru întâlnire și pentru rolul lui neplăcut la această adunare.

Mai târziu. De la începutul întrunirii, Van Helsing și cu mine am simțit o mare ușurare. Doamna Harker trimisese un mesaj prin soțul ei, comunicându-ne că nu poate veni, deoarece consideră că este mai bine să putem discuta acțiunile noastre fără ca prezența ei să ne stânjenească. Am schimbat o scurtă privire cu Profesorul și ne-am simțit întrucâtva ușurați. Credeam că dacă doamna Harker își dăduse singură seama de primejdie evităm o mare suferință și un mare pericol. În împrejurările de față am convenit, printr-o privire întrebătoare și printr-un răspuns cu degetul la buze, să păstrăm tăcerea asupra îndoielilor noastre până vom putea să vorbim din nou singuri. Am început imediat să discutăm planul de bătaie. Van Helsing ne spuse sumar faptele:

– *Țarina Ecaterina* a ieșit de pe Tamisa ieri-dimineată. Li vor trebui, mergând cu cea mai mare viteză, cel puțin trei săptămâni ca să ajungă la Varna, dar noi putem ajunge în același loc, pe uscat, în trei zile. Bun, dacă acordăm un avans de două zile corăbiei, din cauza condițiilor atmosferice pe care le știm că le poate produce contele și dacă socotim că întârzierea noastră se poate ridica la o zi și o noapte, avem la dispoziție aproape două săptămâni. Așadar, pentru deplina siguranță, trebuie să plecăm de aici pe data de 17, cel mai târziu. Astfel, vom sosi, în orice caz, la Varna, cu o zi înaintea corăbiei și vom putea face pregătirile necesare. Desigur, vom pleca înarmați, împotriva răului spiritual și material.

Aici interveni Quincey Morris:

– După câte înțeleg, contele vine dintr-o țară în care se află lupi și poate ajunge acolo înaintea noastră. Propun să adăugăm și câteva puști Winchester la arsenalul nostru.

– Bine!, răspunse Van Helsing. Vom lua puști, între timp nu putem face mai nimic pe aici și cum cred că Varna nu prea ne este cunoscută, de ce n-am merge acolo mai curând? Avem tot atât de așteptat și aici ca și acolo. Diseară și mâine ne putem pregăti și, dacă totul va fi bine, vom putea porni toți patru în călătorie.

– Toți patru?, întrebă Harker nedumerit, privindu-ne pe rând.

– Desigur!, răspunse repede Profesorul. Dumneata trebuie să rămâi pentru a avea grijă de blânda dumitale soție.

Harker rămase tăcut un timp, apoi spuse cu o voce seacă:

– Vom mai vorbi despre acest lucru mai târziu. Vreau să mă consult cu Mina.

Am crezut că este momentul ca Van Helsing să-1 prevină să nu-i destăinuiească doamnei Harker planurile noastre, dar Profesorul nu dădu nici o atenție. L-am privit semnificativ, tușind. Drept răspuns, el și-a dus degetul la buze și a plecat.

Jurnalul lui Jonathan Harker

5 octombrie, după-amiază. Câtva timp după întrunirea noastră de dimineață nu am putut să-mi adun gândurile. Noua întorsătură a lucrurilor mă uimește și nu-mi mai permite să gândesc activ. Hotărârea Minei de a nu mai participa la discuții m-a pus pe gânduri și, cum nu am putut avea o discuție cu ea în această privință, nu pot decât să fac presupuneri.

Sunt tot atât de departe de orice soluție ca și până acum. Felul în care ceilalți au primit acest lucru m-a nedumerit, de asemenea. Ultima dată când am vorbit despre acest subiect am căzut de acord să nu mai existe nici o taină între noi. Acum Mina doarme, liniștită și dulce ca un copilăș.

Mai târziu. Pe măsură ce se lăsa noaptea, iar pământul se acoperea de umbră din cauza soarelui care cobora, liniștea din cameră devenea tot mai solemnă. Dintr-odată, Mina deschise ochii și, privindu-mă cu duioșie, spuse:

– Jonathan, vreau să-mi făgăduiești ceva pe cuvânt de onoare. O promisiune făcută mie, dar devenită sacră în auzul lui Dumnezeu, care nu va fi încălcată, chiar dacă aş cădea în genunchi, implorându-te cu lacrimi amare. Repede, trebuie să-mi făgăduiești numaidecât.

– Mina, i-am răspuns, nu pot să-ți făgăduiesc numaidecât un asemenea lucru. Poate că nu am dreptul s-o fac.

– Dar, dragul meu, spuse ea, cu o intensitate spirituală atât de puternică, încât ochii îi luminau ca Steaua Polară, eu doresc acest lucru și este numai pentru binele meu. Întreabă-l pe Van Helsing dacă am dreptate. Dacă el nu este de acord, poți face cum vrei. Ba, mai mult, dacă poți fi de acord, mai târziu, tu vei fi dezlegat de promisiune.

– Făgăduiesc!, i-am spus, și o clipă i-am citit pe chip fericirea supremă, deși nu mai puteam împărtăși această fericire, din cauza cicatricei roșii de pe frunte. Ea spuse:

– Făgăduiește-mi că nu-mi vei spune nimic despre planurile de luptă împotriva contelui, nici prin cuvinte, nici prin deducții, nici prin aluzii, atâta vreme cât va dura acest lucrul, și își duse în mod solemn mâna la cicatrice.

Îmi dădeam seama că vorbea serios, așa că am spus solemn:

– Făgăduiesc!, și spunând acest lucru am simțit că între noi doi s-a închis în clipa aceea o ușă.

Mai târziu, la miezul nopții. Mina a fost vioaie și veselă toată seara, și părea că toți ceilalți prinseseră curaj, de parcă se molipsiseră de la voioșia ei. Până și eu am simțit că vălul de tristețe care ne apăsa începea să se ridice. Ne-am retras devreme. Mina doarme ca un prunc.

6 octombrie, dimineața. O altă surpriză. Mina m-a trezit devreme, cam la aceeași oră ca ieri, și m-a rugat să-l aduc pe doctorul Van Helsing. Am crezut că se ivise o nouă ocazie de hipnoză și, fără să-i pun vreo întrebare, m-am dus după Profesor. El se așteptase, fără îndoială, la o asemenea vizită, căci l-am găsit gata îmbrăcat. Ușa de la odaia lui era întredeschisă, așa încât a putut să audă deschizându-se ușa

de la odaia noastră. Veni numaidecât. Intrând în cameră, o întrebă pe Mina dacă pot veni și ceilalți.

– Nu, răspunse ea foarte simplu, nu va fi nevoie. Le poți spune tot atât de bine și dumneata. Trebuie să vă însoțesc în călătorie.

Doctorul Van Helsing a fost tot atât de surprins ca și mine. După o pauză de o clipă, întrebă:

– Dar de ce?

– Trebuie să mă luați cu voi. Sunt mai în siguranță cu voi și voi veți fi mai în siguranță.

– Dar de ce, scumpă Mina? Știi că siguranța dumitale este datoria noastră cea mai solemnă. Noi înfruntăm un pericol la care dumneata ești sau poți fi expusă mai mult decât oricare dintre noi din cauza... din cauza împrejurărilor și a lucrurilor care s-au petrecut.

Se opri stingherit. Ea răspunse, ridicând un deget și arătând spre frunte:

– Știu. De aceea trebuie să merg. Pot să vă spun acest lucru acum, când răsare soarele, și probabil nu vi-l voi mai putea spune. Știu că atunci când contele mă cheamă eu trebuie să mă duc printr-un șiretlic, prin orice mijloc de a înșela pe cineva, chiar și pe Jonathan.

N-am putut face altceva decât să-i strâng mâna, nu puteam vorbi, emoția depășea până și ușurarea prin lacrimi. Ea continuă:

—Voi, bărbații, sunteți curajoși și puternici. Sunteți puternici toți laolaltă, căci puteți sfida lucruri care ar depăși tot ce poate îndura un om nevoit să se apere singur. Pe lângă asta, vă pot fi și eu de folos, deoarece mă puteți hipnotiza și afla astfel ceea ce eu însămi nu cunosc.

Doctorul Van Helsing spuse foarte grav:

– Doamnă Mina, ești foarte înțeleaptă, ca întotdeauna. Vei veni cu noi și vom înfăptui laolaltă ceea ce pornim să îndeplinim.

După ce a vorbit Van Helsing, lungă tăcere a Minei mă făcu să o privesc. Adormise din nou pe pernă. Nu s-a trezit nici

când am tras storurile și lumina soarelui a inundat încăperea. Van Helsing îmi făcu semn să-l urmez în tăcere. Am ieșit din odaie și, într-un minut, lordul Godalming, doctorul Seward și domnul Morris veniră și ei. Profesorul le împărtăși ceea ce spusese Mina și continuă:

– Dimineață vom pleca la Varna. Trebuie să ținem acum seama de un nou factor: doamna Mina. O, sufletul ei e cinstit. Ce suferință pentru ea să ne spună toate câte le-am auzit, dar așa este cinstit și ne-a prevenit la timp. Nu trebuie să pierdem nici o ocazie, iar la Varna e bine să fim gata de acțiune îndată ce sosește corabia.

– Ce anume vom face?, întrebă domnul Morris laconic.

Profesorul făcu o pauză înainte de a răspunde:

– Mai întâi ne vom urca pe puntea corăbiei, apoi, după ce vom fi identificat lada, vom așeza pe ea o ramură de măceș și o vom fixa ca să nu mai poată ieși nimeni de acolo, așa, cel puțin, spune superstiția. Apoi, după ce vom afla prilejul pe care îl căutăm, când nu e nimeni primprejur să ne vadă, vom deschide lada și... și totul va fi bine.

– Eu nu voi aștepta nici un prilej, spuse Morris. Când voi vedea lada, o voi deschide și voi distruge monstrul, chiar dacă sunt și o mie de oameni prin preajmă, și chiar dacă sunt făcut una cu pământul în clipa următoare!

I-am apucat mâna instinctiv: era tare ca o bucată de oțel. Cred că mi-a înțeles privirea, sper că a înțeles.

– Ce băiat bun, spuse doctorul Van Helsing. Quincey este un bărbat și jumătate, Domnul să-l binecuvânteze! Fiul meu, crede-mă, nici unul dintre noi nu va zăbovi sau nu va sta pe loc de frică. Nu spun decât ce putem face, ceea ce trebuie să facem. Dar, de fapt, nu putem spune ce vom face. Se pot întâmpla atâtea lucruri, iar întorsăturile și rezultatele lor să fie atât de diferite, încât, până în clipa de față, nu putem spune nimic.

Vom fi înarmați în toate felurile. Și când va veni momentul decisiv, eforturile noastre nu vor slăbi. Să orânduim astăzi toate treburile. Să aranjăm și tot ce este în legătură cu cei

dragi nouă și cu cei care depind de noi, căci nici unul dintre noi nu știe care, când sau cum va fi sfârșitul. În ceea ce mă privește, treburile mele personale sunt aranjate. Și, cum nu am altceva de făcut, mă voi duce să fac demersurile pentru călătorie. Voi procura biletele și toate cele necesare pentru plecare.

Nu mai aveam nimic de adăugat, așa că ne-am despărțit. Eu îmi voi încheia toate treburile în această lume și voi fi mai pregătit pentru orice ar putea urma...

Mai târziu. Am terminat, mi-am făcut testamentul și am aranjat totul. Mina, dacă supraviețuiește, este unicul meu moștenitor. Dacă nu, atunci ceilalți, care au fost atât de buni cu noi, vor căpăta ceea ce las eu.

Soarele se apropie de apus. Neliniștea Minei î atrage atenția. Sunt sigur că are ceva pe suflet, și ni-1 va destăinui exact în clipa apusului. Aceste clipe devin momente sfâșietoare pentru noi toți, căci fiecare răsărit și apus de soare aduc un alt pericol, o altă suferință, care, totuși, prin voința lui Dumnezeu, pot fi o cale spre un sfârșit fericit. Scriu toate aceste lucruri în jurnal, deoarece draga mea nu trebuie să le mai audă. Dacă se va întâmpla ca ea să le poată vedea într-o zi, totul va fi pregătit.

Mă strigă Mina.

CAP. 25

Jurnalul doctorului Seward

11 *octombrie, seara.* Jonathan Harker m-a rugat să notez aceste lucruri, deoarece, după câte spune el, nu se află la înălțimea acestei misiuni și avem nevoie de însemnări fidele.

Cred că nici unul dintre noi nu a fost surprins când am fost invitați s-o vedem pe doamna Harker cu puțină vreme înainte de apusul soarelui. În ultima vreme am început să înțelegem că răsăritul și asfințitul sunt pentru ea momente de stranie libertate, când eul ei de altădată se poate manifesta fără să fie subjugat de o forță dominantă, care s-o îndemne sau s-o oprească de la acțiune. Această stare de spirit sau această condiție începe aproape cu o jumătate de oră înainte de momentul răsăritului sau apusului de soare și durează până când soarele se înalță pe cer sau până când norii mai sunt încă împurpurați de razele ce mai străbat deasupra orizontului. La început apare un fel de condiție negativă, de parcă s-ar desface o legătură, apoi urmează repede libertatea absolută.

Când, totuși, libertatea încetează, revenirea sau recidiva vine rapid, precedată numai de un interval de tăcere pregătitoare.

Astă-seară, când ne-am întâlnit, doamna Harker părea oarecum constrânsă și pe chip i se vedeau toate semnele unei

lupte interioare, pe care eu am atribuit-o efortului violent din primul moment de libertate. Totuși, după câteva minute, își câpătă deplina stăpânire de sine. Atunci, făcând semn soțului ei să se așeze pe sofa unde se afla ea întinsă, ne rugă să ne aducem scaunele mai aproape. Luând mâna soțului ei într-ale sale, doamna Harker începu:

– Suntem cu toții laolaltă în libertate poate pentru ultima oară! Știu, dragul meu, știu că tu vei fi alături de mine mereu, până la sfârșit.

Aceste cuvinte au fost adresate soțului ei, care, cum am văzut cu toții, îi strângea mâinile.

– Dimineață vom porni să ne îndeplinim datoria și numai Dumnezeu știe câte ne mai pot aștepta. Veți fi atât de buni și mă veți lua cu voi. Știu că voi, bărbați bravi și cinstiți, veți face tot ce omenește este posibil pentru o biată femeie slabă, al cărei suflet este poate pierdut, nu, nu, nu încă, dar în orice caz se află în grea primejdie. Dar nu trebuie să uitați că eu nu sunt la fel ca voi. Am în sânge și în suflet o otravă care mă poate distruge, care mă va distruge cu siguranță dacă nu primesc ajutor. O, prieteni, știți și voi, la fel ca mine, că este în joc sufletul meu. Și deși știu că există o ieșire, nici voi, nici eu nu trebuie s-o apucăm pe acest drum!

Ea ne privi pe rând, rugător, începând și terminând cu soțul ei.

– Despre ce drum este vorba?, întrebă Van Helsing răgușit. Care este drumul pe care noi nu trebuie, nu avem voie, s-o apucăm?

– Acela de a muri numaidecât, fie de mâna mea, fie de mâna altcuiva, mai înainte de a se fi săvârșit răul cel mare. Știu și eu, ca și voi, că, odată moartă, mi-ați putea elibera spiritul nemuritor, așa cum ați procedat cu sufletul sărmanei Lucy. Dacă n-ar fi vorba decât de moarte, n-aș șovăi să mor acum, pe loc, în mijlocul prietenilor care mă iubesc. Dar moartea nu este totul.

Nu pot să cred că atunci când mai avem speranțe și o sarcină amară de îndeplinit, moartea reprezintă voința lui

Dumnezeu. De aceea, eu renunț la certitudinea odihnei eterne și pornesc în întunericul care ascunde poate cele mai negre lucruri din lumea de aici și din lumea Infernului!

N-am scos nici un cuvânt; simțeam că acesta nu este decât un indiciu. Pe chipurile celorlalți se citea încordarea, iar Harker devenise pământiu. El bănuia poate mai bine decât noi toți ce avea să urmeze. Ea continuă:

– Iată contribuția mea în această dilemă. Care va fi contribuția voastră? Viața voastră, știu!, continuă ea repede. Nu e un lucru greu pentru niște oameni curajoși. Viețile voastre aparțin lui Dumnezeu și i le veți da Lui înapoi, dar mie ce-mi puteți da?

Ne privi din nou întrebător, dar de data asta ocoli chipul soțului ei. Quincey păru că înțelege, încuviință, iar chipul ei se însenină.

– Atunci, o să vă spun deschis ce vreau, căci între noi nu trebuie să mai existe nici un fel de îndoială. Trebuie să-mi promiteți fiecare, chiar și tu, iubitul meu soț, că, dacă va veni vremea, mă veți ucide.

– Când va veni acea vreme?

Cel care puse întrebarea a fost Quincey, cu o voce joasă și încordată.

– Când vă veți convinge că m-am schimbat într-atât, încât e mai bine să mor decât să trăiesc. Când voi fi moartă cu trupul, atunci voi, fără nici un moment de zăbavă, înfigeți țepușa și tăiați-mi capul, sau faceți tot ce este necesar pentru a-mi da odihna!

Quincey a fost cel dintâi care s-a ridicat după câteva clipe de tăcere. Îngenunche în fața ei și, luându-i mâna, spuse solemn:

– Sunt un om dur care, poate, nu a trăit așa cum ar fi trebuit pentru a deveni vrednic de o asemenea cinste, dar îți jur pe tot ce am mai sfânt și mai drag că, dacă va veni vreodată vremea, îmi voi face neclintit datoria pe care ne-ai impus-o. Și îți mai făgăduiesc că înainte de a acționa, va trebui să fiu absolut convins că voi proceda corect.

– Prieten adevărat!, au fost singurele cuvinte pe care le rosti doamna Harker printre lacrimile care șiroiau și, aplecându-se, sărută mâna lui Quincey.

– Și eu jur, scumpă doamnă Mina!, spuse Van Helsing.

– Și eu!, spuse lordul Godalming și fiecare pe rând a îngenuncheat în fața ei făcând jurământul.

M-am dus și eu. Atunci Harker se întoarse spre soția lui.

– Trebuie să-ți făgăduiesc și eu acest lucru, soția mea?

– Și tu, dragul meu, spuse ea, cu milă nesfârșită în glas și în privire. Tu nu poți da înapoi. Tu îmi ești omul cel mai apropiat și cel mai drag din toată lumea. Sufletele noastre sunt împletite într-unul singur, pentru toată viața și pentru totdeauna. Și vai, dragul meu, dacă trebuie să primesc moartea din mâna cuiva, atunci să fie din mâna celui care mă iubește cel mai mult.

Doamna Harker zâmbi cu adevărat și cu un suspin de ușurare se rezemă pe spate și spuse:

– Și acum încă un cuvânt de avertisment, pe care nu trebuie să-l uitați vreodată: vremea aceasta, dacă va veni vreodată, poate veni repede și pe neașteptate și, în acest caz, nu trebuie să pierdeți timpul, ci să folosiți orice prilej. În momentul acela eu însămi pot fi, ba nu!, dacă va veni vreodată ceasul, eu voi fi cu siguranță, aliata dușmanului împotriva voastră... încă o rugămintă. Spunând aceste cuvinte, doamna Harker deveni solemnă: Aș vrea să faceți, dacă se poate, încă ceva pentru mine, ceva mai puțin vital și necesar.

Vreau să-mi citiți slujba de înmormântare. Într-o zi tot mi-o veți citi. Oricare va fi sfârșitul acestei îngrozitoare aventuri, pentru noi toți, sau pentru o parte dintre noi, va rămâne ca un gând frumos. Sper că tu, dragul meu, mi-o vei citi și glasul tău se va înălța în memoria mea pentru totdeauna, orice s-ar întâmpla!

– Dar bine, scumpa mea, pleda el, moartea e departe de tine.

– Nu, spuse ea, ridicând mâna în semn de avertisment, în clipa asta sunt mai moartă decât dacă aş fi apăsată greu de povara unui mormânt pământesc.

– Cum, soția mea, trebuie neapărat să-ți citesc slujba?, întrebă el înainte de a începe.

– Va fi o mângâiere pentru mine, soțul meu!, răspunse ea, iar Harker începu să citească din cartea pregătită de Mina.

Cum aş putea, sau cum ar putea cineva găsi cuvinte pentru a descrie această scenă stranie, solemnitatea, tragismul, tristețea și groaza și, cu toate acestea, duioșia ei!

– Eu nu pot continua... mă lasă cuvintele și glasul!

Instinctul ei nu greșise. Oricât ar fi fost de stranie, oricât ni s-a părut după aceea bizară și nouă, care i-am simțit influența puternică, slujba ne-a mângâiat mult. Și liniștea, semn că doamna Harker își pierdea din nou libertatea sufletului, nu mi s-a mai părut atât de plină de deznădejde cum ne temuserăm.

Jurnalul lui Jonathan Harker

15 octombrie, Varna. Am plecat din Charing Cross în dimineața zilei de 12, am ajuns la Paris în aceeași noapte și ne-am ocupat locurile rezervate anume în Orient Express. Am călătorit zi și noapte, ajungând aici aproximativ la orele cinci. Lordul Godalming s-a dus la consulat să vadă dacă sosise vreo telegramă, iar noi ceilalți am tras la hotelul *Odessus*. Călătoria nu a fost lipsită de incidente, dar eram prea nerăbdător să sosesc pentru a le mai da vreo atenție. Până când va sosi în port *Țarina Ecaterina*, pe mine nu mă va mai interesa nimic altceva pe lume. Slavă Domnului! Mina este bine și pare să se mai fi întremat. A mai căpătat puțină culoare. Doarme foarte mult, a dormit aproape tot timpul călătoriei, înainte de apusul și răsăritul soarelui este, totuși, trează și activă, iar Van Helsing și-a făcut obiceiul să o hipnotizeze în aceste momente.

La început a fost nevoie de un oarecare efort și a trebuit să facă multe pauze, dar acum Mina pare să cedeze numaidecât, ca și cum s-ar fi obișnuit, și nu e nevoie de aproape nici un fel de acțiune. În aceste clipe, puterea lui constă, pare-se, în voință, iar gândurile soției mele i se supun. O întrebă întotdeauna ce vede și ce aude. Ea răspunde la început:

– Nimic, totul este întunecat. Apoi: Aud valurile lovindu-se de corabie și clipocitul apei. Se întind pânze și corzi, iar catargele și vergile scârțâie. Vântul e puternic, îl aud șuierând printre funiile de la catarg, iar prova aruncă spuma înapoi.

Evident, *Țarina Ecaterina* se află încă pe mare, plutind spre Varna. Tocmai s-a întors lordul Godalming. A găsit patru telegrame, câte una în fiecare zi de când plecaserăm și toate spuneau același lucru: că la Lloyd nu sosise de nicăieri nici o înștiințare în legătură cu *Țarina Ecaterina*. Înainte de a pleca din Londra, Godalming aranjase cu agentul său ca acesta să-i trimită în fiecare zi câte o telegramă în legătură cu semnalarea corăbiei. Mesajul trebuia să fie trimis chiar dacă vasul nu era semnalat, așa încât lordul să fie sigur că la celălalt capăt al firului stă cineva de veghe.

Am cinat și ne-am culcat devreme. Mâine urmează să ne ducem la viceconsul și să aranjăm, dacă se poate, să ne urcăm pe puntea corăbiei de îndată ce va sosi. Șanse ar fi, spune Van Helsing, să ne urcăm pe punte între răsăritul și apusul soarelui. Conteale, chiar dacă se transformă în liliac, nu poate traversa apa prin propria sa voință și nu poate părăsi corabia. Și cum nu cutează să se transforme în om fără a trezi bănuielile, pe care, în mod evident, vrea să le evite, va trebui să rămână în ladă. Dacă ne urcăm pe punte după răsăritul soarelui, el va fi la discreția noastră, căci putem deschide lada și putem trece la acțiune înainte de a se trezi, așa cum am procedat și cu biata Lucy. Nu vom fi prea miloși.

Credem că nu vom avea mult de furcă cu autoritățile sau cu marinarii. Slavă Domnului, în țara asta mita face orice, iar noi avem bani din belșug! Trebuie să ne asigurăm doar ca

vasul să nu intre în port între apusul și răsăritul soarelui fără știrea noastră, și atunci totul va fi în ordine. Cred că Măria-Sa-Punga-cu-Bani va aranja lucrurile!

16 octombrie. Relatarea Minei e mereu aceeași: valuri care se izbesc, apa care clipește, întuneric și vânt prielnic. Am ajuns, fără îndoială, la vreme, așa că vom fi pregătiți și vom auzi de *Țarina Ecaterina*. Suntem siguri că vom primi o înștiințare, deoarece corabia trebuie să traverseze Dardanelele.

17 octombrie. Cred că toate sunt aproape gata pentru a-l întâmpina pe conte la întoarcerea din călătorie. Godalming le-a spus celor de la agenția portului că lada trimisă cu vasul s-ar putea să conțină obiecte furate de la un prieten de-al său și că a obținut un fel de autorizație de a o deschide pe propria sa răspundere. Armatorul i-a dat un document, prin care i se cere căpitanului să-i acorde lordului toate înlesnirile pe puntea corăbiei, și o autorizație similară pentru agentul său din Varna.

L-am văzut pe agent, care era foarte impresionat de purtarea binevoitoare a lui Godalming față de el, și suntem cu toții convinși că va face tot ce îi stă în putință pentru a răspunde dorințelor noastre. Am hotărât de pe acum ce vom face când vom deschide lada. Dacă îl vom găsi pe conte înăuntru, Van Helsing și Seward îi vor tăia numaidecât capul și îi vor înfige o țepușă în inimă. Morris, Godalming și cu mine vom avea grijă să nu intervină nimeni, chiar cu riscul de a folosi armele pe care le vom avea pregătite. Profesorul spune că, dacă vom proceda astfel cu trupul contelui, el se va transforma numaidecât în țărână și dacă s-ar isca vreo bănuială de crimă împotriva noastră nu va mai exista nici o mărturie. Dar chiar dacă nu s-ar isca asemenea bănuială, noi vom răspunde de actul nostru și chiar aceste însemnări pot deveni o mărturie care să ne servească împotriva spânzurătorii.

24 octombrie. O săptămână întreagă de așteptare. Telegrama zilnică adresată lui Godalming, dar mereu aceeași poveste: „încă nici o veste”. Răspunsul hipnotic al Minei este invariabil: „Valuri care izbesc, apă care clipește și catarge care scârțâie”.

Telegramă, 24 octombrie
Rufus Smith, Lloyd, Londra,
către lordul Godalming, prin amabilitatea
viceconsulului Maiestății Sale, Varna

„*Țarina Ecaterina* semnalată în dimineața aceasta în Dardanele.”

Jurnalul doctorului Seward

24 octombrie. Cât de mult îmi lipsește fonograful! Plictisitor mai e să scrii un jurnal cu tocul, dar Van Helsing spune că trebuie să scriu. Astăzi, când Godalming a primit telegrama de la Lloyd, am simțit cu toții o puternică emoție. Doamna Harker e liniștită. În fond, acest lucru nu este deloc ciudat, deoarece noi am avut o deosebită grijă să nu-i spunem nimic și am încercat cu toții să nu ne manifestăm emoția în prezența ei. Letargia o cuprinde tot mai mult și, deși pare zdravănă și sănătoasă și a mai căpătat puțină culoare, Van Helsing și cu mine nu suntem mulțumiți. Vorbim adeseori despre ea, însă nu am pomenit nimic celorlalți. Ar însemna să-i sfășiem sufletul, și, cu siguranță, să-i distrugem nervii sărmanului Harker, dacă ar ști că nutrim fie și cea mai mică bănuială în privința ei. Van Helsing mi-a spus că îi examinează dinții cu multă grijă în timpul transei hipnotice, căci, după cum spune el, atâta vreme cât dinții nu încep să devină ascuțiți, nu apare nici un pericol activ de schimbare.

Dacă ar interveni această transformare, ar fi necesar să luăm măsurile!... Știm amândoi ce înseamnă aceste măsuri, deși nu vrem să ne rostim gândurile.

Cu viteza cu care a venit de la Londra, *Țarina Ecaterina* va avea nevoie de aproximativ douăzeci și patru de ore din Dardanele până aici. Trebuie, deci, să sosească în cursul dimineții și, cum nu poate ajunge mai înainte, ne-am decis să ne retragem devreme. Ne vom scula la ora unu ca să fim gata.

25 octombrie, la amiază. Încă nici o veste despre sosirea corăbiei. Relatarea hipnotică a doamnei Harker de azi-dimineață a fost aceeași ca de obicei, așa că putem primi știri dintr-un moment într-altul. Noi, bărbații, suntem cu toții în fierbere, cu excepția lui Harker, care își păstrează calmul. Măinile îi sunt reci ca gheața și acum o oră l-am găsit ascuțind lama pumnalului indian pe care îl poartă întotdeauna la el. Amară perspectivă pentru conte dacă lama acelui cuțit îi va atinge cumva beregata, mână de mână aspră și rece ca gheața!

Van Helsing și cu mine ne-am alarmat astăzi în privința doamnei Harker. Pe la amiază a căzut într-o letargie care nu ne-a plăcut. Deși nu le-am spus nimic celorlalți, pe nici unul nu ne-a prea bucurat acest lucru. Fusesse agitată toată dimineața, așa încât la început ne-a părut bine aflând că doarme. Când, totuși, soțul ei a menționat, printre altele, că doarme atât de adânc, încât nu poate s-o trezească, ne-am dus în odaia ei să o vedem noi înșine. Respira ca de obicei și arăta atât de bine și de liniștită, încât ne-am gândit că nimic nu-i poate face mai bine ca somnul.

Mai târziu. Părerea noastră era îndreptățită, căci, trezindu-se dintr-un somn reconfortant de câteva ore, doamna Harker părea mai vioaie și mai sănătoasă decât în ultimele zile. Oriunde s-ar afla pe Marea Neagră contele se grăbește spre destinație, către judecata cea din urmă, sper!

26 octombrie. Încă o zi fără nici o veste de la *Țarina Ecaterina*. Ar fi trebuit să fi sosit până acum. Este neîndoios faptul că vasul navighează încă pe undeva, căci relatarea hipnotică a doamnei Harker de la răsăritul soarelui a continuat să fie aceeași. Vasul se poate afla prin apropiere, imobilizat, câteodată, de ceață. Câteva vapoare care au sosit aseară au semnalat aglomerări de ceață atât în nordul, cât și în sudul portului. Trebuie să ne continuăm veghea, deoarece corabia poate fi anunțată în port dintr-un moment în altul.

27 octombrie, la amiază. Foarte ciudat. Încă nici o veste de la corabia pe care o așteptăm. Doamna Harker a relatat și azi-dimineață ca de obicei: „Valuri care se izbesc și apa care clipocește”, deși a adăugat că „valurile sunt foarte slabe”. Telegramele din Londra au fost aceleași: „Nimic altceva de semnalat”. Van Helsing e teribil de neliniștit și mi-a spus chiar adineauri că se teme că ne-a scăpat contele și a adăugat în mod semnificativ:

– Nu mi-a plăcut letargia doamnei Mina. În timpul transei, sufletul și memoria pot face lucruri stranii.

Eram pe punctul de a-l mai întreba câte ceva, dar tocmai intră Harker, iar Van Helsing îmi făcu semn să tac. Diseară, la apusul soarelui, în timpul stării de hipnoză, vom încerca s-o facem să ne spună mai mult.

Telegramă. Rufus Smith, Londra,
către lordul Godalming, prin
amabilitatea viceconsulului Majestății Sale, Varna.

28 octombrie

„Semnalat intrarea *Țarinei Ecaterina* în Galați, astăzi ora unu”.

Jurnalul doctorului Seward

28 octombrie. Când a sosit telegrama care anunța sosirea în Galați, șocul n-a fost atât de mare pe cât ne-am fi așteptat. E adevărat, nu știam nici de unde, nici cum, nici când va veni trăsnetul, dar cred că ne așteptam cu toții să se întâmple ceva ciudat. Întârzierea sosirii la Varna ne-a convins pe fiecare în parte că lucrurile nu se vor desfășura așa cum prevăzuserăm noi. Așteptam numai să aflăm unde se va produce schimbarea. Fără doar și poate a fost, totuși, o surpriză.

– Când pleacă următorul tren spre Galați?, ni se adresă tuturor Van Helsing.

– La 6.30 mâine-dimineată!

Am făcut cu toții ochii mari, căci răspunsul îl dăduse doamna Harker.

– De unde știi, Dumnezeule mare?

– Nu vă mai amintiți, sau poate nu știți, deși Jonathan și doctorul Van Helsing știu că am mania trenurilor. Acasă, la Exeter, studiam întotdeauna orarul trenurilor pentru a fi de ajutor soțului meu. Am găsit că acest lucru este, uneori, atât de util, încât acum studiez întotdeauna mersul trenurilor. Știam că dacă vom fi vreodată obligați să mergem la castelul Dracula, trebuie să mergem prin Galați, sau, în orice caz, prin București, așa că am studiat orarul cu multă atenție. Din nefericire, nu sunt prea multe lucruri de aflat, deoarece singurul tren de mâine pleacă la ora pe care v-am spus-o.

– Ce femeie minunată!, murmură Profesorul.

– Nu putem face rost de un tren special?, întrebă lordul Godalming.

Van Helsing clătină din cap:

– Mă tem că nu. Țara asta se deosebește foarte mult de țara voastră sau de țara mea. Chiar dacă am avea un tren special, acesta n-ar ajunge, probabil, înaintea celuiilalt, fără să mai punem la socoteală că mai avem câte ceva de pregătit. Trebuie să ne gândim și să ne organizăm. Dumneata,

prietene Arthur, du-te la gară, ia bilete și pregătește totul ca să plecăm dimineață.

Iar dumneata, prietene Jonathan, du-te la agentul maritim și obține de la el scrisorile către agentul din Galați, cu autorizația de a face cercetări pe corabie, întocmai așa cum am avut-o aici. Quincey Morris, dumneata du-te la viceconsul și roagă-l să vorbească cu colegul său din Galați, să facă tot ce poate pentru a ne înlesni drumul, așa ca să nu ne mai pierdem timpul la Dunăre. John va rămâne cu doamna Mina și cu mine pentru a ne consulta. Căci dacă durează mult timp, voi veți întârzia, poate. Nu are importanță la ce oră asfințește, deoarece eu mă aflu aici cu doamna Mina pentru a face comunicări.

– Iar eu, spuse doamna Harker cu vioiciune, revenindu-și parcă la felul ei de a fi de odinioară, așa cum nu mai fusese de mult, eu voi încerca să vă ajut prin toate mijloacele, gândind și scriind ca pe vremuri. Parcă se ridică ceva de pe mine într-un chip straniu și mă simt mai liberă decât am fost în ultima vreme!

În clipa aceea cei trei tineri s-au înseninat, de parcă și-ar fi dat seama de semnificația cuvintelor ei. Dar Van Helsing și cu mine, întorcându-ne unul spre celălalt, ne-am întâlnit privirile grave și tulburate. Totuși, nu am rostit nici un cuvânt.

După ce au plecat cei trei la treburile lor, Van Helsing o rugă pe Mina să se uite prin jurnale și să-i găsească fragmentul ținut de Harker la castel. Ea se duse să caute. După ce închise ușa, Profesorul îmi spuse:

- Ne gândim la același lucru! Vorbește!
- E o schimbare. O speranță care însă îmi face rău, căci poate să ne înșele.
- Așa-i. Știi de ce am rugat-o să ne aducă manuscrisul?
- Nu știu, am răspuns. Poate pentru a avea prilejul de a rămâne singuri?
- Ai dreptate, în parte, prietene John, dar numai în parte. Vreau să-ți spun ceva. Și, vai, prietene, o să-mi iau un mare

risc, un risc îngrozitor, dar sper să am dreptate. În clipa în care doamna Mina a pronunțat acele cuvinte care ne-au făcut pe amândoi să tresărim, mi-a venit o inspirație. În transa de acum trei zile, contele i-a trimis doamnei Mina spiritul lui pentru a-i citi gândurile, sau, mai probabil, a chemat-o să-l vadă în lada cu pământ de pe corabia unde clipește apa, tocmai în momentele când se eliberează, la răsăritul și apusul soarelui.

El a aflat că noi suntem aici, căci ea, trăind în libertate, vede și aude mai multe lucruri decât el, așa închis cum se află în lada lui sicriu. Acum se străduiește din răsputeri să scape de noi. Acum n-o mai vrea. Este convins cu marea lui știință că ea va veni la chemarea lui. Dar au întrerupt comunicarea, a scos-o de sub influența lui, așa cum s-a priceput, ca să nu mai vină la el.

Ah, dar sper că inteligența care aparține umanității de atâta timp și care n-a pierdut harul dumnezeiesc va fi superioară inteligenței sale infantile care zace de secole în mormânt, care n-a putut crește la nivelul nostru și care nu lucrează decât în mod egoist și, de aceea, meschin. Iat-o pe doamna Mina. Nici un cuvânt despre transă! Ea nu știe nimic și acest lucru ar doborî-o și ar face-o să deznădăjduiască tocmai când avem nevoie de toată inteligența ei, cu puterea specială pe care i-a dat-o contele și pe care nu i-o poate retrage total, deși el așa crede. Ssst! Am să vorbesc eu și o să înțelegi. O, John, prietene, suntem în mare impas. Nu putem decât să ne încredem în bunul Dumnezeu. Tăcere! Iat-o că vine!

Credeam că Profesorul o să izbucnească și o să facă o criză de isterie, cum făcuse la moartea lui Lucy, dar el, cu mare efort, se controla și își menținu un echilibru nervos perfect când doamna Harker, veselă și fericită, intră în cameră cu pași ușori, preocupată de treburi, părând să fi uitat de nenorocire. Când intră, îi dădu lui Van Helsing câteva foi scrise la mașină. El le examina cu gravitate și chipul i se luminează pe măsură ce le citea. Apoi, ținând foile între degetul mare și cel arătător, spuse:

– Prietene John, care ai o mare experiență, și dumneata, scumpă doamnă Mina, care ești tânără, iată o lecție: să nu vă fie niciodată teamă să gândiți. Iată, citesc aici cele scrise de Jonathan: „Celălalt bărbat din neamul său, care, într-o epocă mai târzie, își ducea în repetate rânduri forțele peste fluviul cel mare în țara turcilor; care, după ce a fost înfrânt, a venit încă o dată, deși a trebuit să se întoarcă singur de pe câmpul sângeros unde îi fuseseră măcelărite oștile, deoarece știa că numai el va triumfa în cele din urmă”. Ce aflăm din aceste rânduri? Nu prea multe! Ba nu!

Mintea infantilă a contelui n-a văzut nimic, de aceea a vorbit atât de liber. Mintea voastră de adult n-a văzut nimic, mintea mea de adult n-a văzut nimic până acum. Nu! Dar iată, un cuvânt rostit de cineva care a vorbit fără să-și dea seama, căci nici el nu știa ce înseamnă, ce ar putea însemna. Bine, am să vă explic. Ca să încep, ați studiat vreodată filozofia crimei? Da și nu. Dumneata, John, da, căci este un studiu al nebuniei. Dumneata, doamnă Mina, nu căci crima nu te-a preocupat decât o singură dată. Totuși, mintea dumitale funcționează bine și nu raționează *ab particulari ad universale*. Criminalii au această particularitate, care este atât de constantă în toate țările și în toate timpurile, încât până și poliția, care nu prea cunoaște filozofie, a ajuns să recunoască empiric că există.

Asta înseamnă să fii empiric. Criminalul operează întotdeauna o singură crimă, mă refer la criminalul adevărat, care pare predestinat crimei și care nu urmărește nimic altceva. Acest criminal nu are un creier dezvoltat, de adult. El e iscusit, viclean și abil, dar nu atinge din punct de vedere al inteligenței nivelul adultului. În multe privințe are creier de copil. Criminalul nostru este și el predestinat crimei. Și el are creier de copil, căci ceea ce a făcut el este pueril.

Un lucru făcut o dată este punctul de sprijin prin care creierul de copil devine creier de adult. Și până în clipa în care va avea drept scop altceva, el va continua să facă de fiecare dată același lucru, exact cum a făcut înainte! Ah,

draga mea, văd că ochii îți sunt larg deschiși și că fulgerul îți luminează întinderi de pământ. Într-adevăr, doamna Harker începu să bată din palme, iar ochii îi scăpărau scânteii. El continuă: Acum vei vorbi. Ne vei spune nouă, doi savanți lucizi, ceea ce vezi cu ochii dumitale atât de strălucitori.

Profesorul îi luă mâna, ținând-o în timp ce ea ne vorbea. Ii ținea pulsul între arătător și degetul mare, din instinct și inconștient, gândeam eu, iar ea începu:

– Conte este criminal, din tipul de criminali. Așa l-ar clasifica Nordau și Lombroso, iar în această calitate mintea lui este incomplet dezvoltată. Astfel, când se află într-o situație dificilă, își caută scăparea în rutină. Trecutul este indiciul lui și singura pagină a acestui trecut pe care o cunoaștem, din propriile sale spuse, ne arată că odată, înainte, când s-a aflat la „strâmtoare”, cum ar spune domnul Morris, s-a înapoiat în țara lui din regiunea pe care încercase s-o invadeze, dar, fără a renunța la scopul propus, s-a pregătit pentru un nou efort. S-a întors mai bine pregătit și a câștigat. La fel a venit și la Londra, pentru a invada o nouă regiune. A fost înfrânt și când a pierdut orice speranță de izbândă, cu viața în primejdie, a fugit pe mare spre casă, după cum fugise odinioară din Turcia, înapoi peste Dunăre.

– Bine, foarte bine, ce femeie inteligentă!, spuse Van Helsing cu entuziasm și se aplecă să-i sărute mâna. O clipă după aceea îmi spuse, calm, de parcă ar fi dat o consultație în camera unui bolnav: Puls doar șaptezeci și doi, cu toată această emoție puternică. Am speranțe. Întorcându-se din nou spre ea, îi spuse cu vie nerăbdare: Dar continuă, continuă. Mai ai multe de spus dacă vrei. Nu-ți fie teamă!

– Am să încerc, dar vă rog să mă iertați dacă o să vă par egocentrică.

– Nu, nu te teme, trebuie să fii egocentrică, căci la dumneata ne gândim.

– Bine, în calitate de criminal, el este egoist. Și, întrucât intelectul lui este redus, iar acțiunea sa se bazează pe egoism, el se limitează la un singur scop, lipsit de orice remușcare.

Acum vrea cu orice preț să fie la adăpost, iar restul nu-l mai interesează. Astfel, egoismul lui îmi eliberează mie întrucâtva sufletul de cumplita putere pe care o are asupra mea, începând din acea noapte de groază. Am simțit-o, ah, am simțit-o! Slavă lui Dumnezeu pentru marea sa îndurare! Sufletul meu este mai liber decât a fost până acum. Acum nu mă mai urmărește decât teama ca nu cumva în timpul unei transe sau al unui vis să se fi folosit de cunoștințele mele în scopul lui.

Profesorul se ridică:

– S-a folosit de mintea dumitale și așa am rămas noi aici la Varna, în timp ce corabia pe care se afla a înaintat printr-o ceață învăluitoare spre Galați, unde, fără îndoială, și-a luat ceva măsuri să scape de noi. Dar mintea lui infantilă n-a văzut mai departe. Și se prea poate, așa cum vrea totdeauna Providența divină, ca tocmai lucrul pe care răufăcătorul îl consideră spre binele lui să devină principala sa nenorocire. Vânătorul este prins în propria sa capcană, cum spune psalmistul.

Căci acum, când crede că a scăpat de urmărirea noastră și când ne-a luat-o înainte cu atâtea ceasuri, creierul lui egoist de copil îi va șopti să doarmă. El crede că, așa cum s-a izolat de dumneata, nemaicunoscându-ți gândurile, nici dumneata nu mai poți afla nimic despre el. Aici se află eroarea lui. Acel îngrozitor botez al sângelui îți dă posibilitatea să te duci cu gândul la el, așa cum ai făcut și până acum în răstimpurile de libertate, la răsăritul și apusul soarelui.

În clipele acelea ești condusă de voința mea și nu de a lui. Și această putere spre binele dumitale și al celorlalți ai dobândit-o prin suferința provocată de mâinile lui. Noi, totuși, nu suntem egoiști. Îl vom urmări și nu vom da înapoi, chiar de vom fi în pericol să devenim ca el. Prietene John, am trăit momente importante care ne-au făcut să progresăm. Trebuie să te transformi în scrib și să notezi totul, așa că atunci când se vor întoarce și ceilalți de la treburi să le poți arăta și lor. Atunci vor afla și ei ce am aflat și noi.

Și astfel am așternut aceste lucruri în timp ce-i așteptam pe ceilalți să se întoarcă, iar doamna Harker a scris la mașină tot ce se întâmplase de când ne-a adus nouă manuscrisul.

CAP. 26

Jurnalul doctorului Seward

29

octombrie. Aceste însemnări le-am scris în tren de

la Varna la Galați. Aseară, înainte de asfințit, ne-am adunat cu toții pentru scurt timp. Fiecare își făcuse datoria cum putuse mai bine. Dacă gândirea, eforturile sau ocaziile favorabile ne vin în ajutor, suntem gata de călătorie și pentru câte avem de făcut la Galați. Când se făcu ora obișnuită, doamna Harker se pregăti pentru hipnoză. După ce Van Helsing făcu un efort mai îndelungat și mai încordat decât de obicei, ea căzu în transă. În mod obișnuit, începea să vorbească la o simplă sugestie, dar, de data asta, ca să putem afla câte ceva, Profesorul a trebuit să-i pună întrebări, ba chiar pe un ton destul de hotărât. În sfârșit, veni și răspunsul:

– Nu pot vedea nimic. Suntem nemișcați. Valurile nu se mai izbesc, ci se aude doar un vârtej continuu de apă care curge încetișor pe lângă cablu. Aud voci de oameni care strigă pe aproape și mai departe, legănarea și scârțâitul ramelor în suporturi. Pe undeva se aude o împușcătură.

Ecoul pare foarte îndepărtat. Deasupra se aude tropăit de picioare, cabluri și lanțuri trase. Dar ce-i asta? O rază de lumină. Simt o adiere de vânt.

Dintr-odată, doamna Harker se sculă în capul oaselor și, deschizând ochii, spuse cu blândețe:

– Dorește cineva o ceașcă cu ceai? Sunteți cu toții atât de obosiți.

Nu puteam să nu-i facem pe plac și am acceptat. Ea plecă în grabă să facă ceaiul. După ce a ieșit, Van Helsing spuse:

– Ați auzit, prieteni. Se apropie de uscat. În timpul nopții poate să zacă ascuns pe undeva, însă nu poate ajunge pe uscat decât dacă este transportat sau dacă vasul atinge țărmlul. Așadar, în concluzie, dacă nu coboară pe țărml în noaptea asta sau înainte de revărsatul zorilor, va pierde o zi întreagă. Astfel, noi vom putea ajunge la timp, căci, dacă nu fuge noaptea, îl vom găsi ziua închis în ladă, la bunul nostru plac. Căci el nu îndrăznește să-și ia înfățișarea obișnuită, treaz și expus vederii, pentru a nu fi descoperit.

Nu mai avea nimic de adăugat, așa că am așteptat cu răbdare venirea zorilor, când mai puteam afla câte ceva de la doamna Harker.

Dis-de-dimineată am ascultat, cu sufletul la gură, răspunsul ei în transă:

– Întuneric deplin. Aud bătaia valurilor la același nivel cu mine și scârțâitul lemnului pe lemn.

Ea se opri. Se ivi soarele roșu. Trebuie să așteptăm până pe inserat.

Și astfel ne îndreptăm spre Galați într-o așteptare chinuitoare.

Mai târziu. A mai apus o dată soarele. Doamna Harker s-a supus influenței hipnotice mai greu chiar decât azi-dimineată. Când a vorbit, cuvintele au fost enigmatice.

– Dispare ceva. Simt cum trece pe lângă mine un vânt rece. În depărtare aud zgomote nedeslușite, parcă ar fi niște oameni ce vorbesc în limbi ciudate, o cascadă furioasă și urlet de lupi.

Se opri, o trecu un fior rece care se intensifică în clipele următoare, până când începu să se zguduie ca paralizată. Nu mai rosti nici un cuvânt, nici ca răspuns la întrebările imperative ale Profesorului.

30 octombrie. 7 a.m. Ne apropiem de Galați și poate că nu voi mai avea timp să scriu. Am așteptat cu toții cu mare nerăbdare răsăritul soarelui azi-dimineață. Profesorul puse repede întrebările la care ea răspunse tot atât de repede:

– Întineric beznă. Aud vârtejuri de apă prin apropiere, la același nivel cu urechile mele și scârțâitul lemnului pe lemn. În depărtare sunt niște vite. Se mai aude un zgomot, un zgomot ciudat ca un...

Se opri, păli, devenind tot mai lividă.

– Continuă! Continuă! Vorbește, îți poruncesc!, spuse Van Helsing cu glas sfâșietor. În ochi i se citea disperarea, căci soarele care răsărea colora în roșu până și fața palidă a doamnei Harker. Ea deschise ochii și spuse blând și aparent total indiferentă, făcându-ne pe toți să tresărim:

– Ah, Profesore, de ce îmi ceri să fac un lucru pe care știi că nu-l pot face? Nu-mi aduc aminte de nimic. Apoi, văzând expresia de uimire de pe chipurile noastre, întrebă, privindu-ne pe rând cu o privire îngrijorată: Ce-am spus? Ce-am făcut? Nu știu nimic decât că am stat acolo culcată, pe jumătate adormită și te-am auzit spunând: „Continuă! Vorbește, îți poruncesc!” Era atât de ciudat să te aud poruncindu-mi ca unui copil neascultător!

Se aude șuieratul trenului. Ne apropiem de Galați. Ardem de nerăbdare și de îngrijorare.

Jurnalul Minei Harker

30 octombrie. Domnul Morris m-a dus la hotel, unde ne-au fost rezervate telegrafic camerele. De el ne puteam dispensa cel mai ușor, deoarece nu vorbește nici o limbă străină. Forțele au fost repartizate aproape la fel ca la Varna, cu excepția lordului Godalming, care s-a dus la viceconsul, deoarece, în graba în care ne aflăm, rangul său i-ar putea servi ca un fel de garanție imediată pe lângă oficialități. Jonathan și cu cei doi doctori s-au dus la agentul maritim pentru a afla detalii despre sosirea Țarinei Ecaterina.

Mai târziu. Lordul Godalming s-a întors. Consulul este plecat, iar viceconsulul este bolnav, așa încât afacerile curente le rezolvă un funcționar, care a fost foarte îndatoritor și s-a oferit să facă tot ce îi stă în putere.

Jurnalul lui Jonathan Harker

30 octombrie. La orele nouă, doctorul Van Helsing, doctorul Seward și cu mine am făcut o vizită la firma Mackenzie & Steinkoff, agenții firmei londoneze Hapgood. Ei primiseră o telegramă de la Londra drept răspuns la solicitarea telegrafică a lordului Godalming, cerându-li-se să ne acorde toate înlesnirile cu putință. Au fost mai mult decât amabili și îndatoritori și ne-au dus numaidecât pe puntea *Țarinei Ecaterina*, care se afla ancorată în portul fluvial. Acolo l-am văzut pe căpitan, pe nume Donelson, care ne-a povestit despre călătorie. Ne-a spus că nu avusese niciodată în viața lui condiții atât de favorabile.

– Să știți, spuse el, ne-a cam fost teamă, că ne așteptam să plătim cu vreo nenorocire, ca să știm o socoteală. Nu-i prea înțelept să mergi de la Londra în Marea Neagră cu vântu-n spate, de parcă ți-ar sufla chiar dracu-n pânze pentru niscaiva socoteli de-ale lui. Câteodată nu puteam vedea nimic. Când treceam pe lângă vreo corabie, sau vr'un port, sau vr'un cap, ne acoperea o ceață care mergea cu noi până când, după ce se ridica și ne uitam în jur, nu mai vedeam nici pe dracu'! Am trecut pe lângă Gibraltar făr' să ne dăm seama.

Și pân' ce-am ajuns la Dardanele și-a trebuit să așteptăm permisul de trecere, nimeni nu s-a apropiat de noi. La început m-am gândit să mai slăbesc pânzele și să zăbovim pe loc până s-o ridica ceața, dar tot eu m-am gândit că dacă dracu' și-a pus în minte să ne ducă repede în Marea Neagră, o s-o facă și dacă nu vrem noi. O cursă rapidă nu putea să-i supere nici pe proprietari și nici să ne încurce nouă treburile.

Și Scaraoțchi, care își văzuse interesul lui, avea să ne fie recunoscător cum se cuvine că nu i-am stat în cale.

Amestecul de simplitate și viclenie, de superstiție și calcul comercial l-a stârnit pe Van Helsing, care i se adresă:

– Diavolul e mai iscusit decât cred unii oameni, amice! Și știe când își află nașul!

Complimentul nu-i displăcu căpitanului, care continuă:

– Când am trecut de Bosfor, oamenii au început să bombăne. Unii, românii, au venit și m-au rugat să azvârl în mare o cogeamite ladă pe care a adus-o pe punte un bătrân ciudat cu puțin timp înainte de a pleca din Londra. I-am văzut cum se uitau la omu' ăla și cum ridicau două dește când îl vedeau, ca să se ferească de deochi. Auzi! Superstițiile străinilor sunt de-a dreptul caraghioase! I-am trimis repejor să-și vadă de treburi.

Dar numaidecât s-a lăsat o ceață și am simțit și eu că aveau nițeluş dreptate, deși n-aș putea spune că era vorba de lada aia mare. Ei bine, am mers tot înainte și, cum ceața nu s-a ridicat timp de cinci zile, m-am lăsat în voia vântului, căci dacă dracu' vrea s-ajungă undeva, apoi ajunge cu bine. Iar dacă nu, ei bine, tot o să fim oricum cu ochii în patru. Dar, ca să vezi, am făcut un drum bun și am avut apă adâncă tot timpu', iar acu' două zile, când a răsărit de dimineață soarele prin ceață, ne-am pomenit taman pe fluviu, în fața Galaților.

Românii erau furioși și voiau nici mai mult, nici mai puțin decât să iau și să azvârl lada în fluviu. A trebuit să stăm de vorbă cu ajutoru' unei băte și după ce a coborât și ultimul dintre ei de pe punte, ținându-se de cap, s-au convins că, deochi sau nedeochi, bunurile și încrederea patronilor mei se aflau mai în siguranță în mâinile mele decât în Dunăre. Băgați de seamă, scosese ră lada pe punte, gata s-o azvârle și, cum era nemarcată Galați via Varna, m-am gândit s-o las acolo până ce vom descărca în port și vom scăpa cu toții de ea. N-am făcut prea mare lucru în ziua aia și a trebuit să rămânem noaptea ancorați, dar a doua zi, dis-de-dimineață, cu un ceas înainte de răsăritul soarelui, a venit un om pe

punte cu o procură trimisă din Anglia, să preia lada destinată contelui Dracula. Ce mai, era afacerea lui. Avea hârtii în regulă și am fost bucuros să scap de lada aia blestemată, căci începuse să mă neliniștească și pe mine. Dacă dracu' avea niscai bagaje pe corabia mea, astea nu puteau fi decât lada!

– Cum se numea omul care a luat-o?, întrebă Helsing, stăpânindu-și nerăbdarea.

– O să vă spun acușica!, răspunse căpitanul și ducându-se în cabină scoase o chitanță semnată „Immanuel Hildesheim”. Adresa era Burgenstrasse 16.

Am aflat că atât știa căpitanul, așa că, mulțumindu-i, am plecat.

L-am găsit pe Hildesheim la birou. După puțină târguială ne-a spus ce știa: lucruri ce s-au dovedit simple, dar importante. Primise o scrisoare de la domnul De Ville, din Londra, spunându-i să ridice dacă se poate înainte de răsăritul soarelui, ca să scape de vamă, o ladă care va sosi la Galați cu *Țarina Ecaterina*. Această ladă urma să fie predată unui oarecare Petrof Skinsky, aflat în legătură cu slovacii care făceau comerț pe fluviu până în port. Fusese răsplătit pentru munca lui cu o bancnotă englezească, care i-a fost onorată cum se cuvine, în aur, de Banca Internațională a Dunării. Când a venit Skinsky la el, s-au dus la corabie și i-a predat lada, ca să scutească plata transportului. Asta era tot ce știa.

L-am căutat apoi pe Skinsky, dar nu l-am putut găsi. Unul dintre vecini, care nu părea să-i poarte prea multă dragoste, ne spuse că plecase cu două zile în urmă, nimeni nu știa unde. Ne aflam din nou într-un punct mort.

În timp ce vorbeam, veni un om în goană și ne spuse gâfâind că în cimitirul Sf. Petru a fost găsit cadavrul lui Skinsky. Avea beregata sfâșiată parcă de un animal sălbatic. Cei cu care stătusem de vorbă alergară să vadă grozăvia, iar femeile strigau: „Slovacii au făcut-o!”

În drum spre casă nu am putut ajunge la nici o concluzie precisă. Eram cu toții convinși că lada își vedea de drum, pe apă, spre o anumită destinație. Dar trebuie să descoperim această destinație. Amărăți, am ajuns la hotel, la Mina.

Când ne-am adunat noi, bărbații, ne-am consultat mai întâi dacă e bine să-i împărtășim Minei cele aflate. Lucrurile au ajuns într-o situație disperată, dar cel puțin mai avem o ultimă șansă, deși cam riscantă. Ca un prim pas, eu am fost dezlegat de promisiunea pe care i-o făcusem Minei.

Jurnalul Minei Harker

30 octombrie, seara. Erau atât de obosiți, epuizați și descurajați, încât nu puteam face nimic până ce nu se vor fi odihnit puțin. Așadar, i-am rugat să se culce jumătate de oră, timp în care eu voi scrie tot ce s-a întâmplat până în această clipă.

I-am cerut doctorului Van Helsing să-mi dea toate hârtiile pe care nu le-am văzut, și mi le-a dat... În timp ce ei se odihnesc, eu voi studia totul cu atenție și voi ajunge poate la vreo concluzie. Voi încerca să urmez exemplul Profesorului și voi judeca fără idei preconcepute faptele...

Cred că prin harul lui Dumnezeu am făcut o descoperire. Voi face rost de hărți și le voi examina...

Sunt tot mai sigură că am dreptate. Concluzia la care am ajuns este gata, așa că ne vom aduna cu toții și eu le-o voi citi. Ei o vor judeca. E bine să fim cât mai preciși, căci fiecare minut este prețios.

Memoriul Minei Harker

(cuprins în jurnalul ei)

Punctul de plecare al anchetei. Problema contelui Dracula este să se înapoieze la el acasă.

a) El trebuie să fie dus înapoi de către cineva. Acest lucru este evident, căci dacă ar avea puterea să se deplaseze singur, așa cum ar vrea, ar putea să o facă cu înfățișarea de om, de lup, de liliac sau cu oricare altă înfățișare. Fără îndoială, se teme să nu fie descoperit sau să nu intervină cineva în această stare de neputință în care trebuie să se afle, închis cum este în lada lui de lemn, de la revărsatul zorilor și până la asfințit.

b) Cum urmează să fie transportată lada? O serie de eliminări succesive ne-ar putea ajuta. Pe drum, pe cale ferată, pe apă?

1. *Pe drum* – Se ridică numeroase dificultăți, în special la ieșirea din oraș.

a) Oamenii, iar oamenii sunt curioși și întrebă. O aluzie, o presupunere, o îndoială cu privire la ce se află în ladă l-ar distruge.

b) Funcționarii de la vamă sau de la taxe.

c) Urmăritorii ar putea veni după el. Aceasta este teama lui cea mai mare. Și, pentru a nu fi trădat, el și-a îndepărtat, atât cât a putut, însăși victima, pe mine!

2. *Pe calea ferată* – Lada nu se află în grija nimănui. Ar putea risca să întârzie, iar întârzierea i-ar fi fatală, cu dușmanii pe urmele lui. Într-adevăr, poate evada în timpul nopții. Dar ce s-ar alege de el, într-un ținut necunoscut, fără nici un refugiu? Nu asta e intenția lui, și nu are de gând să-și ia asemenea risc.

3. *Pe apă*. Iată drumul cel mai sigur într-o anumite privință, dar și cel mai periculos în altă privință. Pe apă este lipsit de puteri, cu excepția nopții. Chiar și atunci poate să recurgă numai la ceață, furtună, zăpadă și lupi, dar în caz de naufragiu, apa l-ar înghiți fără scăpare și ar fi cu desăvârșire pierdut. Ar putea conduce vasul spre țărm, dar dacă regiunea este neprietenoasă și nu are libertatea de a se mișca, situația lui ar rămâne disperată.

Știm din însemnări că a fost pe apă, așa încât trebuie să aflăm cu certitudine pe care apă.

Primul lucru este să aflăm cu precizie ce a făcut până acum. Apoi vom putea afla câte ceva despre planul său.

Mai întâi, trebuie să luăm în considerație cele făcute la Londra ca parte a planului său general de acțiune, când îl grăbea timpul și trebuia să aranjeze lucrurile cât mai bine cu putință.

În al doilea rând, trebuie, pe cât ne stă în putință, să deducem din faptele pe care le cunoaștem, ce a făcut aici.

În legătură cu prima chestiune; el intenționa, fără îndoială, să ajungă la Galați și a trimis factura la Varna ca să ne înșele în caz că am fi aflat calea lui de plecare din Anglia. Scopul lui unic și imediat de atunci a fost să scape. Dovadă, scrisoarea cu instrucțiuni trimisă lui Immanuel Hildesheim să preia și să transporte lada înainte de răsăritul soarelui. Mai sunt și instrucțiunile trimise lui Petrof Skinsky. Pe acestea le putem doar ghici, dar trebuie că a existat vreo scrisoare sau vreun mesaj, deoarece Skinsky a venit la Hildesheim.

Știm că până acum planurile i-au izbutit. Țarina Ecaterina a făcut o călătorie fenomenal de rapidă, atât de rapidă, încât a stârnit până și bănuielile căpitanului Donelson. Dar superstiția și Siretenia acestuia au făcut jocul contelui. Căpitanul a gonit mânat de vânturi favorabile, prin cețuri, până a ajuns cu ochii legați la Galați. S-a dovedit că aranjamentele contelui au fost bine ticluite. Hildesheim a scos lada, a luat-o și i-a dat-o lui Skinsky. Skinsky a luat-o, și aici îi pierdem urma. Atât știm, că lada se deplasează undeva, pe apă. Vama și taxele, dacă au existat, au fost evitate.

Acum ajungem la ceea ce ar fi trebuit contele să facă după sosirea sa, pe uscat, la Galați.

Lada i-a fost dată lui Skinsky înainte de revărsatul zorilor. La răsăritul soarelui, contele a putut să apară sub propria înfățișare. Aici ne întrebăm de ce a fost ales Skinsky pentru a da ajutor în această problemă? În jurnalul soțului meu, Skinsky este menționat ca având de-a face cu slovacii care fac comerț în josul fluviului spre port, iar observația făcută

de omul acela, cum că omorul a fost comis de un slovac, arată sentimentul general împotriva acestor oameni. Contele a avut nevoie de izolare.

Presupunerea mea este următoarea: la Londra, contele s-a hotărât să se înapoieze la castelul său, pe apă, socotind a fi drumul cel mai sigur și mai secret. El a fost adus de la castel de țigani, care, probabil au predat încărcătura slovacilor, care au dus lăzile la Varna, căci de acolo au fost imbarcate spre Londra. Așadar, contele cunoaște persoanele care i-ar putea face aceste servicii.

După ce lada a fost adusă pe uscat, înainte de răsăritul soarelui sau după asfințit, el a ieșit din ladă, s-a întâlnit cu Skinsky și i-a dat instrucțiuni pentru a aranja transportul lăzii pe un anumit râu. După ce a făcut acest lucru și știind că toate lucrurile merg bine, contele a făcut să i se piardă urmele, sau așa a crezut el, omorându-și agentul.

Am examinat harta și am găsit că râurile cele mai potrivite pentru slovaci sunt Prutul sau Siretul. Am citit în exemplarul dactilografiat că în timpul transei eu am auzit vaci mugind, vârtejuri de apă la nivelul urechilor mele și scârțâit de lemn. Contele, în ladă, se afla atunci pe un râu într-o barcă deschisă, deplasată probabil fie de vâsle, fie de prăjini, căci malurile eram apropiate și se mergea contra curentului. Dacă se deplasa în direcția curentului, nu s-ar fi auzit un asemenea zgomot.

S-ar putea, bineînțeles, să nu fie nici Siretul, nici Prutul, dar putem cerceta mai departe. Dintre ele, Prutul este mai ușor navigabil, dar Siretul, la Fundu, se unește cu Bistrița, care curge în jurul Pasului Bârgău. Bucla pe care o face este evident punctul pe apă cel mai apropiat de castelul Dracula.

Jurnalul Minei Harker **(continuare)**

După ce am terminat de citit, Jonathan m-a cuprins în brațe și m-a îmbrățișat. Ceilalți îmi strângeau amândouă mâinile, iar doctorul Van Helsing a spus:

– Iată că draga noastră doamnă Mina este încă o dată dascălul nostru. Ochii ei au văzut acolo unde noi am fost orbi. Acum, iată, ne aflăm din nou pe drumul cel bun, iar de data asta putem izbândi. Dușmanul nostru este cam neputincios și, dacă îl ajungem în timpul zilei, pe apă, sarcina noastră va fi îndeplinită. De pornit a pornit, dar nu poate face nimic pentru a se grăbi, deoarece nu-și poate părăsi lada, ca nu cumva cei care îl transportă să intre la bănuieli. Căci orice bănuială înseamnă să fie aruncat în râu, unde ar pieri. El știe acest lucru și nu-l dorește. Acum, dragii mei, vom ține un consiliu de război, căci trebuie să știm, pe loc, fiecare ce avem de făcut.

– Eu voi face rost de o vedetă și îl vom urmări, spuse lordul Godalming.

– Iar eu voi face rost de cai, pentru a-l urmări pe mal, dacă va debarca, spuse domnul Morris.

– Bine, spuse Profesorul, amândouă ideile sunt bune. Dar nici unul dintre voi nu poate pleca singur. Ne trebuie forțe pentru a învinge forța în caz de nevoie. Slovacul este puternic și violent și poartă arme primitive.

Bărbații zămbiră cu toții, căci ei aduseseră un mic arsenal. Domnul Morris spuse:

– Eu am adus niște puști Winchester. Sunt practice la încăierări și s-ar putea ivi și lupii. Conte, dacă vă mai amintiți, și-a luat și alte măsuri de precauție. El a cerut anumite lucruri pe care doamna Harker nu prea le-a putut auzi sau înțelege. Trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

Doctorul Seward spuse:

– Eu cred că e mai bine să merg cu Quincey. Ne-am obișnuit să vânăm împreună și amândoi, bine înarmați, vom ține piept la orice s-ar întâmpla. Nici tu nu trebuie să fii singur, Art. Poate o să fie nevoie să luptăm cu slovacii, iar un brânci dat la întâmplare, căci nu îmi închipui că oamenii aceștia poartă arme, ne-ar da toate planurile peste cap. Nici un risc, de data asta. Nu ne vom odihni până ce capul contelui nu va fi despărțit de trup și până când nu vom fi siguri că nu se va mai putea reîncarna.

În timp ce vorbea îl privea pe Jonathan, iar Jonathan, la rândul său, mă privea. Vedeam cum se mai frământă bietul om. Fără îndoială, voia să rămână cu mine, însă cei din barcă vor fi cei care vor avea posibilitatea să-l distrugă pe... pe... vampir. (De ce am ezitat să scriu acest cuvânt?) Jonathan tăcea și în timpul acesta vorbi doctorul Van Helsing.

– Prietene Jonathan, dumitale îți revine acest lucru din două motive: Mai întâi, pentru că ești tânăr și curajos și știi să lupți, iar noi avem nevoie de toată energia pentru lupta de pe urmă. Apoi, este dreptul dumitale să-l distrugi pe acela care ți-a pricinuit atâta durere dumitale și celor dragi. Nu te teme pentru doamna Mina. Ea se va afla sub ocrotirea mea, dacă mi se îngăduie. Sunt bătrân. Picioarele nu-mi mai sunt atât de sprintene la fugă ca odinioară.

Dar vă pot fi în alt fel de folos, pot lupta cu alte mijloace, și îmi pot da viața, dacă este nevoie, la fel ca și voi, cei tineri. Acum iată și intenția mea: în timp ce dumneata, lord Godalming, și prietenul Jonathan veți merge pe râu cu vedeta rapidă, și în timp ce John și Quincey vor păzi malurile în punctele unde ar putea el să debarce, eu o voi duce pe doamna Mina în inima țării dușmanului. În timp ce vulpoiul se află închis în ladă, plutind pe apa curgătoare de unde poate evada pe uscat, noi ne vom duce pe drumul pe care l-a făcut Jonathan, de la Bistrița peste Bârgău, și vom afla calea spre castelul Dracula. Aici, puterea hipnotică a doamnei Mina ne va fi cu siguranță de folos și vom afla drumul, altfel

întunecat și necunoscut, după primul răsărit de soare, când vom fi în apropierea aceluia loc fatal.

Aici Jonathan îl întrerupse aprins:

– Vrei să spui, Professore, că o vei duce pe Mina, atât de mahnită și pângărită cum este de răul diavolului, tocmai în această capcană a morții? Pentru nimic în lume! Nici în numele Cerului sau al Infernului! Știți cum arată acel loc? Ați văzut acel bârlog cumplit al infamiei diavolești, în care și lumina lunii e populată de forme hâde și în care fiecăre fir de praf care se învâртеște prin aer e un viitor monstru? Ați simțit buzele vampirului pe gât? La aceste cuvinte se întoarse spre mine, privirea lui îmi ardea fruntea, iar el, înălțându-și brațele, exclamă: O, Doamne, ce-am făcut pentru a abate atâta groază asupra noastră?, și se prăbuși pe canapea în culmea disperării.

Glasul Profesorului, cu tonuri clare și blânde, care păreau să vibreze în aer, ne liniști pe toți:

– O, prietene, dacă vreau să mă duc în acel loc de groază este tocmai ca s-o salvez pe doamna Mina. Doamne ferește s-o duc în castel! Avem de îndeplinit un lucru cumplit, pe care ochii ei nu trebuie să-l vadă. Noi, bărbații, cu excepția lui Jonathan, am văzut cu ochii noștri ce avem de făcut pentru a purifica acel loc. Nu uitați că suntem la mare strâmtoare. Dacă Dracula ne scapă și de data asta, și e puternic, abil și viclean, el poate lua hotărârea să doarmă timp de un secol. Și atunci, cu timpul, draga noastră, și îmi luă mâna, se va duce să-i țină tovărășie și va deveni aidoma celorlalte duhuri, pe care dumneata, Jonathan, le-ai cunoscut.

– Fă cum îți este voia, spuse Jonathan scuturat de un suspin. Ne aflăm în mâinile lui Dumnezeu!

Mai târziu. M-am simțit bine văzându-i pe bărbații aceștia viteji pornind la lucru. Nici n-au trecut trei ore de când ne-am repartizat treburile între noi. Lordul Godalming și Jonathan au o vedetă cu aburi, gata să pornească dintr-un moment în altul. Doctorul Seward și domnul Morris au vreo

șase cai frumoși, bine înșeuăți. Avem tot felul de hărți și de instrumente. Profesorul Van Helsing și cu mine urmează să plecăm cu trenul de 11.40 spre Verești, de unde vom lua o trăsură care să ne ducă până la Pasul Bârgăului.

Am luat cu noi o mulțime de bani gheață, deoarece urmează să cumpărăm o trăsură cu cai. Vom mâna noi înșine, căci nu există nimeni în care să ne putem încrede. Profesorul cunoaște cuvinte din foarte multe limbi, astfel că ne vom descurca de minune. Ne-am luat tot felul de arme, chiar și un revolver de mare calibru pentru mine. Jonathan nu ar fi fost liniștit dacă nu aș fi fost și eu înarmată ca și ceilalți. Vai! Eu nu pot purta arme sfinte ca ceilalți. Bunul doctor Van Helsing mă liniștește, spunându-mi că voi fi bine înarmată în caz că se vor ivi lupii. Vremea se răcește cu fiecare ceas și rafalele de zăpadă vin și se duc ca niște prevestiri.

Mai târziu. Mi-a trebuit foarte mult curaj pentru a spune adio iubitului meu. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată. Curaj, Mina!

Jurnalul lui Jonathan Harker

30 octombrie, noaptea. Scriu la lumina de la ușa cazanului de pe vedetă. Lordul Godalming întreține focul. E foarte priceput la treburile astea, deoarece de ani la rând are o vedetă pe Tamisa și pe lacul Norfolk. Consultându-ne planurile, am stabilit, în ultimă instanță, că presupunerile Minei fuseseră corecte. Dacă pentru întoarcerea sa la castel contele alesese un drum navigabil, atunci acesta era confluența Siretului cu Bistrița. Am presupus că locul cel mai propice pentru traversarea țării între râu și Carpați este pe la paralela de 47° latitudine nordică. Nu ne temem de viteza mare pe râu noaptea. Debitul de apă e suficient, iar malurile sunt destul de depărtate pentru a înlesni navigația chiar și în timpul nopții.

Lordul Godalming îmi spune să mă culc puțin, deoarece nu e nevoie decât de un singur om care să stea de cart. Dar nu

pot dormi, cum aş putea oare, când pericolul acesta cumplit planează asupra dragei mele, iar faptul că ea se duce în locul acela îngrozitor... Domnul Morris și doctorul Seward au plecat pe cai înainte ca noi să fi pornit. Urmează să meargă pe malul drept, urcând pe locurile mai înalte, de unde pot vedea bine întinderea râului, pot evita sinuozitățile lui și pot mâna caii de rezervă, patru cu totul, pentru a nu stârni curiozitatea. Pentru prima porțiune a drumului au tocmii doi oameni care să călărească. Când vor da drumul la oameni, lucru ce va avea loc în scurt timp, se vor îngriji ei înșiși de cai.

Ne-am angajat într-o aventură sălbatică. Gonind prin beznă, loviți parcă de frigul care se înalță amenințător din râu, înconjurați de glasurile misterioase ale nopții, totul parcă e făcut ca să ne sporească neliniștea. Parcă ne lăsăm purtați spre meleaguri și căi necunoscute, într-o lume de lucruri întunecate și înspăimântătoare. Godalming închide ușa cazanului...

31 octombrie. Mereu aceeași goană. S-a luminat de ziuă, Godalming doarme, iar eu stau de veghe. Frigul dimineții parcă te mușcă. Cazanul dă căldură din belșug, dar avem și haine groase, îmblănite. Până acum nu am ajuns din urmă decât câteva ambarcațiuni deschise, dar în nici una nu se afla vreo ladă sau vreo încărcătură de dimensiunile celei pe care o căutăm.

1 noiembrie, seara. Toată ziua, nici o veste. Nu am găsit nimic asemănător cu ceea ce căutam. Iată-ne intrați pe Bistrița și, dacă presupunerea noastră a fost greșită, am ratat totul. Am cercetat toate ambarcațiunile, mici și mari. Dis-de-dimineată, un echipaj ne-a luat drept o ambarcațiune guvernamentală și ne-a tratat în consecință. Am întrevăzut în acest fapt un mod de a facilita lucrurile, astfel că la Fundu, unde Bistrița se varsă în Siret, am făcut rost de un steag românesc, pe care l-am arborat ostentativ.

Trucul ne-a reușit cu ambarcațiunile pe care le-am cercetat. Ni s-a arătat tot respectul și nu s-a făcut nici o obiecție la întrebările sau acțiunile noastre. Niște slovaci ne-au spus că îi depășise o ambarcațiune care mergea cu o viteză mai mare decât cea obișnuită, deoarece avea la bord un echipaj de două ori peste necesar. Acest lucru s-a petrecut înainte ca ei să fi ajuns la Fundu, așa că nu ne puteau spune dacă ambarcațiunea trecuse pe Bistrița sau își continuase drumul pe Siret. La Fundu nu am auzit nimic despre vasul acesta, care probabil că a trecut pe acolo în timpul nopții. Mi-e foarte somn. Frigul începe să se facă simțit, iar natura își cere drepturile la odihnă. Godalming insistă să facă el primul de cart. Dumnezeu să-l aibă în pază pentru bunătatea pe care ne-o arată sărmanei Mina și mie!

2 noiembrie, dimineața. S-a luminat de ziuă. Bunul meu tovarăș nu voia să mă trezească, spunând că ar fi fost păcat, căci dormeam atât de liniștit și mai uitam de necazuri. Mi se pare brutal și egoist din partea mea să dorm atât de mult și să-l las să stea de veghe o noapte întreagă. Dar, a avut dreptate. Sunt alt om în dimineața asta. Și cum stau aici, veghindu-i somnul, pot face tot ce este necesar: să urmăresc mașina, să am grijă de cârmă și să stau de cart.

Simt că mi-au revenit puterea și energia. Mă întreb unde or fi acum Mina și Van Helsing. Miercuri la amiază trebuia să fi ajuns la Verești. Le va trebui câtva timp pentru a face rost de trăsură și de cai. Așadar, dacă au pornit și au mers bine, acum ar trebui să fie la Pasul Bârgăului. Să-i călăuzească și să le ajute Dumnezeu! Mi-e teamă să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla. De-am putea merge mai repede!

Dar nu putem: mașinile găfâie și dau cât pot. Mă întreb cum se descurcă doctorul Seward și domnul Morris. Pare că numărul pâraielor care curg din munți în acest râu este nesfârșit, dar cum nici unul nu este foarte mare, acum în orice caz, deși, fără îndoială, iarna și la topirea zăpezilor sunt vijelioase, călăreții nu au întâlnit, probabil, prea multe piedici.

Sper să-i putem vedea înainte de a ajunge la Strasba. Căci dacă nu-l vom prinde pe conte, atunci va fi necesar să ne sfătuim cu toții în legătură cu viitoarele acțiuni.

Jurnalul doctorului Seward

2 noiembrie. Trei zile pe drum. Nici o veste și nici timp de a scrie, căci fiecare moment este prețios. Ne-am odihnit atât cât le-a fost necesar cailor, dar amândoi îndurăm oboseala admirabil.

3 noiembrie. Am auzit la Fundu că vedeta a luat-o pe Bistrita în sus. De n-ar fi atât de frig!

Sunt semne care anunță venirea zăpezii. Zăpada multă ne va opri. În cazul acesta va trebui să facem rost de o sanie, după moda rusească.

4 noiembrie. Astăzi am auzit că vedeta a întârziat din pricina unui accident, când încerca să urce toancele. Ambarcațiunile slovacilor au urcat bine, cu ajutorul unei frânghii și fiind cârmite cu iscusință. Unele au urcat acum câteva ore. Godalming este și mecanic amator și, fără îndoială, a repus vedeta pe direcție. În cele din urmă, cu ajutorul localnicilor, au urcat cu bine toancele și au pornit din nou în urmărire. Mă tem că barca s-a cam avariat în urma accidentului. Țăranii ne-au spus că după ce au ieșit din nou în ape line s-a tot poticnit, până ce a ieșit din raza vederii lor. Trebuie să ne grăbim mai mult decât până acum. S-ar putea ca în curând să fie nevoie de ajutorul nostru.

Jurnalul Minei Harker

31 octombrie. La amiază am sosit la Verești. Profesorul îmi spune că azi în zori abia a putut să mă hipnotizeze și că tot ce am spus a fost: „întuneric și liniște”. S-a dus să cumpere o trăsură și cai. Spune că mai târziu o să încerce să cumpere și

alți cai, ca să-i putem schimba pe drum. Avem de parcurs mai mult de șaptezeci de mile. Ținutul este frumos și foarte interesant. În alte împrejurări, ce încântătoare mi s-ar părea toate acestea! Dacă Jonathan și cu mine am face acest drum singuri, ce plăcut ar fi! Ne-am opri să vedem oamenii, să aflăm câte ceva despre viața lor și să ne umplem sufletul și mintea de întreg coloritul și pitorescul acestei țări sălbatice și frumoase și de acești oameni ciudați! Dar, vai!

Mai târziu. S-a întors doctorul Van Helsing. A făcut rost de o trăsură și de cai. Urmează să mâncăm ceva și să pornim peste o oră. Hangița ne pregătește un coș uriaș cu merinde, care pare să ajungă și pentru o companie de soldați. Profesorul îi dă dreptate și îmi șoptește că s-ar putea să treacă o săptămână până să mai găsim din nou hrană bună. A făcut și cumpărături, avem o mulțime de haine îmblănite, șaluri minunate și tot felul de lucruri călduroase. Așa nu ne va mai fi frig.

Vom porni curând. Mă tem să mă gândesc la ce ni s-ar putea întâmpla. Suntem, într-adevăr, în mâinile lui Dumnezeu. Numai El știe ce se poate întâmpla și îl voi ruga din tot sufletul meu întristat și umil să vegheze asupra soțului meu iubit și, orice s-ar întâmpla, Jonathan să știe că l-am iubit și l-am cinstit mai mult decât pot spune și că gândul meu cel de pe urmă și cel mai sincer va fi întotdeauna pentru el.

CAP. 27

Jurnalul Minei Garfer

I *noiembrie*. Am călătorit toată ziua cu o viteză destul de bună. Caii parcă își dau seama că ne purtăm bine cu ei, căci parcurg distanțele stabilite în cea mai mare viteză, fără a da nici un semn de nemulțumire. I-am schimbat până acum de multe ori și i-am găsit mereu ascultători, fapt ce ne întărește încrederea că vom avea o călătorie ușoară. Doctorul Van Helsing este laconic. Le spune țăranilor că vrea să ajungă repede la Bistrița și îi plătește bine pentru a-i schimba caii. Mâncăm câte o supă fierbinte, bem o cafea sau un ceai și din nou o pornim la drum. Este o țară frumoasă, plină de minunățiile cele mai neînchipuite, iar oamenii sunt viteji, puternici, simpli și par să aibă tot felul de însușiri plăcute. Sunt foarte, foarte superstițioși. În prima casă unde ne-am oprit, femeia care ne servea, când mi-a văzut semnul de pe frunte, s-a închinat și a întins două degete spre mine, să se ferească de deochi. Cred că și-au dat osteneala să pună o cantitate suplimentară de usturoi în mâncare, iar eu nu suport deloc usturoiul. De atunci am mereu grijă să nu-mi scot pălăria sau voalul și scap astfel de bănuielile lor. Profesorul pare neobosit. Nu se odihnește o clipă toată ziua, deși pe mine mă roagă să dorm ore întregi. La apusul soarelui m-a hipnotizat și mi-a spus că i-am răspuns ca de obicei:

– Întuneric, apa clipește și lemnul scârțâie.

Așadar, dușmanul nostru se află încă pe apă. Mă tem să mă gândesc la Jonathan, deși nu mă tem nici pentru el, nici pentru mine. Scriu aceste rânduri în timp ce așteptăm într-o casă de la țară să ni se pregătească bidiviii. Doctorul Van Helsing doarme. Sărmanul, i se citește oboseala pe chip, a îmbătrânit și încărunțit, dar gura i s-a încleștat într-o expresie de luptător îndârjit. Chiar în somn îi citești îndârjirea pe chip. Când vom porni va trebui să-l rog să se odihnească și voi conduce eu. Îi voi spune că avem în față destule zile și că n-ar fi bine să-l lase puterile tocmai atunci când vom avea cel mai mult nevoie de el. Totul este pregătit. Vom porni în Curând.

2 noiembrie, dimineața. Am reușit și am condus pe rând toată noaptea. Acum avem ziua în fața noastră, luminoasă, deși friguroasă. În aer plutește o apăsare stranie, spun apăsare, căci nu găsesc un cuvânt mai potrivit. Vreau să spun că ne simțim amândoi apăsați. Este foarte frig și numai blănurile noastre călduroase ne fac să ne simțim bine. În zori, Van Helsing m-a hipnotizat. I-am răspuns: „întuneric, lemnul scârțâie, apa bolborosește”, așadar râul se schimbă pe măsură ce ei înaintează.

2 noiembrie, noaptea. Am călătorit toată ziua. Pe măsură ce mergem mai departe, ținutul se face din ce în ce mai sălbatic, iar marii pinteni ai Carpaților, care la Verești păreau atât de îndepărtați și atât de scunzi la orizont, par acum să se adune înalți în jurul nostru. Amândoi ne arătăm binedispuși. Cred că ne străduim să ne încurajăm unul pe celălalt, și tocmai acest efort ne înveselește. Doctorul Van Helsing spune că dimineață vom ajunge la Pasul Bârgăului.

Casele au devenit foarte rare, iar Profesorul spune că va trebui să luăm cu noi ultimii cai de care am făcut rost, deoarece nu vom mai putea să-i schimbăm. A mai făcut rost de încă doi cai în afară de cei pe care i-am schimbat, așa că

acum avem o trăsură trasă de patru cai voinici. La ziuă vom ajunge la trecătoare. Nu vrem să ajungem mai devreme, așa încât o luăm cu binișorul și ne vom putea odihni bine, pe rând, amândoi. O, Doamne, ce ne va aduce ziua de mâine?

Memorandum de Abraham van Helsing

4 noiembrie. Către vechiul și credinciosul meu prieten John Seward, M.D., din Purfleet, Londra, în caz că nu-l voi mai vedea. Aceasta îi va servi drept explicație. E dimineață și scriu la lumina unui foc pe care l-am ținut toată noaptea aprins, ajutat de doamna Mina. Este foarte frig. Doarme, doarme mereu! Ea, de obicei atât de vioaie, nu a făcut nimic, dar absolut nimic toată ziua. Și-a pierdut până și pofta de mâncare. Nu a scris nimic în micul ei jurnal, ea, care scria cu atâta conștiinciozitate la fiecare oprire. Ceva îmi șoptește că lucrurile nu prea merg bine. Totuși, astă-seară este ceva mai vioaie. Somnul îndelungat din timpul zilei a înviorat-o și a readus-o la starea ei obișnuită, căci este blândă și veselă ca odinioară. La apusul soarelui am încercat s-o hipnotizez, dar vai!, fără nici un rezultat. Mi-a slăbit puterea cu fiecare zi și în seara asta m-a părăsit cu totul. Ei bine, facă-se voia lui Dumnezeu, oricare ar fi și oricare ar putea fi urmările ei!

Acum, reiau firul evenimentelor, ca să nu treacă nici o zi fără a fi înregistrată.

Am ajuns la Pasul Bârgăului ieri, la scurt timp după revărsatul zorilor. Când am văzut primele semne ale dimineții, m-am pregătit pentru hipnotism. Am oprit trăsura și am coborât ca să nu fim câtuși de puțin deranjați. Am făcut un culcuș din blănuri, iar doamna Mina, culcându-se, s-a abandonat, ca de obicei, dar mai încet ca altădată. Răspunsul a sosit ca și mai înainte: „întuneric și vârtejuri de apă”. Apoi s-a trezit radioasă și veselă și am pornit-o pe drumul nostru, ajungând în scurt timp la trecătoare. Aici, ea

s-a înflăcărat de nerăbdare. Era călăuzită de o nouă forță, căci a arătat spre drum, spunând:

– Țsta e drumul!

– De unde știi?, am întrebat-o.

– Bineînțeles că știu, a răspuns și, după o pauză, a adăugat: N-a călătorit Jonathan pe drumul ăsta și n-a descris el călătoria asta?

La început am crezut că se întâmplă ceva ciudat, dar în curând mi-am dat seama că nu era decât un singur asemenea drum. Era puțin folosit și se deosebea foarte mult de drumul diligenței din Bucovina la Bistrița, care este mai larg, mai pietruit și mai folosit.

Așa că am luat-o pe acest drum. Când întâlnim alte drumuri, nu suntem întotdeauna siguri dacă acestea sunt drumuri, căci au fost neglijate și a căzut un pospai de zăpadă peste ele; numai caii știu care e drumul bun. Le slăbesc hățurile, iar ei merg cu răbdare. Puțin câte puțin recunoaștem toate locurile pe care Jonathan le-a notat în jurnalul său minunat. Apoi ne continuăm drumul ore în șir. La început i-am spus doamnei Mina să doarmă. A încercat și a reușit. A dormit tot timpul până când, în cele din urmă, am început să intru la bănuieli și am încercat s-o trezesc. Dar a continuat să doarmă și n-am izbutit s-o trezesc, oricât am încercat.

Nu vreau s-o bruschez, ca să nu-i fac vreun rău, căci știu cât a suferit și îmi dau seama că somnul înseamnă pentru ea, câteodată, totul. Cred că am moțait și eu, căci dintr-odată m-am simțit vinovat, de parcă aș fi făcut vreun rău. M-am trezit bine așezat pe capră, cu hățurile în mâini și cu caii cei buni care mergeau înainte la trap mărunț ca și până acum. M-am uitat în jos și am văzut că doamna Mina mai doarme încă. Nu mai era mult până la asfințit, iar soarele răspândise pe zăpadă o lumină galbenă, așa încât umbrele noastre se întindeau lungi și mari spre locul unde se înălțau munții cei abrupti. Căci continuam să urcăm. Totul era, vai, atât de sălbatic și de stâncos, de parcă ar fi fost sfârșitul lumii.

În clipa aceea am trezit-o pe doamna Mina. De data asta s-a trezit fără multă greutate și am încercat s-o fac să cadă în transă. Dar n-a putut adormi, de parcă eu nici nu aș fi existat. Am tot încercat până când, deodată, ne-am trezit amândoi învăluți în întuneric. Am privit în jur și mi-am dat seama că apusese soarele. Doamna Mina râdea, așa că m-am întors s-o privesc. Se trezise de-a binelea și arăta foarte bine, așa cum n-o mai văzusem din noaptea aceea la Carfax, când am intrat pentru prima oară în casa contelui. Am fost surprins și m-am simțit încurcat, dar era atât de veselă, blândă și de grijulie față de mine, încât am uitat de orice frică.

Am aprins un foc, căci adusesem lemne cu noi, iar ea a pregătit de mâncare în timp ce eu am deshămat caii și i-am priponit la adăpost, pentru a le da de mâncare. Când m-am întors la foc, cina era pregătită. M-am dus s-o servesc, dar ea a zâmbit și mi-a spus că a și mâncat, că îi fusese atât de foame, încât n-a răbdat să mă aștepte. Treaba asta nu mi-a plăcut și-am fost încercat de gânduri negre, dar m-am temut să n-o sperii, așa că n-am spus nimic. M-a servit și am mâncat singur, apoi ne-am înfășurat în blănuri și ne-am culcat lângă foc, iar eu am sfătuit-o să doarmă în timp ce eu voi veghea. Dar în scurt timp am uitat cu totul de veghe și, când mi-am adus aminte, am găsit-o stând culcată liniștită, dar trează, privindu-mă cu ochi foarte strălucitori.

Acest lucru s-a mai repetat de două ori și am dormit destul de mult până dimineața. Când m-am trezit am încercat s-o hipnotizez, dar vai!, deși a închis ochii supusă, n-a putut să adoarmă. Soarele răsărise și se înălțase pe cer. Somnul i-a venit foarte târziu, dar atât de greu, încât nu s-a putut trezi. A trebuit s-o ridic și s-o așez adormită în trăsură după ce am înhămat caii și am pregătit totul. Doamna Mina mai dormea încă, iar în somn arăta mai sănătoasă și mai îmbujorată ca de obicei. Acest lucru nu mi-a plăcut. Mă tem, mă tem foarte tare! Mă tem de orice, mă tem până și să gândesc.

5 noiembrie, dimineața. Vreau să fiu cât mai precis în toate amănuntele, căci, deși am văzut lucruri ciudate împreună, ați putea crede că eu, Van Helsing, sunt nebun, că grozăviile nenumărate și încordarea îndelungată a nervilor mi-au tulburat în cele din urmă mințile.

Toată ziua de ieri am călătorit, apropiindu-ne din ce în ce mai mult de munți, într-un ținut din ce în ce mai sălbatic și mai pustiu. Multe prăpăstii mari și amenințătoare, multe cascade, de parcă natura ar fi serbat cândva un carnaval. Doamna Mina tot dormea. Și, deși mi-era foame și mi-am potolit-o, nu am putut-o trezi nici măcar pentru a mânca, începeam să mă tem că blestemul fatal al locului o ajunsese, pângărită cum era de botezul vampirului.

„Ei bine, mi-am spus, dacă e să doarmă toată ziua, nici eu nu voi dormi la noapte.” În timp ce călătoream pe drumul acela accidentat, căci era un drum vechi și prost, mi-am lăsat capul în jos și am adormit. M-am trezit din nou cu un sentiment de vinovăție și cu senzația timpului pierdut și am văzut că doamna Mina tot doarme, iar soarele e la asfințit. Dar totul se schimbă. Munții amenințători parcă se îndepărtaseră și noi ne aflăm lângă culmea unui povârniș abrupt, în vârful căruia se afla un castel asemănător cu cel descris de Jonathan în jurnalul său.

Am simțit în același timp bucurie și spaimă, căci acum, deznodământul, oricare ar fi fost, bun sau rău, era aproape. Am trezit-o pe doamna Mina și am încercat din nou s-o hipnotizez, dar vai!, era prea târziu. Apoi, mai înainte de a se lăsa întunericul, căci cerul reflecta pe zăpadă lumina soarelui chiar și după asfințit, și totul se scâldea într-o imensă aură crepusculară, am deshămat caii și le-am dat să mănânce într-un adăpost pe care l-am găsit. Apoi am făcut focul, lângă care am așezat-o comod, între pături, pe doamna Mina, care se trezise și era mai fermecătoare ca oricând. Am pregătit de-ale gurii, dar ea nu a vrut să mănânce, spunând că nu-i este foame. Nu am forțat-o, îmi dădeam seama că ar fi fost în zadar. Eu însă am mâncat, căci acum trebuia neapărat să fac

față tuturor împrejurărilor. Apoi, temându-mă de ce avea să se întâmple, am făcut de jur-împrejurul doamnei Mina un cerc mare.

Pe acest cerc am pus niște anafură, pe care am fărâmițat-o fin, astfel ca totul să fie foarte bine păzit. Ea a stat tot timpul nemișcată, nemișcată ca un mort, devenind tot mai palidă, mai palidă decât zăpada. N-a rostit nici un cuvânt. Dar când m-am apropiat m-a apucat strâns și mi-am dat seama că sărmana era scuturată din cap până în picioare de un fior care îmi sfâșia inima. După ce s-a mai liniștit am întrebat-o:

– Nu vrei să te apropii de foc?

Doream să-i pun puterea la încercare. Ea se ridică ascultătoare, iar după ce făcu un pas se opri, de parcă ar fi trăsniț-o ceva.

– De ce nu vii?, am întrebat-o.

Ea a clătinat din cap și, întorcându-se, se așeză la locul ei. Apoi, privindu-mă cu ochii deschiși, de parcă s-ar fi deșteptat din somn, spuse cu simplitate:

– Nu pot!, și nu mai scoase nici un cuvânt. M-am bucurat, știam că ceea ce nu putea ea nu putea nimeni dintre cei de care ne temeam. Deși trupul putea să-i fie în primejdie, sufletul îi era la adăpost.

Dar numaidecât caii începură să necheze și să tragă de pripoane până când m-am dus să-i liniștesc. În ceasul înghețat, focul începu să se stingă și tocmai mă pregăteam să-l mai întetesc, căci zăpada cădea acum în rafale printr-o ceață înghețată. Cu tot întunericul, se deslușea o oarecare lumină, așa cum este de obicei deasupra zăpezii. Rafalele de zăpadă și fuiuarele de ceață luau parcă înfățișarea unor femei cu veșminte fluturânde. Domnea o tăcere moartă, lugubră, doar caii nechezau și se chirceau, de parcă s-ar fi temut de un lucru rău. Am început să am temeri, niște temeri îngrozitoare, dar apoi mi-a revenit sentimentul siguranței în cercul în care stăteam.

Am început și eu să cred că vedeniile mele se datorau nopții, întunericului, neliniștii prin care trecusem și teribilele

îngrijorări. Amintirile mele despre cumplita experiență a lui Jonathan își băteau parcă joc de mine, căci fulgii de zăpadă și ceața au început să se învântească, până când le-am zărit ca prin ceață pe acele femei care au vrut să-l îmbrățișeze pe Jonathan. În clipa aceea cایی se ghemuiră tot mai jos și gemură de groază, așa cum fac oamenii la durere.

Nici nebunia spaimei nu îi făcea să fugă. M-am temut pentru scumpa doamnă Mina când strigoaicele acelea s-au apropiat și m-au înconjurat. Am privit-o, dar ea ședea calmă și îmi zâmbea. Când am vrut să mă îndrept spre foc să-l ațâț, ea m-a prins și m-a tras înapoi, șoptindu-mi cu un glas pe care îl auzeam ca prin vis, atât era de slab.

– Nu, nu! Nu ieși afară. Aici te afli în siguranță!

M-am întors spre ea și, privind-o drept în ochi, i-am spus:

– Dar dumneata? Pentru dumneata mă tem! La aceste cuvinte ea râse, un răs șoptit, ireal, spunând:

– Te temi pentru mine! De ce să te temi pentru mine? Nu pot fi nicăieri mai ferită de ele decât sunt acum.

Pe când mă întrebam care putea fi sensul cuvintelor ei, o rafală de vânt înălță flacăra și-am văzut cicatricea roșie de pe fruntea ei. Și în clipa aceea, vai, am știut! Dacă nu aș fi știut, aș fi aflat în curând, căci siluetele involburate de ceață și zăpadă se apropiau, menținându-se, totuși, în afara cercului sfânt. Apoi începură să se întrupeze până ce, dacă Dumnezeu nu mi-a luat mințile, căci am văzut cu ochii mei, în fața mea se aflau în carne și oase cele trei femei pe care Jonathan le văzuse în odaia aceea când au vrut să-l sărute pe gât.

Le cunoșteam formele rotunjite și unduitoare, ochii aspri și strălucitori, dinții albi, obrajii îmbujorați, buzele voluptoase. Zâmbeau întruna spre sărmana doamnă Mina. Și, în timp ce râsul lor răsuna prin tăcerea nopții, și-au înlănțuit brațele arătând spre ea și au grăit cu vocea aceea dulce, cristalină, despre care Jonathan spusese că are suavitătea de neîndurat a clinchetului de pahare.

– Vino, surată, vino cu noi. Vino! Vino!

M-am întors înspăimântat spre biata doamnă Mina, dar inima îmi tresăltă de bucurie ca o flacără, căci groaza din ochii ei, repulsia, oroarea îi spuneau inimii mele o poveste plină de speranță. Slavă Domnului că nu a devenit încă aidoma lor! Am luat un lemn care se afla lângă mine și așezând pe el o bucățică de anafură am înaintat spre foc. Ele se retrăgeau din fața mea, cu râsul acela șoptit și îngrozitor.

Am mai pus niște lemne pe foc și nu mi-a mai fost teamă de ele, căci știam că suntem în siguranță înăuntrul încercuirii noastre. Ele nu se puteau apropia de mine cât timp eram astfel înarmat, nici de doamna Mina cât timp rămânea în interiorul cercului, din care ea nu putea să iasă, după cum nici ele nu puteau să pătrundă. Caii nu mai gemeau și stăteau jos, nemișcați. Zăpada cădea ușor peste ei, făcându-i tot mai albi. Știam că bieteles dobitoace nu mai aveau de ce să se teamă.

Și am rămas astfel până când zorii purpurii au prins să se reverse peste tristețea zăpezii. La primul semn al zorilor plăsmuirile cele cumplite se topiră într-un vârtej de ceață și zăpadă. Fâșii de pâclă străvezie se deplasau spre castel, destrămându-se.

Din instinct, la sosirea zorilor, m-am întors spre doamna Mina, cu intenția de a o hipnotiza, dar ea căzuse dintr-odată într-un somn adânc, din care n-am putut-o trezi. Am încercat s-o hipnotizez și între timp se făcuse ziuă. Mi-era încă teamă să mă mișc. Făcusem focul și mă uitam la cai. Muriseră cu toții.

Mă voi întrema gustând câte ceva, apoi voi purcede la cumplita mea datorie. Doamna Mina doarme încă și, slavă Domnului, are un somn liniștit!...

Jurnalul lui Jonathan Harker

4 noiembrie, seara. Accidentul vedetei ne-a provocat un mare necaz. Dacă nu s-ar fi întâmplat, am fi ajuns de mult ambarcațiunea, iar scumpa mea Mina ar fi fost eliberată. Mă

tem să mă gândesc la ea, aflată în pădurile din apropierea aceluia loc sinistru. Am făcut rost de cai și mergem pe urmele contelui.

Jurnalul doctorului Seward

5 noiembrie. La revărsatul zorilor i-am văzut în fața noastră pe țigani ieșind repede din râu cu căruța, în jurul căreia s-au adunat ciorchine, grăbindu-se de parcă ar fi fost asediați. Zăpada cade ușor, iar în aer se simte o agitație ciudată. S-ar putea ca agitația să se datoreze doar sentimentelor noastre învălmășite, dar deprimarea e ciudată, în depărtare aud urlatul lupilor. Zăpada îi face să coboare din munți și pericolul ne amenință din toate părțile. Caii sunt aproape pregătiți și în curând vom porni. La sfârșitul călătoriei va muri cineva. Numai Dumnezeu știe cine, unde, ce fel, când sau cum se va întâmpla...

Memorandumul doctorului Van Helsing

5 noiembrie, după-amiază. Cel puțin sunt cu mintea întreagă. Oricum, slavă Domnului pentru îndurarea Sa, deși am trecut printr-o grozavă încercare. După ce am lăsat-o pe doamna Mina dormind înăuntrul cercului sfințit, am pornit-o spre castel. Ciocanul de fierărie pe care l-am luat în trăsură, de la Verești, mi-a fost de folos. Deși toate ușile erau deschise, le-am scos din țâțanile lor ruginite, ca să nu fie închise de vreo mână rea sau de ceasul rău, așa că odată intrat să nu mai pot ieși.

Experiența amară a lui Jonathan mi-a fost de folos. Aerul era apăsător, de parcă ar fi fost încărcat cu un fum de sulf, care îmi dădea din când în când amețeli: când îmi vâjâiau urechile, când auzeam în depărtare urlatul lupilor. Atunci m-am gândit la scumpa doamnă Mina și m-am aflat într-o stare de nedescris. Eram în cleștele dilemei. Pe ea nu îndrăzneam s-o aduc în acest loc, căci am lăsat-o ferită de

vampir în cercul cel sfințit. Dar veneau lupii! Am hotărât că datoria mea se află aici, iar în ceea ce privește lupii, să ne supunem, dacă aceasta e voința lui Dumnezeu, în orice caz, dincolo se afla ori moartea, ori libertatea. Așa că am ales eu pentru ea. Dacă ar fi depins de mine, alegerea ar fi fost ușoară. Mai bine gura lupilor decât mormântul vampirului! Așa că m-am hotărât să-mi continui munca.

Știam că trebuie să găsesc cel puțin trei morminte, morminte locuite. Am căutat și am tot căutat până ce am găsit un mormânt. Femeia dormea somnul de vampir, respirând atâta viață, frumusețe și voluptate, încât m-am cutremurat de parcă venisem să ucid. Ah, nici nu mă îndoiesc că demult, când s-au petrecut asemenea lucruri, mulți bărbați care au pornit să îndeplinească o misiune ca aceea de acum și-au pierdut curajul și multora le-au slăbit nervii. Au zăbovit și au tot zăbovit până când frumusețea și fascinația moartei vii desfrânate i-a hipnotizat.

Și au rămas pe loc până la asfințit, când a luat sfârșit somnul de vampir. Atunci, frumoșii ochi ai încântătoarei femei se deschideau plini de iubire, gura voluptoasă se oferea sărutului, iar bărbații sunt slabi. Și mai rămânea încă o victimă în ceața vampirilor. Încă un om care să sporească rândurile sinistre și hâde ale morților vii!...

Fără îndoială, ele exercită o anumită fascinație, căci și eu sunt mișcat de simpla prezență a unei astfel de femei, culcată așa cum este într-un mormânt ros de vremuri și împovărat de colbul veacurilor, cu tot mirosul înfiorător al ascunzătorilor contelui. Da, eram mișcat, eu, Van Helsing, cu tot țelul meu și cu tot motivul urii mele, eram mânat de dorința de a întârzia, care părea să-mi paralizeze facultățile și să-mi împovăreze sufletul. Poate nevoia de acum și apăsarea ciudată din atmosferă începeau să mă copleșească. Simțeam că mă cuprinde somnul, somnul cu ochii deschiși, al celor ce se lasă pradă unei dulci fascinații, când prin aerul vătuit de zăpadă s-a auzit un vaiet prelung și slab, plin de durere și de

milă, care m-a trezit ca sunetul unei trâmbițe. Era glasul scumpei doamne Mina.

Atunci mi-am adunat din nou puterile pentru misiunea mea cumplită și, smulgând pietrele funerare, am mai descoperit încă una din ele, pe a doua brună. N-am îndrăznit să mă opresc și să mă uit la ea, cum făcusem la cealaltă, ca să nu mai fiu vrăjit. Dar am continuat să caut până când, în scurt timp, am găsit-o într-un mormânt mare, făcut parcă pentru cineva foarte iubit, pe cealaltă ursitoare, bălaie, pe care, ca și Jonathan, o văzusem întrupându-se din picăturile de ceață.

Era atât de frumoasă, strălucitoare de frumusețe, atât de fermecător de voluptoasă, încât instinctul bărbatului din mine, care-i face pe unii dintre noi să iubească și să ocrotească o ființă din celălalt sex, m-a făcut să-mi vâjâie capul de prea mare emoție. Dar, slavă Domnului, vaietul pornit din suflet al scumpei doamne Mina nu mi se ștersese din urechi și, mai înainte ca vraja să se întindă asupra-mi, m-am apucat cu îndârjire de munca mea necruțătoare. Intre timp cercetasem mormintele din capelă, cel puțin așa cred. Și cum în noaptea aceea în jurul nostru nu fuseseră decât trei fantome de morți vii, am presupus că nu se mai aflau și alți morți vii bântuind. Mai era un mormânt mare, mai falnic decât toate celelalte. Era imens și cu o vădită noblețe a proporțiilor. Pe el se afla înscris doar un singur cuvânt:

Dracula

Așadar, acesta era lăcașul de mort viu al vampirului-rege, căruia îi mai erau destinați atâția alții. Faptul că îl găsisem gol era grăitor, confirmând ceea ce știam eu. Înainte de a începe să le redau acestor femei eului lor mort prin acțiunea mea cumplită, am așezat niște anafură în mormântul lui Dracula, izgonindu-l astfel de aici ca mort viu pentru totdeauna.

Apoi mi-am început cumplita datorie de care mi-era groază.

O, prietene John, a fost o trudă de măcelar. Dacă n-aș fi fost întărit gândindu-mă la alți morți și la cei vii asupra cărora plutea o asemenea amenințare, n-aș fi putut continua. Tremuram și încă tremur și-acum, deși, până ce nu am isprăvit, nervii nu m-au lăsat, slavă Domnului. Dacă n-aș fi văzut calmul de pe primul chip și bucuria care se strecura pe el mai înainte de descompunerea finală, ca mărturie că sufletul a fost salvat, n-aș fi putut continua măcelul.

N-aș fi putut suporta scrâșnetul cumplit al țepușei care se înfigea până la capăt, zvârcolirea trupului crispat și buzele acoperite de spumă însângerată. Aș fi fugit îngrozit, lăsându-mi datoria neîndeplinită. Dar s-a terminat! Ah, sărmănele suflete, acum îmi poate fi milă de ele și le pot plânge, când mă gândesc la ele, liniștite în somnul adânc al morții, doar cu o clipă înainte de a pieri. Căci, prietene John, de abia le retezasem capul cu cuțitul și trupul lor începu să se destrame și să se fărâmițeze în țărâna lui originară, de parcă moartea care ar fi trebuit să vină acum câteva secole își afirmase în cele din urmă drepturile, spunând dintr-odată și cu voce tare: „Iată-mă!”

Înainte de a pleca din castel am asigurat astfel intrările încât contele să nu mai poată intra niciodată acolo ca mort viu.

Când am pășit în interiorul cercului în care dormea doamna Mina, ea s-a trezit din somn și, văzându-mă, a strigat cu un glas plin de durerea pe care o cunoșteam atât de bine:

– Vino!, mi-a spus ea. Ieși din locul ăsta groaznic! Să mergem să-l întâmpinăm pe soțul meu, care știu că vine spre noi.

Era trasă la față, palidă și slăbită, dar ochii îi erau limpezi și străluceau de fervoare. Eram bucuros văzându-i paloarea și boala, căci mintea mea era plină de proaspăta imagine de groază a somnului sângeros de vampir.

Astfel, cu încredere și speranță, deși plini de spaimă, am pornit spre răsărit să ne întâlnim cu prietenii noștri, și cu cel

despre care doamna Mina îmi spusese că știe că vine în întâmpinarea noastră.

Jurnalul Minei Harker

6 noiembrie. Se făcuse târziu după-amiază când Profesorul și cu mine ne-am îndreptat spre răsărit, de unde știam că vine Jonathan. Nu mergeam repede, deși drumul cobora destul de abrupt, căci a trebuit să luăm cu noi păturile și șalurile cele mai groase. Nu îndrăzneam să înfruntăm frigul și zăpada fără a ne asigura căldură. A trebuit să luăm și provizii, căci eram în plină pustietate și, atât cât puteam vedea cu ochii prin perdeaua de zăpadă, nu se afla nici urmă de așezare.

După ce am mers întins preț de o milă, am obosit și m-am așezat să mă odihnesc. Apoi am privit înapoi și am văzut limpede contururile castelului Dracula profilându-se pe cer. Căci ne aflam la poalele culmii pe care se afla așezat castelul și unghiul de perspectivă al Carpaților se afla mult dedesubt. Îl vedeam în toată măreția lui, cocoțat la o mie de picioare, pe vârful unei prăpăstii drepte și separat parcă de un hău mare de râpele munților învecinați; împrejurimile aveau un aspect sălbatic și straniu. Auzeam urletul îndepărtat al lupilor.

Erau departe, dar sunetul, deși înăbușit de ninsoare, era înspăimântător, îmi dădeam seama după felul în care cerceta doctorul Van Helsing, încercând să găsească un punct strategic, unde am fi fost mai puțin expuși în cazul unui atac. Drumul plin de hârtoape continua să coboare. Îl puteam vedea șerpuind printre nămeții înalți.

După scurt timp, Profesorul îmi făcu semn, așa că m-am ridicat și m-am dus lângă el. Descoperise un loc minunat, un fel de scobitură naturală într-o stâncă, cu o intrare în formă de ușă, între doi bolovani. Mă luă de mână și mă trase înăuntru.

– Uite, spuse el. Aici vei fi la adăpost și dacă vin lupii le voi ieși numaidecât în întâmpinare.

Aduse blănurile înăuntru, îmi așternu un culcuș comod și făcu rost de ceva de-ale gurii, silindu-mă să mănânc. Dar nu puteam mânca. Chiar și simpla încercare de a mânca îmi făcea greață și, oricât aș fi vrut să-l mulțumesc, n-am reușit. Era foarte trist, dar nu mi-a adresat nici un reproș. Luându-și binoclul din cutie, se sui pe vârful stâncii și începu să scruteze zarea. Dintr-odată exclamă:

– Privește, doamnă Mina! Privește! Privește! Am sărit numaidecât în picioare și m-am dus lângă el, pe stâncă. Profesorul îmi dădu binoclul și îmi arătă. Ninsoarea se întetise tot mai mult și se formau vârtejuri sălbaticе, căci începuse să sufle un vânt puternic. Totuși, în momentele de răgaz dintre două rafale de ninsoare am putut să văd pe o rază lungă de jur-împrejur. De pe înălțimea pe care ne aflam se putea vedea la mare distanță. În depărtare, dincolo de întinderea albă a zăpezilor, puteam vedea râul ca o panglică neagră șerpuid în meandre și bucle.

Drept în fața noastră și nu prea departe, de fapt, atât de aproape încât mă întrebam cum de n-am observat mai înainte, zorea un grup de oameni călare. În mijlocul lor se afla o căruță, un car lung care se legăna dintr-o parte în alta, ca un câine care își flutură coada, la fiecare denivelare mai serioasă a drumului. Profilați cum erau pe zăpadă, mi-am dat seama, după veșmintele oamenilor, că erau țărani sau țigani.

În căruță se afla o ladă mare. Văzând-o, mi-a tresăltat inima, căci simțeam că se apropie sfârșitul. Se lăsa seara și știam prea bine că la apus duhul, care până atunci se afla închis acolo, va dobândi noi libertăți, putând să scape de orice urmărire într-una din multele lui forme. Speriată, m-am întors către Profesor, care, totuși, spre consternarea mea, nu se afla acolo. După o clipă l-am văzut mai jos de locul în care mă aflam. Desenase un cerc în jurul stâncii, la fel cu cel în care ne adăpostisem noaptea trecută. După ce termină cercul, veni din nou lângă mine, spunând:

– Cel puțin aici vei fi ferită de el! Luă binoclul de la mine și la primul răgaz al ninsorii cercetă întreaga întindere de

dedesubtul nostru. Uită-te, îmi spuse, vin repede, biciuiesc caii și merg foarte iute la galop. Se opri și continuă cu vocea seacă: Se grăbesc să apuce asfințitul. S-ar putea să ajungă prea târziu. Facă-se voia lui Dumnezeu!

O nouă rafală orbitoare de zăpadă ne făcu să nu mai vedem nimic. Aceasta trecu, totuși, repede și binoclul fu încă o dată îndreptat deasupra câmpiei. Atunci izbucni un strigăt:

– Uite! Uite! Uite! Vezi doi călăreți care vin în goană, apropiindu-se dinspre sud? Trebuie să fie Quincey și John. Ia binoclul și privește înainte de a-i ascunde zăpada!

Am luat binoclul și m-am uitat. Cei doi bărbați puteau fi doctorul Seward și domnul Morris, în orice caz știam precis că nici unul dintre ei nu era Jonathan. În același timp îmi dădeam seama că Jonathan nu era departe. Privind în jur am văzut, mai la nord de unde veneau primii doi călăreți, încă doi bărbați care călăreau într-o goană nebună. Mi-am dat seama că unul dintre ei este Jonathan, iar celălalt, desigur, lordul Godalming. Și ei urmăreau ceata cu căruța. Când i-am spus Profesorului, el scoase un strigăt de bucurie, ca un școlar și, după ce privi cu luare-aminte până când o rafală de zăpadă îi acoperi vederea, își așeză pușca automată gata de tras sprijinită de bolovanul de la deschizătura adăpostului nostru.

– Se îndreaptă cu toții spre același punct, spuse el. Când va veni timpul, țișanii ne vor înconjura din toate părțile.

Mi-am pregătit și eu revolverul căci, în timp ce vorbeam, urletul lupilor se auzea mai tare și mai aproape. Când ninsoarea se domoli o clipă, am privit din nou. Era ciudat să vezi lângă noi zăpada căzând în fulgi atât de mari și, mai departe, soarele strălucind din ce în ce mai puternic pe măsură ce cobora spre vârfurile îndepărtate ale munților. Plimbând binoclul de jur-împrejur am văzut, ici și colo, niște puncte mișcându-se: câte unul, câte doi sau câte trei și chiar mai mulți, lupii se adunau la pradă.

Orice clipă de așteptare părea un veac. Vântul sufla acum în rafale sălbatice, iar zăpada era purtată cu furie,

îngrămădindu-se în jurul nostru în vârtejuri. În ultima vreme ne obișnuiserăm atât de mult să urmărim răsăritul și apusul de soare, încât știam cu precizie când o să aibă loc și știam că soarele va apune în scurt timp.

Era greu de crezut că, după ceas, am așteptat mai puțin de o oră în adăpostul stâncos, până ce diferitele grupuri începură să se îndrepte spre noi. Vântul sufla în rafale tot mai sălbatice și cumplite, tot mai tare dinspre nord. Se pare că gonise norii de zăpadă de la noi, căci zăpada cădea numai din când în când. Îi puteam distinge clar pe membrii fiecărui grup, urmăriții și urmăritorii. Destul de ciudat, dar cei urmăriți nu păreau să-și dea seama, sau cel puțin nu le păsa că sunt urmăriți. Păreau, totuși, să se grăbească cu o viteză îndoită, pe măsură ce soarele cobora tot mai jos peste crestele munților.

Se apropiau din ce în ce mai mult. Profesorul și cu mine ne-am ghemuit în spatele stâncii, ținându-ne armele pregătite. Vedeam că e hotărât să nu-i lase să treacă. Nici unul dintre ei nu-și dădea seama de prezența noastră.

Dintr-odată, două glasuri strigară: „Oprește!” Unul din cele două glasuri era al lui Jonathan al meu, într-un registru ceva mai înalt din cauza furiei. Celălalt, tonul hotărât și puternic de ordin calm, al domnului Morris. Țiganii poate nu știau limba, dar după ton nu încăpea nici o îndoială, oricare ar fi fost limba în care s-ar fi rostit cuvintele. Instinctiv, traseră hățurile și numaidecât lordul Godalming și Jonathan se repeziră de-o parte, iar doctorul Seward și domnul Morris de cealaltă parte.

Căpetenia Țiganilor, un tânăr chipeș, care ședea în șa ca un centaur, le făcu semn să se retragă și, cu glas sălbatic, le adresă tovarășilor săi un cuvânt de pornire. Aceștia dădură bice cailor, care făcură un salt înainte. Dar cei patru bărbați își ridicară puștile și, într-un fel care nu admite îndoiala, le porunciră să se oprească. În aceeași clipă, doctorul Van Helsing și cu mine ne ridicarăm de după stâncă și ne îndreptarăm armele spre ei. Văzându-se înconjurați, oamenii

traseră hățurile și se opriră. Căpetenia se întoarse spre ei și le spuse un cuvânt, la care toți țiganii din ceată scoaseră armele pe care le purtau, cuțit sau pistol, și se pregătiră de atac. Ai noștri făcură același lucru.

Căpetenia, cu o mișcare iute a dârlogilor, își smuci calul înainte și arătând cu mâna întâi spre soare, aflat acum aproape de culmile munților, și apoi spre castel, spuse ceva ce n-am înțeles. Drept răspuns, toți cei patru bărbați din grupul nostru săriră jos de pe cai și se năpustiră spre căruță. M-ar fi cuprins o groază cumplită văzându-l pe Jonathan în asemenea primejdie, dacă nu m-ar fi copleșit și pe mine, la fel ca pe ceilalți, încleștarea luptei. Nu-mi era frică, dar simțeam o dorință sălbatică, pătimașă de a face ceva. Văzând mișcările rapide ale grupului nostru, căpetenia țiganilor dădu un ordin. Oamenii lui se adunară numaidecât în jurul căruței, cu o grabă dezordonată, îmbrâncindu-se și împingându-se unul pe altul în zelul lor de a îndeplini ordinul.

În mijlocul acestei învălmășeli îl vedeam pe Jonathan de o parte a cercului, iar pe Quincey de cealaltă parte, străduindu-se să ajungă la căruță. Se vedea limpede că voiau să-și îndeplinească sarcina înainte de apusul soarelui. Se părea că nimic nu-i poate opri și nici măcar împiedica. Nici armele ațintite, nici cuțitele țiganilor care scânteiau în față, nici urletul lupilor în spate nu păreau să le atragă atenția.

Forța năvalnică a lui Jonathan și îndârjirea cu care își urmărea scopul îi intimidă pe cei din fața lui. Instinctiv, aceștia se traseră la o parte, lăsându-l să treacă. Într-o clipă Jonathan sări în căruță și cu o forță de necrezut ridică lada cea mare și o azvârli pe pământ. Între timp, domnul Morris făcuse apel la forță pentru a trece, din cealaltă parte, prin cercul țiganilor. Tot timpul îl urmărisem cu sufletul la gură pe Jonathan, cu coada ochilor îl văzusem pe Morris făcându-și drum printre cuțitele scânteietoare ale țiganilor și îndreptându-se spre Jonathan.

Quincey para loviturile cu cuțitul său mare de vânătoare și la început am crezut că și el trecuse printre ei nevătămat.

Dar când făcu un salt spre Jonathan, care sărise și el din căruță, mi-am dat seama că se ținea într-o parte cu mâna stângă și că sângele îi șiroia printre degete. Cu toate acestea n-a zăbovit nici o clipă, căci în timp ce Jonathan, cu o energie disperată, ataca un capăt al lăzii, încercând să forțeze capacul cu ajutorul pumnalului indian, el ataca cu frenezie la celălalt capăt cu cuțitul. La eforturile celor doi, capacul începu să cedeze. Cuietele ieșiră cu un scrâșnet brusc, iar capacul lăzii fu azvârlit înapoi.

Între timp, țiganii, văzându-se amenințați de puștile Winchester și la bunul plac al lordului Godalming și al doctorului Seward, renunțară la orice rezistență. Soarele era foarte jos pe culmile munților, iar umbrele întregului grup cădeau lungi pe zăpadă. L-am văzut pe conte zăcând în ladă, pe pământ. În zdruncinătura căderii din căruță, bucăți de pământ se împrăștiaseră pe el. Avea o paloare cadaverică, întocmai ca o plăsmuire de ceară, iar în ochii roșii îi strălucea privirea răzbunătoare pe care o cunoșteam atât de bine.

În timp ce îl priveam, el zări soarele ce apunea și în ochi îi reveni privirea triumfătoare de ură.

Dar în aceeași clipă pumnalul lui Jonathan se roti scânteietor. Am țipat văzându-l străpungându-i beregata, în timp ce, în aceeași clipă, cuțitul domnului Morris se înfipse în inimă.

A fost ca un miracol, dar în fața noastră, și doar cât ne-am tras sufletul, trupul s-a fărâmițat în țărână, pierind sub privirile noastre.

Toată viața voi fi fericită că în clipa descompunerii definitive pe chip i s-a așternut o expresie de pace, așa cum nu mi-aș fi putut închipui vreodată.

Castelul Dracula se profila acum pe cerul roșu și fiecare piatră a crenelurilor sale ruinate se desena în lumina crepusculară.

Țiganii, considerându-se oarecum cauza extraordinarei dispariții a mortului, făcură cale întoarsă și, fără să rostească nici un cuvânt, se îndepărtară călare, de parcă le-ar fi fost

viața în joc. Cei care nu erau pe cai săriră în căruță și le strigară călăreților să nu-i părăsească. Lupii, care se retrăseseră la o distanță apreciabilă, se luară după urmele lor, lăsându-ne singuri.

Domnul Morris, care căzuse la pământ, se sprijinea într-un cot, apăsându-și mâna într-o parte. Sângele continua să-i șiroiască printre degete. M-am repezit la el, căci cercul sfânt nu mă mai oprea acum. La fel făcură și cei doi doctori. Jonathan îngenunche lângă el și rănitul își sprijini capul de umărul lui.

Suspinând și cu un efort slab, îmi luă mâna într-a lui, în cea care nu era mânjită de sânge. Trebuie că mi-a văzut durerea zugrăvită pe chip, căci îmi zâmbi și îmi spuse:

– Nici nu știi cât sunt de fericit că am putut fi de folos! O! Doamnel, strigă el deodată, forțându-se să stea așezat și arătând spre mine. Merită să mori pentru acest lucru. Priviți! Priviți! Să-i mulțumim lui Dumnezeu că n-a fost în zadar! Vedeți! Nici zăpada nu este mai imaculată decât fruntea ei! Blestemul a pierit!

Și, spre durerea noastră amară, zâmbind în tăcere, a murit ca un nobil viteaz.

NOTA

u șapte ani în urmă am trecut cu toții prin văpaia focului și credeam că fericirea unora dintre noi a meritat suferința pe care am îndurat-o. Pentru Mina și pentru mine, o altă bucurie este că ziua de naștere a băiețelului nostru coincide cu ziua în care a murit Quincey Morris. Știu că, în taină, mama lui e încredințată că o parte din spiritul bravului nostru prieten a trecut în el. I-am dat numele tuturor membrilor grupului nostru, dar îi spunem Quincey.

În vara acestui an am făcut o călătorie în Transilvania și ne-am dus în regiunea care era și este atât de încărcată de amintiri cumplite pentru noi. Era aproape de necrezut că lucrurile pe care le văzusem cu propriii noștri ochi și le auzisem cu urechile noastre au fost adevăruri trăite. Fiecare urmă a trecutului fusese ștearsă. Castelul se înălța înainte, semeț deasupra unei întinderi pustii.

Când ne-am întors acasă, am vorbit despre timpurile de odinioară, la care ne puteam gândi fără să ne cuprindă disperarea, căci Godalming și Seward s-au căsătorit și sunt fericiți. Am luat documentele din seiful în care se aflau de când ne-am întors, în urmă cu atâția ani. Am fost surprinși de faptul că în întreaga masă a materialului din care se alcătuieste relatarea abia dacă se găsește acum vreun document autentic.

Nimic decât o masă de hârtii bătute la mașină, cu excepția carnetelor de însemnări: al Minei, al lui Seward, al meu și memorandumul lui Van Helsing. Nu cred că am putea pretinde cuiva, chiar dacă am vrea, să accepte aceste lucruri ca pe niște dovezi ale unei întâmplări atât de bizare. Van

Helsing a rezumat totul în timp ce îl ținea pe băiețelul nostru pe genunchi:

– Nu avem nevoie de dovezi. Nu cerem nimănui să ne creadă! Acest băiat va afla într-o bună zi ce femeie viteză și bravă este mama lui. Îi cunoaște de pe acum blândețea și grija afectuoasă. Mai târziu va înțelege că unii oameni au iubit-o atât de mult, încât au îndrăznit să facă fapte mari pentru mântuirea ei.

Jonathan Harker

Sfîrșit